CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 20 DE ȚĂRI

ANATOMIA UNUI SCANDAL

SARAH VAUGHAN

virtual-project.eu

buzz BOOKS

SARAH VAUGHAN

ANATOMIA UNUI SCANDAL

Original: *Anatomy of a Scandal* (2018)

Traducere din limba engleză și note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

— 2019 —

Tatălui meu, Chris,
Cu dragoste

Are nevoie de vinovați. Prin urmare, a găsit oameni care sunt vinovați. Deși probabil nu sunt vinovați de acuzațiile care li se aduc.[1]

Hilary Mantel, *O regină pe eșafod*

[1] Hilary Mantel, *O regină pe eșafod,* traducere de Carmen Toader, Editura Humanitas Fiction, 2015, p. 354.

1

— KATE —

2 decembrie 2016

Peruca mea e tuflită pe birou, unde am azvârlit-o. Ca o meduză eşuată pe plajă. În afara sălii de judecată, mă port neglijent cu această piesă crucială a garderobei mele, arătându-i opusul a ceea ce-ar trebui să impună: respect. E confecţionată manual din păr de cal, valorează aproape şase sute de lire şi vreau să arate uzată; să sporească solemnitatea care uneori mă tem că-mi lipseşte. Linia părului să îngălbenească de la atâţia ani de transpiraţie, buclele mărunte, bej, să se lase sau să devină cenuşii de la praf. După nouăsprezece ani de când am intrat în barou, peruca mea continuă să fie cea a unei nou-venite conştiincioase – nu a unui avocat pledant care a moştenit-o de la tatăl ei, sau, în cele mai multe cazuri, tatăl lui.

Îmi arunc încălţările cât colo: pantofi de piele cu toc mic, negri, cu şnur auriu în faţă, ca pentru un filfizon din perioada Regenţei; pentru Black Rod[2]; sau pentru o avocată care adoră istoria, setul complicat de proceduri, ridicolul pur al chestiei ăsteia. Pantofii scumpi sunt importanţi. Când stăm la taclale cu colegii sau cu clienţii, aprozii şi poliţiştii, cu toţii privim în jos din când în când, ca să nu părem belicoşi. Oricine se uită la pantofii mei vede o persoană care înţelege această ciudăţenie a psihologiei umane şi se ia în serios. Vede o femeie care se înveşmântează ca şi cum ar fi convinsă că va câştiga.

Ştiţi, îmi place să arăt cum trebuie. Să fac totul aşa cum se cuvine. Avocatele pledante pot să poarte un guleraş: un obiect din bumbac şi dantelă care arată ca o baveţică – un fel de platcă în jurul gâtului – şi care costă vreo treizeci de lire. Sau se pot îmbrăca la fel ca mine: o tunică albă fără guler, cu gulerul prins cu butoni în faţă şi în spate. Butoni la manşete. O haină de lână neagră şi fustă sau pantaloni; şi – în funcţie de succesul şi vechimea lor – o robă neagră din lână sau lână în amestec cu mătase.

---

[2] *Parliament's Black Rod,* funcţionarul administrativ cu cel mai înalt grad al Parlamentului.

Acum nu port toate astea. M-am descotorosit de o parte din deghizaj în vestiarul de la Bailey[3]. Mi-am dat jos roba. Mi-am desfăcut gulerul şi manşetele: părul blond, de lungime medie – legat în coadă de cal în sala tribunalului – l-am lăsat liber; doar un pic ciufulit.

Sunt mai feminină fără toată costumaţia. Cu peruca şi ochelarii cu rame groase, ştiu că arăt asexuată. Cu siguranţă, nu atrăgătoare – cu toate că îmi pot fi remarcaţi pomeţii: două muchii care au apărut pe la vreo douăzeci de ani, s-au întărit şi s-au ascuţit, aşa cum eu m-am întărit şi m-am ascuţit odată cu trecerea anilor.

Sunt mai firească fără perucă. Mai eu însămi. Eu care sunt în suflet, nu eu cea prezentă la tribunal sau vreo altă încarnare precedentă a personalităţii mele. Asta sunt eu: Kate Woodcroft, QC[4]; avocat pledant de drept penal; membră a Inner Temple[5]; o specialistă cu foarte multă experienţă în judecarea delictelor sexuale. În vârstă de patruzeci şi doi de ani; divorţată, fără partener, fără copii. Îmi prind capul în mâini şi las să iasă din mine o respiraţie prelungă, impunându-mi să renunţ o clipă. Degeaba. Nu mă pot relaxa. Am pe încheietura mâinii o mică eczemă şi o ung cu cremă E45, rezistând dorinţei de a mă scărpina. De a mă scărpina de nemulţumirea faţă de viaţă.

Mai bine ridic privirea spre tavanul înalt al biroului meu. Câteva încăperi într-o oază de pace din buricul Londrei. Din secolul al XVIII-lea, cu cornişe decorative, frunze aurite în jurul rozetei de pe tavan şi vedere – prin ferestrele glisante înalte – spre curtea din Inner Temple şi spre Temple Church, rotundă, din secolul al XII-lea.

Aceasta este lumea mea. Arhaică, anacronică, privilegiată, exclusivă. Tot ce ar trebui – şi în mod normal aş face-o – să proclam că urăsc. Şi totuşi, o iubesc. O iubesc pentru că toate astea – cuibul de clădiri de lângă City[6], ghemuite pe lângă Strand[7] şi curgând spre fluviu; fastul şi ierarhia; statutul, istoria şi tradiţia – sunt ceva ce odinioară habar n-aveam că există; şi la care nu mi-am închipuit că pot să aspir. Toate

---

[3] Old Bailey, cel mai important tribunal pentru cazuri penale din Anglia şi Ţara Galilor.

[4] *Queen's Counsel*, avocat eminent numit de regină, face parte din ramura superioară a baroului.

[5] The Honourable Society of the Inner Temple, una dintre cele patru asociaţii profesionale ale avocaţilor pledanţi şi judecătorilor din Londra.

[6] Entitatea administrativă a Londrei.

[7] Stradă importantă din centrul Londrei.

astea arată cât de departe am ajuns.

Este motivul pentru care, ori de câte ori îmi iau un cappuccino, dacă nu sunt cu colegii mei, îi dau pe furiş o ciocolată caldă – cu pacheţele de zahăr în plus – fetei ghemuite în sacul de dormit pe pragul unei uşi de pe Strand. Cei mai mulţi oameni n-o bagă în seamă. Cei fără adăpost se pricep să fie invizibili sau noi ne pricepem să-i facem să fie: ne întoarcem privirea de la sacii lor de dormit kaki, de la feţele cenuşii şi părul împâslit, de la trupurile încotoşmănate în pulovere prea mari şi de la ogarii lor la fel de costelivi, pe când ne grăbim să ajungem la strălucirea seducătoare din Covent Garden sau la atracţiile culturale din South Bank.

Dar, dacă stai o vreme prin preajma vreunui tribunal, o să vezi cât de fragilă este viaţa. Cum lumea ta poate să se prăbuşească mult prea repede dacă faci un pas greşit: dacă, pentru o fracţiune de secundă fatală, faci ceva ilegal. Sau, mai degrabă, dacă eşti sărac şi încalci legea. Pentru că tribunalele, la fel ca spitalele, sunt ca un magnet pentru cei care au pornit în viaţă defavorizaţi; care au ales soţul nepotrivit sau tovărăşia nepotrivită şi s-au împotmolit atât de adânc în ghinion, încât şi-au pierdut busola morală. Cei bogaţi nu sunt afectaţi la fel de mult. Uitaţi-vă la neplata taxelor – sau fraudă, cum poate fi numită dacă este făcută de cineva care nu are la dispoziţie un contabil priceput. Ghinionul – sau lipsa de discernământ – nu pare să-i hărţuiască pe bogaţi la fel de înverşunat ca pe săraci.

Oh, sunt prost dispusă. Îţi poţi da seama că sunt prost dispusă atunci când încep să gândesc ca un student care face politică. În cea mai mare parte a timpului îmi păstrez pentru mine tendinţa de a citi *Guardian.* Nu e în mare consonanţă cu membrii mai tradiţionali ai biroului meu; duce la discuţii aprinse la dineuri când mâncăm chestiile alea de duzină care se livrează şi pe la nunţi – pui sau somon în crustă crocantă – şi bem vinul la fel de mediocru. E mult mai diplomatic să te mulţumeşti cu bârfa din breaslă: care QC primeşte atât de puţine cazuri, încât şi-a depus dosarul pentru un post de judecător la Crown Court[8]; cine urmează să fie numit QC; cine şi-a ieşit din pepeni în timpul procesului din pricina unui aprod. Pot să particip la astfel de conversaţii în timp ce mă gândesc la cazurile mele, îmi fac griji pentru viaţa personală sau chiar plănuiesc ce să cumpăr a doua zi pentru cină.

---

[8] Una dintre Curţile Superioare din Anglia şi Ţara Galilor.

După nouăsprezece ani, ştiu să mă integrez în peisaj. Mă pricep de minune.

Însă în cadrul sacru al camerei mele pot uneori să-mi dau frâu liber, doar un pic, aşa că, pentru o clipă, îmi prind capul cu mâinile şi-l aşez pe biroul dublu de mahon, închid ochii strâns şi îi apăs cu încheieturile degetelor. Văd stele: punctişoare albe care sparg întunericul şi strălucesc ca diamantele inelului pe care mi l-am cumpărat singură – pentru că nimeni altcineva n-avea să mi-l cumpere. Mai bine să le văd pe ele decât să mă las pradă lacrimilor.

Tocmai am pierdut un proces. Şi, cu toate că ştiu că până luni o să dispară amărăciunea eşecului, o să trec peste asta, pentru că mai sunt şi alte cazuri de urmărit, alţi clienţi de reprezentat, încă mă roade. Nu e ceva ce se întâmplă des sau cu care să mă împac, pentru că îmi place să câştig. Mă rog, tuturor ne place. E un lucru firesc. Avem nevoie de asta ca să ne asigurăm că avem în continuare o carieră strălucitoare. Şi este felul în care funcţionează sistemul nostru judiciar bazat pe principiul contradictorialităţii.

Îmi amintesc că a fost un şoc imens când mi s-a spus asta, la începutul perioadei de pregătire pentru intrarea în barou. Alesesem cariera juridică având idealuri înalte – şi mai am câteva, încă nu m-am blazat –, însă nu mă aşteptasem să fie exprimat atât de brutal.

„Adevărul este o chestiune înşelătoare. Pe drept sau pe nedrept, avocatura nu este cu adevărat o căutare a adevărului”, ne-a spus Justin Carew, QC, nouă, novicilor un pic trecuţi de douăzeci de ani, de-abia veniţi de la Oxford, Cambridge, Durham şi Bristol. „Avocatura înseamnă să fii mai convingător decât adversarul tău”, a continuat el. „Poţi să câştigi chiar dacă dovezile sunt împotriva ta, cu condiţia să argumentezi mai bine. Şi, desigur, nu contează decât să câştigi.”

Însă uneori, în ciuda puterii tale de persuasiune, pierzi; şi, în cazul meu, asta se întâmplă invariabil dacă un martor se dovedeşte a fi vulnerabil; dacă mărturia lui nu rezistă examinării; dacă la audierea încrucişată povestea lui se încâlceşte ca un fuior de lână luat la scărmănat de un pisoi – un morman de contradicţii care devine şi mai încâlcit atunci când tragi de fire.

Este ceea ce s-a întâmplat astăzi, în procesul Butler. A fost un caz de viol umbrit de violenţă conjugală: Ted Butler şi Stacey Gibbons, care au trăit împreună patru ani, şi în cea mai mare a timpului el a bătut-o.

Am ştiut de la început că lucrurile nu sunt în favoarea noastră. Juriul

condamnă bucuros un violator prădător, arhetipul lui bau-bau de pe o străduţă întunecată, însă când vine vorba despre violul conjugal preferă să n-audă de aşa ceva, mersi frumos.

Cu toate că, în general, cred că juraţii văd lucrurile corect, în acest caz n-au făcut-o. Uneori am impresia că au înţepenit în epoca victoriană; ea ţi-e nevastă sau parteneră de viaţă, şi asta e o chestie cu totul personală, care se petrece în spatele uşilor închise. Şi, ca să fim cinstiţi, e o chestiune destul de sordidă să te bagi atât de adânc în viaţa unui cuplu: să auzi ce poartă ea în pat – un tricou prea mare de la unul dintre principalele supermarketuri – sau că lui îi place să-şi aprindă o ţigară după sex, deşi ea e astmatică şi el ştie că asta îi îngreunează respiraţia. Mă întreb ce e cu cei care stau pe locurile pentru public: de ce vin să urmărească această dramă jalnică, penibilă? Mai captivantă decât un serial melodramatic, pentru că în ea sunt oameni adevăraţi şi suspine adevărate din partea martorei – pe care, slavă Domnului, publicul nu poate s-o vadă; e protejată de un paravan, ca să nu fie nevoită să se uite la presupusul ei atacator: cu ceafa groasă şi ochi porcini, într-un costum ieftin, cu cămaşă neagră şi cravată, cu încercarea lui ameninţătoare de a arăta respectabil, fulgerând cu privirea din boxă, prin geamul incasabil.

Aşa că pare obscen şi-ţi dă mâncărimi. Te simţi agresat. Şi totuşi, pun întrebările – întrebări care scurmă prin cele mai înspăimântătoare momente pe care le-a trăit vreodată Stacey, care o lasă dezgolită în faţa tuturor – deoarece, în adâncul meu, în ciuda lucrurilor pe care le-a spus acel eminent QC acum atâţia ani, eu tot vreau să ajung la adevăr.

Şi apoi avocatul apărării pune pe tapet chestiunea pornografiei. O chestiune care poate fi pomenită doar pentru că adversarul meu a depus cu succes o întâmpinare în care susţine că există o paralelă între o scenă din DVD-ul de pe noptiera lor şi ceea ce s-a întâmplat.

— Nu este oare posibil, întreabă învăţatul meu prieten, Rupert Fletcher, cu vocea lui profundă de bariton, care te subjugă, să fie un joc sexual pe care acum ea îl consideră un pic jenant? O fantezie în care s-a complăcut şi care i s-a părut că a mers puţin prea departe? DVD-ul arată o femeie legată, aşa cum a fost domnişoara Gibbons. Poate să pară că în momentul penetrării Ted Butler a crezut că Stacey Gibbons acţiona conform unei fantezii pe care o discutaseră deja la un moment dat. Că ea nu face decât să joace un rol cu care fusese, de bunăvoie, de acord.

Oferă alte detalii despre DVD; apoi se referă la un SMS în care ea recunoaşte: „M-a aţâţat”. Şi văd dezgustul de pe faţa a două dintre jurate – femei aflate spre sfârşitul vârstei de mijloc, îmbrăcate elegant pentru proces, care poate se gândiseră că vor fi în juriu pentru un proces de spargere sau crimă şi ai căror ochi au fost deschişi de-a binelea de acest caz – şi ştiu că simpatia lor faţă de Stacey dispare mai repede decât un val care se retrage de pe plajă.

— Ţi-ai închipuit cum ar fi să fii legată, nu? zice Rupert. I-ai trimis SMS iubitului ca să-i spui că ţi-ar plăcea să încerci aşa ceva.

Aşteaptă un pic, lăsând suspinele lui Stacey să răsune în sala fără ferestre. Şi apoi:

— Da, vine recunoaşterea ei cu voce înăbuşită – şi de acum încolo nu mai contează că Ted aproape că a sufocat-o în timp ce o viola; sau că avea rosături pe încheieturile mâinilor de cât se luptase ca să se elibereze; urme de sfoară pe care avusese prevederea să le filmeze cu iPhone-ul.

De acum încolo totul se duce de râpă.

Îmi torn puţin whisky din carafa de pe bufet. Nu e un lucru pe care îl fac prea des, să beau la serviciu, dar a fost o zi lungă şi e trecut de ora cinci. S-a lăsat amurgul – o lumină blândă rozaliu-aurie aprinde norii, făcând curtea să arate nemaipomenit de frumos –, întotdeauna am fost de părere că alcoolul e permis doar după ce se întunecă. Băutura scumpă îmi izbeşte gâtlejul; îmi încălzeşte măruntaiele. Mă întreb dacă Rupert sărbătoreşte la barul de vizavi de High Court[9]. Trebuie să fi ştiut, după urmele lăsate de sfoară, după sufocare, după zâmbetul superior de pe faţa clientului său când a auzit verdictul, că acesta e cum nu se poate mai vinovat. Dar o victorie e o victorie. Şi totuşi, dacă aş fi fost avocatul apărării într-un astfel de caz, aş fi avut decenţa să nu mă dau mare, şi cu atât mai puţin să cumpăr o sticlă de şampanie dintre cele mai scumpe ca să o beau cu asistentul meu. Dar, dacă-i pe aşa, eu încerc să nu fiu apărătorul în astfel de cazuri. Cu toate că eşti considerat un avocat pledant mai bun dacă le faci pe amândouă, nu vreau să-mi pătez conştiinţa reprezentându-i pe cei pe care-i bănuiesc că ar fi vinovaţi. De aceea prefer să fiu avocatul acuzării.

Pentru că, vedeţi, eu sunt de partea adevărului, nu doar de partea câştigătorilor – şi filosofia mea e că, dacă eu cred un martor, atunci

[9] High Court of Justice, una dintre Curţile Superioare din Anglia şi Ţara Galilor.

există suficiente probe ca să construiesc un caz solid. Şi de aceea vreau să înving. Nu doar de dragul victoriei, ci pentru că sunt de partea tuturor Stacey Gibbons de pe lumea asta; şi a celor ale căror cazuri sunt mai puţin tulburi şi chiar mai puţin brutale: copila de şase ani siluită de bunic; băiatul de unsprezece ani sodomizat în repetate rânduri de conducătorul detaşamentului de cercetaşi; studenta silită la sex oral când face greşeala să meargă pe jos acasă, singură, noaptea târziu. Da, în special pentru ea. Standardul probelor este înalt în cazurile penale: dincolo de îndoiala rezonabilă, nu în balanţa probabilităţilor, poverile probelor din procesele civile. Şi iată de ce Ted Butler a scăpat cu faţa curată astăzi. A existat acea sămânţă de îndoială: acea posibilitate despre care vorbea Rupert cu vocea lui onctuoasă, ca Stacey, o femeie despre care juraţii ar putea presupune că e cam din topor, să fi acceptat sexul violent şi de-abia după două săptămâni, când a descoperit că Ted umbla după altă fustă, s-a gândit să se ducă la poliţie. Posibilitatea că ea ar fi putut să fie traumatizată şi ruşinată, că ar fi putut să se teamă că cei din completul de judecată o vor sfâşia şi nu o vor crede, aşa cum s-a şi întâmplat, se pare că nu le-a trecut prin minte.

Mai torn o duşcă în paharul meu de cristal masiv; adaug puţină apă. Două pahare sunt tot ce îmi îngădui, şi mă ţin de asta. Sunt disciplinată. Trebuie să fiu, pentru că ştiu că nu gândesc limpede dacă beau mai mult. Poate că ar trebui să mă duc acasă – însă gândul să mă întorc în apartamentul meu de trei camere nu mă ispiteşte. În mod normal, îmi place să locuiesc singură. Sunt prea greu de mulţumit ca să am o relaţie, ştiu asta; prea posesivă cu spaţiul meu; prea egoistă; prea logică. Mă bucur de singurătatea mea sau, mai degrabă, de faptul că nu trebuie să mă conformez nevoilor altcuiva atunci când creierul îmi funcţionează din plin la pregătirea unui proces sau când sunt stoarsă de puteri la încheierea unuia. Însă atunci când pierd mă deranjează tăcerea apropiată, înţelegătoare. Nu mai vreau să fiu singură – să mă tot gândesc la neajunsurile mele personale şi profesionale. Aşa că am tendinţa să rămân la birou până târziu, lampa mea să ardă încă atunci când colegii cu familii au plecat de mult acasă; să caut adevărul în vrafurile de documente şi să găsesc o cale de a birui.

În seara asta ascult cum tocurile colegilor mei păcănesc pe scara din lemn din secolul al XVIII-lea şi bolboroseala râsetelor care pluteşte în sus spre mine. Începutul lui decembrie, al perioadei de dinainte de

Crăciun, o seară de vineri în care poţi să simţi uşurarea generală de a fi ajuns la sfârşitul unei săptămâni lungi. N-o să mă alătur colegilor mei la cafenea. Am mutra aia, cum ar zice mama, şi mi-am jucat destul rolul pentru o zi. Nu vreau ca ei să simtă că trebuie să mă consoleze; să-mi spună că mai sunt şi alte procese în care să lupt; că atunci când ai de-a face cu un caz domestic de la început e sortit eşecului. Nu vreau să trebuiască să surâd încordat, în vreme ce înjur în sinea mea; nu vreau ca furia mea să strice atmosfera. Richard o să fie acolo; cel care mi-a fost cândva îndrumător; amantul meu ocazional – foarte rar în ultimul timp, pentru că nevasta lui, Felicity, a aflat de noi şi nu vreau să-i zgudui, şi cu atât mai puţin să-i distrug, căsnicia. Nu vreau ca lui să-i fie milă de mine.

Un ciocănit scurt în uşă: toc-toc-ul rapid care aparţine singurei persoane pe care suport s-o văd în acest moment. Brian Taylor, grefierul meu în toţi cei nouăsprezece ani de când am biroul la Swift Court, numărul 1. Are patruzeci de ani în această profesie, mai multă glagore şi o mai bună cunoaştere a psihologiei umane decât mulţi dintre juriştii pentru care lucrează. Dincolo de părul lins, încărunţit, costumul încheiat la toţi nasturii, acel „domnişoară” – pentru că ţine morţiş la ierarhie, cel puţin la birou – rostit cu vioiciune, se află o cunoaştere limpede a naturii omeneşti şi un profund simţ moral. De asemenea, este foarte rezervat. A fost nevoie de patru ani ca să aflu că l-a părăsit soţia; şi de încă patru ca să aflu că l-a părăsit pentru altă femeie.

— Mă gândeam eu că încă mai sunteţi aici. Îşi iţeşte capul pe uşă. Am auzit de cazul Butler.

Îşi mută privirea de la paharul meu gol la sticlă şi înapoi. Fără să zică nimic. Absolut nimic.

Mormăi ceva neutru care iese ca un mârâit din gâtlej.

Stă în faţa biroului meu, cu mâinile la spate, simţindu-se bine în pielea lui; aşteptând, pur şi simplu, să ofere vreo perlă de înţelepciune. Mă pomenesc că mă prind în joc şi mă las pe spătarul scaunului: fără să vreau mai scap de dispoziţia sumbră.

— Ceea ce vă trebuie acum e ceva important. Ceva de răsunet.

— Ba bine că nu.

Îmi simt respiraţia precipitată: uşurarea că cineva mă cunoaşte atât de bine şi îmi consideră ambiţia un fapt.

— Ceea ce vă trebuie, continuă el, şi îmi aruncă o privire vicleană, cu

ochii negri luminaţi de entuziasmul unui caz suculent, este ceva care o să vă ducă la următorul nivel. Care o să vă propulseze de-a binelea în carieră.

Ţine ceva în mână, aşa cum ştiam că va fi. Începând cu octombrie 2015 toate dosarele sunt trimise electronic: nu mai sunt înfăşurate în panglică roz-închis, ca un *billet doux*[10] dolofan. Însă Brian ştie că prefer să citesc documente concrete: să cercetez un teanc de hârtii pe care pot să fac însemnări, să subliniez; să le acopăr cu post-it-uri fluorescente până ce întocmesc o hartă cu ajutorul căreia să navighez prin proces.

Întotdeauna îmi printează documentele, şi ele sunt cea mai dulce dintre scrisorici, prezentate cu gestul elegant al unui magician.

— Am exact genul de caz de care aveţi nevoie.

[10] Bilet/scrisorică de amor (în limba franceză în original).

2

— SOPHIE —

21 octombrie 2016

Lui Sophie nu i-a trecut niciodată prin cap că soţul ei ar fi un mincinos.

Ştie că el disimulează, da. Asta face parte din munca lui: înclinaţia de a face economie de adevăr. Ba chiar o premisă obligatorie pentru un ministru.

Însă nu şi-ar fi închipuit că ar minţi-o pe ea. Sau, mai degrabă, că ar putea să aibă o viaţă despre care ea nu ştie nimic: un secret care ar putea să detoneze sub lumea ei întreţinută cu dragoste şi s-o arunce în aer pe vecie.

Urmărindu-l în acea vineri, în timp ce iese să ducă la şcoală copiii, simte iubirea ca pe o lovitură de cuţit atât de sălbatică, încât rămâne o vreme pe trepte ca să absoarbă tabloul celor trei împreună. Sunt încadraţi de uşă, James răsucindu-se ca să-şi ia rămas-bun; braţul stâng e ridicat în acel gest de politician de care ea obişnuia să râdă, dar care acum pare a doua natură; mâna dreaptă ocroteşte capul lui Finn. Fiul lor, cu bretonul căzut peste ochi, cu şosetele lăsate în jurul gleznelor, îşi târăşte picioarele pe gresie, ca întotdeauna nedornic să plece. Sora lui mai mare, Emily, iese pe uşă hotărâtă, la cei nouă ani ai ei, să nu întârzie.

— Păi, la revedere, strigă soţul, şi soarele de toamnă îi atinge creştetul tuns încă băieţeşte, punându-i un halou, lumina evidenţiindu-i trupul înalt de un metru nouăzeci.

— Pa, mamă, strigă fiica, în timp ce coboară în fugă treptele.

— Pa, mami.

Finn, descumpănit de schimbarea rutinei – de data asta îl duce la şcoală tata –, îşi împinge în faţă buza de jos şi se înroşeşte ca racul.

— Hai, puştiule. James îl conduce uşor afară: competent, autoritar; ba chiar poruncitor, şi ea se simte aproape deranjată că lucrul ăsta încă i se pare atrăgător. Apoi îi zâmbeşte băiatului şi toată faţa i se îmblânzeşte, pentru că Finn este slăbiciunea lui. Ştii că o să-ţi placă după ce ajungi acolo.

Înconjoară cu braţul umerii fiului şi-l conduce departe de ea, până în stradă, prin grădina lor bine îngrijită din vestul Londrei, cu dafini tunşi ornamental stând ca nişte santinele şi cu poteca mărginită de tufe de levănţică.

Familia mea, îşi spune, urmărind cum pleacă trioul perfect: fata, repezindu-se înainte ca să întâmpine ziua cu braţele deschise, toată numai picioare slăbănoage şi coadă de cal fluturând; băiatul, luându-şi de mână tatăl şi uitându-se în sus la el cu acea adoraţie fără reţineri pe care o ai la şase ani. Asemănarea dintre bărbat şi băiat – pentru că Finn este versiunea în miniatură a tatălui său – doar îi sporeşte iubirea. „Am un băiat minunat şi un bărbat minunat”, îşi zice ea, şi se uită la umerii laţi ai lui James – umeri care au tras cândva la vâsle – şi aşteaptă, mai degrabă sperând decât aşteptându-se, ca el să privească înapoi şi să-i zâmbească; pentru că niciodată n-a reuşit să fie imună la farmecul lui.

Fireşte, n-o face, şi ea se uită după ei cum dispar. Cei mai importanţi oameni din lumea sa.

Lumea se prăbuşeşte seara la ora opt şi patruzeci şi trei de minute. James întârzie. Ea ar fi trebuit să ştie că aşa va fi. Este acea vineri din două: cea în care el are o întâlnire cu alegătorii în inima circumscripţiei lui din Surrey, într-o primărie rurală puternic luminată.

Când a fost ales prima dată au stat acolo în fiecare weekend: locuiau într-o căsuţă rece şi umedă, în care nu s-au simţit niciodată acasă, în ciuda îmbunătăţirilor masive. În al doilea mandat a fost o uşurare să renunţe la iluzia că Thurlsdon ar fi locul unde doreau să-şi petreacă jumătate din săptămână. Minunat în lunile de vară, da; însă deprimant iarna, când ea se uita la copacii dezgoliţi care mărgineau grădina din cătun, în timp ce James îşi vedea de treburile lui din circumscripţie şi încerca să-şi potolească odraslele orăşene, care îşi doreau agitaţia şi distracţia din casa lor adevărată, din North Kensington.

Acum merg acolo o dată pe lună, şi James îşi face datoria să se ducă la întâlnirile de vineri, din două în două săptămâni. Două ore într-o după-amiază de vineri: promisese că pleacă de acolo la şase.

Acum, că e ministru adjunct, are şofer şi ar trebui să sosească pe la şapte şi jumătate – dacă îngăduie traficul. Trebuie să meargă la nişte prieteni, la o cină fără pretenţii. Mă rog, ea zice *prieteni.* Matt Frisk este alt ministru adjunct: de o ambiţie agresivă, într-un fel care nu se

potriveşte cu cercul lor, în care succesul este privit ca inevitabil, însă ambiţia pură e considerată vulgară. Însă ea şi Ellie sunt vecine apropiate şi nu-i este uşor să-i refuze din nou.

Au zis că vor ajunge pe la opt şi un sfert. Acum e şi zece – aşadar, unde este el? Seara de octombrie se strecoară la ferestrele glisante: negru îmblânzit de strălucirea luminilor de pe stradă, toamna care se furişează. Ei îi place această perioadă a anului. Îi aminteşte de începuturi: de cum alerga prin frunzele de la Christ Church Meadows ca studentă în primul an, ameţită de gândul la lumile noi care i se deschideau în faţă. De când are copii, e mai aşezată: răsfăţ cu buşteni arzând pe vatră, castane coapte; plimbări vioaie prin aerul îngheţat şi tocane de vânat. Însă acum, noaptea de toamnă e încordată, plină de posibilităţi. Paşi şovăie pe asfalt şi râsul unei femei răsună, cochet. O voce mai adâncă murmură ceva. Nu-i a lui James. Paşii se aud mai tare, apoi mai încet; în cele din urmă pier.

Apasă pe tasta de repetare a apelului. Mobilul lui sună, apoi trece la căsuţa vocală. Ea împunge cu degetul ecranul subţire al telefonului – descumpănită de pierderea obişnuitului autocontrol. I se strânge stomacul de groază şi, pentru o clipă, e din nou în holul îngheţat al colegiului din Oxford, cu vântul care şuieră prin curtea interioară, în vreme ce aşteaptă să sune telefonul cu fise. Expresia de simpatie a unui portar al colegiului. Fiorul de gheaţă al spaimei – atât de intensă în acea ultimă săptămână a primului ei trimestru de vară – că avea să se întâmple ceva şi mai rău. În vârstă de nouăsprezece ani şi dorind ca el să sune, chiar şi atunci.

Opt şi paisprezece minute. Încearcă din nou, urându-se că o face. Telefonul lui trece direct la căsuţa vocală. Ea culege o scamă imaginară, îşi aranjează „brăţările prieteniei” şi aruncă o privire critică unghiilor: pilite frumos, fără ojă, spre deosebire de cele elegante, date cu gel strălucitor, ale lui Ellie.

Paşi pe scară. Vocea unui copil.

— S-a întors tati?

— Nu. Du-te înapoi în pat.

Tonul e mai aspru decât intenţionează.

Emily se uită la ea, cu o sprânceană înălţată.

— Du-te înapoi în pat, iubito, adaugă cu vocea îmblânzită în timp ce îşi urmează fiica pe scară şi inima îşi înteţeşte bătăile când dă colţul şi o cuibăreşte în aşternut. Acum ar trebui să te linişteşti. Nu mai întârzie

mult.

— Poate să vină să-mi spună noapte bună când se întoarce?

Emily face botic, incredibil de drăguţă.

— Păi, ieşim în oraş, dar, dacă eşti încă trează...

— O să fiu.

Hotărârea fiicei sale – maxilarul încordat, implacabila încredere în sine – arată că e bucăţică ruptă din tatăl ei.

— Atunci sunt sigură că o să vină sus.

Îi dă un pupic scurt pe frunte, ca să împiedice alte proteste şi aşază bine pilota în jurul ei.

— Însă nu vreau să mai cobori din pat. Ai înţeles? Cristina o să stea cu voi ca de obicei. Când vine, îl trimit sus.

Opt şi şaptesprezece minute. N-o să-l sune iar. N-a fost niciodată genul de nevastă cicălitoare, dar în tăcerea asta completă e ceva care o îngheaţă. De obicei e atât de priceput la comunicare, nu-i stă în fire să se poarte aşa. Îşi închipuie că e blocat pe M25, ocupându-se de documente, pe bancheta din spate a maşinii. Ar suna, ar trimite un SMS sau un e-mail, n-ar lăsa-o să aştepte – cu fata *au pair* făcându-şi de lucru prin bucătărie, dornică să-i vadă plecaţi ca să se poată ghemui pe canapea, cu întreaga casă la dispoziţie; faţa machiată cu grijă a lui Sophie îşi pierde perfecţiunea; florile cumpărate pentru soţii Frisk se ofilesc în hârtia lor, pe masa din hol.

Opt douăzeci şi unu. O să-i sune pe soţii Frisk la şi jumătate. Însă termenul-limită vine, şi ea tot nu sună. Opt treizeci şi cinci, treizeci şi şase, treizeci şi şapte. Conştientă că nu e frumos ce face, la opt şi patruzeci îi trimite lui Ellie Frisk un mesaj scurt de scuză, în care spune că a intervenit ceva în circumscripţie şi le pare nespus de rău, însă nu vor mai ajunge la ei.

The Times are un articol despre Statul Islamic scris de Will Stanhope, însă cuvintele fostului coleg de facultate trec pe lângă ea. Judecând după cât de mult o captivează, ar putea la fel de bine să fie un articol despre dinozauri astronauţi, citit lui Finn. Pentru că fiecare parte din ea este acordată la un singur lucru.

Şi iată-l. Sunetul cheii lui în uşă. Un scârţâit şi apoi un şuierat, când uşa grea de stejar se deschide. Sunetul paşilor lui: mai lent decât de obicei, nu-i mersul lui obişnuit, rapid şi hotărât. Apoi bufnitura servietei diplomat pe podea: povara răspunderii părăsită o vreme – un

sunet la fel de victorios, într-o seară de vineri, ca gâlgâitul vinului alb sec turnat dintr-o sticlă. Clinchetul cheilor pe masa din hol. Şi apoi tăcere, din nou.

— James?

Ea se duce în hol.

Faţa lui frumoasă e cenuşie: zâmbetul e crispat şi nu ajunge până la ochi, unde ridurile de expresie par mai adânci decât de obicei.

— Ar fi bine să-i anunţi pe soţii Frisk că nu mai mergem.

— Am făcut-o deja.

El îşi dă jos haina şi o pune cu grijă pe umeraş, ferindu-şi faţa.

Ea stă un pic, apoi îi înconjoară cu braţele mijlocul – mijlocul lui şlefuit care se adânceşte în forma unui V, ca trunchiul unui pom tânăr care scoate mlădiţe –, însă el îşi duce mâinile la spate şi i le îndepărtează cu blândeţe.

— James?

Durerea din capul pieptului o arde.

— E aici Cristina?

— Da.

— Ei bine, trimite-o în camera ei, te rog. Trebuie să vorbim între patru ochi.

— Bine.

Inima ei tremură şi îşi aude vocea întretăiată.

El îi oferă din nou un zâmbet crispat, şi în voce i se strecoară o notă de nerăbdare, de parcă ea ar fi un copil îndărătnic sau, poate, un funcţionar public nu prea ager la minte.

— Poţi s-o faci acum, Sophie, te rog?

Ea îl priveşte şi nu-i recunoaşte starea de spirit – atât de diferită de cea la care se aşteptase.

El îşi masează fruntea cu degetele lungi, puternice, şi închide o clipă ochii verzi, ale căror gene – dezarmant de lungi – îi dezmiardă obrajii. Apoi ochii i se deschid şi privirea pe care i-o aruncă este cea pe care o are Finn când încearcă să prevină o muştruluială şi să ceară iertare. Este privirea pe care i-a aruncat-o James acum douăzeci şi trei de ani, înainte de a-i mărturisi criza care ameninţa să-l copleşească; care i-a făcut să se despartă; care încă o face uneori să se înfioare, şi care, se teme ea, e pe cale să ridice iar capul.

— Îmi pare rău, Soph. Îngrozitor de rău.

Şi e ca şi cum el poartă nu numai povara funcţiei – subsecretar de

stat al departamentului antiextremism –, ci şi răspunderea pentru întregul guvern.

— Am făcut o prostie cât mine de mare.

O chema Olivia Lytton – Sophie crezuse întotdeauna că nu era altceva decât o cercetătoare în problemele parlamentare din echipa lui James. Un metru şaptezeci şi opt; douăzeci şi opt de ani; blondă; cu relaţii sus-puse; sigură pe sine; ambiţioasă.

— Presupun că o să i se spună „bomba blondă”.

Ea încearcă să fie caustică, dar vocea îi devine doar piţigăiată.

Aventura durase cinci luni şi el îi pusese capăt în urmă cu o săptămână, imediat după congresul partidului.

— N-a însemnat nimic, spune James, cu capul în mâini, fără să pretindă că ar fi altceva decât pocăit. Se lasă pe spate, încreţindu-şi nasul, şi se foloseşte de alt clişeu. N-a fost decât sex – şi am fost măgulit.

Ea înghite în sec: furia îi apasă pieptul, stăpânită cu greu.

— A, păi atunci e în ordine.

Ochii lui se îmblânzesc când îi observă durerea.

— N-a fost nicio problemă la noi doi cu partea asta. O ştii. De obicei o poate citi perfect: o abilitate şlefuită timp de două decenii, unul dintre lucrurile care îi leagă atât de strâns. A fost doar o greşeală prostească.

Ea aşteaptă, stând dreaptă pe canapeaua din faţa lui, ca furia să-i treacă suficient de mult ca să-i poată vorbi politicos sau ca el să arunce o punte peste distanţa dintre ei. Să întindă o mână nesigură sau, cel puţin, să-i ofere un zâmbet.

Însă el a prins rădăcini acolo: cu capul aplecat, coatele pe genunchi, degetele unite de parcă s-ar ruga. La început, ea dispreţuieşte acest spectacol al ipocriziei – o figură clasică de-a lui Blair; politicianul pocăit – şi apoi se înmoaie când umerii lui se zguduie, doar o dată: nu într-un suspin, ci într-un oftat. Pentru o clipă, îşi vede mama când tatăl cel fermecător, desfrânat, mărturisea încă o „indiscreţie”. Resemnarea seacă a lui Ginny – şi apoi fulgerul de durere, repede şters, din ochii ei albaştri ca marea.

Poate că asta fac toţi soţii? Tristeţea se învârteşte în ea, apoi mânia. N-ar trebui să fie aşa. Căsătoria lor e altfel. Bazată pe iubire şi încredere şi cu o viaţă sexuală pe care ea se străduieşte din răsputeri s-

o întreţină.

A făcut compromisuri în viaţă şi, Dumnezeu i-e martor, şi-a asumat un mare risc când au ajuns să fie din nou împreună: însă faptul că relaţia lor e solidă e un lucru sigur. Vederea începe să i se tulbure, ochii i se umplu de lacrimi. El ridică faţa şi îi prinde privirea – şi ea îşi doreşte să n-o fi făcut.

— Mai e ceva, zice el.

Sigur că da, el n-ar mărturisi fără motiv o aventură.

— E gravidă?

Vorbele – urâte, dar necesare – alungă culoarea din spaţiul dintre ei.

— Nu, sigur că nu.

Ea se destinde puţin: n-o să existe un frate vitreg sau o soră pentru Emily şi Finn. Nicio dovadă a legăturii. Nu va fi nevoie să-l împartă cu altcineva în vreun alt fel.

Şi apoi el ridică privirea şi face o grimasă. Unghiile ei sapă în palmă semiluni adânci şi îşi vede încheieturile degetelor ca pe nişte perle de fildeş iţindu-se prin roşul pielii.

Ce-ar putea să fie mai rău decât ca altă femeie să poarte copilul lui – sau poate să aleagă să-i avorteze copilul? Ca alţi oameni să ştie: aventura este o bârfă deosebit de suculentă, picurată în urechea câtorva aleşi pe sprânceană din saloanele Camerei Comunelor în care se serveşte ceaiul, până ce ajunge să afle toată lumea. Cine mai ştie? Colegii lui? Premierul? Alte neveste de parlamentari? Cum rămâne cu Ellie? Îşi imaginează faţa ei dolofană şi prostuţă luminată de mila abia ascunsă. Poate că a recunoscut minciuna din mesaj şi ştie deja.

Se sileşte să respire adânc. Pot să facă faţă situaţiei; să treacă peste ea. Au trăit lucruri mult mai rele, nu-i aşa? Nu-i o crimă să ai o aventură trecătoare: poate fi măturată din cale, uitată cât ai zice peşte, digerată. Şi apoi James spune ceva care duce asta la un nivel mai periculos, coroziv; care o izbeşte în plexul solar când i se înfăţişează un scenariu cumplit pe care nu-l anticipase.

— Povestea e pe cale să apară în presă.

3

— SOPHIE —

22 octombrie 2016

Mail este cel care are articolul. Trebuie să aştepte numărul următor ca să afle cât de rău stau lucrurile.

Directorul de comunicare al premierului, Chris Clarke, e acolo: plimbându-se de colo colo, cu telefonul apăsat pe ureche sau lipit de mână, cu faţa de rozător încordată în aşteptare; cu ochii mici îngustaţi de o parte şi de alta a unui nas ascuţit care are pielea întunecată de la grăsimea prea multor mese luate la pachet şi de epuizarea cenuşie a nenumăratelor zile începute foarte devreme şi încheiate foarte târziu în noapte.

Ea nu-l poate suferi. Accentul din sud-est; părerea foarte bună despre sine; acel mers ţanţoş – mersul ţanţoş al unui bărbat scund, pentru că, la aproape un metru şaptezeci şi cinci, pare un pitic pe lângă soţul ei. Faptul că este indispensabil pentru premier. „Are bun-simţ: ne veghează, ştie ce ne lipseşte – şi cum să contracareze asta”, a spus cândva James, când ea a încercat să-şi exprime neîncrederea instinctivă. Nu dispune de barometrul cu care să-l măsoare pe acest fost jurnalist la *News of the World* din Barking. Celibatar, fără copii, dar aparent nu homosexual, pare cu adevărat să trăiască doar pentru politică. Se apropie de patruzeci de ani şi întruchipează acel clişeu de neînţeles: însurat cu munca sa.

— La dracu’.

Acum citeşte rapid articolul pe iPod, în timp ce aşteaptă să-i fie adus ziarul gros de sâmbătă; cu gura schimonosită de un rânjet, ca şi cum ar avea în gură ceva acru. Sophie simte cum i se ridică în gât fierea când zăreşte titlul, „MINISTRU ARE O AVENTURĂ CU SUBALTERNA” şi apoi paragraful introductiv: „Prietenul premierului se dă în bărci pe coridoarele puterii”.

Ea citeşte rapid primul paragraf, şi cuvintele se încheagă în ceva solid şi imposibil. *„Daily Mail* este în măsură să dezvăluie în exclusivitate faptul că cel mai atrăgător parlamentar din Marea Britanie a făcut sex cu o subalternă într-un ascensor din Camera

Comunelor.

James Whitehouse, un ministru fără portofoliu la Interne şi confident al premierului, a avut aventura cu asistenta sa parlamentară în Westminster Palace. Bărbatul căsătorit, care are doi copii, a stat în aceeaşi cameră cu blonda Olivia Lytton, de 28 de ani, la congresul partidului."

— Ei bine, asta a fost o chestie al dracului de tâmpită.

Vocea lui Chris sparge tăcerea, în vreme ce ea se chinuie să-şi strunească sentimentele şi să găsească vorbele care s-o arate stăpânită şi convingătoare. Nu izbuteşte şi se ridică brusc în picioare, cu repulsia umflându-se în ea ca un val de greaţă în timp ce iese repede din cameră. Ascunsă în bucătărie, se reazemă de chiuvetă – sperând că o să-i treacă senzaţia de vomă. Simte răceala cromului şi se concentrează pe strălucirea lui şi apoi pe un desen făcut de Finn: unul dintre puţinele pe care le-a considerat destul de bune ca să le prindă cu un magnet pe frigider. Sunt patru oameni desenaţi din linii drepte, cu zâmbete uriaşe, iar personajul tatălui se înalţă mult deasupra celorlalte: cu 50 la sută mai înalt decât soţia, cu 100 la sută mai înalt decât fiul. Imaginea pe care o are despre lume un copil de şase ani. „Familia mea" e scris strâmb cu carioca purpurie.

Familia lui Finn. Familia ei. Lacrimile o podidesc, dar le alungă clipind şi îşi atinge genele ude ca să nu i se întindă rimelul. Nu-i momentul să-şi plângă de milă. Se gândeşte la ce ar face mama ei: şi-ar turna o porţie dublă de whisky; ar lua câinii la o plimbare înviorătoare, prin vântul aspru, pe dealuri. Aici nu sunt câini. Nu este nici vreo potecă departe de lume, pe coastă, pe care să-şi piardă urma sau să se ascundă de presa care, dacă e să judece după imprudenţele comise de alţi miniştri, curând va da târcoale prin faţa uşii lor.

Cum să le explice asta copiilor, care aşteaptă să plece dimineaţa la balet sau la înot? Aparatele de fotografiat. Poate un reporter? Finn poate fi îmbrobodit – dar Emily? O să fie întrebări fără sfârşit. „Dar de ce sunt acolo? Tati are probleme? Cine e doamna aia? Mami, de ce vor să facă fotografii? Mamă, plângi? De ce plângi, mami?" Doar gândul la asta – că ei vor fi expuşi la această ruşine şi examinare atentă în văzul întregii lumi şi că ea va trebui să-i liniştească, în vreme ce întrebările nu se mai opresc – o face să-i vină să verse.

Şi apoi vor fi frânturile de informaţii auzite şi doar pe jumătate înţelese pe terenul de joacă şi privirile pline de milă sau de încântare

prost ascunsă ale celorlalte mame. O clipă, se gândeşte să-i îngrămădească pe copii în maşină şi să-i ducă la mama ei, în inima comitatului Devon, ascunsă printre nesfârşite drumuri înguste cu taluzuri înalte. Însă fuga implică vinovăţie – şi faptul că nu sunt uniţi. Locul ei este aici, alături de soţ. Umple un pahar cu apă de la robinet; ia câteva înghiţituri mari – şi apoi se întoarce în camera din faţă ca să descopere cum poate să scoată la liman căsnicia lor şi să-l ajute să-şi salveze cariera politică.

— Aşadar, e clasica femeie abandonată?

Chris Clarke stă aplecat în faţă, cercetându-l cu atenţie pe James, ca şi cum ar încerca să găsească o explicaţie acceptabilă. Pe Sophie o izbeşte faptul că el este, poate, asexuat. E în el ceva rece: ca şi cum slăbiciunea omenească i se pare de neconceput – ca să nu mai vorbim de nesăbuinţa murdară a poftei trupeşti.

— I-am spus că aventura noastră e o greşeală. Că s-a terminat. Nu e citată direct, nu-i aşa, deci nu se poate ca ea să fi mers la ziare?

— Lucrează în Westminster. Ştie cum să dezvăluie o poveste.

— Prietenii ei...?

James pare rănit în timp ce se uită în jos la noianul de vorbe despre sine.

— Chiar aşa. „A folosit-o. Ea a crezut că este o relaţie adevărată, însă el s-a purtat execrabil cu ea...” a declarat o „prietenă” a domnişoarei Lytton.

— Am citit asta, zice James. Nu-i nevoie să continui.

Atunci Sophie se aşază pe canapeaua de vizavi de soţul său şi la dreapta directorului de comunicare. Poate că pare masochistă pentru că vrea să ştie toate amănuntele, însă necunoaşterea nu este o opţiune acceptabilă. Are nevoie să înţeleagă exact cu ce se confruntă aici. Încearcă să recitească articolul – asimilând descrierea pe care o face „prietena” suferinţelor Oliviei; citind despre un ascensor în care au intrat în Camera Comunelor. „El a apăsat pe buton între etaje şi călă(to)ria a durat destul de mult.” Parcă vede zâmbetul afectat al reporterului care a ales această formulare; chicotelile, repede înăbuşite, sau sprâncenele înălţate ale unor cititori – însă, cu toate că vorbele o şochează cu grosolănia lor, faptele, în întregimea lor, nu au prea mult sens.

Ridică privirea, dându-şi seama că Chris continuă să vorbească.

— Prin urmare, iată cum trebuie procedat: Regreţi profund această scurtă aventură şi durerea pe care i-ai provocat-o familiei tale. Acum prioritatea este să restabileşti aceste relaţii. În timp ce spune asta, îi aruncă ei o privire. N-ai de gând să ne oferi vreo surpriză, aşa-i, Sophie?

— Cum ar fi?

E uimită.

— Să anunţi că pleci. Să-ţi spui părerea despre poveste. Să-ţi iei tălpăşiţa pe furiş?

— Mai e nevoie să întrebi?

— Sigur că e.

Privirea lui o cântăreşte.

— Nu, sigur că nu.

Reuşeşte să-şi păstreze tonul neutru, să nu dezvăluie că da, sigur că s-a gândit să fugă, să dispară într-un labirint de drumuri înguste departe de Londra şi de noua realitate dureroasă; sau să-şi trădeze furia că el a ghicit asta.

El încuviinţează din cap, părând satisfăcut, apoi se răsuceşte spre soţul ei.

— Problema, desigur, este a) erai în poziţia de forţă şi b) această afirmaţie că te-ai dat în bărci în timpul activităţii guvernamentale. Şi pe cheltuiala contribuabililor.

— Pentru congresul partidului nu plătesc contribuabilii.

— Însă pentru postul tău de ministru în Guvernul Majestăţii Sale, da. Şi ideea că îţi făceai de cap într-un ascensor în vreme ce ar fi trebuit să ajuţi la cârmuirea ţării poate să ridice probleme, ca să nu zic mai mult.

— Îmi dau seama de asta.

Atunci ea se uită la James: îl fulgeră cu privirea, şocată că el nu neagă: că acceptă această descriere. Directorul de comunicare zâmbeşte, iar ea se întreabă dacă lui îi place să-i înjosească aşa. Îl face să se simtă mai mare: punându-i la locul lor, se confirmă pe sine, îşi reafirmă importanţa sa pentru premier, ea îşi dă seama de asta. Însă pare să fie mai mult decât atât, mai mult chiar decât încântarea lui de jurnalist în faţa unui subiect gras. Cu toate trucurile lui politice murdare – pentru că se spune că este necruţător, o persoană care păstrează un sâmbure de bârfă şi ameninţă că o să-l scoată la iveală în cel mai potrivit moment, cam ca un bici guvernamental –, pare să aibă

o poziţie critică personală în povestea asta.

— Aşadar, cheia este refuzul de a comenta detaliile. Astea-s bârfe, şi nu eşti de acord să povesteşti amănunţit. În declaraţie vei sublinia faptul că această greşeală temporară nu ţi-a afectat în niciun fel munca la minister. Nu te vei lăsa atras în negări: acestea, de obicei, se întorc împotriva noastră. Şi nu o să spui mai mult decât trebuie. Rămâi la esenţă: regret profund, aventură efemeră, familia are prioritate. Abate atenţia şi treci peste, dar nu nega. Ai priceput?

— Fireşte. James se uită la ea şi îi oferă un zâmbet pe care ea îl ignoră. Şi nu-i nevoie să-mi prezint demisia?

— De ce să faci asta? Premierul o să spună dacă o doreşte – dar el nu-şi părăseşte prietenii vechi, ştii bine, şi tu eşti unul dintre cei mai apropiaţi. Chris arată spre iPad şi exemplarul din *Mail:* Aşa scrie aici.

— Da.

James îşi îndreaptă spatele. El şi Tom Southern se ştiu de la Eton şi Oxford, între vieţile lor de adolescenţi şi de adulţi există o legătură extrem de strânsă de când aveau treisprezece ani. Acesta este lucrul pozitiv pe care se poate sprijini: prim-ministrul, cunoscut a fi extrem de loial, va face tot ce e omeneşte posibil ca să nu-şi lase de izbelişte cel mai vechi prieten. Sophie se agaţă de acest gând: Tom n-o să-l lase pe James în voia sorţii. Nu poate: nu-i stă în fire; şi, apoi, îi datorează atât de mult.

— A repetat asta mai devreme. James îşi drege glasul. Mi-a comunicat că mă sprijină.

Sophie răsuflă uşurată.

— Deci, aţi vorbit?

El încuviinţează, dar nu spune mai mult. Relaţia lor este cu totul specială. Ritualurile băuturii, renghiurile jucate între elevi, vacanţele petrecute împreună pe la douăzeci de ani, în care plănuiau cariera politică a lui Tom şi una pentru James, mai târziu, după ce avea să capete experienţă în lumea reală, i-au unit pe cei doi bărbaţi într-un mod indestructibil, într-un fel în care doisprezece ani de căsnicie şi doi copii se pare că n-au făcut-o în cazul ei şi al lui James. Şi lucrul ciudat este că Tom – la care ea încă nu se poate gândi ca la bărbatul cel mai puternic din ţară, pe care încă şi-l aminteşte beat criţă într-una dintre vacanţele lor petrecute în Toscana, când se apropiau de treizeci de ani – este cel mai dependent. Este mai puţin evident de când a devenit prim-ministru, însă ea ştie că există o inegalitate – pe care poate doar

ea o percepe. El e cel care îi cere sfatul soţului ei, da, dar se şi bazează pe el, o ştie, ca să-i păstreze tainele.

— Cu sprijinul premierului, ar trebui să nu păţeşti nimic. Tonul lui Chris e aspru. În zilele astea nu-i obligatoriu ca aventurile sexuale să pună capăt unei cariere. Nu, dacă povestea se încheie rapid. Minciuna, da. Sau, mai degrabă, să fii prins cu minciuna. Pufneşte, dintr-odată nemulţumit. În plus, nu eşti cine ştie ce tâmpit care a fost prins cu mâinile în pantaloni, filmându-se cu un smartphone. Unora dintre alegătorii bărbaţi, mai în vârstă, o să li se pară o chestie de înţeles un pic de hâţa-hâţa cu o fătucă. Surâde batjocoritor. Nu-i treaba nimănui, doar a ta, câtă vreme e dată iute la o parte şi nu se mai întâmplă.

— Şi o să fie o anchetă pentru că am avut o relaţie cu o angajată a partidului?

Lui Sophie i se strânge stomacul. Gândul la o investigaţie internă, urmărită de presa care ar putea să sâcâie şi să hărţuiască şi să se plângă că n-a fost tras la răspundere sau că există o încercare de a acoperi totul, îi dădea fiori. Putea să-i distrugă lui cariera, dar i-ar răni şi pe ei: să toarne gaz pe foc, când subiectul ar trebui să fie îngropat cât mai adânc.

— A pomenit asta premierul?

Chris e ager, ochii lui de rozătoare – de un albastru spălăcit – se măresc.

James clatină din cap.

— Atunci nu-i nevoie. E o aventură prostească, uitată cât ai bate din palme – câtă vreme mi-ai spus totul.

James încuviinţează.

— Bine. Faci parte din cercul intim. Dacă treaba asta dispare rapid de pe prima pagină, nu-i nevoie să mai urmeze ceva.

Ei îi vine să râdă. James o să scape basma curată, pentru că este un tip corect; n-a făcut nimic ilegal; şi se află sub aripa premierului. Se uită dincolo de el la rafturile pe care stau cele două romane despre Cromwell ale lui Hilary Mantel: poveşti dintr-o epocă în care a fi în graţiile unui rege nestatornic însemna totul. Au trecut mai mult de patru secole şi totuşi în partidul lui Tom persistă încă aroma vieţii la curte.

Îşi lasă pleoapele să coboare, încercând să nu se gândească la un program de ştiri de douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, şi la mentalitatea de haită care se instalează atunci când un

subiect ia avânt pe reţelele sociale. În zilele noastre, ştirile se împrăştie atât de repede. Însă totul o să fie bine, a zis Chris, şi el e realist, chiar cinic: n-are niciun motiv să ofere asigurări false. Niciunul.

Deschide ochii şi îşi priveşte, în sfârşit, soţul.

Însă chipul lui de o frumuseţe clasică, cu pomeţii înalţi şi maxilar puternic, şi acele riduri de la colţurile ochilor care arată că îi plac activităţile în aer liber şi faptul că râde mult, e tras; nu-i poate citi expresia.

El se uită la celălalt bărbat, şi ea observă un lucru neobişnuit: o licărire de îndoială.

— Sper să ai dreptate.

4

— JAMES —

31 octombrie 2016

Soarele se strecoară prin perdele şi Sophie încă doarme când James se întoarce în dormitor. Şase şi jumătate, luni dimineaţa. La nouă zile după ce a explodat povestea.

În tot acest timp, e prima dată când ea doarme mai târziu de cinci şi jumătate. Acum o priveşte, studiindu-i faţa fără machiaj aşezată pe perna moale. Are fruntea brăzdată de riduri şi în părul ciufulit sunt câteva fire argintii care pornesc de la tâmplă. Pare în continuare să aibă mai puţin de patruzeci şi doi de ani, însă ultima săptămână şi-a pus amprenta.

Îşi dă jos halatul şi se strecoară înapoi în pat, ferindu-se s-o atingă, ca să n-o trezească. Era treaz de la cinci, răsfoind ziarele în care, slavă Domnului, nu era nimic despre el – ca şi cum presa ar fi acceptat în sfârşit faptul că subiectul era epuizat. Care era regula lui Alastair Campbell? Dacă un subiect rămâne pe prima pagină timp de opt zile, ministrul trebuie să plece? Sau erau zece zile? Oricare ar fi fost cifra, le evitase pe amândouă şi în ziarele de duminică n-a fost nimic. Niciun semn că o să vină ceva pe reţelele sociale, nici măcar pe Guido Fawkes[11], şi Chris nu auzise nimic: totul sugera că ziarele de scandal nu puseseră gheara pe nimic nou.

În plus, în acest weekend avuseseră un nou subiect de care să se agaţe. Fusese, iarăşi, un complot terorist dejucat. Doi extremişti islamici din Mile End plănuiseră un alt atac în stilul celui din 7 iulie[12] şi li s-a făcut percheziţie după ce au primit marfa. Poliţia Metropolitană era paranoică în privinţa scurgerii de informaţii, de teamă să nu prejudicieze procesul, însă ziarele erau pline de speculaţii legate de amploarea distrugerilor pe care le-ar fi putut provoca muniţia. N-avusese nevoie să-l îmboldească pe preşedintele Comisiei pentru Afaceri Interne din Camera Comunelor să înfierbânte şi mai mult

---

[11] Website care se ocupă de politică.

[12] Referire la seria de explozii care a lovit sistemul de transport din Londra în 7 iulie 2005.

presa: Malcolm Thwaites, îngâmfatul fost ministru de interne, acţiona prin contactele sale ca să evidenţieze riscul de a le permite azilanţilor musulmani să stea în acest climat; alimentând prin cuvinte meşteşugite spaimele alegătorilor săi şi, dincolo de ei, ale clasei de mijloc, albă şi insulară. Aventura unui ministru fără portofoliu de care puţini din afara Westminsterului auziseră avea să devină neînsemnată în comparaţie cu riscul perceput al hoardelor de posibili teroriști care se infiltrează în țară.

Cască, lăsând să iasă din el o parte din tensiunea ultimei săptămâni, şi Sophie se mişcă. N-o s-o trezească. Nici măcar n-o să rişte să-şi strecoare braţul în jurul taliei ei, cu atât mai puţin între picioare. Ea se poartă în continuare într-un fel care e, fără îndoială, glacial. Foarte politicoasă în faţa copiilor şi a Cristinei, însă rece – şi, da, frigidă – când sunt singuri. E de înţeles, fireşte, însă ea nu poate s-o ţină aşa. Sexul este energia care îi uneşte. Ea are nevoie de asta la fel de mult ca el; sau, cel puţin, are nevoie de afecţiune şi de confirmarea faptului că el încă o doreşte.

Asta e ceea ce a rănit-o atât de tare în povestea cu Olivia, îşi dă seama, doar nu-i prost. El s-a purtat groaznic, nu încape îndoială, şi a recunoscut asta fără reţineri în acele mici momente de linişte din noapte în care ea îşi îngăduie, în sfârşit, să plângă, iar furia pe care reuşeşte s-o stăpânească în cea mai mare parte a timpului se revarsă în suspine reţinute, înăbuşite. Problema este că el doreşte mai des decât ea să facă dragoste; ar face-o în fiecare zi, dacă s-ar putea. E o uşurare – cum ar fi alergatul sau chiar urinatul. Ceva întru totul fizic, o mâncărime care trebuie să fie scărpinată, o nevoie care trebuie să fie satisfăcută. Şi de destul de mult timp, de când copiii erau mici, ea nu mai pare să simtă aceeaşi nevoie imperioasă.

Hotărăşte să rişte: se lipeşte de nevasta lui zveltă. E încă suplă: chiar mai subţire decât pe vremea când vâslea în echipa fruntaşă de opt a colegiului ei. Fundul îi e tare, picioarele tonifiate de alergarea regulată; burta e doar un pic lăsată – cu urmele argintii ale vergeturilor fine de când a fost însărcinată cu Emily şi Finn. Nu că n-ar dori-o. Sigur că o doreşte. Însă Olivia era acolo – practic, oferindu-i-se pe tavă. Şi apoi, era incontestabil superbă. Chiar şi acum, când o consideră ticăloasă – pentru că a lăsat povestea să ajungă în ziare, chiar dacă nu ea s-a dus la ele – îi poate recunoaşte frumuseţea. Un corp neatins de maternitate: ferm, cu sânii obraznici şi picioare suple; păr blond care străluceşte şi

miroase a citrice; şi o gură la fel de capabilă să fie crudă – pentru că fata e deşteaptă, asta face parte din atracţie – pe cât e în stare să ispitească.

Era prima dată că îşi înşelase soţia. Mă rog, prima de la căsătorie. Logodna nu se punea – nici zilele de studenţie. În facultate dăduse iama prin fete de parcă l-ar fi împins cineva de la spate. Lucrurile se schimbaseră o vreme după ce o întâlnise pe Sophie, iar ea, canotajul şi examenele din ultimul an se combinaseră o scurtă vreme, epuizându-l; şi totuşi, chiar şi atunci era deschis tuturor ocaziilor. Despre asta era vorba la Oxford, nu? Explorare – intelectuală, emoţională, fizică – de toate felurile.

Făcuse ce voise – la fel cum, în copilărie, ca singurul fiu, cu două surori mai mari care-i căutau în coarne, făcuse întotdeauna ce voise. Sophie nu bănuise niciodată că mai erau şi alte femei. El alegea cu înţelepciune: fete de la alte colegii, din alţi ani, cu alte specializări, făcând ca totul să fie posibil. Erau aventuri de o noapte, care durau cel mult două, pentru că tânjea după varietate: veşnica diferenţă, surprinzătoare, dintre o pereche de sâni şi următoarea; plânsul unei femei şi al alteia; o păsărică moale, umedă, sau scobitura unui cot sau arcuirea unui gât. Pentru un tânăr care îşi petrecuse cinci ani din adolescenţă la un internat de băieţi, şi înaintea acelui internat la o şcoală particulară, primul an la Oxford – şi chiar mai mult acel al doilea an minunat, fără examene, înainte de a fi cunoscut-o pe Sophie – adusese o libertate imensă, anarhică.

După ce se despărţiseră timp de şase ani, îşi continuase cavalcada în toată perioada de dinainte să împlinească treizeci de ani – ani în care fusese consultant de management, iar cu salariul din City, lucrând până târziu în noapte şi apoi bând, avusese fete cu nemiluita. Şi apoi, la douăzeci şi nouă de ani, a dat peste Sophie într-o cafenea din Notting Hill; ea avea atunci douăzeci şi şapte, nu mai era o fetişcană de douăzeci de ani, dornică de afecţiune: mai sigură pe sine şi cu mai multă experienţă; un fel de provocare; o partidă pe cinste. O vreme s-a lăsat greu; se temea, zicea ea, că el o să se comporte la fel de necugetat ca înainte; se temea că acea criză care îl făcuse s-o părăsească – pentru că îl văzuse când era cel mai vulnerabil, şi el nu putea suporta asta – avea să revină ca să-i bântuie. Însă, în ciuda şovăielii ei, era inevitabil să fie din nou împreună. Aşa cum spusese el în discursul de la nuntă, apelând la un clişeu pe care nu se ostenise să-l formuleze altfel, era ca

şi cum ar fi revenit acasă.

Şi chiar crezuse că scăpase de mâncărime. De dorinţa aceea de a amuşina prin preajmă. În timpul logodnei lor avusese două prietene cu care făcea sex din când în când: o fostă iubită care încercase în lunile dinaintea nunţii să-l convingă să nu se însoare cu Soph; o colegă care, neînţelegând că el nu dorea decât sex şi atât, ajunsese să-l hărţuiască un pic. Asta îl cam zguduise. Felul în care Amelia se agăţa de el; acei ochi sfioşi – lacuri limpezi pline cu lacrimi atunci când el sărea din pat, plecând imediat după ce făcuseră dragoste; acel ultim apel telefonic –, vocea ei într-un crescendo isteric de suferinţă, până ce el o amuţise apăsând pe tasta de închidere. Asta îl făcuse să tragă linia sub propriul comportament. Căsătoria, hotărâse el, era momentul în care avea să înceapă fidelitatea sa.

Şi funcţionase. Timp de aproape doisprezece ani fusese fidel. Copiii făcuseră să-i fie mai uşor. Presupusese că avea să fie un tată tradiţional, pe jumătate detaşat, cam ca Charles, tatăl lui, şi totuşi ei îl schimbaseră complet – cel puţin pentru o bună bucată de vreme. Nu simţise asta când erau bebeluşi. Fusese destul de şovăielnic când vomitau şi gângureau şi dormeau. Dar când începuseră să vorbească şi să pună întrebări, atunci începuse şi povestea lor de dragoste. Mai întâi cu Emily, dar devenise mai intensă cu Finn: această povară a responsabilităţii, nevoia de a fi o persoană pe care copilul lui – fiul lui – o respectă. Un om nu doar admirabil, ci *bun.*

Uneori îl intimidau. Ochii aceia mari, întrebători, acea nevinovăţie extremă, încrederea neţărmurită. În viaţa sa profesională nu era întotdeauna întru totul sincer: putea să dea răspunsuri care nu se potriveau cu întrebările şi să reuşească, totuşi, să îmblânzească sau să amăgească. Dar nu cu ei. Cu ei se temea că l-ar fi văzut aşa cum este cu adevărat. Pentru copiii săi trebuia să fie mai presus de aşa ceva.

Şi, un timp, destul de mult, reuşise să fie acest om bun. Se purtase aşa cum ştia că trebuie. Respectase acele jurăminte schimbate în biserica din secolul al XVI-lea, în faţa tatălui lui Sophie, Max, care nu se ostenise măcar să pretindă că le-ar respecta. Avea să fie un om bun pentru ea şi copiii lor şi un om mai bun decât tatăl ei. Şi reuşise asta până cu o lună înainte de cea de-a douăsprezecea aniversare a căsătoriei.

Şi apoi, în mai, era la serviciu, seara târziu. Noua Lege împotriva terorismului. O şedinţă târzie. După vot se repezise prin galeria cu

arcade spre Portcullis House, cu stomacul scofâlcit de foame, sperând să găsească ceva sănătos de mâncare. Şi iat-o pe ea: întorcându-se să-şi ia geanta din birou după o seară petrecută în oraş cu prietenii. Era cherchelită: un pic, încântător de cherchelită. Aşa cum n-o mai văzuse niciodată. Când a trecut pe lângă el, s-a împleticit pe tocuri şi a căzut peste el; cu o mână întinsă spre braţul lui, în timp ce piciorul stâng i-a aterizat pe dala rece din galeria cu arcade; un picior doar în ciorap subţire lângă pantofii lui lustruiţi; unghiile, date cu ojă de culoarea dudelor, abia vizibile.

— Hait, scuze, James, a zis ea şi şi-a muşcat buza de jos în timp ce râsul i se stingea, pentru că la birou i se adresau doar cu „Da, domnule ministru", deşi el ştia că în lipsă îi zic James şi încerca să-i facă să-şi folosească prenumele. Şi-a ţinut mâna pe braţul lui până şi-a recăpătat echilibrul şi şi-a strecurat la loc piciorul în pantof; iar el s-a trezit ţinând-o de cot cu cealaltă mână în timp ce ea se îndrepta.

— Eşti bine? Să-ţi chem un taxi?

A pornit alături de ea spre telefonul din New Palace Yard, preocupat, plin de solicitudine, deoarece ea era o tânără care trebuia să ajungă acasă în siguranţă, o angajată uşor ameţită.

Ea s-a oprit şi, în lumina lunii, a ridicat spre el privirea dintr-odată trează şi, cumva, cu înţeles.

— Ce mi-aş dori mult e încă un păhărel.

Şi aşa a început. Sămânţa aventurii lor sădită în acea seară înmiresmată de sfârşit de primăvară, când cerul se făcuse bleumarin şi el se mulţumise cu o bere, iar ea băuse un gin tonic afară, pe Terrace Bar. Tamisa curgea alături şi el se uitase în adâncurile ei de cărbune, urmărind luminile de la St Thomas, de pe celălalt mal – spitalul unde se născuse fiica lui – jucând pe apă. Şi îşi dăduse seama că renunţa la principii; că punea în pericol tot ce îl făcuse să fie bărbatul care era; bărbatul mai bun care voia să fie pentru copiii lui – şi abia dacă îi păsase.

Nu-şi începuseră aventura atunci. Nici măcar nu se sărutaseră: era prea multă lume şi el încă îşi mai spunea că se împotriveşte inevitabilului. Se întâmplase după o săptămână: şapte zile ale celui mai dureros şi încântător preludiu din viaţa sa. După aceea, îşi ceruse iertare că fusese aşa în grabă; că simţise nevoia s-o consume – pentru că aşa păruse – atât de repede şi cu totul. Ea zâmbise. Un zâmbet

lenevos.

— O să mai fie şi alte ocazii.

— Cum ar fi acum?

— Cum ar fi acum.

Şi aventura lor continuase până în urmă cu trei săptămâni. Cu intensitate, când aveau ocazia, dar cu pauze în timpul vacanţei parlamentare: o săptămână în sudul comitatului Hampshire, lângă mama lui Sophie; două săptămâni în Corsica, unde îi învăţase pe copii să navigheze şi făcuse dragoste cu Sophie în fiecare noapte; aventura cu Olivia i se păruse o nebunie; ceva ce ar putea şi *avea* să termine de îndată ce Parlamentul îşi relua activitatea.

De îndată ce se întorsese, încercase să se îndepărteze de ea; după congres i-a spus că s-a terminat. A chemat-o în biroul său, sperând că aşa ea n-o să facă o scenă; că se puteau purta ca doi oameni civilizaţi. Profesional. A fost frumos cât a durat, însă ştiau amândoi că nu putea să continue.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi şi vocea i s-a frânt, o reacţie cu care era obişnuit, aşa că nu l-a impresionat: reacţia fostelor iubite şi, în foarte rarele situaţii în care o dezamăgise, a mamei sale, Tuppence.

— Prin urmare, lucrurile sunt în ordine între noi? s-a silit să întrebe, dorind doar s-o audă că zice da.

— Da, sigur că sunt. I-a oferit un zâmbet strălucitor: cu bărbia ridicată, cu vocea plină de vioiciune şi curaj, cu toate că a cam stricat efectul când s-a clătinat. Sigur că sunt.

Şi asta ar fi trebuit să fie totul. Poate că ar fi fost, dacă el n-ar fi fost tâmpit. Dacă nu s-ar mai fi lăsat pradă ispitei pentru ultima oară.

Se răsuceşte spre Sophie, o îmbrăţişează strâns. Nu vrea să se gândească la ceea ce s-a întâmplat în ascensor. Nu era cel mai romantic dintre decoruri, însă nu fusese cine ştie cât romantism în relaţia lor: n-are nevoie să citească *Mail* ca să-şi aducă aminte.

Asta trebuie să fi fost ultima picătură pentru Olivia: sau, mai degrabă, reacţia lui după aceea. Da, o izbucnire de aroganţă, poate. Dar el îşi spusese că era ultima dată; că o acuplare rapidă şi frenetică nu înseamnă, aşa cum previzibil îşi închipuise ea, că vor fi iar împreună.

— Mulţumesc pentru asta. Exact ce-mi trebuia.

Cum era un pic ameţit, se purtase cu o grosolănie care nu-i stătea în fire. Acum îşi dădea seama de asta.

— Asta înseamnă?

— Ce?

Ascensorul ajunsese la etajul lor şi, când uşile s-au deschis, el a păşit pe coridorul îngust şi a deschis uşa dinspre coridorul comisiei; cu mintea deja la evenimentele zilei; fără să se sinchisească de ceea ce avea ea de spus.

Ochii ei au fost inundaţi de durere, dar lui nu-i ardea de aşa ceva. Trebuia să prezinte probe unei comisii: deja întârziaseră. Pur şi simplu n-avea timp.

Poate că, dacă ar fi sărutat-o, i-ar fi netezit părul, ar fi părăsit-o cu blândeţe... Poate că, dacă ar fi fost mai puţin brutal, ea nu s-ar fi dus la ziare.

Dar el a părăsit-o, pur şi simplu: cu părul mai puţin aranjat; cu ciorapii, îşi amintea asta acum, deşiraţi acolo unde trăsese de ei; o lăsase, pur şi simplu, holbându-se după el.

Sophie se foieşte şi se rostogoleşte spre el; îl scoate din neplăcerea amintirii. El îşi ţine respiraţia, temându-se ca ea să nu se îndepărteze, simţind căldura familiară a trupului ei lipit de pieptul lui. Îşi pune delicat o mână între omoplaţii ei, apoi o coboară spre şale, şi o trage mai aproape.

Ea deschide ochii – un albastru profund, uimitor – şi pentru o clipă pare surprinsă că se află aşa de aproape. Nu-i de mirare: de o săptămână se străduieşte să-şi ţină trupul cât mai departe de el.

— Bună, draga mea.

Se încumetă s-o sărute blând pe frunte.

Ea îşi fereşte faţa, şi încruntarea îi sapă un şanţ între ochi, ca şi cum ar cântări dacă să considere sau nu gestul lui ca pe o intruziune. El îşi retrage mâna, apoi i-o pune pe spate, cuprinzând-o uşor în braţe.

— E bine?

Se apleacă în faţă; o sărută pe buze.

— Încetează.

Ea scutură din umeri, nemulţumită, dar nu se trage deoparte.

— Soph... nu putem continua aşa.

— Nu putem?

Ridică privirea spre el şi îi vede durerea din ochi, apoi ceva mai promiţător: un amestec de înfrângere şi speranţă care sugerează că nu vrea să continue în această stare de reţinere îngheţată.

Îşi desprinde braţul, dându-i drumul din strânsoare, şi se trage

înapoi ca să se uite mai bine la ea. Sunt vreo treizeci de centimetri între ei şi el se întinde să-i mângâie obrazul catifelat. Ea şovăie o clipă, apoi îşi răsuceşte buzele spre mâna lui şi, ca şi cum nu s-ar putea abţine, ca şi cum ar fi puterea obişnuinţei, îi sărută podul palmei. Pleoapele ei se închid, ca şi cum ar şti că se dovedeşte slabă acceptând.

O trage din nou aproape. O ţine strâns; încercând să-i transmită prin forţa acestei îmbrăţişări cât de mult înseamnă pentru el. Umerii ei, încordaţi în ultimele nouă zile, sunt duri, însă respiraţia ei e precipitată, ca şi cum ar încerca să se destindă, ca şi cum şi-ar dori asta cu disperare.

— Azi nu a apărut nimic în ziare. Se pare că s-a terminat de-a binelea, zice el, se trage înapoi şi o sărută pe creştet.

— Nu spune asta. Să nu sperii norocul...

— Chris n-a auzit nicio şoaptă tot weekendul. Nici azi nu a apărut nimic. El îi înlătură temerile superstiţioase. Cred cu adevărat că suntem în siguranţă.

— Trebuie să ascultăm *Today.*

Se rostogoleşte de lângă el când radioul cu ceas se deschide automat pentru principalele ştiri de la şase şi jumătate: o scădere prevăzută a ratelor dobânzilor; o asistentă medicală din Marea Britanie cu Ebola; încă o bombă în Siria.

Ascultă amândoi în tăcere.

— Nimic, zice el.

Ochii ei se umplu de lacrimi: picături uriaşe care se rostogolesc. Îşi şterge ochii şi îşi trage nasul surprinzător de zgomotos.

— Am fost atât de speriată.

— Pentru ce?

El e uluit.

— *Ştii* tu. Că ziarele o să dezgroape ceva despre Libertini.

— Pfff. Asta n-o să se întâmple. A închis undeva departe amintirea acelor zile; nu-şi dă voie să se gândească la ele; şi-ar dori ca nici ea să n-o facă. Conştiinţa mea este împăcată faţă de ce s-a întâmplat atunci. Ştii asta.

Ea nu răspunde.

— Soph? îi ridică bărbia; se uită adânc în ochii ei; îi oferă cel mai convingător, cel mai afectuos surâs. Zău. Este.

O vreme stau aşa: o ţine în braţe; cu bărbia pe creştetul ei.

— Ai fost stânca mea, ştii?

— Ce altceva aş fi putut să fiu?

— Nu, pe bune. Ai fost totul pentru mine. Aveai tot dreptul să fii furioasă, dar tu şi copiii m-aţi făcut să trec peste asta. O potopeşte cu sărutări: uşoare ca un fum, aşa cum îi place ei. Ea nu reacţionează. Îţi datorez atât de mult, Sophie.

Atunci îl priveşte şi, dincolo de straturile de neîncredere adunate în ultima săptămână, el vede o urmă din tânăra de care s-a îndrăgostit.

— Dacă e să continui să-ţi rămân alături – dacă e să încercăm să facem lucrurile să meargă între noi –, trebuie să ştiu că s-a terminat *de tot,* zice ea.

— Am mai trecut prin asta, oftează el. Iisuse, nu prea mai am cum să-mi doresc s-o văd în faţa ochilor. Scoate un hohot de râs ca un lătrat. Şi apoi, drumurile noastre nici măcar nu se vor mai încrucişa. E în concediu medical şi o să fie mutată în alt birou când se întoarce – *dacă* se întoarce. Nu-i nevoie s-o mai văd vreodată.

— Şi trebuie să ştiu că n-o s-o faci din nou... Nu pot suporta *umilirea.* Se înfioară şi se îndepărtează de el, se ridică în capul oaselor pe pat şi îşi cuprinde genunchii cu braţele. Nu pot să fiu ca mama. Îi aruncă o privire acuzatoare. Am spus că n-o să fim ca ei – ca părinţii mei. Când ne-am căsătorit, mi-ai *jurat.*

— Ştiu, ştiu. El lasă ochii în jos, conştient că trebuie să continue să se arate pocăit. Nu ştiu ce să spun ca să te conving. Eu – noi – am plătit pentru purtarea mea. Nu-i un lucru pe care să-mi doresc *vreodată* să-l repet. Eşti întreaga mea lume, adaugă, ridicându-se şi înconjurându-i umerii cu braţul.

Ea nu se trage deoparte; aşa că el îi strecoară celălalt braţ, tatonând, în jurul taliei.

— Încetează, zice ea, împotrivindu-se şi trăgându-se la marginea patului. Trebuie să trezesc copiii.

— Dar mă crezi?

O priveşte în acel fel anume. Care, în mod normal, i-ar părea irezistibil: o privire cu ochii larg deschişi, cu o urmă de neîncredere.

— Da. Se lipeşte de el pentru o clipă şi îi oferă un zâmbet mic, trist, prin care îşi recunoaşte slăbiciunea. Proastă cum sunt, da.

Atunci o sărută: un sărut adevărat, cu gura deschisă şi un pic de atingere cu limba. Un sărut care reuşeşte să fie respectuos, deşi e departe de a fi cast.

— S-a terminat, îi spune, privind-o în ochi şi încercând să-i

transmită o convingere pe care el n-o simte deplin. Totul o să fie în ordine.

5

— KATE —

31 octombrie 2016

Aşez exemplarul din *The Times* pe suprafaţa curată a blatului din mica bucătărie şi îl cercetez metodic, apoi fac acelaşi lucru cu *Sun, Mirror* şi *Daily Mail.*

O mulţime de lucruri despre complotul terorist dejucat în Mile End, mai multe şi despre subiectul fierbinte al săptămânii: bombardarea unei plaje din Egipt. Dar nimic despre James Whitehouse, „amicul premierului care a fost prins punându-şi-o", cum l-a descris *Sun* săptămâna trecută; sau „Amantul lui Liv din ascensor". Mă uit prin ziarele de scandal, şutite din biroul grefierilor. Nici măcar un cuvinţel.

E ciudat cât de repede a dispărut acest subiect: îngropat de ştirile reale, adevărate bombe, şi totuşi absenţa lui totală e neliniştitoare. Ceva nu miroase a bine, cum ar fi zis mama. Premierul a spus că îşi susţine colegul. Că are cea mai mare încredere în el; că asta e o chestiune personală, acum rezolvată. Dar alţi miniştri fără portofoliu care ar fi fost prinşi având relaţii sexuale cu subalternele ar fi fost lăsaţi în voia sorţii. Aşadar, ce anume a inspirat această loialitate?

Mă deranjează acest favoritism de modă veche, dar n-am timp de obsesii. E luni seara, ora nouă, şi, la fel ca în toate serile, am o valiză pe rotile cu documente care îmi înghionteşte călcâiele ca un câine credincios. Cercetez însemnările pentru *Blackwell,* audierea de mâine, la Curtea Coroanei din Southwark. Sunt avocatul acuzării în procesul unui delincvent sexual recidivist care la ora două într-o noapte de martie a răpit un copil de unsprezece ani. Apărarea lui? A făcut-o din bunătate, iar băiatul – paralizat de cele patru doze de cidru cu care l-a ademenit – e „un rahat mincinos". Sună absolut fermecător.

Muncesc cu spor şi, în ciuda caracterului abject al probelor, a milei imense faţă de copil, încep să mă simt mai bine: Graham Blackwell, un tip de 55 de ani şi 160 de kile, n-o să intre în graţiile juriului. În afară de cazul în care ceva o s-o ia complet razna, e improbabil să nu câştig. Şi apoi mă întorc spre *Butler,* un caz de viol în familie care va fi mai greu de dovedit. Amănuntele ies la suprafaţă din paginile de însemnări

şi îmi dau seama că ochii mi se înceţoşează: lacrimi mari care se adună şi se umflă, le simt legănându-se pe genele de jos. Le şterg cu încheieturile degetelor. Doamne, probabil că sunt sleită de puteri. Arunc o privire la ceas. Zece şi patruzeci: destul de devreme pentru mine.

Mă întind, încercând să-mi energizez trupul ostenit. Dar ştiu că e mai puţin oboseala care răzbate până la os, de la trambalarea prin circuitul de sud-est, sau oboseala intelectuală după căutarea fiecărei portiţe juridice, şi mai degrabă epuizarea emoţională, care mă învăluie ca întunecimea catifelată a unei nopţi fără stele. Aici, în apartamentul meu liniştit, destul de singuratic, mă oboseşte neomenia omului faţă de om. Sau, mai degrabă, neomenia lui faţă de femei şi copii. Am obosit de astfel de violenţă sexuală întâmplătoare sau, cum ar putea zice Graham Blackwell, de refuzul de a-ţi păsa cât negru sub unghie.

E vremea să-mi revin. Nu-mi permit să mă las copleşită de emoţii. Treaba mea e să-i prind pe aceşti ticăloşi: să-mi folosesc puterea considerabilă de convingere, să fac tot posibilul să fie închişi după gratii. Îmi strâng dosarele; torn whisky într-un păhărel; scormonesc prin congelator după nişte cuburi de gheaţă mari – îmi amintesc să fac gheaţă chiar dacă uit să cumpăr lapte; şi îmi pun deşteptătorul să sune la ora 5.30. În apartament e rece – încălzirea centrală e defectă şi n-am avut timp s-o repar – şi îmi pregătesc o baie, nădăjduind că o să-mi încălzească oasele şi o să-mi alunge crisparea din umerii încordaţi; o să mă învăluie în îmbrăţişarea-i lichidă.

Aburul se înalţă şi-mi acoperă membrele. Aproape că mă opăreşte, însă uşurarea e imediată: nu m-a mai atins nimeni de la seara scurtă, nesatisfăcătoare, petrecută cu Richard luna trecută, şi mă simt expusă şi, cumva, vulnerabilă în vreme ce îmi contemplu goliciunea şi observ cât de slabe îmi sunt coapsele acum. Şoldurile îmi ies în relief ca nişte insuliţe; burta mi-e concavă, sânii mici. În fiecare deceniu mai scad cu un număr la sutien. Poate că faţa arată mai bine – pomeţi înalţi; sprâncene arcuite; nasul pe care cândva l-am urât nu mai e strâmb, ci drept şi mic, cadoul pe care mi l-am făcut când am împlinit treizeci de ani, cea mai spectaculoasă dovadă a reinventării şi succesului – însă trupul mi-e mai degrabă jigărit decât suplu. Se umflă în mine un val de autocompătimire când mi-o amintesc pe Kate mai tânără şi mă gândesc la una mai bătrână: o coajă uscată de femeie, la fel de sfărâmicioasă şi veştedă ca frunzele de fag pe care le strivesc când

merg de la metrou până la apartamentul din vilă. Stoarsă.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Gândeşte-te la altceva. Mintea mea răsfoieşte ştirile – Egipt; ceaţa densă; sosirea refugiaţilor sirieni programată înainte de Crăciun –, apoi fulgeră înapoi la James Whitehouse şi prietenia lui strânsă cu Tom Southern. Se cunosc de treizeci de ani: o groază de timp ca să existe secrete, să fie împărtăşite şi păstrate. Mă întreb dacă nu cumva copoii ziarelor de scandal amuşină iar, căutând o poveste despre elită şi corupţie, hotărâţi să dezgroape de data asta nişte pepite zdravene.

Există acea fotografie dezgustătoare care a apărut chiar după ce premierul a fost ales prima dată, în 2010, cu ei doi la Oxford. Pozează pe treptele celui mai mare colegiu, îmbrăcaţi în uniforma clubului lor de elită, Libertinii: fracuri bleumarin, veste de catifea de culoarea vişinei putrede, cravate de mătase crem care înfloresc ca nişte bujori lângă fiecare faţă fără pată. Fotografia a fost iute retrasă – agenţiile de ştiri n-o mai pot folosi acum –, însă persistă imaginea acelor tineri spilcuiţi, încrezători. Le văd acum feţele netede, zâmbitoare, chipurile unor bărbaţi cărora le va merge ca pe roate în viaţă: Eton, Oxford, parlament, guvern.

Şi apoi mă gândesc la copilul din *Blackwell,* cazul de mâine al delincventului sexual recidivist – şi că şansele lui în viaţă sunt diferite; că viaţa i-a fost deja scoasă de pe şine. Ziarul se udă şi îl las să-mi alunece din mână pe podea, în vreme ce mă năpădeşte un val de tristeţe: o durere care mă înghite cu totul, încât aş putea fie să mă las învinsă, fie s-o elimin. Mă scufund în cadă, întâmpinând cu bucurie uitarea în apa fierbinte, cenuşie, care-mi acoperă faţa.

6

— JAMES —

1 noiembrie 2016

James străbate repede Portcullis House, New Palace Yard şi Westminster Hall, având grijă să nu arunce nicio privire spre turişti, care se uită la spaţiul imens, cavernos, de deasupra lor, până la acoperişul din grinzi încrucişate din secolul al XIV-lea.

Pantofii lui izbesc pardoseala din piatră, ducându-l departe de amestecul de limbi – cehă, germană, spaniolă, chineză, parcă – şi pronunţia excesiv de grijulie a unui ghid tânăr; poate un proaspăt absolvent de ştiinţe politice care îşi turuie litania – cel mai mare acoperiş de acest fel, cea mai veche parte din Palatul Westminster– în vreme ce tremură în jacheta lui veche de tweed şi în cravată.

Westminster Hall – rece, sobră, mustind de istorie – este acea parte a Camerei Comunelor în care solemnitatea funcţiei sale – parlamentar care reprezintă Thurlsdon, ministru fără portofoliu la Interne, membru al Guvernului Majestăţii Sale – i se înfăţişează întotdeauna cu cea mai mare limpezime lui James. Este cea mai mare încăpere din Westminster, a fost salvată pe socoteala celei mai mari părţi din restul clădirilor atunci când incendiul a cuprins Palatul, în octombrie 1834. Nu există farafastâcuri în Westminster Hall; nici vorbă de dale cu model extrem de complicat de *fleur-de-lys*[13] sau statui din marmură sau fresce ţipătoare. Nici vorbă de culorile – acel verde ca otrava care domneşte în Camera Comunelor, stacojiul Camerei Lorzilor – care iluminează Palatul, ca şi cum unui decorator de interioare i s-ar fi dat mână liberă cu o paletă de culori din anii ’40, pe când era drogat. Westminster Hall – numai piatră cenuşie austeră şi lemn de stejar cafeniu – este la fel de lipsită de podoabe şi sumbră cum şi-ar fi putut-o dori Oliver Cromwell.

Însă e un frig crâncen. Acel soi de frig care face oamenii să se înfăşoare în blănuri, respectând moştenirea medievală a sălii; un frig necruţător, care îi râde în faţă modernismului şi îi aminteşte lui James

---

[13] Crin; simbolul regalităţii (în limba franceză în original).

– dacă ar fi vreodată să se supraevalueze – cât de lipsit de importanţă este el în istoria acestui loc. Trece de doi poliţişti care se încălzesc la un radiator vertical din St Stephen's Porch şi merge mai departe prin St Stephen's Hall, mai caldă, mai intimă, cu candelabrele ei sclipitoare, vitralii şi fresce în culori vii, cu statuile impunătoare ale unor mari oratori din parlament împodobiţi cu pinteni şi mantii cu falduri de marmură. Trece de locul în care a murit singurul premier britanic care a fost asasinat, apoi trebuie să ocolească o găleată. Tot locul cade în ruină.

Aici nimeni nu-i aruncă o privire – şi trece prin Central Lobby, inima Palatului, un furnicar de turişti, unde un parlamentar laburist, care stă la taclale cu cineva din public, îi face cu subînţeles din cap un semn neprietenos. O ia brusc la stânga, trece de alţi doi poliţişti de la intrarea în zona interzisă accesului publicului: coridorul destul de îngust din Camera Comunelor care duce la holul membrilor şi mai departe, în Camera propriu-zisă.

Aici se simte mai în siguranţă. N-are cum să pună laba pe el vreun jurnalist din hol acum, că membrii sunt în sesiune, în afară de cazul în care el alege să le atragă privirea, uitându-se spre coridoarele ce duc la foaier, unde li se permite să dea târcoale. Nu-i nevoie ca el să se aventureze pe acolo: audierile nu sunt în această săptămână; nu există vreo dezbatere pentru care să fie nevoie de prezenţă masivă a parlamentarilor miniştri; nu este sesiune de întrebări adresată prim-ministrului în legislativ. Şi totuşi, simte nevoia să dea o raită prin camerele în care se serveşte ceaiul, să prânzească la Portcullis, să participe la şedinţa Camerei. Să-şi dovedească lui însuşi – şi colegilor săi – că, aşa cum i-a spus lui Sophie, povestea este cu adevărat moartă şi îngropată.

Întâlnirea cu Tom din acea dimineaţă, la o şedinţă secretă de antrenament la sală, l-a convins că Olivia şi efectul negativ subsecvent reprezintă un capitol încheiat. Chris a făcut ca toţi dracii când a aflat, mai târziu, însă până la ora şase şi un sfert el se strecurase deja înăuntru şi afară din clădirea de pe Downing Street[14].

După patruzeci de minute de întărire a legăturilor la aparatul de vâslit, s-a abţinut să-şi îmbrăţişeze vechiul prieten.

— Îţi mulţumesc că nu m-ai lăsat în voia sorţii, a zis la sfârşitul unui

[14] Downing Street, numărul 10, este sediul premierului Marii Britanii.

exerciţiu la ergometru care scotea untul din tine.

Sudoarea îi sclipea pe piele şi şi-a şters fruntea îmbrobonată.

La început, Tom, a cărui talie se îngroşase de când era prim-ministru, n-a putut să scoată niciun cuvânt, aşa de tare gâfâia.

— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, a izbutit să zică, în cele din urmă.

Cel mai puternic om din ţară s-a aplecat peste mânerele benzii de alergare, însă, când s-a îndreptat, privirea lui l-a purtat pe James cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Ar fi putut să alerge prin Christ Church Meadows; forţându-şi trupurile de uşurarea veselă de la sfârşitul examenelor de sfârşit de an sau de disperare cumplită. James respingea acea amintire – însă, din nou, Tom nu voia s-o lase uitată.

— Hai să recunoaştem: cel puţin atât puteam să fac şi eu. Probabil că e rândul meu să te scot la liman.

Şi până acum totul mersese bine. S-au auzit câteva împunsături de la parlamentari laburişti mai făţarnici – indivizi burtoşi din nord care, probabil, nu mai avuseseră relaţii sexuale de la trecerea în noul mileniu – şi oarecare dispreţ din partea unor laburiste mai scorpii, însă mulţi din partidul său i-au făcut din cap în semn de încurajare. Au fost şi mesaje amabile, mai ales din partea a doi politicieni mai vârstnici care îşi aminteau de Alan Clark, Cecil Parkinson, Tim Yeo, Steve Norris, David Mellor. Ca să nu mai vorbim de Stephen Milligan, care s-a autoasfixiat, purtând ciorapi de damă. Nimeni nu pretinde că acest guvern mizează pe „întoarcerea la principiile fundamentale ale decenţei”[15]; nimeni nu se sinchiseşte – atât de aprig – de morala sexuală individuală. Există un fior de îngrijorare din pricina faptului că el şi-a făcut de cap cu o angajată, însă strategia lui Chris Clarke a funcţionat fără greş. James simte – şi de obicei instinctul în această privinţă nu-l înşală – că escapada lui ar putea să fie un semn în cartea neagră apocrifă a Chief Whip[16] sau este demnă de un paragraf sau două într-un viitor volum de amintiri politice, însă că, din punctul de vedere al carierei pe termen lung, s-a tras linia sub această poveste.

Uşurarea este imensă. Se opreşte lângă compartimentele din lemn

---

[15] *Back to basics,* expresie folosită de premierul britanic John Major într-un discurs din 1993.

[16] Membru al Parlamentului care răspunde de disciplina membrilor propriului partid.

de stejar pentru mesaje: poate că sunt anacronice în această epocă în care telefonul lui vibrează permanent de la SMS-uri şi e-mailuri, dar continuă să fie folosite frecvent. Al lui este luminat, arătând un mesaj: un bilet – în mod surprinzător, lipsit de condescendenţă – de la Malcolm Thwaites. Se opreşte, privind spre intrarea în cameră, pe lângă uşierul principal, alt anacronism, cu frac negru şi vestă, care îi oferă o înclinare a capului reţinută, dar politicoasă. Holul e liniştit şi el stă în pacea anticamerei, uitându-se la statuia din bronz a lui Churchill, cu mâinile în şolduri, cu capul împins în faţă ca un pugilist profesionist. De cealaltă parte a holului este doamna Thatcher, cu mâna dreaptă ridicată şi arătătorul aţintit, ca la tribună. Conservatorismul lui e de tip nou, şi totuşi are nevoie să canalizeze neclintita lor credinţă în ei înşişi; să-şi recapete îndrăzneala. Face semn cu capul către Doamna de Fier; se răsuceşte şi îi arată uşierului cel mai fermecător zâmbet de care e în stare.

Totul o să fie bine. Mergând de-a-ndărătelea, aruncă o privire arcadei către Camera Comunelor şi petelor roşietice lăsate de flăcări atunci când Camera a fost bombardată şi distrusă complet în atacul aerian nazist. Acoperişul holului său s-a prăbuşit, însă acum nu-ţi dai seama de asta. Totul a fost reconstruit, întocmai aşa cum propria carieră – afectată, dar nu vătămată definitiv – avea să fie. Cheia, pe lângă purtarea mai puţin distantă cu colegii mai plicticoşi, fără funcţii în guvern, este să profite la maximum de informarea de la Ministerul de Interne, o posibilă bombă cu explozie întârziată, cu toate că Tom ştie că el poate să fie strălucitor. Acum o să se întoarcă în cabinet – şi merge cu paşi mari pe coridorul Camerei Comunelor, lăsând în urmă sanctuarul, inima vie a acestei Camere.

Trece prin holurile pairilor – cu covoare roşii groase şi pereţi lambrisaţi, pe care se află blazoane ale magistraţilor supremi, în albastru-verzui strălucitor şi foiţă de aur. Nimeni nu vorbeşte, e o tăcere ca într-o mănăstire trapistă, cu toate că decoraţiunile în stilul gotic victorian nu-s nici pe departe austere. El preferă această somptuozitate şi discreţie opulenţei făţişe din Portcullis, partea modernă a Parlamentului cu un atrium mărginit de smochini, cu toate că ar fi fost mai bine dacă *acea* întrunire a comitetului ar fi avut loc în acea parte a Camerei Comunelor. Preţ de o clipă, se gândeşte că lucrurile ar fi putut să stea altfel: acolo, uşile ascensoarelor sunt din sticlă.

Împinge deoparte gândul şi o ia pe scurtătură, pe o scară în spirală şi printr-un labirint de birouri administrative, apoi iese într-o curte de la capătul clădirii, acoperită cu folii de plastic şi baricadată cu schele, chiar lângă intrarea pentru Black Rod. Soarele de toamnă îşi revarsă lumina şi, în spatele lui, Tamisa scânteiază şi îi aminteşte de clipele de aur de la Oxford – de multă vreme a închis într-un sertar aparte clipa nu chiar aşa de aurită. Şi apoi Tom a trebuit să facă aluzie la ea de dimineaţă. „Hai să recunoaştem: cel puţin atât puteam să fac şi eu. Probabil că e rândul meu să te scot la liman."

— Domnul Whitehouse?

Vocea îl trezeşte din reverie. Un bărbat de vârstă mijlocie şi o femeie trecută puţin de treizeci de ani vin spre el pe când se pregăteşte să traverseze Millbank şi să se îndrepte spre Home Office.

— Pot să vă ajut cu ceva? Îmi permiteţi să întreb dacă aţi fixat o întâlnire?

Aruncă o privire înapoi, spre Camera Comunelor, cu poliţişti de pază şi gardieni. Nu că s-ar teme să se întâlnească cu oamenii de rând, dar ar prefera să n-o facă, mai ales când bărbatul ăsta vine aţă spre el cu un zâmbet superior de diliu.

— Speram ca dumneavoastră să puteţi fixa o întâlnire cu *noi,* zice bărbatul, apropiindu-se.

Femeia – care nu arată rău, evaluarea e automată, chiar dacă acel costum cu pantaloni prost croit şi părul care atârnă moale n-o avantajează – e la un pas în spatele lui.

— Mă *scuzaţi?*

James remarcă vorbirea nazală, însă bărbatul scoate rapid din portvizit o legitimaţie de la Poliţia Metropolitană, şi zâmbetul lui James îngheaţă într-un rânjet.

— DS Willis; ea este colega mea, DC[17] Rydon. Am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră, domnule Whitehouse, însă cei de la birou se pare că nu ştiu unde sunteţi.

Spune asta cu un zâmbet plăcut, cu toate că ochii privesc ţintă; vocea, plină de ocluziuni glotale, e tăioasă.

— Mi-am închis o oră telefonul mobil. Comportament de delincvent, ştiu. James îşi alege cu grijă cuvintele, chinuindu-se să zâmbească. Din când în când fac asta în timpul prânzului. Voiam doar să pot gândi în

---

[17] DS – *Detective Sergeant;* respectiv, DC - *Detective Constable.*

liniște.

Zâmbește iar și întinde mâna dreaptă. Detectivul se uită în jos la ea, ca și cum ar fi un lucru care în mod normal nu se întâmplă, și nu i-o strânge.

James, prefăcându-se că n-a observat, își mișcă mâna ca și cum i-ar îndruma.

— Poate că am putea să vorbim altundeva? În biroul meu din minister? Acolo mă duceam.

— Cred că ați prefera asta, zice celălalt bărbat.

Subalterna lui, suplă și cu trăsături delicate, încuviințează din cap, implacabilă. El se întreabă de ce anume ar fi nevoie ca să o facă să zâmbească; și, în același timp, care ar fi locul cel mai discret.

— Poate că îmi puteți spune despre ce vreți să vorbim? zice el.

Respirația îi e precipitată și se străduiește să și-o potolească.

— Olivia Lytton, zice DS Willis, privindu-l drept în ochi. Își îndreaptă umerii, surprinzător de lați pentru un bărbat suplu, și dintr-odată devine mai impunător. Ne aflăm aici ca să vă punem câteva întrebări în legătură cu o acuzație de viol.

7

— KATE —

9 decembrie 2016

Vineri seara – şi nu sunt într-o dispoziţie bună în timp ce mă îndrept spre casa celei mai vechi prietene, Ali, pe o stradă periferică din vestul Londrei. A trecut o săptămână de când Brian mi-a dat prima serie de documente din dosarul *Whitehouse* şi încă mi se strânge stomacul de entuziasm la gândul de a prezenta acest caz în faţa Curţii.

— Oooh, spumant! E Crăciunul? Sau ai câştigat un proces?

Ali mă sărută în fugă pe obraz în vreme ce primeşte sticla rece de Prosecco şi buchetul de flori pe care i le îngrămădesc în braţe.

— Tocmai am primit un caz grozav, explic, urmând-o în holul casei edwardiene. O pădure de paltoane se leagănă pe lângă mine şi sunt învăluită de mirosul de lasagna – ceapă, usturoi, carne caramelizată – când intru în talmeş-balmeşul din bucătăria ei, aflată în partea din spate a locuinţei.

Casa e plină de viaţă: un copil scotoceşte printr-un bufet – „Da' mi-e foame"; altul cântă prost la pian, cu degetele scrântind-o la aceeaşi măsură şi apoi repezindu-se mai departe, mai zgomotos şi, după cum s-ar zice, fără să-şi dea seama. Numai Joel, care are şapte ani, cel mai mic, şi finul meu, e tăcut, jucându-se cu cutia de Lego pe care i-am adus-o în speranţa că o să-mi cumpăr o oră de taclale neîntrerupte cu mama lui. La cincisprezece minute după ce i-a smuls capacul, aproape că a terminat construcţia, se pare nu prea complicată.

Ali îmi aşază în faţă o cană cu ceai, mătură cu mâna un exemplar vechi din *Guardian.* E ocupată, dar, de fapt, ea e întotdeauna ocupată: predă patru zile pe săptămână; creşte trei copii între şapte şi treisprezece ani; e nevasta lui Ed. N-are nevoie niciodată să arate cât e de ocupată: pur şi simplu este. Un fapt. Şi unul în care adesea simt o undă de resentiment, ca şi cum felul ei de a fi ocupată are o textură mai bogată decât felul meu. Maternitatea, căsnicia *şi* cariera – nu una la fel de ambiţioasă sau de bine plătită ca a mea, dar totuşi o carieră – o sleiesc de puteri în aşa măsură, încât vineri seara probabil că nu-i arde să-mi asculte triumfurile, cu atât mai puţin problemele. E minunat să

mă vadă; dar s-ar putea lipsi de asta la sfârşitul unei săptămâni lungi, zău că s-ar putea lipsi.

Desigur, îmi imaginez că aşa gândeşte. Nu dă niciun semn, dar simt cum mocneşte, se vede după privirea rapidă către noua mea geantă supradimensionată şi dintr-o piele tare, elegantă; o sugerează simpla epuizare care îi învăluie chipul. Se scurge din ea atunci când se aşază, în sfârşit, cu respiraţia ieşind ca dintr-un balon care se dezumflă, şi îşi strânge părul într-o coadă de cal cu mişcări rapide, agile, şi o strâmbătură. Se vede până şi din părul ei: fire subţiri cenuşii şi şuviţe de un blond murdar, cu rădăcini care au nevoie de vopsea; şi faptul că fruntea ei pare tot timpul încreţită între două sprâncene nepensate.

— Îmi plac ochelarii tăi. Sunt noi? întreb, vrând să zic ceva pozitiv.

— A, ăştia.

Şi-i dă jos şi se holbează la ei de parcă i-ar vedea pentru prima oară. Un braţ e îndoit şi lentilele au urme de degete. Şi-i trânteşte la loc; mă fulgeră cu o privire care reuşeşte să fie în acelaşi timp crispată şi sfidătoare.

— Sunt de când lumea. Nici nu-mi mai amintesc când i-am cumpărat.

— Nu puteai suferi să porţi ochelari.

Îmi amintesc de fata care purta lentile de contact la sfârşitul adolescenţei, la douăzeci de ani şi în primii ani de după ce a împlinit treizeci; pe care o credeam atât de fascinantă pentru că ţinea în echilibru pe deget lentila şi, fără să se uite în oglindă, şi-o punea pe ochi.

— Chiar aşa? Ali zâmbeşte. Păi, ăştia sunt mai ieftini şi îmi dau mult mai puţină bătaie de cap.

Ridică din umeri, nu mai e nevoie să spună că nu mai are timp să se dichisească sau să-şi aducă aminte că odinioară ea era cea care atrăgea privirile – zveltă de la mama natură, blondă, sigură pe sine –, în vreme ce eu eram mai durdulie şi mai sfioasă. O galerie de vechi Kate şi Ali în diferitele noastre încarnări fizice – straturi peste straturi de amintiri pe care le are fiecare despre cealaltă – pluteşte peste noi ca un şirag de păpuşi decupate din hârtie.

— Aşadar, eşti bine?

Ali îşi împinge ochelarii pe creştet şi mătură cu cealaltă mână piese de Lego împrăştiate. Mă întreb dacă vrea cu adevărat să ştie. Atenţia pare să-i fie distrasă de lasagna care bolboroseşte în cuptor; a doua

serie de uniforme şcolare care pleoscăie în maşina de spălat, sau prima, în uscător, care se roteşte cu o regularitate greoaie, un zdroncănit care se repetă.

Atenţia i se îndreaptă spre altceva.

— Am zis să nu mâncaţi nimic. Se ridică şi trânteşte uşa unui bufet în timp ce Ollie, fiul de zece ani, aparent mereu flămând, încearcă să dea iama. Cina e gata în zece minute.

— Da' mi-e foame!

Puştiul bate din picior, şi testosteronul e perceptibil când iese în goană din cameră.

— Scuze, zice ea, se aşază la loc şi mă fixează cu privirea zâmbind. Nicio şansă pe aici să porţi o conversaţie cumsecade.

Ca la comandă, cea mai mare, Pippa, se strecoară înăuntru şi se înfăşoară pe după spătarul scaunului meu; şerpuitoare ca o pisică.

— Despre ce vorbiţi?

— Ce-ar fi s-o ştergeţi de aici? Cu toţii! Vocea lui Ali se înalţă, exasperată. Nu puteţi să mă lăsaţi să vorbesc în linişte zece minute cu prietena mea?

— Dar, mami...

Joel pare speriat când e alungat fără fasoane din încăpere. Sora lui mai mare se dezlipeşte de spătarul scaunului meu şi iese ţanţoşă, cu şoldurile înguste ondulându-se într-o parodie de top-model. Mă uit după ea, această fată-copil: pe jumătate fascinată de femeia care o să devină, pe jumătate temându-mă de ceea ce o să-i aducă viitorul.

— Aşa mai zic şi eu.

Ali îşi soarbe ceaiul uşurată; scoate un mic oftat de mulţumire.

De ce nu bem Prosecco? E vineri seară. Pe vremuri, până acum am fi terminat trei sferturi dintr-o sticlă, însă Ali a pus-o deoparte, în frigider. Îmi sorb ceaiul, care e mai tare decât îmi place, pentru că ea nu-l nimereşte niciodată, întind mâna după cutia imensă cu lapte de pe blat şi îmi torn încă puţin.

— Aşadar, ziceai ceva despre un caz?

Deci, *este* interesată. Simt un val de uşurare, după care devin precaută.

— E un caz mare. Viol. La nivel înalt.

— Interesant?

Sunt în cumpănă. Ard de nerăbdare să divulg măcar puţin, nu să prezint probele, dar să-i spun despre cine este vorba.

— Nu prea pot să vorbesc despre asta.

Trântesc ușa posibilității de a dezvălui ceva și îi văd expresia: un zâmbet care-mi transmite „așa să fie dacă vrei tu”; un mic oftat; o îndepărtare între noi, când păruserăm pentru scurt timp că revenim la noi cele obișnuite, puse pe bârfit.

— E vorba despre James Whitehouse.

Îmi încalc propriile reguli, dornică să regăsesc acea apropiere; și, mai mult decât atât, să-i verific reacția.

Ochii ei albaștri se lărgesc. I-am câștigat atenția.

— Ministrul?

Încuviințez.

— Și tu ești avocatul acuzării?

— Da.

Îmi dau ochii peste cap. Încă nu-mi vine să cred.

Ea dă drumul aerului din piept și aștept următoarele întrebări inevitabile.

— Prin urmare, crezi că-i vinovat?

— Parchetul crede că are un dosar solid.

— Nu-i același lucru.

Scutură din cap.

Îmi încrețesc nasul și ofer răspunsul meu obișnuit, plin de tact, cinstit:

— El zice că-i nevinovat. Parchetul susține că există destule probe pentru condamnare și o să fac tot ce-mi stă în putință ca să conving juriul.

Ali își împinge scaunul înapoi; alege tacâmuri dintr-un sertar făcându-le să zornăie cristalin. Șase cuțite; șase furculițe; în cealaltă mână ține sticluțele cu ulei și oțet ca pe o pereche de maracas. Se răsucește iute; închide sertarul cu șoldul.

Poate că o irită jargonul meu juridic: inevitabil, de vreme ce este limbajul pe care îl folosesc la tribunal. E greu, când vorbesc despre un caz, să alunec în ceva mai familiar, așa cum mi-e greu să mă lepăd de precizia avocățească, de tendința de a pune întrebări care merg drept în miezul chestiunii atunci când încerc să dovedesc ceva. Urmăresc semnalele că e mânioasă: refuzul de a mă privi în ochi, o încordare în jurul gurii, ca și cum s-ar sili să nu vorbească. Însă Ali arată mai degrabă gânditoare decât supărată.

— Nu pot să cred asta despre el. Vreau să zic, știu că a avut aventura

aia, însă am crezut sincer că e unul dintre băieţii buni. Părea să facă o treabă bună: să întindă o mână comunităţilor musulmane, nu să le pună automat la stâlpul infamiei. Şi părea destul de drăguţ.

— Drăguţ?

Ridică din umeri, jenată pe moment.

— Singurul tory pe care nu l-aş alunga din pat.

Mă şochează tonul ei, însă o tachinez:

— Nu prea e genul tău, nu?

Pentru că omul este cum nu se poate mai diferit de Ed, partenerul ei de când abia trecuserăm de douăzeci de ani şi acum un profesor serios, pe cale de-a cheli.

— Pur şi simplu, cred că e frumos.

Se uită la mine cu o expresie sinceră şi toată povara pe care o duce atât de trudnic – ca soţie, ca mamă, ca învăţătoare – îi alunecă de pe umeri odată cu această recunoaştere care nu o caracterizează. Parcă ne-am pregăti pentru un bairam din timpul facultăţii, studente în primul an, sporovăind despre băieţii pe care am pus ochii; amândouă din nou de optsprezece ani.

Ridic din umeri şi curăţ masa ca să-mi fac de lucru, tulburată la mai multe niveluri de răspunsul ei. Iată cu ce ne confruntăm. Un bărbat care va cuceri toate femeile din juriu prin simplul fapt că e frumos; poate va cuceri şi câţiva dintre bărbaţi, pentru că felul în care arată n-o să-i aducă niciodată ostilitate. Maxilarul bine conturat, pomeţii înalţi, ochii aceia verzi, înălţimea, charisma – pentru că asta este; această calitate rară care e limpede că îl defineşte – sunt cele ale unui conducător. Şi apoi e farmecul lui – pentru că James Whitehouse îl are din belşug. Politeţea firească, lipsită de ostentaţie, care este marca unui absolvent de Eton, nu poate decât să flateze, aşa încât simţi, atunci când îşi îndreaptă atenţia asupra ta, că e cu adevărat interesat de tine; cu adevărat dornic să fie de folos. Aşa cum a descoperit Olivia Lytton, acest lucru poate fi seducător. Nu mă îndoiesc că, dacă o să fie pus în boxa martorilor, aşa cum cu siguranţă o să fie, se va folosi de fiecare strop de farmec, de fiecare truc pe care îl are în mânecă.

— Cam superficial din partea mea să fiu influenţată de înfăţişarea lui, nu?

— Nu superficial. Sunt îngrijorată că e ceva firesc. Că juriul se va gândi la asta.

— Mă tot gândesc la biata lui nevastă şi la familie. E tată şi soţ. Cred

că asta face să fie atât de greu de crezut.

— Of, Ali. Cei mai mulţi violatori sunt cunoscuţi de victimele lor. Nu sunt bărbaţi cu cuţite care sar pe tine pe străduţele dosnice.

— Ştiu asta. Ştii că ştiu asta.

Începe să trântească tacâmurile pe masă.

— Acum o să-mi spui şi că nu crezi în violul conjugal!

Râd ca să-mi maschez frustrarea; faptul că nu-mi vine să cred că ea poate să aibă cea mai bună părere despre el.

— Nu-i cinstit, Kate. Nu-i deloc cinstit.

Temperatura din bucătăria sufocantă scade brusc cu cinci grade. E roşie la faţă, cu ochii plini de reproş când îi ridică spre mine. Mă izbeşte faptul că e furioasă de-a binelea.

— Nu voiam să fiu condescendentă.

Dau înapoi; conştientă că golul dintre noi se lărgeşte – o prăpastie care a început cu o fisură atunci când eu am absolvit cu nota 10, iar ea doar cu nota 8; şi s-a lărgit când ea a intrat în învăţământ, iar eu am ajuns în barou. De mult timp era ţâfnoasă pentru că se simţea inferioară intelectual, şi totuşi, cândva polemiza la fel de pasionat ca mine; mi se alătura la prelegeri despre feminism şi politici sexuale şi îşi impunea punctul de vedere, uneori în forţă. Să fi fost căsătoria, maternitatea sau doar vârsta ceea ce a schimbat-o? A făcut-o mai conservatoare. Mai puţin gata să creadă că un bărbat arătos – nu, frumos – şi în plus din clasa superioară, ar putea să fie în stare de un delict atât de urât? Cu toţii ne înmuiem cu vârsta: facem compromisuri; ne ajustăm părerile; devenim mai puţin stridenţi. Numai că eu n-o fac. Nu când e vorba de viol.

Mă simt arţăgoasă, însă nu-i cinstit să-mi îndrept exasperarea asupra ei. Acest caz – şi probabilitatea ca James Whitehouse să scape basma curată – m-a afectat într-un fel în care n-ar fi făcut-o în mod normal. Pentru că, în ciuda furiei mele, ştiu să mă detaşez emoţional. În puţinele cazuri în care pierd un proces, eşecul meu mă sâcâie la fel de mult ca implicaţiile pentru partea vătămată – fetele ale căror gust vestimentar, niveluri de consum de alcool şi comportament sexual sunt examinate amănunţit în boxa martorilor, ca şi cum am fi cititori ahtiaţi ai presei de scandal, şi ale căror poveşti, după toate astea, nu sunt crezute.

De obicei îmi revin după orice pierdere: o alergare rapidă; o porţie zdravănă de gin; mult mai multă muncă în care să mă cufund, pentru

că presiunea postului meu înseamnă că nu mă pot lăsa copleşită de autocompătimire. Am prezentat probele, dar nu eu am dat verdictul, aşa că treci mai departe. Asta e ceea ce îmi spun întotdeauna şi, de obicei, ceea ce reuşesc să cred.

Însă nu de data asta. Acest caz mă obsedează. Şi şansele sunt împotriva noastră. La fel ca la Ted Butler şi Stacey Gibbons, a existat o relaţie, cu toate că nu tocmai conjugală. O aventură trăită la locul de muncă: în ascensoare şi pe mesele din birouri; cu sticle de şampanie scumpă în hoteluri şi în apartamentul ei. Şi unele dintre probe fac aluzie la o violenţă naturală care mocneşte sub faţada fermecătoare a lui James Whitehouse; sugerează – cu completa lui lipsă de consideraţie faţă de sentimentele fostei sale amante; faptul că se simţea pe deplin îndreptăţit – că este un sociopat.

Nu pot discuta nimic din toate astea cu Ali. Nu pot împărtăşi declaraţia de martor a Oliviei. Amănuntele despre ce s-a petrecut exact. Nu pentru că n-aş avea încredere în ea. Nici măcar pentru că este inacceptabil din punct de vedere profesional. Poate că nu vreau să devin vulnerabilă: nu vreau să recunosc că acest proces important al unei personalităţi charismatice, credibile, va fi aproape imposibil de câştigat. Sau poate e din pricină că mă tem să nu fie evident că-mi pierd obiectivitatea – şi acesta este un lucru care nu poate fi pus niciodată sub semnul întrebării, absolut deloc.

— Hai să nu ne certăm.

Cea mai dragă prietenă a mea ţine în mână un pahar cu vin, o ofertă de pace pe care o primesc cu recunoştinţă.

— Hai încoace.

Îşi desface braţele, dintr-odată maternă, şi îi ofer o îmbrăţişare rapidă, puternică: bucurându-mă de căldura care emană din ea; familiaritatea mirosului ei, silueta ei moale lipită de trupul meu înalt, uscăţiv.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac, recunosc, peste creştetul ei.

— Of, nu fi caraghioasă.

— Nu ştiu dacă pot să fac în aşa fel încât să fie condamnat.

Mă trag deoparte, ruşinată de mărturisire.

— Nu tu dai verdictul, nu? Nu asta spui întotdeauna? Depinde de juriu.

— Da, aşa este.

Gândul este deprimant.

— Cred că s-ar putea ca lucrurile să fie deja stabilite. Ali soarbe din vin. Nu au avut o aventură – şi nu s-a dus ea la ziare când el i-a dat papucii ca să fie cu soţia şi copiii? Nu s-ar prea zice că ea e o victimă: mai degrabă o femeie care se răzbună, spune ea.

— Asta nu înseamnă că nu a fost violată înainte să se întâmple asta.

Vocea mi-e gâtuită: cuvintele sunt cheaguri dure, furioase, şi mâinile pe care le ţin la spate se strâng fără să vreau în pumni.

8

— HOLLY —

3 octombrie 1992

Era ca şi cum Holly ar fi fost pe un platou de filmare – sau, poate, într-un episod din *Inspector Morse.* Da, asta era priveliştea, văzută prin ferestrele sale cu mai multe ochiuri. Un pătrat auriu, un cer de un albastru intens şi cupola unei biblioteci văzute într-un prospect sau pe ilustratele cu Oxford pe care le cumpărase când a venit la interviu. Radcliffe Camera, sau Rad Cam, cum presupunea că avea să-i spună curând. Secolul al XVIII-lea. Emblematic. Mai puţin o turlă visătoare şi mai mult o piperniţă de culoarea mierii. O imagine fotografiată de zeci de mii de turişti în fiecare an şi acum, se părea, priveliştea de la fereastra ei.

Încă nu-i venea să creadă. Că era aici, în această cameră – sau în aceste două camere. Pentru că avea un „apartament": un living sau cameră de lucru mare, cu pereţii lambrisaţi cu stejar, un birou cu şapte sertare şi o canapea de piele roasă, şi un mic dormitor alături: un pat de o persoană fixat între alte lambriuri.

„Ai avut noroc la repartizarea camerelor", remarcase portarul când îi înmânase o cheie grea cu caneluri, şi chiar avusese. Se pare că ieşise a paisprezecea; ceea ce însemna un apartament la etajul întâi din Old Quad[18] din secolul al XVI-lea; nu o cameră în „New" Quad, în stilul gotic victorian; sau exilată în anexa din anii *'70* din celălalt capăt al oraşului. Scările cu pete întunecate scârţâiseră în timp ce urca treptele abrupte şi inegale şi observase că erau scorojite şi tocite la mijloc după secolele în care fuseseră călcate de studenţi. Şi când deschisese uşa grea din stejar, care scârţâia ca într-un basm al fraţilor Grimm, aproape că ţipase de încântare.

— Un pic altfel decât acasă, nu? Vocea tatălui i-a răzbătut prin gânduri. Pete Berry se uita la tocul unei ferestre cu multe ochiuri, sub care era o banchetă. S-ar zice că o să cam tragă curentul pe aici.

Şi-a vârât mâinile adânc în buzunare şi a zăngănit cheile maşinii; s-a

---

[18] *Quad* – curte interioară pătrată.

săltat pe vârfuri.

— Doar un pic altfel.

Holly i-a ignorat critica legată de aspectele practice ale camerei, uitându-se la un cadran solar de pe zidul opus al curţii interioare: tonuri de albastru cu alb şi auriu şi un fir regal de roşu. Acasă avea o jumătate de dormitor: partea ei spartană în comparaţie cu a surorii mai mici, Manda, cu tone de produse de machiaj şi podoabe din plastic. De la fereastra lor nu vedeai nimic, în afară de cărămida de un roşu-închis a casei de vizavi, de plăcile de ardezie ale acoperişului şi îngrămădeala de hornuri cu antene TV în vârf. Pata de cer negru-cenuşiu.

— Ei bine, ar trebui să plec.

Tatăl ei se simţise stingherit în acest decor, poate stingherit de prezenţa ei. N-avea rost să facă pe tatăl mândru când ştersese putina cu şase ani în urmă, părăsindu-şi nevasta şi copiii. Se afla aici numai pentru că ea avusese prea multe bagaje. Îşi dorea să fi luat cu ea mai puţine lucruri, ca să fie scutită de pălăvrăgeala lor din Nissanul Micra; voioşia lui făţişă – amestec de mândrie şi ţâfnă abia stăpânită, poate chiar nervozitate – care umpluse spaţiul strâmt.

Valiza şi rucsacul stăteau între ei.

— Păi, pa, scumpo.

S-a apropiat de ea morocănos, desfăcându-şi braţele. Se aştepta la o îmbrăţişare. Ea i-a rămas ţeapănă în braţe.

— Sunt mândru de tine. El s-a tras înapoi. Tu nu ajungi cu maşina în fundături, nu-i aşa?

Era instructor auto, şi a râs de propria glumă obişnuită.

— Nu, presupun că nu.

A izbutit să-i ofere zâmbetul pe care îl aştepta.

— Să fii cuminte.

Ca tine? i-a venit să întrebe, pentru că obişnuinţa lui de a alerga după fuste – nevoia imperioasă să seducă femeile pe care le învăţa să şofeze şi surprinzătorul succes la asta – fusese ceea ce-l făcuse să părăsească viaţa de familie. Dar s-a stăpânit.

— O să încerc, a zis.

— Bravo. Şi-a zăngănit din nou cheile din buzunar; nu s-a gândit să-i dea nişte bani: pentru că ea avea bursă integrală, el nu se scălda în bani şi nu i-ar fi dat prin cap s-o facă. Păi, a zis iar, atunci mă duc.

Ea n-a propus să găsească o cârciumă în care să ia prânzul sau să

meargă măcar la barul Wimpy[19] local. Jos, în curtea interioară, colegii ei se revărsau în soarele de toamnă împreună cu părinţii lor: un râu de blazere albastre şi pardesie frumoase din păr de cămilă, peste care se înălţa părul strălucitor şi frumos tuns. A răsunat un hohot de râs: un tată care şi-a dat capul pe spate şi apoi a înconjurat cu braţul umerii fiului. O mamă a pus mâna pe spatele fiicei, dirijând blonda înaltă spre loja portarilor, dincolo de un cărucior cu un morman de bagaje asortate. Exista ceva uniform la acele familii. Zvelte, înalte, bine îmbrăcate. Îndreptăţite. Impresia că acei studenţi care veneau să înceapă facultatea erau în largul lor: că aparţineau acestui loc.

Gândul să fie văzută cu tatăl ei – cu râsul lui prea zgomotos, jacheta de piele neagră şi burdihanul atârnând peste pantaloni – o crispa. Totul la el ar fi nepotrivit.

— Da, a zis şi a înghiţit în sec, pentru că încă mai dorea să se agaţe de lucrurile care îi erau familiare, în vreme ce simţea că încearcă să le respingă. Da, probabil că ar trebui.

Când a rămas singură, a putut să se destindă. Sau să încerce. S-a întins pe pat – fără aşternut, avea să-l pună peste o clipă – şi şi-a aţintit ochii în tavan, apoi a sărit jos, pentru că nu-şi găsea locul, prea agitată ca să stea liniştită, cu stomacul un ghem de nervi. Totuşi, n-avea să se aventureze încă în soarele din curtea interioară, dar avea să se uite un pic în jur: să găsească toaleta – în capătul de sus al scării, parcă aşa spusese studentul din anul doi care le arătase locuinţa –, poate să-şi cunoască vecinii. Urcând, a trecut pe lângă o nişă dintre lambriuri; un dulap în care era un mic frigider. S-a uitat înăuntru. Nu era lapte, însă pe suportul pentru vin erau trei sticle cu dopuri groase prinse cu sârmă, cu etichete aurii. Chiar şi ea, care nu mai văzuse până atunci aşa ceva, şi-a dat seama că e şampanie.

O uşă de deasupra ei s-a deschis şi s-a ivit un chip. Un băiat, de fapt un tânăr, mai mare decât ea, cu păr castaniu-auriu bogat şi cârlionţat şi cu o expresie amuzată pe faţă.

— Dai iama prin rezervele mele?

Parcă avea prune în gură.

— Nu... Zău că nu.

S-a ridicat, ca şi cum ar fi fost prinsă asupra faptului.

---

[19] Lanţ multinaţional de localuri fast-food.

— Ned Iddesleigh-Flyte. I-a întins mâna. Năucită, a urcat restul treptelor până la el şi i-a strâns-o. PPE[20]. Anul trei. Unde ai făcut şcoala?

Era uimită.

— Liverpool, a zis.

El a înălţat o sprânceană.

— Vreau să zic: *care* şcoală. O pauză. Eu am fost la Eton.

Ei i-a venit să râdă. Băiatul glumea.

— Adevărat?

A fost tot ce i-a venit în minte şi s-a urât pentru că n-a găsit o ripostă mai bună: ceva care să-l pună de-a binelea la punct.

— Adevărat, a zis el, cu toate că suna ca *avariat:* cu totul alt cuvânt faţă de intonaţia sa guturală care se ridica la a doua silabă şi de care, îşi dădea seama acum, trebuia să se dezbare.

Vocalele lui lungi se întindeau prin tăcere, în vreme ce ea căuta ceva de zis.

— Nu contează, i-a venit el în ajutor. Cum te cheamă, dragă vecină?

— Ăăă, Holly, a zis, făcându-şi curaj pentru ceea ce era inevitabil. Holly Berry[21].

— *Glumeşti?*

— Nu. Era obişnuită cu această reacţie; obişnuită, de asemenea, să ofere aceeaşi explicaţie jenantă. Am fost concepută în Ajunul Crăciunului. Tata are simţul umorului – sau, mă rog, îi place să creadă că-l are.

Zâmbetul lui s-a lărgit şi şi-a dat capul pe spate, ca acel tată din curtea interioară, de dedesubt: poate că pe el îl spionase.

— Păi, cu siguranţă e ceva ce nu se uită. Holly Berry. Ai ghimpi?

— Pot să am.

Doar de atât era el în stare? Şi-a amintit de toate zeflemelele din copilărie, însă limba îi amorţise, incapabilă să articuleze o replică mai bună. S-a înroşit de la gât în sus în timp ce tăcerea se căsca între ei, expunându-i stângăcia. Trebuia să spună ceva, orice, ca să-i şteargă de pe faţă zâmbetul superior.

El i-a zâmbit din nou: acel zâmbet larg, languros, de băiat care ştie că are lumea la picioare. Cu toate că el nu era chiar *aşa.* Manda, care

---

[20] *Philosophy, Politics, and Economics* – Filosofie, Politică şi Economie.

[21] Bobiţă de vâsc.

avea experienţă, sau avea mai multă decât ea, nu s-ar fi uitat a doua oară la el, cu măturoiul ăla de păr lăţos. Îi plăcea ca bărbaţii ei – şi *erau* bărbaţi – să arate îngrijit. Dar, pe de altă parte, Manda n-ar fi venit niciodată la Oxford. „De ce să vreau să merg într-un loc în care lumea-i cu nasul pe sus?" a întrebat-o pe Holly, pe care o considera tot cu nasul pe sus. Voia să meargă la Manchester şi începuse un program de administrarea afacerilor pentru elevii între 16 şi 19 ani la colegiul local. Studierea limbii engleze – specializarea în limba engleză, orice o fi însemnat asta – era o pierdere de timp. E cu mult mai bine să începi să câştigi imediat sau să înveţi o meserie. Ceva care ştii că o să-ţi aducă bani.

Holly nu era preocupată să facă bani. Studia limba engleză pentru că era subiectul la care era bună. „Excepţională" spusese profesoara de la nivelul A, înainte să-i sugereze mamei ei că ar putea să meargă la Oxford. „Unele facultăţi încep să-şi dea seama că trebuie să-şi diversifice admiterile: cred cu adevărat că ea are o şansă", explicase doamna Thoroughgood.

Reuşise să intre la colegiul care era prima ei alegere: o alegere pe care o făcuse fiindcă arăta deosebit de frumos în broşură, era central şi aproape de biblioteci. Cu toate că-şi dăduse seama că procentul de absolvenţi ai unei şcoli publice ca a sa va fi mic, nu-i trecuse prin cap că avea să dea peste cineva ca Ned. Auzise de Eton, desigur, dar numai în felul în care auzise de Camera Comunelor sau de Palatul Buckingham.

Şi acum avea ca vecin un absolvent de Eton. Trebuia să găsească pe cineva mai normal, mai asemănător cu ea. Pentru că, deşi dorise să vină la Oxford ca să lase în urmă vechea sa viaţă, acum tânjea după ceva familiar.

— Mai stă şi altcineva pe scara asta? a zis ea.

Alison Jessop nu stătea pe scara ei, după cum a reieşit; şi nici nu studia limba engleză. Însă Holly a fost atrasă de ea la fel de sigur ca pilitura de fier de către un magnet. Râsul ei a fost ceea ce i-a atras atenţia: un sunet cald, profund, venind de la fata aceea minionă şi drăgălaşă care îşi flutura părul şi îi zâmbea cu toată faţa unui băiat aflat în cealaltă parte a sălii de mese, dincolo de două rânduri de mese închise la culoare. Deasupra ei atârnau picturi în ulei masive ale unor absolvenţi remarcabili: un arhiepiscop de Canterbury, un prim-ministru, un romancier laureat cu Premiul Nobel şi un actor. De o parte

şi de alta a ei şedeau doi băieţi serioşi – colegii ei matematicieni, a aflat mai târziu Holly –, cu feţele palide pline de coşuri, cu părul care atârnă moale şi unsuros al celor care petrec prea mult timp în bibliotecă. Alison – cu râsul ei gutural şi bluza de un roz aprins pe sub roba scurtă, neagră – oferea o explozie de culoare, o undă de extravaganţă pe fondul lambriurilor mohorâte şi întunecimii unei săli luminate de candelabre care pâlpâiau.

Era din Leeds. Accentul ei era mai slab decât al lui Holly: generic nordist pentru sudiştii din jurul lor, cu pronunţia afectată şi a-urile care se prelungeau, calme şi îngăduitoare, în comparaţie cu a-urile lui Holly şi Alison, care erau plate şi scurte. Fusese la o şcoală particulară şi ar fi putut să treacă neobservată, însă bătea monedă pe nordismul său: nu-l vedea ca pe emblema ruşinoasă de care se temea Holly. Zicea „Nou-mi place plăcinta cu sous", într-o parodie a indivizilor cu şepci, crescători de porumbei, din care bănuiau ceilalţi că face parte, când stăteau împreună la coadă la cantină, a doua zi; sau când devora mâncarea din farfurie cu o lăcomie care sugera că era gata să atace viaţa ei aici, la Oxford, cu acelaşi entuziasm.

Ar fi zgâriat la urechi – poate că da, dacă ar fi fost trupeşă şi cu părul tuns scurt ca Holly; sau dacă ar fi arătat ca şi cum ar avea un ogar legat în lanţ în curtea interioară. Însă Alison arăta ca şi cum ar fi fost născută să poarte rochie de seară. Faţa ei era angelică. În formă de inimă, cu ochi albaştri mari şi gura ca arcul lui Cupidon, din care atârna adesea o ţigară neaprinsă, cu pachetul mototolit în buzunarul de la spate.

Specialitatea ei ar fi trebuit s-o eticheteze ca nepopulară. Însă contradicţiile din ea – faţa delicată cu râsul vulgar, ariditatea domeniului pe care-l studia această fată plină de vervă – erau atrăgătoare. Şi părea s-o placă pe Holly.

— E al dracului de grozav că te-am găsit, a declarat la sfârşitul primei seri petrecute împreună, cu ferocitatea pătimaşă care tindea să caracterizeze prieteniile din acea primă săptămână, alianţe pe care mulţi le-au pierdut în trimestrul următor, poate în anul următor, încercând să se elibereze de ele. A dat pe gât halba de *snakebite and black*[22]. Mai ai timp de una?

Având-o prietenă pe Alison însemna că Oxfordul părea, brusc, mai abordabil. Cel puţin latura socială. Latura academică nu părea să fie

[22] Amestec de bere şi cidru, cu un strop de sirop de coacăze negre.

prea dificilă. În acel trimestru se ocupau de literatura medievală şi victoriană. Un autor pe săptămână: Hardy, Eliot, Pater, surorile Brontë (Charlotte şi Emily), Tennyson, Browning, Wilde, Dickens, ultimii doi câte două săptămâni, o concesie rară datorată volumului operei lor.

Să citească romanele pe care nu le devorase înainte să ajungă aici era un lucru la îndemână; aşa cum era construirea eseurilor, pentru că era organizată şi sistematică, lucrând multe ore şi respectând un orar realist pentru când avea să înceapă lucrul la propriul eseu săptămânal – opt seara înainte de întâlnirea cu îndrumătorul programată a doua zi la prima oră. Felul în care studia dovedea maturitate, şlefuită în ultimii ani de şcoală, când colegii o ocoleau şi cărţile îi erau alinarea şi calea de evadare din hărţuiala lor permanentă. Însă să se descurce în societate era o chestiune mult mai dificilă.

Şi totuşi, nu trebuia să fie aşa, pentru că acum o avea pe Alison, care poate că ar fi intimidat-o dacă n-ar fi fost geografia împărtăşită care le lega, Yorkshire şi Merseyside puse laolaltă ca parte a ţinutului aspru, imposibil de cunoscut din nord; ele două, oi negre într-o turmă uniformă de oi albe. Desigur, mai erau şi alţii diferiţi de masa de sudişti inimoşi de la şcoli publice: băiatul în mod clar homosexual care a plecat la Bristol la sfârşitul anului întâi; un matematician asiatic emblematic. Însă se ascundeau. Băieţii ăştia se ţineau departe de cei care treceau din biblioteci în baruri şi în dormitoare; de la întâlniri cu îndrumătorul în sălile de mese şi afară, în nopţile răcoroase cu lună. Apăreau, clipind des, la examene, dar altfel trăiau în universul alternativ al sălii cu calculatoare a colegiului, unde îşi găseau prieteni în săli similare cu calculatoare din alte universităţi prin magia mesajelor de pe internet.

Însă Holly şi Alison erau altfel. În primul rând, femei, într-o lume în care raritatea lor relativă într-un colegiu dominat de bărbaţi le făcea interesante. Şi, cel puţin în cazul lui Alison, nu tocmai nepricepute în ceea ce priveşte relaţiile sociale. În virtutea asocierii cu prietena ei amuzantă, slobodă la gură, Holly putea să-şi croiască drumul în viaţa de la colegiu ţinându-se de trena ei, cel puţin o vreme.

Era sâmbăta din prima lor săptămână acolo – numită, să nu-ţi vină să crezi, „săptămâna zero” – şi zgomotul din barul de la subsol se revărsa în curtea interioară de la baza scării. Un râs masculin profund, bogat, peste care se auzea ceva ascuţit şi exagerat de exuberant:

sunetul fetelor care vor să se încadreze în atmosferă.

Scara spre bar era plină de condens: umezeala produsă de mai mult de optzeci de studenţi care respirau acelaşi aer stătut. Holly şi-a făcut loc înăuntru în urma lui Alison şi a fost îmbrâncită în spinarea umedă a unui tânăr al cărui tricou era îmbibat de sudoare. Îi simţea pe piele, prin blugi, fesele încinse.

— Două *snakebite and black,* vă rog, a strigat Alison spre barman, un student din anul trei, neras, dezarmant de chipeş. Şi-a vârât mâna în decolteu şi a scos la iveală o bancnotă de cinci lire, mototolită, apoi a îndesat cele trei lire rest pe care i le-a dat el într-un buzunar al blugilor.

Podeaua mirosea dulceag şi era lipicioasă, şi Holly a simţit cum i se face greaţă în timp ce trecea printre trupurile înghesuite, care pulsau, iar zgomotul discuţiilor creştea şi plutea şi apoi devenea un răget. Această parte a barului era cotropită de fumul care se strecura din gura lui Ned Iddesleigh-Flyte, care i-a făcut un semn convenţional cu capul, şi din cele ale unui grup de băieţi din anul trei, toţi îmbrăcaţi la fel, cu cămăşi cu manşetele suflecate şi pe jumătate scoase din blugii cu talie joasă, lăsând la vedere o mică porţiune dintr-o curea Calvin Klein. Ned avea o bucată de sfoară răsucită în jurul încheieturii păroase a unei mâini.

Au pătruns mai adânc în bar, în cea mai dosnică parte, dincolo de masa de biliard. Era târziu. Tocmai făcuseră ultimele comenzi, pentru că Holly insistase să lucreze în bibliotecă înainte ca Alison, uluită de purtarea ei – „Nu mai fi aşa tocilară” – s-o târască aici, jos. Studenţii din această parte întunecată a barului avuseseră o seară lungă. A alunecat pe o baltă de cidru şi şi-a buşit şoldul de marginea unei mese din lemn negru; a fost ameţită un moment, când cineva a prins-o de cot şi a pus-o la loc pe picioare, înconjurându-i firesc mijlocul cu braţul.

— E o bobocuţă! Uşurel, a strigat el, şi ea a simţit cum trupul îi înţepeneşte la atingerea degetelor lui, strângerea scurtă despre care ştia că nu vrea să însemne nimic rău, dar tot era o surpriză.

„Fute o boboacă”, mantra pe care o auzise trecând din gură în gură în sala de mese, când cei din anul doi i-au întâmpinat pe nou-veniţi, i-a umplut mintea. I-a aruncat o privire băiatului. Asta voia oare? Însă el îi dăduse deja drumul şi bea dintr-o halbă cu capul lăsat pe spate, mărul lui Adam săltând în vreme ce lichidul auriu îi aluneca pe gâtlej. L-a urmărit fascinată: cu amintirea degetelor lui săpată în carnea taliei.

— Haide – o să pierzi spectacolul! a strigat Alison şi i-a întins o mână – degetele cu unghii pătrate date cu ojă roz-liliachiu ciobită.

Holly a prins-o şi s-a lăsat trasă, alunecând, înghiontită şi înghesuită prin mulţime.

— Eşti bine? a strigat Alison, cu faţa, roşie de încântare, strălucind de transpiraţie.

A încuviinţat din cap, înghiţindu-şi îndoielile şi lăsându-se în voia unei licăriri a entuziasmului care creştea în ea; senzaţia că era pe cale să se întâmple ceva nou – şi poate ilegal –, pentru că era clar că se petrece ceva în colţul cel mai îndepărtat al acestei zone din barul din beci. O mulţime de oameni cu faţa la perete, ascunzând cu trupurile lor o masă, şi se auzea o mantră: „Ros-coe, Ros-coe, Ros-coe”. Numele băiatului era psalmodiat, apoi s-a auzit bubuitul câtorva perechi de pumni în masă şi a izbucnit o ovaţie uriaşă: un strigăt brutal de încântare la încălcarea cine ştie cărui tabu suprem.

— Să-mi bag pula! Băiatul pe nume Roscoe s-a ridicat, clătinând-se. Am nevoie de nişte bere.

Faţa lui lată, plăcută, era roşie pe când îşi croia drum spre bar, însă în spatele zâmbetului larg ea a întrezărit o oarecare stinghereală – cu toate că ar fi putut să fie doar efectul băuturii, ţinută sus şi dată pe gât dintr-o halbă de plastic.

— Vreau şi eu!

Alt băiat, cu pieptul la fel de lat ca primul, a strigat asta şi cererea lui a fost întâmpinată cu o ovaţie reînsufleţită.

— An-dy, An-dy, An-dy, s-a auzit din nou psalmodierea, în vreme ce băiatul era îmbrâncit printre prietenii lui şi urcat pe masă. S-a uitat în jur, rânjind, încântat că este ovaţionat de coechipierii săi – pentru că erau membri ai echipei de rugby a colegiului, şi-a dat seama Holly văzându-le bluzele cu emblema colegiului şi iniţialele.

— An-dy, An-dy, An-dy. Şi apoi, când el s-a culcat pe spate pe masă: Haide, băiete.

S-a uitat, la început curioasă, apoi uluită şi apoi scandalizată, cum alt membru al echipei de rugby îşi dă jos blugii şi chiloţii şi se aşază în patru labe deasupra lui Andy care râdea. „Salis-bury!” Răgetul s-a înălţat când al treilea băiat s-a urcat pe o banchetă cu o halbă de bere în mână şi a turnat-o peste fesele goale ale lui Salisbury în gura bietului Andy.

— An-dy, An-dy, An-dy; bubuitul în masă aproape că a acoperit

strigătele, dar apoi s-a auzit un răget triumfător şi el se ridica de pe masă, scuipând bere şi cerând încă o halbă, în vreme ce Salisbury cel pe jumătate dezbrăcat, care se dăduse jos de pe el, îşi trăgea la loc blugii şi chiloţii.

— Să-mi bag pula! Andy a scuipat jumătate din bere, în pula mea de scârboşenie.

— Mai sunt doritori?

Capul răutăţilor – tipul care turna berea – s-a uitat în jur şi, spre uimirea lui Holly, alt jucător de rugby – cu pieptul umflat, cu şoldurile legănându-se într-o parodie de cowboy care se îndreaptă ţanţoş spre o încăierare – i-a luat locul lui Salisbury.

— Ce fac? De ce fac asta?

Cuvintele i-au scăpat în timp ce se uita la Andy cel îmbujorat, al cărui cap era prins într-o încleştare de câţiva membri ai echipei. Îl băteau pe spate şi-l îmbrânceau spre bar.

— Beau de pe fund, i-a strigat Alison în ureche. E o chestie pe care o fac băieţii de la rugby.

— Poftim?

— Ştiu. Tipul ăla care-i sus pe banchetă e un student eminent. I-am văzut roba la cină. Se zice că-i superinteligent.

Şi-a înălţat sprâncenele, apoi s-a întors cu spatele.

Holly s-a uitat la băiatul despre care vorbea Alison, cocoţat deasupra coechipierilor, înclinând cu o mână o halbă de plastic cu bere, cu cealaltă mână în şold, de parcă ar fi fost un fermier care îşi prezenta la un târg cel mai bun animal.

Faţa lui, deasupra unui gât gros, părea lipsită de răutate: ochii negri scânteiau sub un breton pleoştit, ud de transpiraţie; buzele trandafirii desfăcute peste dinţii fără cusur, în vreme ce turna berea chihlimbarie, apoi îşi lăsa capul pe spate şi scotea un răget.

Dezamăgirea atârna greu în pieptul ei, ca o durere fizică. Acestea se presupunea că sunt cele mai strălucite creiere din generaţia ei; Oxford era locul în care credea că va putea să discute despre filosofic sau politică – în care să critice Guvernul John Major – nu să vadă tipi laţi în umeri care vorbesc de parcă au prune-n gură bând bere de pe feselor cuiva.

— E o nebunie, nu?

Alison a rânjit spre ea şi şi-a dat ochii peste cap, însă nimic din reacţia ei nu sugera că era mai mult scârbită decât intrigată de acest

aspect al vieţii studenţeşti.

Şi-a dat seama că acum Andy, al doilea băiat care participase, stătea lângă ea. Eliberat din îmbulzeală şi încercând să se amestece printre cei din spatele mulţimii. Bea cu înverşunare, cu ochii aţintiţi undeva, la jumătatea distanţei, dând băutura pe gât cu umerii uriaşi încovoiaţi, ca şi cum ar fi vrut să pară cât mai mic cu putinţă. Ea i-a prins privirea şi a încercat să-i arate simpatie. El s-a uitat în altă parte, dar nu înainte ca ea să vadă că s-a îmbujorat.

9

— HOLLY —

Toamna lui 1992

Sophie Greenaway şi-a strâns picioarele sub ea în fotoliul mare şi i-a zâmbit doctorului Howard Blackburn, renumitul specialist în engleza medievală, când acesta a ridicat ochii de pe eseul pe care îl citea cu glas tare.

Era a doua săptămână a primului trimestru, şi Holly îl privea pe îndrumătorul lor care se uita la cealaltă fată: i-a văzut ochii urmărind mişcarea uşoară a acelor picioare în colanţi opaci negri care s-au încrucişat şi descrucişat şi apoi s-au aşezat altfel, cu o mişcare languroasă, cu labele picioarelor ascunse sub fese. În cea mai mare parte a săptămânii Sophie purta costumul de canotaj; uniforma bleumarin cu bleu care arăta că face parte din cea mai bună echipă de canotaj a colegiului. Dar nu, se pare, şi la orele de îndrumare ale lui Howard. La ele era într-o fustă mini în carouri, mocasini şi colanţi.

Citea despre iubirea curtenească. *Sir Gawain şi Cavalerul Verde.* Conceptul de dragoste fără speranţa împlinirii trupeşti; admiraţie de departe; umilirea în adorarea doamnei sale – şi riscul dispreţului sau dezaprobării ei – pentru a-şi arăta cavalerismul. Cavalerismul era esenţial.

Eseul lui Sophie nu lămurea prea mult chestiunea. Holly nu reuşea să detecteze nimic din ce nu citise ea însăşi în *York Notes* pe care le frunzărise înainte să treacă la C.S. Lewis şi A.C. Spearing; şi nici nu avea un stil elegant. Era un eseu solid. Din genul pe care avea să-l încadreze mai târziu în categoria B-minus. Însă asta nu conta. Ceea ce conta pentru Holly era faptul că Sophie părea genul de femeie care, cu şase veacuri în urmă, ar fi făcut nobilii cavaleri să-i cadă la picioare. În vreme ce Holly ar fi fost o ţărancă, Sophie ar fi avut parte de dragoste curtenească.

Şi-a încrucişat din nou picioarele, şi Holly a fost fermecată. Alison era drăguţă, însă Sophie avea ceva diferit. Un tip de frumuseţe care arăta ca şi cum ar fi evoluat prin generaţii; sau poate că strămoşii ei fuseseră împerecheaţi în mod conştient ca să arate aşa, pentru că

înfăţişarea ei aparţinea unei anumite clase. Picioare care erau suple fără efort, până şi coapsele; oase delicate şi sprâncene arcuite; şi păr des, închis la culoare, pe care şi-l flutura dintr-o parte în alta, ceea ce o irita pe Holly. Avea ochi de un albastru uimitor şi atât de mari, încât îi putea folosi în scopul evident – aşa cum făcea acum – de a sugera inocenţă sau lipsă de înţelegere. Dacă Holly ar fi trebuit s-o descrie într-un singur cuvânt, ar fi ales „rasată". Însă acesta era genul de cuvânt pe care l-ar fi folosit tatăl ei. Nu reuşea nici pe departe să-i cuprindă esenţa.

Lui Holly i se păruse nepotrivit să fie puse să facă echipă în acel trimestru dintre cei şapte care studiau engleza în anul lor la Shrewsbury College. Literatura medievală cu doctorul Blackburn şi apoi cursul de traducere anglo-saxonă. În biroul lui Howard, se simţea vulnerabilă. Încălţările ei de la DM[23] erau aşezate pe podea între două teancuri de cărţi care se clătinau, la fel ca toate celelalte teancuri din încăpere, cele îngrămădite pe măsuţe pentru cafea sau cocoţate pe marginea rafturilor bibliotecii care acoperea un perete întreg. S-a lăsat pe spate în fotoliul acoperit cu catifea uni roasă. Ţesătura era moale şi a mângâiat-o, trecând cu ochii de la cărţi la ferestrele imense ce dădeau în curtea interioară, la firele de praf plutind în lumina soarelui, la privirea îndrumătorului ei – cu zâmbetul lui ironic pe chip – pironită asupra picioarelor lui Sophie care se încrucişau şi descrucişau încă o dată.

— Şi tu ce zici? Eşti de acord cu interpretarea pe care o dă Sophie motivaţiei lui Sir Gawain?

Doctorul Blackburn şi-a smuls privirea de la colega ei şi şi-a a fixat-o asupra sa.

— Ăăă, păi...

Şi deodată Holly şi-a găsit glasul. A vorbit despre conflictul între cavalerism şi dorinţă la Sir Gawain şi, pe măsură ce devenea mai încrezătoare, simţea nu numai că doctorul Blackburn o priveşte cu mai mult interes – „Asta e o interpretare neobişnuită, dar îmi place" –, ci şi că Sophie, uitând de eseul ei de B-minus, se îndreptase în fotoliu şi li se alătura, se silea să gândească dincolo de notiţele pe care le copiase cuvânt cu cuvânt, poate. În orice caz, atenţia era colegială, nu neprietenoasă, şi când au plecat de la *tute* – cum a ajuns să-i zică acum

[23] Dr. Martens, marcă de încălţăminte solidă şi comodă.

– a părut firesc ca ele două să bea un ceai în ceainărie. În plus, Sophie a spus că voia să-i facă o propunere.

Planul era să-şi împartă traducerile din anglo-saxonă şi să facă pe rând cercetarea pentru numeroasele eseuri despre engleza medievală. Sophie avea o mapă mare cu notiţe, pe care i-o dăduse un student amabil din anul doi, pe care îl mituise cu băutură cu o săptămână în urmă.

— Eşti sigură că asta-i tot ce a trebuit să faci?

Holly nu voia să pară băgăreaţă, însă această bunăvoinţă părea exagerată.

— Holly! Ce vrei să zici? Sophie i-a oferit un zâmbet cu înţeles. Lui nu-i mai trebuie eseurile astea. Şi a zis că ştie ce plictisitoare e literatura medievală. Doamne, avem atât de mult de citit pentru epoca victoriană, încât n-o să reuşim s-o facem aşa cum trebuie decât dacă gestionăm eficient temele. Uite, e unul despre „poetul *Perlei*" – pot să şterpelesc asta pentru săptămâna viitoare – şi apoi ai putea tu să-l citeşti pe Malory?

— Cred că *Le Morte d'Arthur* e foarte importantă. Probabil că ar trebui s-o citim amândouă, nu?

— Mi se fâlfâie. Viaţa e prea scurtă. Sincer. Vreau să concurez la categoria uşoară şi n-o să am timp dacă e să mă ocup cum se cuvine de victorieni. Dacă poţi să-l citeşti pe Malory şi să-mi spui şi mie, o să fac restul după fiţuici.

— Păi... bine.

— Şi o să-mi fac partea din traducerea lui *Beowulf,* promit. Dar, oh, ca să vezi! A zâmbit obraznic. Jon mi-a dat aici traducerea lui.

— Asta nu înseamnă înşelătorie?

Sophie s-a uitat la ea chiorâş şi a zâmbit, dar nu neprietenos.

— Nici vorbă. E vorba de eficienţă. Toată lumea face asta.

— Atâta doar că mă gândeam... şi aproape că s-a poticnit în vorbe când şi-a dat seama cât de stângaci sună. Mă gândeam că a face traducerile şi a citi literatura engleză de la începuturi e important ca să-i înţelegem dezvoltarea. Mă gândeam că citirea întregului corpus este rostul acestei licenţe.

— Păi, dacă vrei să-ţi petreci timpul traducând *Beowulf,* aşa să faci. Sophie a luat o înghiţitură de ceai, dar părea mai degrabă amuzată decât enervată. Nu cred că dacă fac asta o să fie mare diferenţă în

notele pe care le iau sau în experienţa mea universitară – în afară de reducerea timpului în care aş putea să fac alte lucruri.

— Cum ar fi? s-a întrebat Holly cu voce tare.

— Oh, ştii tu. Canotaj... şi bărbaţi. A râs triumfător. Ăsta-i rostul universităţii. Să te distrezi, să cunoşti oameni, să faci sport. Un fel de prelungire a şcolii.

Holly a ridicat din umeri. Şcoala ei nu fusese deloc aşa.

— Tata spune că întotdeauna trebuie să evaluezi validitatea oricărei investiţii înainte de a hotărî cât investeşti.

— Aha. Şi cu ce se ocupă tatăl tău?

— E bancher de investiţii. Şi al tău?

Inima lui Holly s-a strâns. Ar fi trebuit să prevadă asta.

— Profesor.

— Ce predă?

— Maşini. E, hm, instructor auto.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost sinceră de la început.

— Ce drăguţ! Şi e folositor?

— Presupun că da. Nu conduc.

— Nu te-a învăţat? Sau asta a dus la certuri?

— Nu. Nu prea stă cu noi. Părinţii mei s-au despărţit.

Părea ciudat să-şi descarce sufletul aşa: să dezvăluie atât de multe dintr-o suflare, când în esenţă era destul de reţinută, însă descoperea că aşa mergeau lucrurile la universitate. Se legau prietenii strânse într-un ritm febril, ca şi cum scurtimea trimestrelor – opt sau nouă săptămâni – însemna că trebuie să fie abandonat felul obişnuit, prudent, în care se dezvoltau relaţiile şi procesul să fie accelerat.

— Doamne, îmi doresc uneori ca ai mei s-o facă! Sophie şi-a dus mâna la gură, ca şi cum vorbele i-ar fi scăpat fără voie. Hait! Uită că am spus asta. N-am vrut.

— Zău?

Holly era intrigată. Poate că viaţa lui Sophie nu era perfectă, aşa cum părea.

— Oh, atâta doar că el e cam fluşturatic. Bărbaţii, ce să-i faci!

Sophie şi-a adunat cărţile şi şi le-a îndesat în geantă, apoi a luat mapa de pe masă şi a strâns-o la piept. Ocazia de a împărtăşi secrete părea să fi fost închisă la loc şi zâmbetul lui Sophie era rigid, fără nimic din voioşia de acum câteva minute. Holly, adunându-şi însemnările, i-a urmat exemplul.

— Da, bărbaţii! a zis, ca şi cum ar fi ştiut totul despre ei, în loc să fie o fecioară care abia împlinise optsprezece ani.

Şi-a ciufulit părul şi şi-a tras jerseul lăbărţat peste blugi – o modalitate de a se topi în decor sau, cel puţin, de a fi invizibilă din punct de vedere sexual – şi şi-a urmat noua prietenă afară din ceainărie, în lumina dulce de toamnă.

Primul trimestru la Oxford a însemnat educaţie – nu numai legată de textele „poetului *Perlei*" şi ale lui Malory, poezia Christinei Rossetti şi a lui Elizabeth Barrett Browning, ci şi de viaţă, sau de posibilitatea foarte reală a unei vieţi diferite. Privind înapoi, era ca şi cum cei optsprezece ani ai ei nu-i oferiseră decât o versiune; şi vechile lucruri sigure – hrana pe care o mânca, felul în care vorbea, felul în care gândeau oamenii – puteau fi demontate şi reasamblate, astfel încât viaţa să devină mai strălucitoare şi mai dură, mai structurată şi mai complexă decât fusese vreodată.

Mai târziu, avea să-şi amintească acel trimestru de toamnă ca pe un ospăţ neostoit al simţurilor: un bombardament zilnic de noi privelişti şi mirosuri care uneori părea epuizant, atât de mult puneau sub semnul întrebării ceea ce cunoscuse înainte.

Această noutate era peste tot. Putea să se plimbe prin Christ Church Meadows şi să vadă, prin ceaţa deasă de noiembrie, cum o vacă o priveşte ţintă, cu capul ei uriaş contemplativ şi plin de jale – pentru că, desigur, studenţii puteau să ţină pe pajişte vite din rasa Longhorn, şi o tot făceau din secolul al XV-lea încoace; putea să alerge peste piatra cubică de pe Merton Street şi să vadă, surprinsă, un portar cu melon; sau doi băieţi, îmbrăcaţi, inexplicabil, în frac, împleticindu-se înapoi spre colegiu, ţinându-se pe după umeri ca îndrăgostiţii cei mai înfocaţi, cu câte o sticlă goală în mână. Putea să se abată prin labirintul pieţei acoperite şi să fie surprinsă de mirosul copleşitor al cărnii proaspete şi de priveliştea unui cerb, spânzurat de picioare, perfect neatins în afară de gaura de glonţ curată din cap. Şi apoi, după câteva ore, să vadă aceeaşi specie într-un parc cu cerbi din centrul acestui oraş, luând-o la goană cu ochii înrouraţi şi temători.

Acel prim trimestru a fost caracterizat în parte de mâncare. Cutii de polistiren cu cartofi copţi din care se scurge untul şi mâncare de fasole cumpărate de la rulota cu chebap de pe High Street când nu mai ajungea la *hall* – cum a învăţat curând să-i spună cinei. Cantităţi uriaşe

de lasagna şi pâine cu usturoi, înfulecate de rugbişti şi canotori, şi de ea şi de Alison în timp ce toamna se târa mai departe şi nopţile deveneau mai reci. Căni cu ceai aburind şi sendvişuri calde în ceainăria colegiului sau în cea de pe Queen's Lane, în care te cocoţai pe taburete şi priveai prin vitrina udă de condens. Vânat şi vin de Porto – l-a gustat pentru prima oară la o cină oficială; atât de bun, încât a încercat să fure carafa de cristal cu vin, şi a oprit-o un coleg care servea la mese, luându-i-o cu multă blândeţe din mână.

Trebuia să înveţe un nou limbaj: *tutes* – pentru orele de seminar *(tutorials); battels* – facturile din fiecare trimestru; *Mods* – examenele din primul an; *subfusc* – roba negru cu alb purtată la festivităţi; *collections* – examenele de la începutul fiecărui trimestru; *exhibitioners* – studenţii care luau cele mai bune note la examenul de an; *scholars* – cei care reuşeau asta şi în anii următori. Trebuia înţeleasă o nouă terminologie academică: teoria marxistă; teoria feministă; precum şi listele cu criticii pe care trebuia să-i citească şi conferenţiarii pe care trebuia să-i asculte.

A cumpărat de la Blackwell ilustrate cu turlele visătoare şi le-a pus pe poliţa şemineului; a lipit pe peretele dormitorului o reproducere mare după *Sărutul* lui Klimt, atrasă de opulenţa foiţei de aur şi a expresiei care plutea pe faţa femeii, de convingere calmă că este iubită. Întrucât era ceea ce credea că ar trebui să facă, a investit într-o eşarfă a colegiului: din lână groasă bleumarin şi roz, care i se părea că arată teatral aruncată peste umăr şi şi-o înfăşură de câteva ori în jurul gâtului, aşa că aerul pe care îl expira rămânea în ea şi devenea caldă şi confortabilă. Nu s-a înscris în Oxford Union – terenul de dezbateri al unor foşti prim-miniştri şi lideri politici; şi mediul în care se adunau viitori politicieni, cu pantalonii lor de catifea reiată de culoarea muştarului şi haine de tweed. Bărbaţi tineri – şi erau invariabil bărbaţi – care maimuţăreau comportamentul celor mai în vârstă.

A început să renunţe la puloverele lăbărţate şi să poarte hanorace cu glugă; să poarte pantaloni colanţi cu DM-urile ei solide, cu toate că avea în continuare coapsele groase şi greoaie în comparaţie cu ale prietenelor ei. Când nu era la bibliotecă îşi ascundea ochelarii cu ramă neagră, cumpăraţi cu reţetă compensată, şi a făcut experimente cu creionul dermatograf, aplicat din belşug la colţurile ochilor. S-a implicat în ziarul studenţesc şi a început să scrie cronici la piesele de teatru jucate de studenţi; a participat la întrunirile studenţilor din

Partidul Laburist şi a făcut voluntariat la serviciul de consiliere telefonică, Nightline. A mărşăluit, mânioasă, în protestele „Reclaim the Streets”[24], ţinând strâns alarma de viol, ca şi cum violatorii din Oxford ar fi putut să sară pe ea în orice moment. După două săptămâni n-a mai luat-o la ea, fiindcă lumea ei, curtea interioară şi High Street, cafenelele şi facultatea păreau atât de lipsite de pericole, atât de blânde, în comparaţie cu ce trăise acasă, încât părea un comportament nefiresc. Şi apoi, cu toate că era într-un colegiu cu numai optsprezece fete în anul ei, avea parte de puţină atenţie masculină. Ned îi oferea un rânjet ironic; cei doi băieţi care studiau limba engleză în anul ei erau foarte prietenoşi, dar niciunul nu părea să fie interesat de ea din punct de vedere sexual. Şi de ce-ar fi fost, când erau fete ca Alison – care îşi petrecea nopţile bând sau umblând prin cluburi – sau Sophie, întruchiparea tinerei atletice, cu care să-şi încerce norocul?

Asta n-o deranja, sau îşi spunea că nu, şi pasiunea ei era canalizată spre prietenele apropiate. Legătura cu Alison – atât de diferită de ea în atât de multe privinţe – s-a întărit în noaptea în care a găsit-o prăbuşită, fără cunoştinţă, peste WC, după ce băuse zdravăn la bar.

Ea a fost cea care a ţinut strâns părul lung şi blond al lui Alison în timp ce prietena ei vomita în lighean; cea care i-a şters gura cu un prosop de hârtie şi i-a adus un pahar cu apă; care i-a stropit faţa, cu duioşia unei mame faţă de copil, şi pe jumătate a cărat-o, pe jumătate a dirijat-o spre dormitor; care a rămas lângă ea în noaptea aceea, îngrozită că s-ar putea sufoca dacă ea n-ar sta de veghe.

Când o găsise acolo, Alison avea blugii traşi în jos şi părea foarte vulnerabilă.

— Şi dacă m-ar fi găsit unul dintre tipi? s-a întrebat mai târziu prietena ei.

— Ar fi fost jenat.

— Păi, da. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva?

— Nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu erai în starea potrivită pentru a face ceva şi erai pe cale să-ţi verşi maţele.

— Nu ştiu. Alison şi-a rupt o pieliţă, şi Holly a observat că unghiile ei, cândva îngrijite, erau roase, cu marginile zdrenţuite. A scos un hohot de râs dur, limpede. Nu-s sigură că oricine ar fi fost dezgustat de

---

[24] (aprox.) „Luăm înapoi străzile”. RTS este un colectiv care împărtăşeşte idealul proprietăţii comune asupra spaţiului public.

asta.

Dacă acest lucru le-a legat – fata mai sigură pe sine devenind vizibil mai afectuoasă, relaţia echilibrându-se un pic –, atunci de Sophie a devenit mai apropiată prin intermediul cursurilor de anglo-saxonă. În fiecare miercuri stăteau împreună în bibliotecă, schimbând între ele jumătăţi de traduceri şi copiindu-le cu sârguinţă, până ce Sophie a găsit un fotocopiator şi a pus capăt întâlnirilor lor.

Holly se uita peste masă la prietena ei şi se întreba dacă părul său ar creşte la fel de des în cazul în care ar renunţa la tunsoarea băieţească, şi cum ar putea să-şi facă sprâncenele ca nişte omizi să arate la fel de elegante şi rafinate. Şi cum rămânea cu îmbrăcămintea? Sophie purta fuste mini sau blugi Levi's, când nu era în costumul de canotaj, şi Holly se întreba dacă o astfel de pereche, cu toate că îi depăşeau cu mult bugetul, n-ar izbuti cumva să-i facă picioarele să pară mai lungi sau să-i ofere acel statut subtil – să arate şic.

Se uita la scrisul cu bucle al lui Sophie – un vârtej de cerneală violetă izvorând dintr-un stilou pe foaia A4 liniată – şi îl compara favorabil cu grămada ei de litere scrise cu pixul. Lucrarea lui Holly era ordonată: post-it-uri, markere fluorescente; un biblioraft cu diferitele secţiuni marcate de dosare de carton şi de plastic care puteau fi scoase şi puse la loc – era dependentă de rechizite –, însă propriul scris de mână era o mâzgăleală. Era ca şi cum ar fi avut în cap atâtea idei, încât se războiau între ele ca să ajungă pe hârtie. O rafală de litere îmbârligate – scrisul unei vrăjitoare sau al unui funcţionar mărginit.

Pentru Holly, acea oră petrecută cu compararea traducerilor, verificându-se una pe alta dacă înţeleseseră ce făcea Cavalerul Verde la un moment dat sau dacă puteau discuta despre asta în mod convingător, era unul dintre cele mai frumoase momente din săptămână. Până acum, inteligenţa ei fusese semn de ruşine – ceva de care era mândră în taină, dar despre care ştia că nu trebuia să trâmbiţeze, nici măcar aici, unde era mai bine să sugerezi că trudeşti pentru orele de seminar: munca de o săptămână înghesuită în câteva ore din amurg.

Dar Sophie aprecia sincer munca sârguincioasă a lui Holly – pentru că, invariabil, ea era cea care făcea greul, Sophie îi punea un bilet în căsuţa poştală în ziua dinainte, recunoscând că dimineţile petrecute cu vâslitul o epuizau şi *chiar* nu găsise timp să-şi facă jumătatea sa.

— Oh, eşti deşteaptă, îi spunea de multe ori. Nu ca mine, cea grea de

cap.

— Încetează. Nu eşti grea de cap.

— Mediocră, cum te văd şi cum mă vezi, crede tatăl meu.

— Nota 8? a tradus Holly. Păi, e-n ordine.

— Exact. E mult mai bine să mă distrez. O licenţă, un loc în echipa fruntaşă la canotaj şi un tip drăguţ – sper că un viitor soţ –, cu asta vreau să mă aleg de aici.

Holly s-a lăsat pe spătar. Erau atâtea părţi din acea frază care îi erau străine – atâtea care au izbit-o ca fiind complet greşite – şi totuşi nu putea decât să zâmbească la sinceritatea lui Sophie. Era în ea ceva atât de necomplicat: această fată cu chipul proaspăt, fostă alergătoare la nivel de comitat şi căpitan al echipei de lacrosse şi acum membră a echipei fruntaşe de canotaj a colegiului, pentru care viaţa însemna să prindă ocaziile şi să profite la maximum de avantajele sale: acele picioare lungi încrucişate şi descrucişate în faţa bietului Howard; şi, da, capacitatea de a-şi linguşi colega cu care era în echipă ca să facă cea mai mare parte din treabă.

Holly ştia că era manipulată, dar asta se petrecea într-un mod atât de fermecător, încât, cumva, nu-i păsa. Sophie era făcută din oţel: gata să se trezească pentru acele curse pe râu la şase dimineaţa, când cei mai mulţi dintre studenţi erau încă ghemuiţi sub pilote; convingând studenţi din anul doi să-i dea eseurile lor fără să aibă impresia că ar trebui să le ofere ceva în schimb. Holly nu avea nicio îndoială că, la sfârşitul celor trei ani, avea să aibă un loc în echipa de canotaj fruntaşă, un viitor soţ – sau un potenţial viitor soţ – şi, probabil, fiindcă norocul le surâde întotdeauna celor asemenea ei, iar ea se pricepea să-l folosească, un 9 luat la mustaţă.

Ar fi fost uşor s-o invidieze, poate chiar s-o dispreţuiască. Şi totuşi, Holly nu putea. Sophie reprezenta o lume care, chiar dacă ar fi putut să pretindă că o urăşte, îi trezea interesul.

— Ştii că e o *tory,* a mormăit mai târziu către Alison, după ce îi spusese lui Sophie că se duce la o întrunire a Partidului Laburist din universitate.

— Păi, sigur că este, a zis Alison.

— Şi la anul vrea să locuiască într-o casă de pe Woodstock Road sau în Jericho – nu pe Cowley Road, ca noi.

— De ce să vrea să fie în *estul* Oxfordului? Mă aştept ca tăticu' să-i cumpere o casă.

— Nu ştiu. Dintr-odată s-a simţit ca o trădătoare, gândindu-se la frânturile de conversaţie care sugerau că tatăl lui Sophie nu era atent la ceea ce simţeau ceilalţi; că ducea o viaţă destul de separată de familia sa. N-a pomenit asta. Uită că am spus-o.

Alison a râs.

— Îţi place de ea.

— Da. Păi, ştii, nu-i *chiar aşa* de rea.

De fapt, nu i se părea deloc că ar fi rea. Tânjea după frânturile de informaţii pe care le scăpa Sophie despre viaţa ei – amănunte despre petreceri din alte camere de colegiu; referirea întâmplătoare la droguri pe care le trăgeau pe nas prietenii ei din şcoală, deşi Sophie nu se atingea de aşa ceva; era mult prea preocupată să fie o canotoare robustă, sănătoasă; poveştile – oferite cu îngăduinţa unui „aşa-s băieţii şi pace" rostit cu ochii daţi peste cap – despre societăţile de elită ale băutorilor, din care făcea parte vărul ei, Hal, student în anul trei la alt colegiu.

— N-o să-ţi vină să crezi ce le-a trăsnit prin cap în weekendul trecut, a şoptit ea, şi Holly s-a întrebat dacă era în ea ceva care adora să-şi scandalizeze prietena cu extravaganţa celor din clasa superioară.

— Ce?

Stomacul lui Holly s-a strâns de emoţia unei poveşti care promitea să fie mai ceva ca în *Brideshead*[25] decât şi-ar fi putut închipui. Aceste poveşti – spuse în grabă, pe nerăsuflate, printre chicoteli – erau ca introducerea la *Declin și prăbușire*[26], la care se adaugă fiorul de a şti că s-au petrecut în realitate.

— Libertinii erau la prânz la Brooke's pe Turl Street şi, când au terminat, fiecare dintre ei a comandat un taxi separat ca să-i ducă la King's Arms.

— Dar e la distanţă de un minut de mers pe jos.

Era năucită.

— Întocmai! O droaie de taxiuri înşirate pe Turl Street, fiecare pentru o cursă de un minut!

— Şi taximetriştii nu s-au enervat?

— Fiecare a primit cincizeci de lire.

---

[25] Aluzie la *Întoarcere la Brideshead,* roman scris de Evelyn Waugh şi publicat în 1945.

[26] Roman scris de Evelyn Waugh şi publicat în 1928.

— Cincizeci de lire nu-i rău pentru o treabă de un minut.

— Sunt sigură că au fost mulţumiţi.

Vocea lui Sophie suna afectat.

— Dar ar fi putut să se simtă ca nişte tonţi.

— Ei, haide acum. Cui îi pasă? Şi-au făcut treaba şi au fost plătiţi pentru asta. Dumnezeule, uneori eşti aşa de *serioasă!* Şi-a strâns cărţile cu o mişcare rapidă care sugera că subiectul era încheiat şi a rămas în picioare, uitându-se la Holly, care încă îşi mai imagina taximetriştii uluiţi. Hai odată! Avea vocea încordată de iritare. O să întârziem.

Aşa că Holly a pornit după ea, reproşându-şi delictul de a nu fi suficient de destinsă; de a nu izbuti să vadă partea amuzantă a unui grup de tineri răzgâiaţi care se împăunează cu statutul lor privilegiat, chinuindu-se să înţeleagă de ce detestă acest gen de purtare şi totuşi continuând să fie vrăjită de Sophie şi de lumea pe care părea să o reprezinte ea. S-a împleticit în jos pe scările tocite din lemn ale bibliotecii şi a ieşit în Old Quad, Sophie cu câţiva paşi în faţă, clar nemulţumită şi aparent descotorosindu-se de ea până la seminar, când se va baza pe traducerea ei şi va fi din nou doar lapte şi miere.

În apropiere de poartă, Sophie s-a oprit şi i-a zâmbit unui tânăr înalt – un canotor de la alt colegiu: unul cu vâslaşi buni, poate că de la Oriel sau Christ Church. El părea s-o cunoască pe colega de seminar a lui Holly şi s-a aplecat să-i dea doi pupici: câte unul pe fiecare obraz.

Lumina care inunda curtea interioară s-a reflectat în părul lui des, care îi cădea în ochi, şi pe pomeţii ascuţiţi, luminându-i faţa astfel încât Holly i-a văzut arcuirea gurii şi ochii verzi cu punctişoare aurii. Avea umerii de canotor şi talia subţire şi când râdea – aşa cum făcea acum, la ceva spus de Sophie – sunetul era puternic, dar nu bubuitor. Sugera mai degrabă clasă decât bani; şi o încredere în sine înnăscută, dar nu enervantă.

— Cine era? a întrebat-o mai târziu pe Sophie, pe când aşteptau pe palier în faţa cabinetului lui Howard şi prietena ei îl urmărea cu privirea pe acest Adonis traversând curtea interioară ca să iasă din colegiu.

Când a ajuns la poartă, el s-a răsucit şi a privit în sus.

— Oh, acela? a zis Sophie, cu ochii scurgându-i-se după el, cu toate că tonul ei sugera că sentimentele îi sunt cât se poate de superficiale. Era James Whitehouse.

10

— HOLLY —

Toamna lui 1992

Inima lui Holly bubuia de zor când s-a rezemat de trunchiul unui copac. Ora şapte, şi respiraţia i se vedea prin ceaţa zorilor şi se închega în picături care atârnau de fiecare creangă golaşă.

O durea pieptul. Reuşise să alerge de patru ori săptămâna asta şi nu-i era deloc mai uşor. Trupul ei nu era obişnuit să se forţeze: jocurile sportive erau un lucru de care se ferise pe cât de mult posibil, râvna sa la învăţătură fiind o scuză acceptabilă. „Ei bine, presupun că poţi să nu participi ca să te pregăteşti pentru examenul la Oxford" îi spusese doamna Thoroughgood – şi excluderea devenise permanentă, pentru că prezenţa ei pe terenul de *netball*[27] aducea prea puţine foloase şi nu era niciodată dorită de echipa care se pricopsea cu ea.

Însă acum plătea acea lenevie. Faţa, o ştia, îi era roşie, şi transpiraţia i se adunase sub bretelele sutienului şi îi uda subsuorile: motiv şi mai bun să se ascundă. Încă nu trecuseră pe acolo. Cei din echipa fruntaşă masculină. Şi avea să se asigure că ea era departe sau ascunsă dincolo de cărare, când aveau să-şi facă apariţia. Teama de a fi văzută era singurul lucru care o mâna, care o împiedica să se prăbuşească pe iarbă, unde trupul ei îşi dorea atât de evident să se abandoneze. Desigur, ca să nu fie observată putea pur şi simplu să alerge uşurel înapoi spre colegiu, cu faţa în jos, şerpuind printre cărările cele mai înguste, nădăjduind să nu o vadă nimeni. Însă atunci nu i-ar mai vedea pe ei. Nu l-ar mai vedea pe *el.*

O voce la megafon; pleoscăitul ritmic al vâslelor; zumzetul unei biciclete care trece pe aleea de lângă mal. Ea sare înapoi: ca una dintre căprioarele din parcul cu cerbi de la Walsingham College, cu toate că poartă colanţi negri uzi şi pantofi de sport ieftini, atât de dizgraţioasă pe cât poate să fie o fată de optsprezece ani supraponderală. Se lipeşte de copac, urmărind cum prima barcă trece ca fulgerul: întruchiparea sincronizării şi a forţei. Opt tineri în culmea formei fizice acţionând la

---

[27] Sport asemănător cu baschetul.

unison, îmboldiţi de cârmaciul lor şi de antrenor, a cărui bicicletă goneşte pe lângă ei. Are un anume ritm şi frumuseţe ceea ce fac ei: vâslele lor despică apa fără să stropească; trupurile lor înclinându-se în faţă şi în spate într-o mişcare continuă, fluidă. Chiar dacă n-ar fi interesat-o cineva anume din echipă – primul dintre vâslaşi, conducătorul, cel mai iscusit şi mai ambiţios –, tot erau o bucurie pentru ochi.

A alergat mai departe, păstrând distanţa, cu toate că ştia că erau prea preocupaţi ca s-o vadă; că ar da mai puţină atenţie boboacei cu mişcări greoaie, care nu avea nicio piesă din uniforma sportivă a colegiului, decât lebedelor care sâsâiau, cu aere de stăpân, de pe malurile râului Isis şi se înălţau de pe apă într-o învolburare de aripi care băteau puternic. La un moment dat, barca avea să întoarcă şi să pornească înapoi: va pluti spre clubul de canotaj, iar ea avea să aibă ocazia să-i vadă chipul, încordat de efort şi concentrare, în timp ce se apleacă în faţă şi în spate, conducându-şi coechipierii, stabilind ritmul. Avea să încerce să alerge în aşa fel încât să reuşească să-l vadă înainte să se îndrepte spre locul unde îşi lăsase bicicleta. Respira şi mai neregulat şi o durea pieptul în timp ce se târa mai departe. Cum să potrivească totul în aşa fel încât să-l poată vedea o clipă?

Şi apoi au trecut în viteză, şi ea tropăia pe cărarea nisipoasă, înapoi spre colegiu; cu un val de adrenalină urcând în ea, pe când se împleticea după punctul culminant al zilei. Ei aveau să se antreneze din nou mâine, iar ea avea să fie aici, cu toate că avea seminar la nouă şi vedea cum se profilează la orizont criza unui eseu. Şi totuşi, asta – să-l vadă pe el – avea să-i dea puteri; avea s-o facă să scrie eseul despre senzualitatea din *Middlemarch* cu mai multă sensibilitate şi cu mai multă autoritate. Rostul universităţii era educaţia – însă o educaţie dobândită în multe feluri.

Uneori, se întreba dacă nu cumva devenea obsedată, însă purtarea ei părea să se conformeze sentimentelor acestor eroine literare. Excitaţia fizică pe care o simţea când îl vedea, felul în care respiraţia îi devenea mai uşoară sau i se strângea stomacul, asta era pasiune nebună. Până şi să-i audă numele era suficient ca s-o facă să se simtă ameţită. „A, într-adevăr” zicea dacă Sophie îl pomenea şi adopta nonşalanţa pe care o arătase cândva prietena sa. Avea grijă să nu fie niciodată în preajmă când ei doi erau împreună şi se ascundea în rarele ocazii în care era cu Sophie şi el intra în colegiu. Iar el, era

convinsă, habar n-avea că ea exista.

El i-a prins doar o dată privirea. Alerga spre camera ei şi a auzit pe scară zgomot de paşi coborând din camera lui Ned Iddesleigh-Flyte, de deasupra. Două perechi: ale lui Ned, după sunet, şi ale cuiva necunoscut. Au trecut în grabă chiar când ea a ajuns la uşa ei şi s-a tras deoparte ca să le facă loc.

— Bună! a strigat Ned în fugă.

— *Bună,* a şoptit ea când a doua siluetă s-a năpustit pe lângă ea.

— Scuze. *Scuze!*

El a ridicat amândouă mâinile, cu palmele în sus, şi i-a zâmbit radios, cu ochii verzi emanând căldură şi încredere că avea să fie iertat – fireşte că avea să fie iertat – apoi a alergat mai departe fără să aştepte să-i răspundă.

— Nu-i nimic, a strigat ea în josul scărilor.

Vocea i s-a auzit ascuţită, slabă şi fără efect, pierzându-se pe scară. A aşteptat – dar n-a venit niciun răspuns.

Lucrurile ar fi putut să devină mai complicate când Sophie a început să se vadă cu el. „Mă văd cu el” zicea ea, destul de rezervată, pentru că nimeni n-ar fi afirmat vreodată că se întâlneşte cu James Whitehouse. Nu doar că el nu era genul de tânăr care ar putea să fie vreodată proprietatea cuiva, dar şi faptul că nimeni nu voia să pară mai puţin decât *cool.*

De fapt, relaţia lor a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare. El rareori venea la colegiu în alte momente decât seara târziu, aşa că nu exista riscul să fie văzut sau ca cineva să-şi dea seama de pasiunea ei. Şi totuşi, Sophie nu putea să nu i se confeseze: făcea aluzie la temerile ei, căutând asigurări că lui îi plăcea cu adevărat de ea. Şi, desigur, o delecta cu ultimele isprăvi ale Clubului Libertinilor, al cărui membru era James, spuse în şoaptă, ştiind că n-ar trebui să-i împărtăşească toate astea, însă avea s-o facă oricum; totul dezvăluit, în parte, din dorinţa de a şoca.

Sophie pălăvrăgea şi despre petrecerea de Anul Nou pe care avea s-o dea în casa părinţilor săi din Wiltshire, când aceştia erau la Londra. James, după cum spera ea din tot sufletul, avea să participe, la fel şi gaşca ei de la colegiu – fete de la clasice şi istoria artei, care veneau din acelaşi mediu: taţii, în domeniul bancar; case la ţară; ponei şi lecţii de tenis; vacanţe la schi; educaţie privată culminând cu şcoala cu internat

în clasa a şasea la o şcoală de stat bună. Holly n-avea nimic împotriva lui Alex, Jules sau Cat; era sigură că sunt foarte drăguţe, cu toate că nu făcuseră cine ştie ce eforturi să se poarte prietenos cu ea. Nu se aştepta să fie invitată, şi totuşi o durea pe măsură ce trimestrul înainta şi devenea din ce în ce mai clar că n-o să fie. Aşteptase, sperând pe jumătate că s-ar pune problema; însă, când planurile s-au schimbat de la petrecere la dineu, a înţeles că nu fusese niciodată luată în considerare.

Oare să ridice problema în glumă? Dar imediat şi-a imaginat mila lui Sophie: „Oh, scuze. Nu mi-a trecut prin cap că ai vrea să vii". Sau mai de la obraz: „Oh, Holly, nu-i *deloc* genul tău".

Pe măsură ce trimestrul se apropia cu repeziciune de sfârşit, şi-a dat seama că intrase într-un contract tacit cu această fată care o fascina şi o şoca deopotrivă. Îi revenea din ce în ce mai multă muncă – să facă traducerea săptămânală şi să ia notiţe pentru eseu, pe care să le fotocopieze la agenţia din Holywell Street – şi, în schimb, Sophie îi permitea să-i trăiască viaţa indirect.

Şi era în ordine. Amabilitatea ocazională era suficientă: cererile de încurajare, frânturile de bârfă, faptul că o saluta din partea cealaltă a unei săli de mese aglomerate cu acel gen de zâmbet radios care o făcea să se oprească din mers şi o încălzea. Asta spunea că, şi dacă nu era din mediul potrivit, tot era un fel de prietenă.

Şi apoi, într-o seară, a dat peste ei la poarta colegiului şi a reuşit să îngaime un „Bună", cu silabele îngroşate în gât, aşa că aproape că a trebuit să le tuşească. Abia dacă s-a uitat la el: era conştientă de prezenţa lui, de umerii laţi într-o haină de lână antracit, nu în costumul de canotaj, pentru că mergeau la cină, cu gulerul ridicat, încadrând umbra unui zâmbet. Ea i-a zâmbit prietenei sale, cu faţa îmbujorată, în timp ce îndruga prosteşte ceva despre faptul că trebuia să găsească o carte într-un compartiment pentru mesaje, şi a şters-o rapid.

— Cine e? l-a auzit întrebând-o pe Sophie, în timp ce îşi făcea de lucru în loja portarilor, căutând o carte inexistentă.

A aşteptat, cu urechile ciulite să audă răspunsul ei, evitând privirea portarului.

— Oh, aia? a zis Sophie. Doar partenera mea de seminar. Nimeni important.

Şi l-a luat pe James de braţ, agăţându-se de el de parcă ar fi fost o

făptură delicată, care avea nevoie de protecţie, şi au dispărut în noapte.

11

— SOPHIE —

13 decembrie 2016

Sala 2 din Old Bailey nu este aşa cum îşi închipuise Sophie. Se gândise la ceva intimidant şi impresionant: nu la camera asta cu lambriuri din stejar roşiatic care arată neîndoielnic sărăcăcioasă, ca şi cum zilele de glorie i s-ar fi încheiat demult.

Aproape că nu-i vine să creadă că se află aici – în acest decor care îi aminteşte de Camera Comunelor: aceeaşi piele verde pe scaunele cu blazoane aurite; acelaşi lemn – alcătuind cinci tronuri masive şi un blazon. Acelaşi semn din cap către grandoarea din trecut: zărită în fugă în ghirlandele de flori şi struguri izvodite în lemn, prăfuite, drapate deasupra fiecărei uşi.

Stă pe marginea unei bănci, sus, în galeria publicului, şi încearcă să-şi abată atenţia de la faptul că soţul său se află în boxa de dedesubt, flancat de un gardian; încadrat de panouri din sticlă incasabilă. Din acest unghi pare vulnerabil: umerii îi sunt la fel de laţi ca întotdeauna, însă observă pentru prima oară că părul i se răreşte un pic în creştet. O copleşeşte un val de teamă. Genunchii încep să-i tremure şi îi apasă tare cu palmele, sperând că turiştii adolescenţi, care se uită la ea cu curiozitate făţişă, nu se vor întreba de ce tremură. Ce prostie. Sigur că vor ghici. Îşi pune pe genunchi geanta – scanată, deschisă, scotocită – şi, când asta nu opreşte tremuratul, îşi încrucişează picioarele şi le cuprinde strâns cu braţele.

Un ghiorăit sonor din stomac. Simte cum îi urcă în gât acidul, cu toate că n-a mâncat de dimineaţă. Nu-i de mirare că a pierdut peste şase kilograme în cele şase săptămâni de la arestarea lui James. Aceasta este doar o înfăţişare preliminară – audierea în vederea pregătirii dezbaterii judiciare –, aşa că cine ştie cât de emaciată va arăta la proces, anul viitor?

Înghite în sec, încercând să alunge nodul dureros din gât. Ar fi în stare să urle. Ea, cea mai calmă şi stăpânită persoană, care a fost crescută astfel încât să aplaneze orice sentimente neplăcute cu umor sec sau să şi le suprime. Se simte pustiită şi un val de emoţii puternice

urcă în ea: oroare, neîncredere, repulsie şi, mai presus de toate, o ruşine profundă, atotcuprinzătoare. Strânge din buze. O sperie această intensitate a sentimentului. O singură dată a mai simţit ceva asemănător, şi a fost doar umbra celui de acum. Îşi şterge ochii cu un şerveţel. Nu-şi poate îngădui să se lase copleşită de emoţii. Trebuie să se gândească la copii şi, desigur, la James.

Dar acum ştie, cu o convingere pe care n-o avusese până astăzi, că nu poate veni în fiecare zi a procesului. Simplul drum printre fotografii din faţa tribunalului i-a arătat că nu poate. Să-şi păstreze zâmbetul, în timp ce degetele lui James aproape că le strivesc pe ale ei: pumnul lui ca o gheară de fier aproape că a făcut-o să tresară. Atunci a simţit nervozitatea lui: ceva ce nu recunoscuse, nici măcar în momentele încă liniştite ale nopţii, când ea se lasă să se cufunde în căldura pe care o emană în pat trupul lui şi şopteşte: „Eşti bine?" De când a fost acuzat n-a arătat nicio urmă de vulnerabilitate şi nici n-a pomenit de posibilitatea să fie condamnat. Dacă ei doi nu vorbesc despre asta, poate că nu se poate întâmpla. Şi păruse aşa de tras de păr. Acel clişeu: un coşmar cu ochii deschişi.

Acum totul pare foarte real. La fel de solid ca lemnul de stejar tare care se întinde peste tot: boxa martorului, băncile juriului, scaunul judecătorului, mesele avocaţilor, pe care avocata lui James, o femeie voinică, cu înfăţişare formidabilă, pe nume Angela Regan, şi avocata acuzării, o anume domnişoară Woodcroft, îngrămădesc mape peste mape pline cu probe.

Soţul ei va fi judecat pentru viol. Simte gustul cuvântului greu, urât ca delictul însuşi. Ştie că se întâmplă asta, şi totuşi, în ciuda faptului că realitatea îşi impune prezenţa – când se uită în jos la el, când absoarbe amănuntele tribunalului, privirea de patrician a judecătorului cu care, în viaţa normală, şi-ar putea imagina că stă de vorbă la o petrecere –, tot nu are niciun sens.

E nevinovat. Sigur că e nevinovat. Ea ştie asta, a ştiut-o din acea cumplită zi de marţi când a fost arestat. Îi cunoaşte toate defectele, şi n-ar putea niciodată să facă aşa ceva. Prin urmare, cum de lucrurile au ajuns atât de departe? Se gândeşte la recentele investigaţii din partid, una prezidată de un avocat care fusese coleg de şcoală cu James şi Tom, cealaltă de un prieten de la Oxford: bărbaţi care puteau să ofere lustrul independenţei şi totuşi să garanteze concluzia corectă; şi se întreabă de ce nu s-a putut întâmpla în acest caz. Tom îi este îndatorat.

Oho, şi încă cum. Însă, după ce a intrat pe fir poliţia, nici măcar prietenia la cataramă cu premierul, acea legătură de mai bine de treizeci de ani, n-a fost suficientă ca să-l protejeze.

— Aşadar, putem conveni asupra acelei săptămâni din aprilie?

Doamna Regan, avocata lui James, îi întrerupe gândurile: vocea ei, cu accentul din Belfast, e bolovănoasă, aproape masculină. Ea şi judecătorul se referă la „gospodărire” – ca şi cum cazul lui James e ceva ce trebuie să fie dereticat.

Audierea pare să se apropie de sfârşit: se stabileşte o dată din aprilie; este confirmată cauţiunea; şi acum John Vestey, avocatul consultant al lui James, îşi împinge în spate scaunul şi îşi îngăduie să zâmbească, pe când îi şopteşte ceva avocatei.

Sophie fixează tavanul, în timp ce ei îşi strâng documentele şi aprodul le cere să „se ridice în picioare”. E înalt şi format din optzeci şi unu de panouri de sticlă opacă. Numără, încercând să impună ordinea: un pătrat perfect, de nouă ori nouă. Cerul e de un cenuşiu închis; fad, apăsător, deloc atrăgător, şi silueta ceţoasă a unei păsări fâlfâie pe sus, o pată întunecată care îşi bate joc de oamenii de dedesubt; îşi bate joc de soţul ei, căruia i s-a acordat cauţiunea, dar nu şi o libertate reală. Lumina răzbate cu greu şi Sophie tânjeşte după soare şi spaţii deschise: câmpuri de un verde luxuriant şi împăcarea calmă a unei minţi golite de gânduri.

Aprilie înseamnă că au de stat mai mult de patru luni în această stare de incertitudine – însă acum ea nu-şi doreşte decât să meargă mai departe. Să pună capăt acestei senzaţii de groază invazivă. A avut deja şase săptămâni chinuitoare în care să se pregătească şi să-şi tot cântărească opţiunile. Şase săptămâni de alergări lungi pe malul Tamisei şi şedinţe frenetice la sală, care îi istovesc trupul, dar nu şi mintea. Destul ca să evalueze şi reevalueze relaţia şi să se întrebe: ce îmi doresc cu adevărat?

Răspunsul spre care se îndrepta şovăielnic – pentru că acum nimic nu mai e o certitudine, nimic nu mai e sigur din acea seară cumplită de octombrie – este că vrea să-şi păstreze familia intactă. Îl vrea pe James. În ciuda umilinţei pe care a aruncat-o asupra ei, a furiei faţă de infidelitatea lui şi de egoismul de a-i face să treacă prin asta, încă mai vrea să fie cu soţul ei. Nu s-a îndoit niciodată de nevinovăţia lui, aşa că de ce să nu vrea să fie cu el?

Are nevoie de el, desigur, şi uneori se urăşte pentru această

dependenţă. Poate că este în ADN-ul ei? Această nevoie să se ţină de bărbatul ei, un sentiment pe care l-a simţit acut în studenţie, când a bănuit, fireşte că a bănuit, că el o înşela, indiferent ce prefera el să creadă. Sau poate că s-a dezvoltat când a văzut impactul infidelităţii tatălui ei, şi nu în ultimul rând nesiguranţa financiară care a apărut atunci când Max a părăsit-o pe Ginny chiar înainte ca ea să împlinească cincizeci de ani. Toate cele trei fiice plecaseră de acasă, aşa că a fost o pensie alimentară mică, în ciuda faptului că Ginny îşi alesese cariera de a-i fi soţie. Mama ei susţinea că era „deplin fericită"; însă vila a fost vândută şi s-a mulţumit cu o căsuţă din Devon. Viaţa ei era stabilă în plan emoţional – fără acele perioade intense de ură de sine, care apăreau ori de câte ori Max îşi găsea altă femeie, şi care caracterizaseră copilăria lui Sophie –, însă îşi pierduse căminul, viaţa socială şi statutul. Oarecum retrasă, trăia singură, cu câinii ei: un labrador negru şi un springer spaniel maro-roşcat.

Sophie nu-şi doreşte asta. E prea tânără ca să se dedice copiilor sau să devină o excentrică aciuată la ţară. Nu vrea nici să devină acel gen de femeie de care se feresc prietenele sale: divorţata atrăgătoare. Niciodată invitată la petreceri, de teama că o să pună gheara pe soţii lor. Ca şi cum infidelitatea fostului soţ ar fi molipsitoare, sau sărăcia, ca şi lipsa de scrupule în căutarea altui soţ ar fi lipite de ea ca mirosul de mosc al sexualităţii.

Poate că ar fi mai uşor dacă ar avea o carieră. Dar după ce a născut-o pe Emily nu s-a întors la slujba sa de redactor de cărţi pentru copii, plata îngrijirii copiilor îi înghiţea cea mai mare parte din salariu; James, a cărui mamă nu muncise niciodată, a fost cum nu se poate mai încântat ca ea să se concentreze pe el şi pe copii. Sophie crede că asta a fost o greşeală. Literatura pentru copii a fost singurul lucru care o interesase la licenţă: chiar scrisese o disertaţie despre folosirea ameninţării în Narnia, explorând felul în care Lewis foloseşte mitul faunului priapic şi tema răpirii. Greu de crezut că a putut să scrie despre un astfel de subiect. Pentru o scurtă vreme a sperat că ar putea să dea peste următoarea J.K. Rowling. Însă apoi a migrat spre literatura pentru preşcolari, în care singura primejdie era să pună o şosetă desperecheată sau să găsească un dinozaur pierdut, şi era greu de justificat că îşi lăsa bebeluşul la creşă ca să redacteze astfel de lucruri.

Şi apoi, căsătoria şi o familie erau ceea ce-şi dorise întotdeauna. Când era micuţă se desena mereu în rochie de mireasă. Un soţ – unul

arătos şi cu carieră strălucită – era pe lista ei de dorinţe alături de copii şi o proprietate istorică, cu grajduri de cai şi o grădină uriaşă împrejmuită cu ziduri. Era ceea ce trăise în copilărie şi fusese crescută să aspire la asta. Ei bine, dobândise două din trei.

Chiar şi la Oxford, găsirea unui soţ fusese o prioritate. Poate că n-ar fi trebuit să fie. Se uită la fotografiile ei de atunci şi se întreabă de ce pierduse atâta timp temându-se să fie singură şi obsedată să fie cu James. Ea era o partidă destul de bună, însă apoi el rupsese relaţia la sfârşitul primului an şi nu se mai văzuseră decât după şapte ani. Şi ea se descurcase. Avusese alţi iubiţi – amabili, arătoşi, amuzanţi – de care se despărţise când i-a fost clar că nu erau buni ca soţi; şi chiar au existat perioade, în două rânduri câte două luni, când a fost singură. Şi a făcut faţă.

Dar nu i-a plăcut şi, dacă se poate, nu-şi doreşte s-o mai facă. James fusese prea mult timp prioritatea ei. Un iubit şi apoi un soţ despre care ştie că alte femei îl râvnesc, dar care a ales-o pe ea şi care i-a fost fidel în toţi anii de căsnicie până la abaterea asta: acest lucru cumplit, distrugător, care a ameninţat să le strice căsnicia. Lucrul de care se teme cel mai tare e s-o audă pe Olivia depunând mărturie. Să trebuiască s-o asculte pe căţea povestind cu lux de amănunte *evenimentul;* şi s-o asculte descriind relaţia lor înainte să se întâmple asta – pentru că se teme că va fi făcută să parcurgă totul de către avocata lui James: cum s-au cunoscut; unde s-au sărutat pentru prima oară; cât de des făceau sex; dacă era o relaţie adevărată – care a durat cinci luni, după cum spusese James – şi nu o orbecăială grăbită, violentă: o aventură de o noapte, care nu-i stătea în fire.

Pentru că apărarea lui James, desigur, este că a fost un raport sexual liber consimţit: raport sexual cu care Olivia a fost de acord şi pe care l-au dorit amândoi, chiar dacă el ştia că era reproşabil din punct de vedere moral. „Clasica femeie abandonată. O poveste de dragoste care a luat-o razna”, aşa cum spusese Chris Clarke în primele zile.

Ăsta nu este viol – dar nu era vorba nici de dragoste, şi o înfuria faptul că ar putea să fie prezentat aşa. Asta, şi credea că îşi cunoaşte destul de bine soţul ca să înţeleagă: ăsta era doar sex.

Desigur, îl făcuse pe James să-i povestească totul. John Vestey, avocatul consultant, fusese cel care sugerase asta. Mai bine să nu fie vreun şoc la tribunal; adică, dacă ea va fi acolo – aşa cum credea Chris Clarke că ar trebui; aşa cum ea ştie că, în cele din urmă, va trebui –, să

fie înarmată, prevenită.

Aşa că el i-a povestit despre aventură. Unde. Când. De ce. De câte ori. „Înţeleg”, a zis ea, încercând să-şi păstreze tonul calm. „Şi cum e cu ceea ce s-a întâmplat în ascensor?” Tentaţia să zbiere întrebarea despre afurisitul de ascensor a fost aproape copleşitoare, însă a reuşit să se stăpânească, aşa cum făcea întotdeauna. Trebuia ca ea şi copiii ei – erau ai ei pe moment, nu ai lui – să rămână calmi. Îşi imagina un strat de seninătate aşternându-se peste ea: un lac dur, imposibil de străpuns.

Urâse să-i asculte răspunsurile – afirmaţia lui calmă că fusese un moment de pasiune, o nebunie, cu toate că deplin consimţită –, dar se forţase să stea acolo, cu furia bine zăvorâtă în piept. O usturaseră ochii, dar era prea mânioasă ca să plângă. Nu-l întrebase dacă o iubise pe Olivia ori dacă Olivia îşi închipuise vreodată că îl iubeşte. Se prefăcuse că problema nu era relevantă, însă adevărul era că nu voia să audă.

12

— KATE —

24 aprilie 2017

Sala de judecată e tăcută. Vibrând de aşteptarea apăsătoare care apare în secundele dinainte ca un jucător de la Wimbledon să servească mingea de meci sau ca un mijlocaş la deschidere să aşeze balonul pentru o lovitură de pedeapsă care aduce cupa mondială la rugby.

Am trecut prin partea administrativă. Alegerea juriului; organizarea meselor de lucru; negocierea din ultima clipă între mine şi avocata apărării, Angela Regan, ca să cădem de acord cu ceea ce poate şi nu poate fi prezentat ca probă, ca să nu mai existe şi alte dezvăluiri în acest al unsprezecelea ceas. Am tuşit şi ne-am târşâit picioarele şi am încercat să câştigăm favorurile aprodului, o tânără asiatică pe nume Nikita, care, în virtutea apropierii de judecător, este una dintre cele mai importante persoane din încăpere. Noi, împreună cu asistenţii noştri, Tim Sharples şi Ben Curtis, care au făcut o parte din munca de documentare, prima variantă a depoziţiilor şi au stabilit relaţia cu avocaţii consultanţi, şi care stau lângă noi, ne-am marcat teritoriile din punct de vedere fizic, intelectual şi juridic la fel de atent ca doi motani care au pornit după pradă.

Excelenţa Sa, judecătorul Aled Luckhurst, QC, a vorbit cu membrii juriului, explicându-le responsabilitatea în judecarea acestui caz. Bărbatul care e judecat, le-a amintit el, este o persoană mediatizată pe care s-ar putea să o recunoască din ziare. La asta au fost două chipuri netulburate – tânărul de culoare de pe rândul din spate şi o femeie firavă, căruntă, îmbrăcată de parcă ultimele trei decenii ar fi sărit cu totul peste ea –, însă cei mai mulţi dintre juraţi se luminează la faţă auzind vestea. Proaspeţi şi atenţi, în această dimineaţă de luni, la începutul celor două săptămâni ca juraţi, ştiu foarte bine că James Whitehouse este ministru fără portofoliu în Guvernul Majestăţii Sale, chiar dacă poate că n-au ştiut, sau nu le-a păsat, care îi este titlul sau rolul. Ceea ce ştiu este că el e politicianul acuzat că a violat o colegă într-un ascensor din Camera Comunelor. Se uită la el cu viclenie. Arată

oare a violator? Cum arată un violator? Arată mai puţin a politician decât unul din noua generaţie de actori din şcolile publice de frunte.

Le-a căzut în braţe lozul cel mare la loteria sarcinii de jurat. În afară de un proces care implică o celebritate de la televizor sau o crimă sângeroasă, n-aveau cum să nimerească un caz mai interesant sau un subiect de bârfă mai suculent. Însă Excelenţa Sa sugerează că ei trebuie să nu se lase influenţaţi de acest fapt. „În acest moment auzim multe despre viol în Parlament şi în ziare", intonează el, cu vocea mai patriciană decât oricând. „Cu toţii avem prejudecăţi, şi trebuie să aveţi grijă să nu lăsaţi prejudecăţile, ideile preconcepute sau presupunerile să vă influenţeze în niciun fel." Face o pauză, lăsând cuvintele să fie bine înţelese şi, cu toate că a mai spus asta de peste o sută de ori până acum, formalismul limbajului său şi autoritatea pe care o emană – prin perucă, prin voce, prin poziţia sa, sus pe tron – creează un moment foarte solemn. Nimeni nu pare să respire; nu se aude niciun foşnet de hârtie. „Acest caz trebuie să fie judecat strict pe baza probelor."

Se opreşte şi iată acea aşteptare încordată; acel fior de teamă şi incitare. Se vede că enormitatea a ceea ce li se cere să facă îi împovărează. Tânărul asiatic se uită ţintă, cu ochii din ce în ce mai mari; o femeie în jur de treizeci de ani pare cuprinsă de spaimă. Excelenţa Sa dă amănunte, explicând că, deşi poate că au citit despre caz în ziare sau pe internet, din acest moment încolo nu mai trebuie s-o facă. De asemenea, nu trebuie, şi îi priveşte de sus prin ochelarii săi cu lentile în formă de semilună, să facă propria cercetare. Şi, lucrul cel mai important, nu trebuie să discute cazul în afara camerei juriului, nici măcar cu familia şi prietenii. Aici zâmbeşte, pentru că e un judecător foarte uman, unul pe care îl admir şi pe care juriul o să ajungă să-l placă; abia a trecut de cincizeci de ani, şi astfel nu este cineva din sistemul judiciar care pare divorţat de lumea reală, chiar dacă se referă la „internet" ca şi cum ar trebui să fie privit cu suspiciune. Bănuiesc că ştie despre net mai mult decât mulţi dintre juraţi. De curând a prezidat un proces lung de fraudă între doi bancheri din City şi, înainte de asta, procesul unui cerc de pedofili care se întâlneau într-un grup de chat de pe internet. Ştie totul despre activitatea unităţii de cercetare a delictelor de pe internet, care poate să dezgroape documente aparent şterse de pe harduri şi, cu toate că s-ar putea să nu folosească WhatsApp şi Snapchat – preferând ca în timpul liber să cânte într-un cor care oferă spectacole cu muzică de

Bach şi să cultive orhidee –, ştie exact cum funcţionează.

Juraţii îi zâmbesc la rândul lor şi încuviinţează, aceşti doisprezece „bărbaţi de nădejde”, chiar dacă şapte sunt femei: un juriu care nu este ideal, deoarece femeile sunt mai înclinate să achite un bărbat chipeş acuzat de viol. Doi sau trei îşi notează: bărbatul rotofei în costum, cu cravată, din capătul îndepărtat al băncii din faţă, care bănuiesc că va deveni prim-jurat; şi două dintre femei, amândouă în jur de treizeci de ani, ale căror priviri se plimbă între acuzat şi judecător. Un puşti din Essex[28] – ţăcălie, moţ dat cu gel, pulover cu model, bronz impresionant – se holbează la bărbatul din boxa din spatele meu; cu o undă de ameninţare mocnind aproape de suprafaţă. Mă uit la însemnările mele, cu mâinile lăsate moale în poală, şi aştept să-mi vină rândul.

La un semn din cap al judecătorului, mă ridic în picioare şi stau cu fruntea sus şi trupul relaxat. În mâna stângă ţin pledoaria introductivă, la care abia dacă voi arunca o privire, în dreapta am un stilou de unică folosinţă cu cerneală roşie, micul meu gest de individualitate pentru a contracara nenumăratele convenţii ale Curţii. N-o să am nevoie de acest stilou pentru pledoarie, însă el şi teancul de hârtii sunt recuzita care mă împiedică să gesticulez dezlănţuit: ultimul lucru pe care trebuie să-l fac este să mă fâţâi, riscând să distrag atenţia juriului şi să-l enervez pe judecător.

Mă uit în ochii judecătorului şi apoi mă răsucesc spre juraţi şi îl privesc pe fiecare în ochi. O să le vorbesc acestor oameni, concentrându-mă să îi curtez mai mult decât pe oricine altcineva. Ca un îndrăgostit care ţine cu tot dinadinsul să seducă, o să-mi folosesc volumul şi tonul pledoariei, ca şi felul în care le voi capta atenţia, ca să-i conving. O să folosesc toate trucurile din manual.

Pentru că, în această primă zi, pentru aceşti juraţi totul este necunoscut şi derutant: perucile, robele, limbajul care ar putea fi dintr-un manual din secolul al XVIII-lea: *erudita mea colegă; Excelenţa Voastră, îmi permiteţi să obiectez? O problemă cu dezvăluirea? Ei bine, iat-o. Solicit cu respect propunerea unei amânări.* Mens rea. *Sarcina de a face dovada.*

Până mâine se vor fi obişnuit deja cu cantina; vor şti unde să se ducă la toaletă şi cât de lungă poate fi pauza de ţigară. Îşi vor da seama cât de mult trebuie să se concentreze – vor fi de acord că, aşa cum spune

---

[28] *Essex boy* are conotaţia de tânăr din clasele inferioare.

judecătorul, „cinci ore pe zi este destul pentru noi toţi”. Până atunci, vor fi înţeles definiţia juridică a violului şi conceptul de consimţire, şi ochii lor nu se vor mai mări, trupurile lor nu vor mai îngheţa când sunt folosite cuvinte precum penis, penetrare, oral şi vagin.

Însă acum sunt elevi plini de râvnă la începutul şcolii: cu pantofi lustruiţi şi uniforme dichisite; cu caiete şi penare noi; entuziasmaţi şi temători faţă de ceea ce le va aduce săptămâna. Şi eu o să-i fac să se simtă în largul lor; o să-i liniştesc că putem face asta împreună; că vor înţelege atât terminologia, cât şi amploarea a ceea ce justiţia britanică le cere să facă. N-o să-i zăpăcesc în privinţa legii. Cele mai multe infracţiuni au la bază necinstea, violenţa şi pofta trupească: ultimele două joacă din plin rolul aici. Uneori juraţii mă surprind cu isteţimea întrebărilor lor şi vor fi perfect capabili să înţeleagă problema centrală a acestui proces: în momentul penetrării, James Whitehouse a înţeles sau nu că Olivia Lytton n-a consimţit la actul sexual?

Încep să vorbesc, ignorându-l pe bărbatul din boxa din spatele meu, ai cărui ochi mi-i imaginez sfredelindu-mi roba neagră, vesta, cămaşa de firmă, până în adâncul sufletului; însă îmbărbătată de faptul că soţia lui, despre care crezusem că îl va sprijini fără şovăială, nu se află sus, în galeria publicului. Vocea mea este joasă şi liniştitoare, dezmierdând cuvintele şi adăugând o notă de tristeţe şi indignare doar atunci când este absolut necesar. Îmi păstrez mânia pentru pledoaria finală. S-ar putea să am nevoie de ea atunci. Acum sunt calmă şi fermă. Şi iată cum încep:

— Acest caz se bazează pe un lucru care s-a petrecut între două persoane. James Whitehouse, pe care îl vedeţi în spatele meu, în boxă, şi o tânără pe nume Olivia Lytton.

Domnul Whitehouse, aşa cum a spus Excelenţa Sa, poate să pară cunoscut. Este membru al Parlamentului şi, până în momentul în care a fost acuzat de acest delict, un ministru fără portofoliu în Guvern. Este căsătorit şi are doi copii mici, iar domnişoara Lytton i-a fost asistentă de cercetare şi a început să lucreze pentru el în martie, anul trecut.

În luna mai cei doi începuseră deja o aventură, în ciuda faptului că el era căsătorit. A fost o relaţie cu asentimentul ambilor şi domnişoara Lytton credea că este foarte îndrăgostită. Relaţia s-a încheiat pe 6 octombrie, când domnul Whitehouse i-a spus că vrea să fie cu familia sa. Şi lucrurile s-ar fi putut opri aici. Numai că pe 13 octombrie, la o săptămână după ce relaţia s-a încheiat, au mai avut o dată raport

sexual în ascensorul de pe coridorul Comisiei, chiar în mijlocul Camerei Comunelor.

Nu încape discuţie că acest eveniment a avut loc. Ambele părţi recunosc. Chestiunea aflată în dispută este natura lui. A fost, aşa cum susţine acuzarea, ceva sinistru: un act impus domnişoarei Lytton de către acuzat? A fost, într-adevăr, un viol? Sau a fost, aşa cum va susţine apărarea, un act pasional: o acuplare frenetică între două persoane prinse în vâltoarea momentului?

Veţi auzi mărturii ale ambelor părţi, dar pentru a ajunge la un verdict trebuie să cădeţi de acord asupra a trei lucruri. Unu, s-a produs penetrarea de către un penis? Răspunsul este da: niciuna dintre părţi nu contestă asta. Doi, în momentul penetrării domnişoara Lytton a fost de acord? Şi trei, în momentul penetrării domnul Whitehouse era sau nu conştient de faptul că domnişoara Lytton n-a consimţit?

Fac o pauză şi îmi împing în sus pe nas ochelarii cu ramă groasă, apoi mă uit la juriu, reuşind să prind privirea fiecăruia dintre membri: încercând să-i fac să înţeleagă că trebuie să se concentreze, dar, în acelaşi timp, să-i asigur că pot s-o facă. Zâmbesc, ca şi cum aş spune că e simplu.

— De fapt, nu-i nimic complicat.

13

— KATE —

25 aprilie 2017

Ziua a doua şi Olivia Lytton – reclamanta, în limbajul juridic; „amanta blondă”, cum i s-a zis la un moment dat în *Sun* – intră în boxa martorilor. Juriul amuţeşte, pentru că pledoaria mea introductivă a fost încălzirea. Olivia este evenimentul principal, în ceea ce ne priveşte pe toţi.

Două femei se uită la ea cu ochii mijiţi. Femeia mai în vârstă, care ieri părea că nu auzise de acest caz, se uită la ea prin ochelarii cu rame de sârmă; iar cea de treizeci şi ceva de ani – păr lins, sprâncene groase, fond de ten cu nemiluita, astfel încât faţa îi e de un roz-portocaliu – se strâmbă. Este una dintre acele femei care l-au privit pe acuzatul din boxă ca şi cum nu le venea să creadă că este acolo. Ca şi cum ar fi făcut insolaţie. Îmi păstrez expresia neutră şi, când îmi prinde privirea, îi ofer un zâmbet prevenitor, profesional.

Olivia pare îngrozită. Ochii îi sclipesc, lacrimile nu sunt departe şi pielea ei are o paloare nefirească: de parcă şi spiritul, nu doar sângele, i-a fost secătuit. Când am întâlnit-o în camera martorilor, ieri, vorbea limpede şi repede, dovedindu-şi inteligenţa, neliniştea şi o mânie mocnită. Era fragilă; trupul îi era ţeapăn ca o crenguţă firavă gata să se frângă.

— N-avem prea mari şanse, nu-i aşa? a zis şi a turuit nişte statistici despre ratele condamnărilor într-o confruntare directă.

— Avem un dosar solid şi scopul meu este să conving juriul că el e vinovat, am spus, privind-o în ochi şi încercând să-i transmit forţa hotărârii mele – nu doar a Parchetului – de a obţine o condamnare.

Mi-a oferit un zâmbet mic, cu gura strâmbată într-o parte, un aer de resemnare care spunea: „Dar asta nu-i destul, nu?” Şi-a făcut studiile la Cambridge şi nu-i proastă. Dar nu trebuie să fii deştept ca să ajungi la concluzia ei: faptul că ai fost violată o să-ţi erodeze în curând încrederea în corectitudine, în dreptate şi în ideea de a fi tratat cu respect.

La proces însă, nu-i nicio urmă de această conştientizare brutală – şi

pare imaginea nevinovăţiei, sau, cel puţin, mai nevinovată decât ţi-ai închipui că arată o femeie care se apropie de treizeci de ani şi a avut o aventură. Poartă o rochie simplă, largă, cu guleraş rotund, şi mă întreb dacă nu-i un pic prea mult. Dar dă rezultate. E destul de subţire ca să aibă o înfăţişare androgină, ca de copil al nimănui, şi i-a desexualizat trupul. Sânii aceia micuţi – muşcaţi şi înşfăcaţi, va arăta acuzarea – sunt înecaţi în materialul bleumarin; picioarele lungi sunt ascunse de boxă. Nu se vede aici nimic care ar putea să fie perceput ca fiind ostentativ sexual, ispititor.

James Whitehouse n-o poate vedea, desigur. Boxa este amplasată în aşa fel încât poate fi văzută de juriu, judecător şi avocat, dar nu şi de acuzat. Există o tendinţă de a folosi mărturii video ale martorilor vulnerabili în cazurile de agresiune sexuală; mărturia reclamantului în imagini alb-negru cu granulaţie mare, care pâlpâie şi sar ca într-un film de amator editat stângaci, în vreme ce oscilează între tulburător şi banal. Şi Olivia ar fi putut să fie interogată prin video, însă a fost destul de curajoasă ca să accepte să depună mărturie în faţa Curţii. Aşa, juraţii pot să simtă pe deplin cât de mult a traumatizat-o chinul prin care a trecut: vor observa fiecare moment în care trage aer în piept, îi vor vedea umerii tremurând. Şi, cu toate că va fi dureros şi poate să pară crud, în pauzele dintre cuvintele ei – tăcerile care devin apăsătoare când bâjbâie după un şerveţel sau reacţionează la propunerea Excelenţei Sale de a bea puţină apă – este locul unde se conturează cel mai clar povestea ei. Această mărturie vie şi convingătoare ne dă cea mai mare speranţă să obţinem condamnarea lui.

Mă uit la juraţii care o privesc acum pe ea; îi evaluează rochia, strălucirea părului, încearcă să-i citească expresia – evident temătoare, cu toate că încearcă din răsputeri să fie tare. Îmi prinde privirea şi îi zâmbesc, sperând s-o încurajez – să-i transmit că o să supravieţuiască acestei încercări; că o să fie suportabil, chiar dacă nu agreabil. Ştiu că se pregăteşte să dezvăluie cea mai urâtă întâmplare din viaţa ei, cu toată intensitatea ruşinii, furiei şi spaimei. E nevoie de curaj, nu glumă, ca să faci asta: să te ridici în faţa Curţii şi să îl acuzi de această infracţiune gravă pe omul pe care l-ai iubit; şi poate că se simte vinovată de această aparentă trădare. Îmi imaginez că palmele o ustură de transpiraţie; că subsuorile i se umezesc în vreme ce ceasul din sală ticăie, regulat şi insistent, marcând tăcerea. E pe cale să se dezvăluie cu la fel de multă transparenţa de parcă ar fi tăiată până la

os.

Mă întreb dacă se gândeşte la el, cel din spatele paravanului; dacă îşi imaginează privirea lui aţintită spre ea. Pare foarte agitată; vocea, a unei persoane din clasele superioare care locuieşte în comitatele din jurul Londrei, îi este atât de slabă, încât atunci când îşi confirmă numele trebuie să-i cer să vorbească mai tare.

— Olivia Clarissa Lytton, rosteşte mai ferm, iar eu zâmbesc şi mă răsucesc spre juriu.

Sprâncenele lui Madam Faţă Portocalie au ţâşnit în sus. Da, ştim cu toţii că e un nume ridicol de distins, dar nu trebuie ca asta să te întoarcă împotriva ei. Violul, la fel ca violenţa conjugală, se întâmplă în toate clasele sociale: ar putea să i se întâmple fiecăreia dintre noi.

— Domnişoară Lytton, o să vă pun nişte întrebări şi o să înaintăm încetul cu încetul. Acum, aţi putea să vorbiţi puţin mai tare?

Încerc s-o fac să se acomodeze: nu-mi desprind privirea din ochii ei şi îi zâmbesc încurajator; încerc s-o fac să se simtă în largul ei. E important – un martor crispat nu-şi spune bine povestea şi puţine lucruri sunt mai rele decât un martor căruia i s-a golit brusc mintea.

Îmi formulez întrebările simplu; şi le pun una câte una, dirijând-o în privinţa datei, locului, momentului şi numelor, dar lăsând-o în rest să vorbească despre cele petrecute cu viteza proprie şi cu cuvintele ei. Creez un ritm: întrebare; răspuns; întrebare; răspuns. Păstrând un tempo egal, ca şi cum am merge la o plimbare lejeră de după-amiază, şi cu fiecare pas este arătat un singur fapt. Când aţi început să lucraţi pentru domnul Whitehouse? În martie. Şi care vă era rolul în biroul lui? Vă plăcea? Şi ce implica asta? Întrebări scurte, uşoare, nelitigioase, şi îmi permit s-o dirijez, un pic, pentru că nu sunt controversate, şi Angela Regan, o avocată formidabilă, nu va trebui să vocifereze şi să obiecteze. Şi cred că atunci când domnul Whitehouse a primit postul de la minister lucraţi în continuare pentru el în biroul din Camera Comunelor? Da, e adevărat? Şi tot aşa.

Aflăm un pic despre faptul că trebuia să lucreze multe ore şi despre atmosfera generală din acest birou şi din cel de la minister. Toţi îl respectau pe domnul Whitehouse: angajaţii civili îi spuneau „domnule ministru”, cu toate că el prefera „James”.

— Era prietenos?

— Da. Dar nu peste măsură.

— Ieşeaţi împreună în afara programului?

Îi zâmbesc.

— Patrick şi Kitty – angajaţii din biroul personal – şi cu mine ieşeam uneori împreună să bem ceva, dar James n-a venit niciodată.

— De ce nu?

— Avea mult de lucru sau zicea că trebuie să se ducă acasă, la familia sa.

— Familia sa... Mă opresc. Las să plutească în aer faptul că este un bărbat însurat, cu doi copii. Însă asta s-a schimbat, nu? continui.

— Da.

— Pe 16 mai aţi fost împreună să beţi ceva.

— Da.

— Mi se pare că mai înainte aţi ieşit la un pahar cu nişte prieteni?

Fac o pauză şi îi zâmbesc, ca s-o liniştesc că nu dezvălui nimic şocant. Cu toţii ieşim din când în când la un pahar, spun atitudinea mea şi tonul calm, practic.

Stabilim că băuse două pahare de gin tonic la Marquis of Granby cu foşti colegi de la Biroul Central al Partidului Conservator şi că, simţindu-se „un pic ameţită", s-a întors în Camera Comunelor puţin înainte de ora zece ca să ia un sac de sport pe care îl uitase. Şi, în timp ce mergea prin New Palace Yard, l-a întâlnit pe James Whitehouse.

— E marcat cu A pe prima hartă din dosarele dumneavoastră. Spaţiul exterior dintre Portcullis House şi Westminter Hall, le spun juraţilor, ridicând un document.

Se aude foşnet de hârtii; o creştere a interesului pe chipurile juraţilor când deschid mapele cu probe şi caută harta. Toată lumea iubeşte hărţile, chiar dacă nu-i nevoie cu adevărat în acel moment ca ei să se uite la una. Însă vreau ca juraţii să vizualizeze întâlnirea dintre Olivia şi James în acest punct marcat cu X pe o hartă din mapă. Trebuie să se familiarizeze cu configuraţia fizică a Camerei Comunelor – un labirint de treceri dosnice şi coridoare secrete care se pretează întâlnirilor ilicite, atât politice, cât şi sexuale. Vreau să sădesc acum acea sămânţă.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? Aţi vorbit cu el? întreb.

— Da, zice Olivia şi vocea îi devine nesigură.

Îi arunc o privire severă. Nu poate să se fleşcăiască acum. Suntem departe de a fi ajuns la miezul poveştii. Îi zâmbesc încurajator.

— L-am văzut venind spre mine, aşa că l-am salutat şi m-am împiedicat un pic. Cred că eram neliniştită. Camera nu era în şedinţă şi

nu mă aşteptam să-l văd. Nu făceam decât să dau o fugă să-mi iau sacul.

— Şi ce s-a întâmplat când v-aţi împiedicat?

— M-a ajutat. M-a prins de braţ ca să-mi recapăt echilibrul şi apoi a întrebat dacă sunt bine, cam aşa ceva.

— Şi v-a mai ajutat aşa vreodată, v-a mai prins de braţ?

— Nu. Nu m-a atins niciodată. La birou totul era cum se cuvine.

— V-a ţinut de braţ în continuare?

— Nu. Mi-a dat drumul după ce mi-am încălţat pantoful.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? continui eu.

Orice tânără un pic cherchelită ar fi putut s-o şteargă de acolo, dar nu asta s-a întâmplat. Însă nu pot s-o dirijez în această privinţă; trebuie să aştept ca ea să pună următoarea piesă în acel puzzle care e povestea.

Zâmbeşte şi vocea îi tremură la această amintire.

— M-a invitat la un pahar.

O dirijez mai departe: întrebare; răspuns; întrebare; răspuns. Menţinând ritmul. Păstrând lucrurile lente, egale şi plăcute; potrivindu-mi viteza după mişcarea stiloului judecătorului.

Confirmăm că relaţia a început şi că, după o săptămână, s-a consumat. Madam Faţă Portocalie mijeşte şi mai tare ochii. „Au făcut sex, da. Despre asta-i vorba în proces. Împacă-te cu asta.” Nu transmit această iritare, desigur. Rămân senină, cu privirea trecând de la un jurat la altul, însă fără să zăbovesc prea mult pe vreunul dintre ei. Sunt prea ocupată să scot la lumină amănuntele de la principala martoră, căreia i-a crescut încrederea. Acum stă mai relaxată, vocea nu-i mai este stridentă.

Nu vreau să intre în amănunte despre relaţie: asta n-ar face decât s-o expună întrebărilor Angelei despre precedenta lor istorie sexuală, lucru care acuzarea susţine că este complet irelevant. Am căzut de acord asupra unei serii de cuvinte care să transmită ceea ce s-a întâmplat, şi acum e vremea să trecem la cele petrecute în ascensor.

Însă Olivia nu vrea ca totul să rămână la nivelul faptelor, bine definit.

— Nu voiam să se termine, adaugă, atunci când îi cer să confirme că relaţia s-a încheiat pe 6 octombrie.

Vocea îi scade până la şoaptă. O perdea de păr îi acoperă faţa.

Nu întreb de ce şi mă pregătesc să trec mai departe, însă ea pare hotărâtă să se facă auzită în această privinţă.

Îşi înalţă capul, cu părul alunecând pe lângă obraz. Are ochii umezi, însă vocea îi răsună, limpede, în simplitatea afirmaţiei.

— Nu voiam să se termine pentru că eram îndrăgostită de el.

14

— SOPHIE —

25 aprilie 2017

Sophie tremură. În sanctuarul căminului său, a început să tremure; trupul o trădează într-un fel în care n-ar face-o niciodată în public, membrele i se ciocnesc între ele cu zgomot; subminându-i autocontrolul obişnuit.

Stomacul i se prăbuşeşte de îndată ce ajunge la toaleta de la parter, geanta e azvârlită pe podea, cu conţinutul împrăştiat pe dalele eduardiene – ruj, portofel, agendă, mobil. Ecranul mobilului se sparge: o linie îngustă pe o diagonală dreaptă, apoi se dispersează în cioburi mici, ţinute doar de apăsarea capacului. Adunându-şi lucrurile, urmăreşte cu degetul linia, vrăjită, fără să se gândească; apoi se strâmbă de durerea produsă de o aşchie de sticlă.

Începe să plângă, cu umerii încovoiaţi, cu suspinele înăbuşite până ce ajunge în dormitor, pentru că s-ar putea ca Cristina să fie în camera ei sau la etaj şi nu poate suferi ajutorul ei blând, insistent. Fata *au pair* a fost atât de dornică să-şi arate simpatia. Din acei ochi căprui tremurători ameninţau să se reverse lacrimile azi-dimineaţă, când a plecat cu copiii la şcoală, şi lui Sophie îi venea să strige la ea să-şi vină în fire; să arate un pic de stăpânire în faţa copiilor, aşa cum trebuia ea să facă, aşa cum trebuia ea să facă tot timpul. Unde era egocentrismul la care se aştepta de la o adolescentă şi pe care îl arătase Olga, fata *au pair* dinainte, care golea congelatorul de Ben & Jerry's, azvârlind îngheţata direct din cutie în gura căscată larg şi apoi punea la loc cutia aproape goală?

Cristina fusese martoră la toată desfăşurarea acestei tărăşenii hidoase: era acasă în seara aceea, în octombrie, când a ieşit la iveală povestea; a trăit împreună cu ei asaltarea casei de către paparazzi în acel prim weekend cumplit; şi chiar – Dumnezeu s-o binecuvânteze – a deschis uşa din faţă şi a minţit în numele ei.

„Doamna Whitehouse şi copiii nu sunt acasă", i-a spus unui fotograf care era mai insistent decât ceilalţi, dând târcoale şi după ce James plecase la Westminster, luni, şi asediindu-i în propria casă. Iar ea,

Emily şi Finn s-au ascuns la etaj, în dormitorul lui Em, aflat în partea din spate a casei, în timp ce această fată de optsprezece ani, mlădioasă, cu fermecătorul ei accent franţuzesc, s-a abătut de la instrucţiunile pe care i le dăduse – „Spune-le doar că nu suntem aici, apoi închide uşa politicos, dar ferm” – şi a început să-i implore, cu vocea trecând la indignare. „Vă rhog. Vă rhog. Doamna Whitehouse nu este aici. Vă rhog. Nu puteţi să-i lăsaţi în pace?”

Acum ascultă, cu un suspin oprit în gât. „Cristina?” strigă în sus, spre dormitorul fetei. Tăcere. Corpul o doare de uşurare, simpla uşurare de a fi singură. Închide uşa dormitorului şi se reazemă de calorifer, simţind cum căldura i se strecoară pe spate, îşi trage genunchii la piept şi îi cuprinde strâns; ca şi cum ar fi ţinută în braţe şi încălzită; ca şi cum, îşi dă seama în vreme ce se lasă pradă tremuratului care o zguduie, astfel încât genunchii i se ciocnesc între ei incontrolabil, ar fi înapoi în pântec.

Îşi dă voie să stea aşa cinci minute încheiate, cu lacrimile lăsându-i dâre pe obraji, cu toate că suspinele rămân înăbuşite. După ce şi-a petrecut patruzeci de ani învăţând să-şi controleze emoţiile, se simte stingherită – şi totuşi, ce uşurare să-şi dea frâu liber! Caută un şerveţel şi îşi suflă nasul cu zgomot, îşi şterge obrajii, apoi se încumetă să se uite în oglindă şi îşi descoperă faţa pătată, roşie, cu dâre de rimel. Arată ca naiba. Se duce în baie, se stropeşte cu apă rece şi întinde mâna după demachiant. Şterge cu trudă rămăşiţele dimineţii – rimel, fond de ten, dermatograf, teamă, vinovăţie, ruşine şi această tristeţe intensă care o macină – cu o dischetă mare de vată. Îşi tamponează obrazul; îşi dă cu cremă hidratantă. Se uită absent la o faţă care nu mai este cea pe care o cunoaşte; sau, mai degrabă, pe care ar prefera să n-o recunoască. Începe s-o construiască – şi pe sine însăşi – încă o dată.

S-a dus la tribunal deghizată şi a plecat imediat după ce Olivia a spus că era îndrăgostită de soţul ei. După ce a obţinut un moment de linişte plină de simpatie, unii juraţi părând fermecaţi, în vreme ce vocea ei, încărcată de emoţie, răsuna în sală.

James n-a ştiut că ea va fi acolo. După audierea dinaintea procesului, i-a spus că nu va merge. Că nu poate suporta să stea să asculte mărturia, indiferent de cât de necesar ar putea considera Chris Clarke că e pentru reabilitarea lui politică după încheierea procesului.

— Nu poţi să nu fii alături de el!

Directorul de comunicare a tunat şi a fulgerat, împroşcând cu salivă.

— Sunt alături de el, dar nu trebuie să stau acolo, înghiţind totul, a zis ea. Şi apoi, dacă sunt acolo, asta va însemna încă o fotografie.

Chris, cu faţa de un roşu nesănătos, a bodogănit şi a fost de acord, călcându-şi pe inimă, că ea avea dreptate.

A fost surprinsă de intensitatea furiei ei şi de forţa interioară care s-a învolburat în ea la insistenţele lor. „Problema cu femeile", i-a spus o dată James, făcând acel gen de generalizare pe care n-ar fi făcut-o niciodată în faţa colegelor, însă o făcea acasă, „este că le lipseşte curajul propriilor convingeri. În afară de doamna Thatcher, nu au încrederea în sine pe care o avem noi." Ei bine, ea fusese de neclintit. James era dezamăgit – acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit; rostit cu privirea rece şi cu o anume ipocrizie, cu toate că ea n-avea habar pentru ce anume trebuia să fie ipocrit, şi aici a răbufnit din nou, însă, fireşte, i-a respectat hotărârea. Cum ar fi putut să n-o facă? O iubea; n-ar vrea ca ea să sufere şi mai multă umilinţă. Şi poate că, în cele din urmă, a fost uşurat. Pentru că, întocmai aşa cum el refuzase s-o vadă în chinurile naşterii, de teamă că asta le va afecta viaţa sexuală, poate s-a gândit că va muri de-a binelea această viaţă sexuală dacă ea ar trebui să audă fiecare amănunt al relaţiei lui cu altă femeie?

Pentru că ar putea oare vreo relaţie să supravieţuiască după ce sunt auzite cele mai intime detalii ale alteia? Poţi supravieţui infidelităţii dacă te poţi convinge singur, iar şi iar, la nevoie, că nu trebuie să se repete. Ea ştia asta pentru că mama ei trăise cu tatăl ei; pentru că James o înşelase în repetate rânduri când au început să se vadă. Ea refuzase s-o recunoască: a ignorat zâmbetele afectate ale acelor fete care credeau că i-l pot lua; nu l-a confruntat niciodată – pentru că asta l-ar fi silit să aleagă între ele. Şi poţi supravieţui infidelităţilor repetate, ştia asta, dacă îţi poţi spune că aceste aventuri sunt lipsite de afecţiune. Că sunt pur fizice şi că tu, numai tu, eşti cea pe care o iubeşte soţul tău.

Însă poate căsnicia ta să supravieţuiască dacă eşti silită să asculţi fiecare amănunt al aventurii? Dacă acea relaţie este disecată ca un animal ucis pe şosea sfâşiat de prădători – şi dacă apoi căsnicia ta este pusă în lumina reflectoarelor: dacă neajunsurile ei, soliditatea ei sunt puse implicit sub semnul întrebării şi, la urma urmei, se descoperă că este defectuoasă? Dacă ai aflat că altă femeie ţi-a iubit soţul şi, mai rău, că a crezut că *el o* iubeşte pe *ea,* sau, cel puţin, că el a lăsat să se înţeleagă că simte ceva? Pentru că o aventură de cinci luni, cu o colegă cu care lucrează direct şi pe care recunoaşte că a admirat-o, nu e o

aventură de o noapte. Nu e cu totul lipsită de emoţie, nu dacă este a cuiva ca James, care poate să fie necruţător, da – şi se gândeşte la ochii lui la petreceri; tendinţa lui de a studia o încăpere şi de a evalua cine este cea mai interesantă persoană, cea mai folositoare, şi de a încheia rapid conversaţiile care nu-i sunt de ajutor –, însă care poate să fie şi foarte tandru.

Ar putea căsnicia ei să supravieţuiască dacă aude toate astea? Dacă aude că el n-a făcut dragoste numai cu ea, că a făcut cu adevărat dragoste, sau că sexul – fie şi sexul brutal, pentru că aşa priveşte ea această acuzaţie – reflectă sexul pe care ea l-a făcut cu el? Că au fost paralele distincte între felul în care el a sărutat, a supt, a ciupit şi s-a jucat cu amândouă şi că partea cea mai intimă a relaţiei ei n-a fost unică, aşa cum crezuse întotdeauna? Că relaţia lor – lucrul pe care îl pusese întotdeauna pe primul loc, *chiar şi* înaintea copiilor ei, şi asta o făcea acum să se ruşineze – nu era atât de specială cum crezuse cândva?

Riscul de a descoperi asta a făcut-o să rămână fermă pe poziţie şi să insiste să stea deoparte. Asta – şi inevitabila umilinţă: perspectiva de a fi privită de judecător şi de juraţi şi de cei din galeria publicului: o amestecătură de studenţi la drept, turişti străini şi excursionişti de o zi care au descoperit că ar putea da peste un spectacol mai captivant aici, în această sală de tribunal, decât acasă, la televizor.

Fusese întotdeauna norocoasă: o persoană a cărei viaţă a fost la fel de strălucitoare şi de o valoare solidă ca un lingou dolofan de aur. Numele său mijlociu este Miranda – cea care trebuie să fie admirată –, şi a considerat de la sine înţeles faptul că acesta e cel mai potrivit dintre nume. Însă în ultimele şase luni norocul a părăsit-o, iar admiraţia pe care o acceptase de mult a fost înlocuită de o milă aproape bucuroasă. Invidia cu care este obişnuită, care a culminat când James a fost ales şi a început să-i ducă pe copii la şcoală o dată pe săptămână, s-a transformat într-o simpatie falsă şi suspiciune făţişă. Invitaţiile la cafeaua de dimineaţă au secat şi i s-a cerut să se retragă din comitetul de organizare a balului Asociaţiei Părinţilor şi Profesorilor, ca nu cumva donaţiile substanţiale să înceteze să mai vină. Şuvoiul de propuneri de întâlniri ale copiilor ei cu alţi copii s-a întrerupt brusc. Şi dacă asta i-a minat respectul de sine, i-a măcinat spiritul, a durut-o mult mai mult decât a recunoscut, atunci cu cât mai rău ar fi să fie nevoită să îndure această umilinţă la tribunal?

Şi totuşi, când a venit momentul, n-a putut să stea deoparte. Dorinţa de a auzi ce s-a întâmplat şi de a înţelege cu ce se confrunta soţul ei a devenit fizic copleşitoare: o durere ascuţită, care trebuia să fie alungată din piept prin tuse; care nu putea fi stăpânită. Aşa că a făcut ceva cu totul necaracteristic: şi-a tras pe cap o căciuliţă de lână, şi-a pus adidaşi şi pantaloni de jogging şi ochelarii cu ramă de os pe care James nu-i putea suferi şi pe care îi purta doar atunci când făcea drumul lung până în Devon. Îmbrăcată aşa, s-a dus acolo şi s-a ascuns printre ceilalţi.

Spre deosebire de audierea preliminară, când a mers spre uşa tribunalului încleştată de mâna lui James şi înfruntând gloata de fotografi, s-a strecurat direct la coada pentru galeria publicului şi a aşteptat împreună cu doi negri tineri, cu umeri laţi şi jachete de pilot, care vorbeau despre detenţia anterioară a prietenului lor şi îi preziceau sentinţa următoare într-un limbaj pe care nu putea decât să-l ghicească.

— Una de patru, omule?

— Naa, de doi.

Cel mai masiv şi-a trosnit încheieturile degetelor şi s-a săltat pe vârfuri, cu testosteronul şi adrenalina ţâşnind din el, cu energia atât de contagioasă, încât nu s-a putut stăpâni să nu se uite la el, cu toate că se străduia să nu le atragă atenţia.

— Telefonu'.

A tresărit când el a arătat cu degetul spre dispozitivul ei electronic, cu vocea de bas dezarmant de sexy, cu privirea nu provocatoare, ci serioasă.

— Nu poţi lua telefonu' în sală. Tre' să-l laşi afară.

Şi ea, care uitase, s-a simţit ruşinată, pentru că el a fost cavalerismul întrupat după ce nu s-a mai purtat ca şi cum ar trebui să-i fie frică de el şi a îndrumat-o spre agenţia de voiaj din josul străzii, unde îţi puteai lăsa aparatele pentru o liră şi unde, i-a spus el entuziasmat, şi-l lăsase pe al său.

Până la urmă, n-a reuşit să o asculte pe Olivia decât o jumătate de oră. Aşezată sus, în galeria publicului, cu un grup de studenţi americani la drept veniţi pentru un proces de terorism care fusese amânat, nu putea s-o vadă, cu toate că o cunoştea din ziare şi din emisiunile de ştiri: o siluetă înaltă, ca de silfidă; o versiune blondă a sa, sau, mai bine zis, a sa din urmă cu cincisprezece ani.

Însă putuse s-o audă şi s-o simtă din fiecare poticnire a vocii şi din reacţiile juraţilor: intrigaţi, scandalizaţi şi apoi simpatizând cu ea când a spus că se îndrăgostise. Şi îşi privise soţul, aparent uitat în boxa lui, însă ascultând cu mare atenţie fiecare cuvânt rostit de Olivia şi, din când în când, scriind ceva pe o hârtie pe care i-o înmâna avocatului consultant.

Şi apoi Olivia a confirmat amănuntele momentelor în care a început şi s-a sfârşit relaţia lor; şi Sophie şi-a amintit că a presupus doar că James lucrează până târziu. Şi, dintr-odată, a simţit că nu mai poate respira şi şi-a croit drum printre picioarele lungi îmbrăcate în blugi şi tenişii mari şi albi ai tinerelor americane, cerându-şi scuze din vârful buzelor când ridicau privirea spre ea, mirate; a încercat cu disperare să nu fie văzută de completul de judecată pe când încerca să deschidă fără zgomot uşa din stejar a galeriei şi a izbutit s-o şteargă de acolo.

A făcut semn unui taxi pe Ludgate Hill, după ce şi-a recuperat telefonul, şi iat-o acum aici: înapoi acasă, în siguranţă. Se pare că încercarea de a urmări incognito procesul n-a fost observată, însă încă îi e foarte ruşine. Nu crede că s-ar mai putea întoarce vreodată acolo. Cum ar putea să stea în sală şi să asculte cum mărturia devine mai explicită; detaliile mai sordide? Pentru că acesta e lucrul cu care va trebui să se confrunte, nu-i aşa? Faptul că soţul ei, soţul ei iubitor, care îi adoră pe copiii lor şi e admirat aproape de toată lumea, va fi acuzat de ceva indecent, de ceva greşit; de ceva ce ea nu vrea să audă – un viol, pentru numele lui Dumnezeu; cea mai gravă infracţiune la care se poate gândi, în afară de omor – şi nu se potriveşte cu ceea ce ştie despre el.

Începe să arunce haine într-o sacoşă. Ridicol, ştie, şi totuşi reflexul „luptă sau fugă” se declanşează aşa cum scrie la carte. Nu poate să rămână aici, în dormitorul ei elegant, cu tonurile estompate de gri şi alb; cu ţesăturile din bumbac egiptean de cea mai bună calitate şi caşmir; cu suprafeţele curate, degajate, pentru ceea ce James numeşte unguentele şi poţiunile ei, şi colecţia ei de bijuterii – o parte dintre ele, cele moştenite de la bunica, sunt ascunse. „Hai să avem un dormitor ca o cameră de hotel” a zis odată soţul său, făcând una dintre rarele incursiuni pe tărâmul ei, decorarea interioară a casei lor. „O să pară mai decadent. Mai indecent.” Şi şi-a strecurat mâna pe sub bluza ei. Acum se întreabă la ce camere de hotel se gândea el – şi cu cine şi-a petrecut timpul acolo.

Se năpusteşte spre camerele copiilor, cu inima bubuind, un baros care îi loveşte cutia toracică. Deschide la repezeală sertarele şi le goleşte de blugi, bluze, hanorace; chiloţi şi şosete; pijamale, două cărţi; jucăriile de pluş preferate. În baie, ia la grămadă periuţe de dinţi şi articole de toaletă; apoi Calpol, Benylin, ibuprofen. Din hol, trei perechi de cizme de cauciuc, ghetele ei de drumeţie, căciuli, mănuşi, pelerine de ploaie; jachete impermeabile. Din bucătărie, sticlele pentru apă ale copiilor; fructe şi produsele de contrabandă care de obicei sunt îngăduite cu ţârâita: chipsuri, batoane de cereale, pungi cu dulciuri rămase de la petreceri, biscuiţi cu ciocolată. La frigider face o pauză, apoi destupă o sticlă cu vin alb şi, fără grabă, trage o duşcă zdravănă.

La trei şi jumătate aşteaptă chiar în faţa şcolii copiilor, cu botul maşinii îndreptat spre vest. Drumurile vor fi blocate în năvala de la ora de vârf şi vrea să-i ia repede de acolo. Se uită în oglindă şi observă că ochii îi strălucesc de ceea ce speră ca Emily să ia drept entuziasm, însă ea ştie că e adrenalină. În ridurile de la colţuri – deshidratate de lipsa somnului, adâncite de plâns – nu poate citi decât teamă şi durere.

Flinn ţâşneşte pe poartă primul, cu faţa luminată de un zâmbet când se repede drept în picioarele ei, micul ei ghem de pasiune.

— De ce nu ne ia Cristina?

Emily, cu ghiozdanul lovindu-i-se de glezne, e mai bănuitoare.

— Pentru că vă iau eu. Îi zâmbeşte. Haide, urcă în maşină.

— Unde-i tati? Cum a fost azi la tribunal?

Se face că n-a auzit pe când îi mână spre jeep; croindu-şi drum printre cele care îi fuseseră odată prietene, acele mămici cu ochi de felină care nu se pot abţine să ridice privirea, cu urechile ciulite şi ochii scânteind, în vreme ce vocea prea vioaie a lui Emily răsună tare şi limpede.

— Nu-i aici, iubito, mormăie, aproape alergând spre maşină şi rezistând ispitei de a fi tăioasă. Îşi îndulceşte vocea: Am ajuns. Hopa sus.

Mâinile îi tremură când bagă cheia în contact şi porneşte maşina; pupilele ei, reflectate în oglindă, sunt ca nişte nasturi uriaşi. Are senzaţia clară că se urmăreşte pe sine: că ştie foarte bine că e prea agitată ca să pornească la drum lung cu doi copii mici, şi dându-şi seama, totuşi, că n-are încotro. Ia repede o înghiţitură dintr-o sticlă cu apă şi lichidul i se prelinge pe faţă ca o barbă udă; semnalizează şi demarează.

O maşină ca un tanc negru strălucitor – bară de protecţie cromată, luciu şi furie – claxonează când îi ia faţa. Trage de volan, reuşind la mustaţă să evite ciocnirea, şi ridică o mână în semn de scuze.

— Maaaami. Vocea lui Emily se transformă într-un ţipăt. Tocmai îmi pun centura.

— *Scuză-mă.* E mai aproape ca oricând de clipa în care va începe să strige. Vocea îi şovăie. Îmi pare foarte rău, bine?

Maşina vibrează de atâta tăcere.

— Mami? întreabă Finn în cele din urmă, în timp ce se târăsc pe artera principală de ieşire din vestul Londrei şi apoi îşi continuă drumul, lăsând în urmă blocurile-turn şi nesiguranţa. Unde mergem?

Preţ de o clipă simte că o părăseşte încordarea, pentru că prevăzuse această întrebare şi îşi pregătise răspunsul:

— Într-o aventură, zice.

15

— HOLLY —

16 ianuarie 1993

Biblioteca facultăţii mirosea a cărţi: un miros uscat şi dulceag – ca şi cum aroma de pergament ar fi fost distilată până la cea a paielor curate, îngheţate. Nu mirosea a librărie: un loc în care mireasma cărţilor era tulburată de ploaia de pe hainele clienţilor sau de mirosul greu pe care îl aduseseră cu ei: sendvişul cu ton hăpăit pe când intrau în magazin şi râgâitul discret, sau berea, caldă încă în răsuflare, dată pe gât la King's Arms cu câteva clipe înainte.

Când Holly a intrat prima oară în biblioteca de la mijlocul secolului al XVII-lea, aroma acestor cărţi a fost ceea ce a izbit-o. Un miros în care nu mai intra nimic altceva decât o undă de nes plutind dinspre cana solidă, de ceramică, a bibliotecarului-şef. Apoi au fost cărţile însele: întinzându-se de la podeaua cu covor gros până la tavanul boltit, cu casetele zugrăvite în acel trandafiriu gingaş al unghiuţelor de sugar şi verde ca menta, despărţite de auriu şi presărate la fiecare intersectare cu o rozetă albă.

Erau zece sau mai multe rafturi pline-ochi, de la enciclopediile legate în piele de pe cel de jos până la manualele la care ajungeai doar cu o scară din lemn, care scârţâia când îţi mutai greutatea de pe o treaptă pe alta. Existau cu totul şaisprezece firide, fiecare căptuşită cu aceste rafturi şi împărţite în literatura engleză, franceză, germană şi italiană; greacă veche şi latină; filosofic, politică şi economie; geografie; teologie; muzică; istoria artei; drept. Istoria îşi avea propria bibliotecă universitară, ca şi cum materia ar fi atât de amplă, încât nu poate fi cuprinsă de aceste rafturi. Nu ştia dacă chimiştii, biochimiştii şi matematicienii împrumutau manuale, însă îi vedea rar pe acolo şi îşi închipuia că grosul cunoştinţelor lor nu se dobândea într-un astfel de spaţiu liniştit, dedicat studiului, ci în mediul ştiinţific al unui laborator.

Era dimineaţa devreme: opt şi jumătate. Unul dintre momentele sale preferate ale zilei, când biblioteca era aproape goală – doar ea şi bibliotecarul-şef, domnul Fuller, un personaj aferat, pe care ea îl poreclise domnul Tumnus, după faunul din *Leul, vrăjitoarea şi dulapul,*

care radia încordare dacă un student cuteza să vorbească tare sau, mai rău, intra în bibliotecă să găsească un prieten, nu o carte. Totuşi, pe ea o simpatiza. L-a privit cum îi face semn cu capul şi apoi îşi vede de treabă cu seria de sertăraşe din lemn de stejar în care erau fişele cărţilor: autorii în ordine alfabetică, apoi titlurile. Biblioteca universităţii, Bod[29], avea un catalog electronic, însă aceste lucruri luau timp, şi aici nimeni nu se grăbea să aducă un astfel de sistem. Cu toate că volumele erau perfect curate, un strat subţire de praf acoperea monitorul calculatorului bibliotecii. Ordinea era păstrată de fişe: unele îngălbenite, cu titlurile bătute la maşină în urmă cu cincizeci de ani, altele scrise de mână. Sistemul funcţiona de mai bine de o sută de ani şi părea că nu era nevoie să fie modificat. Acele sertăraşe de stejar încă mai aveau un rol.

Bibliotecarul păşea iute pe covorul de pe coridor ca să pună la loc pe rafturi cărţile returnate şi să aşeze un teanc scos seara trecută şi apoi abandonat. Însă în afara tropăitului pantofilor săi de piele şi a ţâţâitului ocazional faţă de dovezile de egoism ale studenţilor, în bibliotecă nu se auzea niciun zgomot. Doar Holly şi acele zeci de mii de cărţi.

S-a dezmorţit, bucurându-se de raza de soare care pătrundea pe fereastra mare dinspre est şi îi lumina blocnotesul; firişoare de praf dansau în lumină, umbra cadrului din piatră al ferestrei îi tăia cartea. Dincolo de ferestrele colegiului din cealaltă parte a curţii interioare se vedea o scară în zigzag şi a întrezărit umbra unei siluete care cobora în goană, şi s-a minunat, încă o dată, de frumuseţea extraordinară a acestui loc şi de misterul lui: toate acele vieţi, toate acele *poveşti* care se derulau una lângă alta în biblioteci, săli de mese şi locuinţe de pe barje; baruri şi cluburi de noapte; muzee, grădini, chiar şi bărci de agrement.

Dacă universitatea era un loc al descoperirilor, atunci acestea erau mii de vieţi reinventate sau găsite: naraţiuni scrise şi rescrise; sexualităţi încercate şi lepădate; alianţe politice puse la încercare, modificate şi rupte în răstimpul unui trimestru de opt săptămâni.

Bobocii care zâmbeau mândri în prima fotografie de grup nu mai erau aceiaşi studenţi care îşi azvârleau în aer tocile cu ciucure şi aruncau unul în altul cu ouă şi făină – unii stingheriţi, alţii cu pura

[29] Biblioteca Bodleiană.

încântare a ușurării – când părăseau Exam Schools[30], după trei ani. Viața – descoperirea intelectuală, socială și sexuală – îi cuprinsese pe toți.

Și ea era pregătită pentru toate astea. Deja, după numai un trimestru, simțea că se schimbă: accentul i s-a înmuiat, ca și cum climatul mai călduros din Oxfordshire ar fi topit cadențele din vorbire; încrederea în sine i-a sporit când și-a coborât garda, doar un pic, și și-a îngăduit să creadă că are la fel de mult dreptul să se afle aici ca oricine altcineva. Gândul a luat-o prin surprindere. Chiar credea asta? Păi, da. Un pic. Încă se simțea impostoare – dar poate că și alții o făceau? „Eu sunt simbolica fată-matematician", a recunoscut Alison, posomorâtă, într-o seară, târziu, când era cufundată într-un manual care ar fi putut să fie în rusă, după cât pricepea din el Holly, apoi a tras o linie neagră grațioasă peste calcule. „Admisă ca să împlinească vreo cotă legată de sex." Și apoi. „Mă simt ca o afurisită de escroacă."

Și totuși, Holly era fericită aici. Pieptul i s-a strâns și i s-a umflat într-o tresărire uriașă când gândul a reverberat prin ea. La Oxford putea să fie pe deplin ea însăși. Mai ales aici, în această bibliotecă, al cărei rost era să se poată cufunda cu totul în acest pântec de cărți și să nu mai trebuiască să pretindă că nu era deșteaptă. La școală fusese hărțuită permanent pentru că avea o minte strălucită, până ce s-a închis în sine, n-a mai răspuns la întrebările profesorilor; se gârbovea și se uita fix la podea, ca și cum ar fi vrut să devină invizibilă. Dacă exista un delict mai grav decât să fii strălucitor, acela era să nu ascunzi acest fapt sub straturi de sarcasm și rimel gros. La școala ei, scopul suprem era să ai un iubit, și a fi deșteaptă nu putea decât să-ți scadă șansele.

Și apoi, în ultima clasă, când se știa că va încerca să intre la Oxford, a devenit sfidătoare: a început din nou să vorbească și să-și recunoască deșteptăciunea, chiar dacă la început sfios. Așa sunt eu, chiar a rostit asta de fiecare dată când s-a pomenit că ridică mâna ca să răspundă la întrebările doamnei Thoroughgood despre liberul-arbitru și determinism în *Moara de pe Floss* sau despre Bertha Rochester ca dublură a lui Jane Eyre. De-acum vedea sfârșitul școlii: putea să numere lunile rămase și să *adulmece* libertatea de care avea să se bucure curând; putea să simtă că scăpa de găștile de fete, de răutățile

[30] Clădirea din Oxford în care au loc cele mai multe dintre examene.

care nu se mai sfârşeau, de credinţa perfidă că, dacă nu erai frumoasă sau slabă, dacă nu te îmbrăcai cu o fustă destul de scurtă sau nu purtai cravata într-un anume fel – îngustă, cu partea lată vârâtă în bluză între al doilea şi al treilea nasture de sus –, nu valorai nimic. În ultima zi a examenelor intrase mândră în sală la lucrarea despre Shakespeare, cu coapsele frecându-i-se între ele sub fusta plisată demodată, cu cravata neruşinat de lată şi îşi vărsase în scris tot focul. Cea mai rea dintre torţionarele ei, Tori Fox, o întrebase cum fusese, şi ea nu îndrăznise încă să spună adevărul; nu riscase să mărturisească: „De fapt, a fost floare la ureche”. Însă când a primit patru note maxime, au ştiut cu toţii.

S-a ridicat ca să se dezmorţească şi să arunce din nou o privire pe fereastră, la una dintre cele mai frumoase privelişti din Oxford. Clopotniţa gotică a bisericii St Mary contrabalansată de clasica Radcliffe Camera[31]: turla ca un falus bârzoiat eclipsată de o cupolă, studiul întrecând veneraţia; independenţa învingând preamărirea de sine, iar şi iar. Poate că de aceea se simţea atât de mulţumită aici, în acest punct de pe latura de vest a acestui pătrat din piatră cubică, în care era înconjurată de biblioteci, cu centrul pătratului etalând-o pe cea mai frumoasă dintre ele. Toată această frumuseţe şi istorie şi tradiţie existau ca să glorifice şi să uşureze studiul. Nu mai trebuia să se scuze că voia să citească o carte – sau că era ea însăşi.

Aşa că niciuna dintre temerile sale sociale nu conta cu adevărat. Ştia că nu va face niciodată parte din grupul lui Sophie, dar poate că nu era mare lucru. Avea prieteni în afara facultăţii: acei băieţi cinstiţi şi ambiţioşi de la ziarul studenţesc, care vorbeau despre angajarea la ziarele serioase sau la BBC ca să capete experienţă – poate că o şi făcuseră; şi Alison – cu care putea să dea pe gât o halbă de bere la barul colegiului; şi despre care ştia, lucru încă de neînţeles, că o plăcea, chiar dacă era prea inhibată când Alison o târa prin cluburile de noapte de pe Park End Street – hainele îi erau nepotrivite şi mişcările rigide; trupul prea stângaci ca să se destindă cu adevărat.

Era eliberată de teama că nu se ridica la înălţimea aşteptărilor – pentru că aici, îşi dădea în sfârşit seama, erau câţiva suficient de diferiţi; destul ca ea să simtă că ar putea, cumva, să se încadreze. Pentru prima oară de când se ştia, sau prima oară de când era foarte

[31] Bibliotecă aparţinând Universităţii Oxford.

mică, aparţinea unui loc. Şi se putea destinde. Uşoara nelinişte care îi cursese prin vene în fiecare zi la şcoală şi care se potolea doar în autobuzul spre casă, când îşi căuta alinarea într-un Twix, uşurată că mai supravieţuise o zi, dispăruse şi nu se mai iţea decât din când în când – când o căuta pe Sophie printre ceilalţi prieteni ai ei. Era un sentiment nou şi absolut minunat. Această convingere puternică. Această senzaţie că era fericită şi în largul ei.

16

— KATE —

26 aprilie 2017

A treia zi, şi Olivia Lytton pare mai degrabă îmbrăcată pentru un interviu de angajare. A dispărut guleraşul rotund; poartă o bluză albă ca neaua şi un taior bleumarin bine croit. Părul, pe care ieri şi-l tot dădea după ureche, e prins la spate cu o mulţime de clame. Efectul este s-o facă să arate mai tânără şi mai puţin elegantă. Pomeţii îi sunt mai proeminenţi: e mai puţin atrăgătoare, mai severă.

În această dimineaţă e şi mai palidă. Bănuiesc că abia a pus geană pe geană şi ochii îi sunt luminaţi de o strălucire artificială dată de adrenalină şi de cafeaua amară cumpărată de la bufetul tribunalului. Ochii Oliviei au devenit duri. Ali mi-a spus cândva, într-unul dintre rarele momente în care a fost lipsită de tact, că nimeni nu poate să înţeleagă cu adevărat chinurile facerii dacă n-a trecut prin ele. În acelaşi fel, Olivia n-avea cum să prevadă cât de înspăimântător va fi să depună mărturie. În ciuda marilor eforturi ale Curţii de a se purta cu blândeţe, am cunoscut puţini martori principali în procesele de agresiune sexuală care au reuşit să treacă prin această experienţă nevătămaţi.

Acum sala e aproape plină. Îmi aşez din nou lucrurile pe masă, pe partea mea din banca avocaţilor: clădesc o fortăreaţă din teancuri de documente, unelte de scris frumos aliniate, o cană cu apă şi un pahar; mă apăr cu cărţi şi dosare, în vreme ce juraţii se aşază pe locurile lor de-acum familiare şi un grup mic de jurnalişti – nu numai reporterul pe justiţie blazat de la agenţia de presă, cu costumul ponosit şi cravata unsuroasă, ci şi editorialişti de la ziarele serioase şi din presa de scandal – se aşază pe băncile rezervate presei şi îşi deschid carnetele.

Jim Stephens, de la *Chronicle,* e aici: un copoi de şcoală veche care funcţionează pe bere şi ţigări, cu faţa vânătă sub părul de culoarea corbului, care poate că e din sticluţă. E unul dintre puţinii care îşi amintesc că au lucrat pe Fleet Street când era Fleet Street, şi ar fi uşor să-l treci cu vederea în comparaţie cu stagiarii nerăbdători care lucrează alături de el. Dar eu îl citesc; şi îl preţuiesc.

Sophie Whitehouse n-a venit în a treia zi.

— A întins-o, şopteşte Angela Regan, cu buzele strânse acuzator.

Asistentul meu, Tim Sharples, un tip apatic cu umor negru, îmi prinde privirea.

Mă uit pătrunzător la avocată.

— A şters-o la maică-sa, în Devon.

Tonul ei e sumbru. Nu dă bine pentru clientul ei: această absenţă evidentă, continuă, a nevestei. Caut un document într-un biblioraft ca să-mi fac de lucru; verific de două ori din pură nervozitate; îmi ascund umbra unui zâmbet despre care Angela, o adversară călită în luptele de stradă, trebuie să ştie că îmi joacă pe faţă.

Şi apoi se lasă liniştea, care se transformă într-o pernă grea de tăcere: foşnetele încetează şi nu aud decât ticăitul ritmic al ceasului. Suntem cu toţii pregătiţi. Stau în picioare, ca un actor pe scenă, până ce Excelenţa Sa spune să începem. Mă răsucesc spre Olivia. Pentru că e vremea acum să scot de la ea miezul poveştii.

— Permiteţi-mi să vă duc înapoi la 13 octombrie, zic, cu vocea moderată şi rezonabilă. Data în chestiune. Cred că trebuia să participaţi amândoi la şedinţa Comisiei restrânse a Ministerului de Interne?

— Da. James era aşteptat să prezinte noile strategii antiterorism pe care urma să le punem în aplicare.

— În limbajul de toate zilele, cred că acelea sunt căile prin care guvernul vizează stoparea teroriştilor potenţiali?

— Da. Îşi îndreaptă spatele, pentru că acum e pe teren sigur: discursul paşnic al unui funcţionar civil. În mod normal, ar fi o prezentare oferită în particular de Comisia restrânsă pentru supravegherea activităţii serviciilor secrete, însă exista un mic război teritorial între preşedinţii celor două comitete.

— Cred că şedinţa era la prima oră. Aşadar, la ce oră aţi pornit într-acolo?

— Puţin înainte de ora nouă. James era agitat şi a zis că vrea să stăm de vorbă la o cafea.

Îmi împing ochelarii în sus pe nas şi mă răsucesc spre juriu. Bărbatul de vârstă mijlocie băgăcios, cu burta împungându-i cămaşa călcată, care azi are o cravată bleumarin elegantă, zâmbeşte, anticipând următoarea mea întrebare – pentru că eu execut aici un menuet, şi juriul începe să-mi anticipeze fiecare mişcare.

— Spuneţi: „Era agitat”... De ce?

— Apăruse un comentariu defavorabil în *The Times.* Făcut de un jurnalist pe care îl cunoştea şi îl preţuia. Care fusese în acelaşi timp cu el la Oxford şi credea că acesta îl simpatiza. Articolul era destul de veninos, şi James părea că nu poate să facă haz, cum obişnuia. Tot repeta cele mai injurioase pasaje, ca şi cum nu şi le putea alunga din minte.

— Cred că avem aici articolul respectiv. Răsfoiesc dosarul până la pagina cu pricina. Îl veţi găsi în mapa cu probe, documentul trei.

Se iscă un freamăt şi juriul simte un fior de încântare la faptul că i se cere să facă ceva. Sincer, sunt uluită că judecătorul a hotărât că articolul este admisibil, poate face mult rău. Însă am susţinut că este relevant pentru că a stârnit mânia lui James Whitehouse înainte de presupusul viol şi explică starea lui de spirit.

— Iată-l! Ridic documentul cu mâna stângă, ţinându-l ferm şi privind în jur în căutarea confirmării. Este din *The Times* din acea dimineaţă, 13 octombrie, şi e scris de un anume Mark Fitzwilliam, editorialist la acest ziar. Este vorba despre impactul legislaţiei antiteroriste, însă partea care ne interesează începe în paragraful al doilea şi aţi putea crede că este un atac la adresa acuzatului.

Arunc o privire spre Angela, dar ea lasă lucrurile să curgă, aşa cum am discutat la audierea preliminară. Am fost cu toţii de acord că articolul e al naibii de dăunător. Îmi dreg glasul:

— Permiteţi-mi să încep:

Când James Whitehouse a intrat în guvern, mulţi au sperat că o să fie mătura nouă care să înlăture o parte mai draconică din legislaţia noastră antiterorism. Însă prietenul apropiat al premierului, şi membru vechi al cabinetului său din culise, şi-a depăşit predecesorul, dând iama prin libertăţile civile ale naţiunii noastre ca un membru al Clubului Libertinilor care are de gând să facă prăpăd într-un restaurant din Oxford: să-i spargă geamurile; să-i găurească pereţii; să-i ude covorul cu sticlă după sticlă de şampanie irosită.

Ca membru al faimosului club, lui James Whitehouse i se dusese buhul pentru nepăsarea uluitor de arogantă faţă de cei care deţineau astfel de localuri sau munceau în ele. De ce s-ar fi sinchisit de perturbare, de suferinţă, de greutatea de a înlătura harababura pe care o făcuseră el şi prietenii săi, când un pumn de bancnote de cincizeci de lire oferea întotdeauna o soluţie la îndemână? Născut cu lingura de

argint în gură, habar n-avea de efectul purtării sale asupra celor ale căror vieţi le distrugea. În acelaşi fel, acest absolvent de Eton dă dovadă de o desconsiderare strigătoare la cer faţă de impactul legislaţiei antiterorism pe care o susţine acum asupra musulmanilor britanici care respectă legea.

Fac o pauză.

— Spuneţi că era „un pic agitat”? E corect să spunem că acest articol l-a şi înfuriat?

— Excelenţa Voastră...

Angela se ridică, pentru că eu dirijez martora.

— Cer iertare, Excelenţa Voastră. Mă înclin spre judecător. Permiteţi-mi să reformulez întrebarea. Puteţi descrie mai amănunţit reacţia domnului Whitehouse la acest articol?

— Era furios, confirmă Olivia. Chibzuieşte, şi o văd pentru o clipă pe tânăra profundă care ar fi fost destinată unei cariere frumoase înainte să fie deraiată de sex. Se purta tăios cu mine, dar, de asemenea, căutând cumva încurajare. Era ca şi cum ar fi uitat de distanţa pe care o pusese între noi şi voia să regăsească apropierea. Era clar că articolul îl afectase groaznic. În mod excepţional, părea vulnerabil.

— „Îl afectase groaznic”. Cum v-aţi dat seama?

— Limbajul corpului era rigid: drept de parcă ar fi înghiţit un băţ, şi aproape că trebuia să alerg ca să ţin pasul cu el. De obicei nu-l atingeau criticile, însă în timp ce mergeam spre sala comisiei tot repeta pasaje, ca şi cum l-ar fi afectat cu adevărat.

— Permiteţi-mi să vă opresc, cât era ceasul?

— În jur de nouă şi un sfert. În mod normal, ministrul îşi făcea apariţia chiar înainte de începerea lucrărilor, aşa că nu trebuia să stea de vorbă cu parlamentarii fără funcţii în guvern, în afară de cazul în care dorea. Şi în dimineaţa aceea nu dorea. Când i-a văzut pe membrii comisiei strânşi în faţa sălii cincisprezece, sala Lloyd George, şi uitându-se la el, a zis ceva de genul: „Nu pot face faţă acum” şi s-a repezit pe coridor în direcţia opusă.

— Adică spre galeria presei, la est?

Se aud foşnete dinspre dosarele juraţilor.

— Da, corect. Aşa e.

Îi îndrum pe juraţi spre harta respectivă: alt coridor care se întinde de la scara centrală şi duce la scena delictului nostru, cu care au şi fotografii: un ascensor urât, cu mochetă cafenie.

— Şi ce-aţi făcut când el s-a repezit aşa?

— L-am urmat.

— L-aţi urmat. Fac o pauză, lăsând faptul să fie bine înţeles: şi implicaţia că ea era doar o angajată bună, atentă cu ministrul ei. El a spus: „Nu pot face faţă acum”, s-a năpustit în altă direcţie şi l-aţi urmat. Înclin capul, înţelegătoare: Vă amintiţi ce a zis?

— Încă mai bombănea ceva şi apoi s-a oprit lângă uşa care ducea la galeria presei şi la ascensor, s-a răsucit spre mine şi a zis: „Nu sunt incredibil de arogant, nu? Crezi că sunt arogant?”

Şi Olivia se opreşte brusc, pentru că e ca un alergător care s-a forţat să fie mai bun ca oricând şi descoperă că s-a depăşit pe sine şi nu mai poate respira; cu faţa roşie, cu energia aproape epuizată.

— Şi ce-aţi răspuns când a zis asta?

Îmi menţin tonul firesc şi privesc spre dosarul deschis, ca şi cum răspunsul n-ar avea cine ştie ce importanţă.

— Am spus că poate să fie necruţător când este nevoie. Chiar crud, uneori.

— Şi cum a reacţionat?

— Nu i-a plăcut. „Crud?” a zis şi apoi: „Îmi pare rău”.

— Şi ce-aţi răspuns la asta? Întreb, pentru că ne putem închipui cu toţii cum se simţea: iubita abandonată care primeşte, în sfârşit, scuzele mult aşteptate.

— Am zis... şi vocea ei scade, însă sala e tăcută: ne străduim cu toţii să-i prindem fiecare cuvânt, şi sunt cuvinte care ar putea să-i dăuneze. Am spus că, uneori, aroganţa poate să fie înnebunitor de atrăgătoare.

Mergem mai departe cu mărturia, care poate să fie interpretată ca vătămătoare. El smuceşte uşa de pe coridorul sălii comisiei care duce la galeria presei; se opreşte în faţa ascensorului; apasă pe buton şi ea intră prima.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Ne-am sărutat. De fapt... într-un fel, ne-am ciocnit.

— Într-un fel v-aţi *ciocnit?*

— Presupun că amândoi am făcut un pas în faţă în acelaşi timp.

— *Aţi făcut un pas în faţă în acelaşi timp.* Prin urmare, exista o atracţie puternică, deşi el „rupsese relaţia” cu dumneavoastră, acesta a fost termenul pe care mi se pare că l-aţi folosit acum puţin mai mult de o săptămână?

— Am fost împreună cinci luni... Am fost amanţi, şi aici se uită la mine un pic sfidătoare, şi mă întreb ce crede despre mine: dacă mă vede ca pe o femeie care n-a simţit niciodată o atracţie sexuală irezistibilă; acea învălmăşire de guri şi membre, acel puzzle al trupurilor care face ca în lumea ta să nu mai fiţi decât voi doi – şi în acele momente de cea mai mare intimitate face restul lumii să dispară.

Zâmbesc, aşteptând să continue. Pentru că asta trebuie să audă juriul ca să înţeleagă: cum a ajuns, în primul rând, în acea situaţie. Trebuie să-i simtă confuzia emoţională: să aprecieze faptul că, deşi se simţea umilită şi rănită de felul în care se purtase cu ea, n-a putut să nu răspundă atunci când bărbatul pe care-l iubea cu atâta ardoare s-a apropiat de ea ca s-o sărute.

— Nu îţi închizi, pur şi simplu, de la un buton sentimentele faţă de cineva atunci când rupe relaţia cu tine. Nu după atât de puţin timp. Nu dacă îţi doreşti să continue, zice ea. Sau, cel puţin, eu n-o fac. Încă mi se părea foarte atrăgător. Încă îl iubeam.

— Puteţi descrie sărutul?

Trebuie s-o îmboldesc pe acest subiect.

Pare absentă.

— A fost un sărut pe buze nevinovat?

— Nu.

Se uită la mine, tulburată.

Zâmbesc.

— Ei bine, există un cuvânt pe care l-aţi putea folosi ca să-l descrieţi?

Pare jenată.

— Presupun că i-am spune sărut franţuzesc.

— Sărut franţuzesc?

— Ei, ştiţi. Sărut înfocat, cu limbile.

— Aşadar, v-aţi sărutat cu limbile... şi vă amintiţi ce s-a petrecut apoi?

— Mă pipăia peste tot. Îmi atingea sânii şi fundul... Vocea i se curmă.

— Şi apoi? o îndemn eu cu blândeţe.

— Apoi... a tras de nasturii de sus ai bluzei ca să ajungă la sutien... la sâni.

Fac o pauză, lăsând sala să rumege umilirea ei; violenţa nonşalantă a momentului. Poate că par rece, cum o îmboldesc să retrăiască totul, şi totuşi nu sunt: îmi imaginez mult prea bine totul şi vreau ca şi juriul

să-şi imagineze ce a simţit ea atunci şi ce simte acum.

— Putem s-o luăm pe etape? Vă atingea sânii şi fundul şi a tras de bluză ca să ajungă în interiorul sutienului. A ajuns?

— Da. Oliviei aproape că i-au dat lacrimile. Mi-a înşfăcat unul din sâni – sânul stâng. L-a scos din sutien şi a început să-l sărute şi să-l muşte... Dă din cap şi înghite în sec. L-a sărutat destul de sălbatic.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că a fost o muşcătură amoroasă, însă destul de dură.

— Mi se pare că aţi rămas cu o vânătaie, deasupra sfârcului?

Ea încuviinţează, cât pe ce să izbucnească în plâns.

— De fapt, avem o fotografie pe care aţi făcut-o cu iPhone-ul puţin mai târziu, în acea săptămână. Este fotografia A din dosarele dumneavoastră, le spun juraţilor şi ridic o fotografie de mărimea A4 ca s-o vadă. Arată o vânătaie zdravănă, cât o prună, de doi centimetri pe trei; în acel moment de un maro-gălbui, mai puţin strident decât negrul-roşiatic pe care trebuie să-l fi avut imediat după atac.

— Dacă vă uitaţi cu atenţie la stânga vânătăii, le spun juraţilor, cu tonul mereu foarte calm, vedeţi o mică adâncitură. Apărarea susţine că este o decolorare obişnuită la o vânătaie, însă acuzarea susţine... şi aici fac o pauză şi îmi clatin uşor capul. Acuzarea susţine că e provocată de dinţi.

Aştept sunetul inevitabil al aerului tras brusc în piept. Juraţii nu mă dezamăgesc. Câţiva aruncă o privire spre boxa acuzatului şi e clar că Puştiul din Essex îl străpunge cu privirea pe James Whitehouse: ochii ciocolatii nu se clintesc de pe faţa lui.

— Şi unde vă aflaţi când s-a întâmplat asta? continui, pentru că trebuie să merg mai departe înainte ca Olivia să-şi piardă avântul.

— În ascensor. E un ascensor mic, de lemn: scrie în el că poate duce şase persoane, dar n-are cum. Eram lipită cu spatele de perete şi el era în faţa mea, aşa că eram împinsă... mă rog, eram prinsă în capcană. Nu puteam trece de el.

— Nu puteaţi trece, dar trebuie să fi făcut ceva?

— Mi se pare că am ţipat, şocată, şi am încercat să-l împing. Am zis ceva de genul: „M-a durut”. Şi apoi: „Nu. Nu aici”.

— Aţi zis „Nu. Nu aici”. De ce?

— Una era un sărut în ascensor – un lucru care mi s-a părut excitant –, însă asta era cu totul altceva. Prea era grămadă peste mine. Prea

agresiv. Poate că el s-a gândit că sărutul e plin de pasiune, însă pe mine m-a şocat. A fost dureros: nu mai făcuse aşa ceva. Şi nu se cuvenea. Mi-a dezgolit sânii şi i-a muşcat, însă se presupunea că ne pregătim pentru o şedinţă a comisiei. Ascensorul duce de la galeria presei la New Palace Yard, în care aşteaptă maşinile miniştrilor. E o scurtătură către coridorul sălii comisiei. Oricine ar fi putut să-l cheme în orice moment şi ne-ar fi găsit acolo.

— Aşa că ar fi corect să spunem că eraţi speriată că o să fiţi descoperiţi?

— Da.

— Şi că vă preocupa faptul că o să întârziaţi la şedinţă?

— Da. Dar era mai mult decât atât. Nu-l ştiam atât de puternic şi părea că nu ascultă ce spun: ca şi cum ar fi fost posedat.

— Ca şi cum ar fi fost posedat.

Fac o pauză, în vreme ce reporterii stau cu capul aplecat – titlurile de pe prima pagină şi primul paragraf le sunt deja scrise –, iar judecătorul îşi notează, cu stiloul Parker negru mişcându-se pe foaie. Stiloul se opreşte, aşa că pot să încep din nou.

— Aşadar, în această stare, ce a făcut când aţi spus: „Nu aici” şi aţi încercat să-l împingeţi?

— Nu m-a băgat în seamă şi m-a înşfăcat de coapse şi de fund.

Se opreşte, şi îmi înclin capul într-o parte, întruchiparea simpatiei, pentru că acum mărturia o să fie şi mai abjectă, amănuntele şi mai jenante şi clare, şi totuşi trebuie s-o auzim. Juraţii simt şi ei asta. Unii dintre ei se apleacă în faţă. Suntem cu toţii numai ochi şi urechi; ştiind că sâmburele acestui caz – dovada pe care erudita mea colegă o va contesta şi va încerca să o submineze în timpul audierii încrucişate – se va afla, bine înfăşurată, în următoarele ei cuvinte.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Mi-a smucit fusta în sus peste fund, până în talie. Apoi şi-a vârât mâna între picioarele mele.

— V-aş ruga să precizaţi. Spuneţi că v-a vârât mâna *între picioare?*

— Până pe vagin.

Aştept trei secunde.

— V-a pus mâna *pe vagin.*

Vocea mi se îndulceşte, scade în intensitate, devine la fel de moale ca o ţesătură din caşmir în vreme ce aştept impactul cuvintelor ei asupra completului.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

O spun foarte încet.

— Mi-a apucat dresul şi chiloţii şi... i-a smucit în jos. Îmi amintesc că am auzit cum se deşiră dresul şi cum plesneşte elasticul de la chiloţi.

— Permiteţi-mi să vă întrerup. Avem o fotografie a chiloţilor ca probă. Dacă vă uitaţi la fotografia B din dosar, le spun juraţilor, veţi vedea elasticul rupt.

Un vârtej de pagini întoarse şi fotografia unui chilot minuscul de nailon, din dantelă neagră: genul de lenjerie pe care ar purta-o o amantă. Elasticul e zdrenţuit: cusătura desfăcută în partea de sus a chiloţilor, ca şi cum ar fi fost scoşi în grabă. Nu-i o probă incontestabilă – şi apărarea va susţine că erau deja rupţi –, însă simt un val de simpatie faţă de Olivia, care nu şi-ar fi imaginat vreodată că lenjeria ei avea să fie examinată aşa sau fotografiată. Acum roşeşte, obrajii îi devin purpurii, şi eu continui, pentru că mărturia va fi şi mai dificilă; experienţa şi mai greu de suportat.

— Aşadar, a smucit în jos dresul şi chiloţii... şi ce s-a întâmplat apoi?

— Şi-a vârât degetele, două degete, mijlociul şi arătătorul, cred, în mine.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

Pare ofensată de faptul că sunt atât de necruţătoare.

— M-am luptat şi am încercat iarăşi să-l împing, să-i spun să mă lase în pace. Însă aveam spatele lipit de peretele ascensorului şi el mă apăsa cu toată greutatea şi, pur şi simplu, nu asculta ce spun.

— Aşadar, avea două degete în dumneavoastră. Fac o pauză şi o clipă vorbesc doar cu ea, coborându-mi vocea, arătând că ştiu că partea următoare va fi dificilă. Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Mi-am dat seama că avea şliţul descheiat şi chiloţii lăsaţi în jos şi i-am văzut... mă rog, i-am văzut penisul iţindu-se.

— În acel moment era flasc sau în erecţie?

Arată extrem de ruşinată că trebuie să sublinieze asta. Îmi înclin capul şi rămân nemişcată. Vocea ei coboară:

— În erecţie, izbuteşte să bâiguie.

Şi o îmboldesc în continuare.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— M-a ridicat, cumva, lipită de perete, şi l-a înfipt în mine, zice, şi vocea îi şovăie de durere şi, poate, de uşurare că a trecut peste ce a fost mai rău. Pur şi simplu l-a înfipt în mine, cu toate că am zis că nu vreau.

— Aţi spus asta din nou în acel moment?

— Am zis ceva în genul: „Nu aici. Ne-ar putea vedea cineva”.

— Ca să fie clar: aţi arătat că nu vreţi asta. Aţi spus: „Nu aici”.

— Da.

E categorică.

— Şi el ce a zis?

— A zis... şi acum vocea i se frânge şi abia mai poate rosti cuvintele, atât sunt de dureroase. A zis... A şoptit... Încă o pauză – şi apoi propoziţia se revarsă şi vocea ei răsună limpede, cu toate că eu mă aşteptam la o şoaptă. A zis: „Nu te mai preface că nu vrei scula”...

Cuvintele sunt ca plesnetul unui bici: consoane dure care pocnesc în liniştea din sală.

— Şi apoi?

— Şi-a văzut de treabă.

— A şoptit: „Nu te mai preface că nu vrei scula” şi pur şi simplu şi-a văzut de treabă, repet, mai degrabă tristă decât furioasă, şi fac o pauză, lăsând juriul să absoarbă suspinele ei care acum umplu sala de judecată fără ferestre – suind spre tavan şi ricoşând din băncile de stejar cu tapiţerie din piele verde ca bradul.

Judecătorul priveşte în jos în vreme ce aşteaptă ca ea să se liniştească. Juraţii lasă din mână stilourile şi se reazemă de spătar. Una dintre femeile mai în vârstă – căruntă, cu tunsoare cuminte, cu faţa lată, deschisă – pare gata să izbucnească în plâns; iar cea mai tânără – o femeie subţire, cu părul negru, pe care mi-o imaginez studentă – priveşte cu faţa învăluită în cea mai delicată compătimire. Cu toţii aşteaptă şi cu tăcerea lor îi transmit Oliviei că au o grămadă de timp la dispoziţie.

Ea nu e încă în stare să răspundă cu calm; însă nu contează. Acele lacrimi – şi tăcerea noastră plină de înţelegere – se vor dovedi mult mai elocvente decât orice ar avea ea de spus.

Judecătorul Lockhurst se uită la mine şi la Angela pe deasupra ochelarilor când suspinele ei devin mai tari şi mai urâte: o cascadă răguşită care nu dă niciun semn că s-ar opri curând, cu toate că Olivia îşi şterge cu înverşunare ochii.

— Poate că ar fi momentul potrivit pentru o pauză? propune cu vocea blândă. Ce-ar fi să ne revedem aici peste douăzeci de minute, la ora unsprezece fix?

Face un semn amabil către juriu.

Aprodul lui, Nikita, se ridică odată cu el.

— Linişte. Ridicaţi-vă în picioare.

Tremur când ajung la cantina baroului ca să apuc să am parte de câteva minute în care să mă adun. Olivia a fost la înălţime. N-aş fi putut spera să se descurce mai bine, cu toate că prevăd punctele asupra cărora va insista Angela, la audierea încrucişată. Vânătaia: semn de pasiune, nu de violenţă? Acea replică cu „scula”: e sigură că-şi aminteşte bine? Că nu era doar o „tachinare” – ceva ce ar putea fi şoptit cu tandreţe. Acele cuvinte: „Nu aici. Ne-ar putea vedea cineva”. Nu – aşa cum sperasem că va explica, deşi nu era în depoziţia sa iniţială – un „Nu” mai categoric, mai lipsit de echivoc.

Procurorul Coroanei, Jenny Green, părea mulţumită la ieşirea din sală, şi cred că Olivia i-a făcut impresie bună Excelenţei Sale – chiar dacă verdictul, desigur, nu-l dă el. Ar trebui să plutesc de uşurare, însă adrenalina se scurge din mine şi mă simt, pe moment, secătuită. Inevitabila dezamăgire, poate, după un spectacol bun; însă mai e ceva dincolo de asta şi de mânia surdă care mă ajută să trec prin astfel de mărturii: o rămăşiţă de tristeţe care mă bântuie, ca un tiran încăpăţânat de care nu mă pot descotorosi.

Mă tolănesc în fotoliu şi iau o înghiţitură dintr-o sticlă de apă: călâie acum, şi fără niciun gust. Observ că pieliţele unghiilor îmi sunt zdrenţuite: trebuie să-mi revin fizic; nu-mi pot îngădui să scap hăţurile. Doar un minut de introspecţie şi apoi trebuie să mă concentrez iarăşi. Închid ochii, scăldându-mă în întunericul ameţitor, izolându-mă de zumzetul colegilor mei avocaţi, şi încerc să-mi regăsesc forţa interioară – acea aşchie de oţel pe care fostul meu soţ, Alistair, susţinea că o am în locul inimii. Cât de puţin mă cunoştea, de fapt; cât de puţin mă cunoaşte oricine, în afară, poate, de Ali.

O văd pe Olivia în acel ascensor; şi împing deoparte amintirea altcuiva.

— Pari adâncită în gânduri, Kate.

Angela – cu ochii cenuşii ageri pe faţa buhăită – înlătură cu un gest energic de pe masă un pahar de carton plin pe jumătate cu cafea rece şi trânteşte teancul de documente. Încăperea e plină de zumzetul avocaţilor care caută pe laptop, cercetează documente sau retrăiesc oroarea reprezentării anumitor acuzaţi. „Până în acel moment băuse paisprezece halbe de bere şi o sticlă de votcă.” „Dar e impotent – prin

urmare, asta e apărarea lui.”

Îmi dau seama că ochii Angelei mă aţintesc în continuare. Prezenţa ei – actele, laptopul, geanta încăpătoare trântită chiar în faţa mea – îmi par apăsătoare.

— Întotdeauna gândesc, Angela, răspund, pentru că erudita mea colegă este necruţătoare la tribunal şi nu pot da vreun semn de slăbiciune.

Mă îndepărtez de masă, ca să fug din mirosul fetid al încăperii – mâncare de cantină care se sleieşte pe o farfurie; ferestrele ar trebui să fie deschise – şi mă pregătesc pentru etapa următoarea a procesului.

Uneori, mă gândesc în vreme ce-mi strâng documentele, asigurându-mă că sunt aşa cum trebuie; juraţii probabil se întreabă cum pot să mă vâr aşa în sufletul omului. Cum pot să scormonesc prin cele mai chinuitoare momente ale vieţii unei femei şi să par atât de detaşată? Cum pot să scormonesc după amănunte: unde anume şi-a pus degetele? Cât de multe? Cât timp? Unde era penisul lui? În acel moment era în erecţie sau flasc? O pauză, doar ca să-i exploatez suferinţa. Şi ce-a făcut el apoi?

„Unde ţi-e laptele-omeneştii duioşii”[32]? E un lucru pe care şi Alistair mi l-a azvârlit în faţă când s-a năruit căsnicia noastră de optsprezece luni: răpusă nu doar de incapacitatea mea de a-mi deschide sufletul în faţa lui şi de numeroasele seri în care am lucrat până târziu; ci şi de obsesia, în certuri, de a câştiga fiecare punct, fără cruţare.

Ştiu că, la început, credeam că trebuie doar să tot pun întrebări până ce epuizez martorul şi dezgrop faptul relevant. E în ordine dacă este vorba despre acuzatul din boxă; dar cum pot să-i fac asta altei femei? S-o reduc la un şuvoi de lacrimi, umilită şi răvăşită?

O fac pentru că vreau să ajung la adevăr şi, ajungând la adevăr, pot să fac tot ce-mi stă în putinţă ca fiecare violator, ucigaş sau agresor să fie condamnat. Nu pot să garantez asta. Verdictul e în mâinile juraţilor; dar fac tot ce pot ca să mă asigur că asta se întâmplă.

Şi cum mă descurc cu cunoaşterea şi repetarea şi exersarea acestor detalii atât de plastice? De la guri şi limbi care se introduc, nedorite, până la penisul înfipt în fiecare orificiu – pentru că mâinile pe sâni sau chiar în vagin sunt la capătul temperat al spectrului lucrurilor pe care

---

[32] William Shakespeare, *Macbeth,* actul I, scena 5, traducere de Ion Vianu, în vol. *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, 1964, p. 973.

le aud eu. Mă descurc cu asta aşa cum face, sau ar trebui să facă, un poliţist, sau un medic legist, sau un asistent social. Folosesc detaşarea, construindu-mi o faţadă neutră, care este o deghizare în aceeaşi măsură ca roba sau peruca.

Desigur, asta nu înseamnă că nu simt nimic. Atâta doar că aleg să stăpânesc acea emoţie, sau, mai degrabă, s-o canalizez spre mânia îndreptăţită – rece, logică, concentrată, nu acea furie în care vezi roşu în faţa ochilor, care s-ar revărsa dacă i-aş da cea mai mică ocazie.

— Mâna lui era pe vaginul dumneavoastră? repet, cu vocea în continuare scăzută, nepăsătoare. O pauză, apoi ea confirmă. Aştept trei secunde. Şi ce s-a întâmplat apoi?

Ca s-o zic pe-a dreaptă, uneori mă întreb de ce atât de multe dintre noi, femeile, ne lăsăm să rătăcim drept în calea primejdiei. De ce să te întorci la un bărbat care ţi-a făcut avansuri nedorite sau ţi-a trimis un SMS cu un sărut sau cu un emoticon zâmbăreţ; de ce să *te prinzi în joc,* când e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti?

Însă adevărul este că, adesea, femeile se tem să se opună atacatorilor sau s-ar putea să fie în cumpănă: nu demult poate că au fost fermecate de ei. Şi nouă, femeilor, ne place să facem pe plac. Suntem din construcţie programate să împăcăm şi să îmbunăm: să ne pliem voinţa după cea a bărbaţilor. Oh, unele dintre noi au luptat împotriva acestui lucru – şi suntem considerate încăpăţânate, dificile, încrezute, scorpii. Plătim preţul. De ce nu am un partener de viaţă cum se cuvine? Nu doar din pricină că nu sunt sigură că pot să am destulă încredere în cineva. E din pricină că refuz să fac compromisuri. Refuz să mă port ca o femeie, s-ar putea zice.

Aşa că, da, o tânără al cărei şef a atins-o în mod nepermis sau al cărei presupus prieten a sărutat-o ar putea încerca să minimalizeze ceea ce s-a petrecut. Să creadă doar ce e bine: că a fost o greşeală care nu-l caracterizează şi cel mai bine ar fi să fie uitată sau ignorată, orice ar putea să semnaleze bubuitul inimii ei – sau săgeata de spaimă care a străpuns-o.

Dar ea e proastă – şi nu-i de mirare.

Bărbaţii ne pot prosti pe toate.

17

— JAMES —

16 ianuarie 1993

Ajunseseră în acea fază a serii în care era obligatoriu să golească restaurantul de toată şampania aflată acolo.

Asta, pentru mintea din ce în ce mai ameţită de băutură a lui James, era perfect justificat.

— Hei, Jackson!

S-a lăsat pe spătarul scaunului elegant şi i-a făcut semn şefului de sală din restaurantul Cock, care părea să aibă o seară grea, deşi James nu putea în ruptul capului să priceapă de ce, de vreme ce avea să fie răsplătit din belşug pentru orice pagubă pe care ar fi putut s-o facă Libertinii. I-a trântit un braţ puternic peste umeri şi l-a strâns la piept pe Jackson, care părea nemulţumit. Ca Libertinii să-ţi răstoarne cu susul în jos şandramaua e o medalie de onoare pentru personalul din restaurantele Oxfordului. Sau ar trebui să fie. Parte din folclorul universitar. Tradiţie. James credea cu tărie în tradiţie sau, mai curând, credea atunci când băuse atât de mult, încât avea nevoie de ceva concret, cum era tradiţia, de care să se ţină, în loc să se agaţe de concepte mai nebuloase şi să pară idiot.

Zilele astea nu băuse peste măsură. Canotajul nu permite. Nu devii sportiv – căpitan în barca fruntaşă de categorie grea a băieţilor – îmbibându-ţi trupul în alcool, nici chiulind de la antrenamente sau de la exerciţiile fizice din pricina mamei mamelor mahmurelilor: pe care avea s-o simtă mâine, era sigur. Iată de ce era perfect justificat să se oprească acum din băut şi să scape de restul de Bollinger prin alte mijloace. N-avea rost s-o lase la îndemâna altor canotori, nu că în viitorul apropiat ar călca piciorul altor canotori în acest local de lux. Poate că au devastat *de-a binelea* localul. Pantoful i-a alunecat pe un ciob de sticlă de sub scaun, pe când se uita la masa presărată cu pahare sparte: cupe făcute fărâme, aşchii pe coşul de pâine singuratic şi licărind pe bucăţile de unt. Farfuriile, mânjite cu sosul de la friptura de raţă, fuseseră strânse, însă platourile fuseseră sparte de Tom, căţărat pe un scaun, şi de Cassius, urcat pe masa care a scârţâit sub greutatea

lui considerabilă; ridicau vesela deasupra capului şi dădeau cu ea de podea, ca o ceată de turişti greci. Jackson şi personalul lui, printre care două chelneriţe tinere care se uitau la ei cu ochii cât cepele, au lăsat acolo resturile – cioburi zimţate de porţelan şi aşchii mai mici. James presupunea că era rezonabil să aştepte până ce vedeau amploarea maximă a distrugerilor. Talmeş-balmeşul arăta acum jalnic, cu toate că pe moment spargerile fuseseră satisfăcător de zgomotoase.

Stomacul i-a bolborosit. Trebuie să fi fost vinul de Burgundia peste şampanie, raţă şi limbă-de-mare de Dover. Doamne, că rău îi mai era: greaţă fizică şi încă ceva, pe muchia dezgustului sau silei faţă de sine însuşi. Desigur, trupul său avea să-şi revină după această seară de destrăbălare, dar era mândru de conformaţia sa: datorită muşchilor săi abdominali putea să aibă orice femeie dorea. Şi-a strecurat palmele sub vestă ca să se convingă pe furiş că muşchii erau încă acolo.

— Aşa nu merge!

Tom, mai matolit ca de obicei, mai aghesmuit decât James, venea spre el împleticit, cu şoldurile izbindu-i-se de marginea mesei, cu faţa lată, plăcută, de un roşu-cireşiu. N-ai fi bănuit că sub strălucirea pielii lui şi părul ăla de filfizon se află o minte brici. Avea să ia nota maximă la licenţă şi la masterat, pentru că avea abilitatea crucială de a cântări exact volumul de muncă necesar pentru a obţine rezultate excelente. James împărţise cu Tom ore de seminar în trimestrul de vară al anului doi – un timp pe care *el* îl petrecuse vâslind, plimbându-se cu barca şi, înainte de Sophie, culcându-se cu cât mai multe fete posibil – şi se bazase în mare măsură pe Tom, dar tot fusese surprins de măsura în care prietenul său reuşise să-i îmbrobodească pe toţi. Niciunul dintre ei nu frecventa Union[33] – bătrâni cu idei învechite, foşti care „nu fuseseră niciodată”, cum spunea Tom –, dar, cu toate astea, simţea că Tom, cu un loc rezervat după examenele finale la Departamentul de Cercetare al Partidului Conservator, putea să facă ceea ce intenţiona şi să-şi făurească o carieră politică strălucită.

Nu că ai fi zis asta acum.

— Aşa nu merge deloc.

Tom a izbit cu palma în masă cu un zâmbet dement, apoi a tras aer pe nas. Prizase câteva linii de cocaină, ceea ce explica volubilitatea lui neobişnuită.

---

[33] Oxford Union Society, asociaţie a studenţilor care organizează frecvent dezbateri.

— Avem nevoie de mai multă şampanie, nu, Jackson? L-a prins pe şeful de sală într-o îmbrăţişare de urs. Mai multă şampanie. Mai multă şampanie. Mai mult *Bolly!* Ne trebuie mai mult Bolly şi ne trebuie acum!

S-a auzit un răget general de aprobare din partea lui George, Nicholas şi a Onorabilului Alec, tipii de la capătul mesei unde erau ei; şi un strigăt de luptă din capătul celălalt, unde Hal moţăia pe podea, cu coada de la fracul bleumarin plină de cioburi de sticlă; cămaşa îi era scoasă din cingătoare, lăsând la vedere semiluna delicată, palidă, a stomacului care atârna afară. O pată întunecată înflorea la prohab, şi băiatul a scos un râgâit grav, cu aromă de fructe.

— Hai să n-o bem. James a propus o nuanţă de prudenţă. Hai s-o prăpădim!

Faţa lui Tom s-a destins într-un zâmbet plin de înţelegere.

— Haide, Jackson. Până la ultima Bolly. Până la ultima Bolly-olly-olly. Hai s-o bem şi apoi s-o pişăm pe pereţi.

Şeful de sală a ridicat mâna, într-un gest vag rugător.

— Haide, omule! Care-i problema? a protestat Tom, pe când Nicholas scotea un răcnet, iar George îşi deschidea şliţul, pregătindu-se să-i urmeze ad litteram vorbele. N-o s-o pişăm cu adevărat – bagă-ţi la loc daravela, George. O s-o turnăm, oricum.

Şi l-au dus, pe jumătate pe sus, pe jumătate înghiontit, până la frigiderul cu şampanie, apoi l-au urmărit cum scoate ultimele zece sticle care se adăugau celor douăzeci date deja pe gât.

— Hai odată, omule! George, cu penisul îndesat la loc în pantaloni şi cu fermoarul tras la iuţeală, era într-o dispoziţie tiranică. Destup-o, destup-o, destup-o! Iisuse. Ce naiba e cu tine? Tare te mai moşmondeşti...

— ...şi vars-o, a răcnit Tom când Jackson, cu degetele tremurând pe când desfăcea împletitura de sârmă, a reuşit în sfârşit să scoată primul dop şi a început să golească sticla în chiuveta din bucătărie, cu bulele sfârâind pe oţelul inoxidabil.

Una dintre chelneriţe s-a îndepărtat; dar cea mai în vârstă – o fată brunetă, frumoasă într-un fel bătător la ochi – a rămas lângă şeful ei, înmânându-i o sticlă după alta, cu faţa împietrită de dezaprobare. Meschinăria unei minţi înguste. Ei, dracu' s-o ia. Ea n-ar fi niciodată în stare să facă aşa ceva.

— Şi următoarea! a zbierat James. Hai odată, omule...

Stătea aproape de şeful de sală, conştient de faptul că îl domină pe bărbatul acesta micuţ – maximum un metru şaptezeci şi trei – şi de ameninţarea potenţială a prezenţei sale. S-a tras un pic în spate: nu era nevoie să se poarte banditeşte. Nu era stilul său. Trântirea farfuriilor şi spargerea ferestrelor le accepta ca inevitabile; parte din tradiţia Libertinilor, haosul fiind în etosul clubului, impresia generală că li se cuvenea totul şi de invincibilitate faţă de cei care urmaseră şcoli medii de rang inferior sau şcoli în care nu se intra pe bază de selecţie, pe care îi cunoştea prea puţin şi cu care, cu siguranţă, nu se amesteca niciodată. Însă nu era nevoie să fie bădăran. Lăsa asta pe seama celor ca Hal şi Freddie, a căror brutalitate era grosolană; nu puteau concepe să fie politicoşi când erau nesăbuit de violenţi. James avea grijă întotdeauna să-şi ceară scuze din belşug pentru distrugerile produse; era primul care scotea pumnul de bancnote şi aduna banii care să compenseze stricăciunile. Nu te costă nimic să fii politicos, îi spusese întotdeauna mama lui; şi ajută mult la aplanarea problemelor şi la a te face plăcut.

— Şi următoarea! au urlat în cor Tom, Nick şi Alec. Pân' la ultima Bolly! Pân' la ultima Bolly! Pân' la ultima Bolly! Pân' la ultima Bolly!

Vocile lor au urcat până la un răget cumplit, în vreme ce călcau în picioare cioburile de porţelan şi se legănau pe lângă draperiile de catifea de culoarea vişinei putrede, de care Cassius s-a agăţat, iar catifeaua a căzut peste el ca la sfârşitul unei piese de teatru când bara s-a desprins din perete.

— Domnilor, vă rog.

Jackson avea faţa crispată, vocea panicată şi se uita la bucata de ciment de deasupra barei şi la bucăţelele de tencuială care cădeau ca nişte fulgi.

— Hait! Tom, încântat ca un şcolar neascultător, a zâmbit cu gura până la urechi, apoi s-a răsucit spre şeful de sală cu acea bunăvoinţă care în viitor avea să-i permită să aplaneze multe controverse politice. Îmi pare nespus de rău, dragul meu. Fireşte, vom plăti.

Jackson părea în continuare neliniştit, dar dezaprobator, cu epuizarea citindu-i-se pe chip; se pare că devenea conştient de faptul că restaurantul său avea să fie închis câteva zile şi de vâlva pe care o va stârni acest lucru, cu toate că James era sigur că îl mai vandalizaseră şi altă dată.

— Pân' la ultima Bolly, pân' la ultima Bolly!

Alec, îndopat cu cocaină, ca de obicei, continua să cânte, şi s-au bălăbănit cu toţii spre bucătărie şi spre destuparea masivă. Ca o urină efervescentă, şampania făcea spumă, sfârâind în jos pe scurgere într-un lung şuvoi auriu.

— În anii următori, a zis Tom, înconjurându-l cu un braţ conspirativ pe cel mai bun prieten al său, vom putea să zicem: eram destul de bogaţi ca să aruncăm Bolly... Tineri auriţi, ha?

A râgâit discret, apoi a râs şi şi-a apăsat buzele umede pe obrazul lui James.

James s-a tras deoparte: nu era destul de beat încât să-i placă să fie pupat de Tom. Se gândea la alte buze.

— Avem nevoie de nişte femei.

Nevoia era presantă.

— Femei! Tom şi-a scuturat capul. Beleaua cu femeile e că trebuie să te străduieşti aşa de al dracu' de tare.

George, aplecat peste o linie de cocaină pe care reuşise s-o întindă pe masă, şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Pune-le ceva în băutură, a zis Sebastian. Asta le turteşte aşa de tare, că nu mai e nevoie de preludiu.

James s-a cutremurat.

— Nu-i pe gustul meu. Îmi place ca ele să aprecieze ce fac.

— Jim n-are nevoie de asta, a zis tărăgănat Cassius, privindu-l cu invidie prost ascunsă. Are ceva din Errol Flynn.

James a ridicat din umeri. Nu era nevoie să nege sau să confirme presupunerea lui Cassius. O avea mare ca o sticlă de Vittel, după cum spusese cândva o fată.

— Porţii duble de votcă în plus, a insistat Seb. Asta trebuie să facem noi, ceilalţi, dacă nu vrem să ne mulţumim cu sodomia. Să le măsluim băutura şi să le-o tragem tare.

Şi-a golit paharul din trei înghiţituri, cu mărul lui Adam săltând aprig, apoi s-a uitat drept la James, cu o privire fixă în ochii spălăciţi pe faţa dolofană, încă neformată; sperând să obţină o reacţie.

— Sau să le spintecăm cauciucurile de la biciclete, ca să nu poată pleca. Să n-aibă încotro, să rămână şi să fie călărite.

James n-a zâmbit. O clipă a simţit repulsie faţă de acest băiat de la Christ Church, cel mai bogat membru al clubului – familia lui făcuse milioane din vânzarea cu amănuntul –, dar cel despre care ştia cel mai puţin; banii lui de parvenit erau prea sclipitori şi nu la fel de demni de

încredere ca averile vechi pe care se sprijineau cei mai mulţi dintre ei. Apoi a ridicat din umeri. Seb era novice: un boboc fără experienţă sexuală care se străduia prea tare să fie bărbat, dar era inofensiv, nu? Băiatul a zâmbit, cu buzele ca de cauciuc bine lipite, însă ochii îi erau în continuare reci, şi din nou James a simţit un fior de nelinişte: o nevoie să se distanţeze; poate să se îmbete mai tare sau să se drogheze, dacă nu putea să iasă singur să-şi găsească o femeie. Să caute o senzaţie nouă care nu doar să-i abată atenţia, ci să-l copleşească.

I-a făcut semn din cap lui George şi, de data asta, s-a înclinat în faţa inevitabilului, a tras pe nas cocaina pură, cu gust iute, şi apoi a aşteptat să-şi facă efectul şi, Dumnezeule mare, era bună şi se simţea bine, se simţea al dracu' de invincibil. Ce-i trebuia să asculte rahatul lui Seb, când putea acum să se ducă să facă rost de o fată? Mai multe fapte, mai puţine vorbe, pentru că era al dracu' de chipeş, nu-i aşa? Cu toţii ştiau asta: Libertinii, Soph şi toate celelalte fete de la Oxford. Era un afurisit de zeu al iubirii şi putea s-o ţină aşa ore în şir, o avea mare ca o sticlă de Vittel, cu snaga unui canotor, limba unei şopârle, buzele lui Jagger... mă rog, nu, nu Jagger, afurisită de pocitanie... dar era ca focu' la pat, ştia asta, şi mai era şi amuzant; era o pradă a dracu' de bună şi, oricât de mult ar fi ţinut la tipii ăştia, mă rog, ţinea la Tom, cel puţin, avea locuri unde să se ducă, fete pe care să le vadă, noaptea abia începuse şi avea înainte o noapte întreagă de dragoste, dacă izbutea să treacă peste zidul colegiului lui Soph – ţepuşele de lângă remiza bicicletelor – şi să-i bată la uşă; sau să găsească pe cineva nou, pentru că după asta tânjea pe moment: altă gură, alţi sâni, alte picioare care să i se înfăşoare în jurul mijlocului sau să-i mângâie urechile, alt fel de a geme la orgasm, pentru că, fireşte, ea o să aibă orgasm, fata asta nouă imaginară care era doldora de posibilităţi – pentru că el era ca focu' la pat, o avea mare ca o sticlă de Vittel...

I-a scăpat un chicotit – nu râsul bărbătesc pe care i-l ştia lumea, ci un sunet mai tânăr şi mai vesel, ca al unui copil de şapte ani, înainte să fi fost trimis la şcoală şi să înveţe să fie bărbat. Un râs dezvăluind complicitate şi intimitate, pentru că îi erau dragi aceşti tipi, aşa cum îi erau dragi fetele, nu-i aşa? Păi, nu, nu chiar aşa cum îi erau dragi fetele, doar nu era gay, pentru numele lui Dumnezeu, dar îi era drag de Tom. Cel mai bun prieten al său încă din clasa întâi; ar fi făcut orice pentru el. Mă rog, aproape orice. *Doamne,* cât de drag îi era. O să-i spună acum cât de drag îi este... cel mai drag prieten; cel mai bun dintre băieţi...

— Auzi, Tom. I-a înconjurat umerii cu braţele şi l-a tras spre el; i-a dat pupicul de care se ferise mai devreme. Hai să mergem să facem rost de nişte femei.

— Femei. Beleaua cu femeile e... a început Tom.

— Da, da. Ştiu. Beleaua cu femeile e că trebuie să te străduieşti aşa de al dracu' de tare, a încheiat el, şi acel chicotit a ieşit din nou la suprafaţă – ascuţit şi voios – pentru că era al dracu' de amuzant.

El era al dracu' de amuzant. De ce nu-şi dădeau seama cu toţii cât de amuzant era el?

— Beleaua cu femeile e... a repetat Tom.

— N-au coloană vertebrală!

— Nu. Tom părea derutat. N-au zdrăngălău.

— Păi, lucrul ăsta poate fi corectat, a chicotit el.

— Beleaua cu femeile...

Răspunsul sărea de-a binelea în ochi, aşa că James n-a putut să se înfrâneze şi a trântit-o, cu râsul făcând cuvintele să explodeze afară din el.

— Beleaua cu femeile e că nu ştiu ce mama dracu' vor!

S-a încovoiat de râs şi şi-a zis: acuma, de ce nu râd ceilalţi? În loc să buşească de podea farfurii ori, în cazul lui Seb, să încerce să pipăie biata fată. Drăguţă într-un fel ţipător; fusta până-n fund; fruntea încreţită, ca şi cum ar fi fost supărată de-a binelea pe el, cu toate că Seb era inofensiv, sau James credea că era inofensiv, şi ea era îmbrăcată de parcă ar fi căutat-o cu lumânarea... Fusta până-n fund şi bluza cu decolteu adânc.

— Aaau!

Fata a ţipat şi ochii ei negri l-au fulgerat pe Seb, care trebuie s-o fi ciupit de fund şi acum arăta aşa de sfios şi ţinea mâinile ridicate, ca şi cum n-ar fi fost vinovat, cu toate că era clar că se furişase pe la spatele ei.

— Domnilor. Mă tem că va trebui să plecaţi. Faţa lui Jackson era boţită ca o prună putredă când s-a apropiat de Seb, şi lui James i-a trecut prin cap că fata ar putea să fie fiica lui. Aveau aceiaşi ochi – mure îngheţate pe o faţă ca o budincă – şi părea că vrea să-l pocnească. Trebuie să insist să plecaţi de aici. Aţi sărit peste cal. Chiar asta vreau să spun. Aţi sărit peste cal.

Şi-a îndreptat spatele şi, pentru o clipă, aerul a vibrat de posibilitatea violenţei: o tensiune care radia între şeful de sală şi Seb,

intensă. Nimeni n-a vorbit – tensiunea se întindea peste încăperea luminată de lumânări, în vreme ce James încerca să-şi dea seama cum de s-a schimbat aşa de repede atmosfera din ceva amuzant şi jovial, distrugerea voioasă provocată de Libertini, care erau nişte gentlemani, chiar erau, în cea de acum: ceva de prost gust şi jenant. Exact opusul atmosferei pe care izbuteau întotdeauna s-o creeze.

A deschis gura, încercând să se gândească la ceva potrivit de amabil, însă Tom a intervenit:

— Dragul meu, sigur că o vom face. O mie de scuze. Te rog să ne spui cât îţi datorăm. Şi apoi, către Seb: Hai, omule. Hai să ieşim la aer. E vremea să încheiem seara, ce zici? Să ne ducem acasă.

Dar Seb nu s-a lăsat.

— Ce mama dracu'! Un tip îi face unei fete un compliment. Îi zice că-i arătoasă – cu toate că *retrag asta;* o retrag *chiar acum* – şi ea se-ncontrează. Nu-i în stare să accepte. Nu-i în stare să accepte un compliment. Ce tâmpenie! Ce tâmpenia dracului.

S-a uitat în jur, nevenindu-i să creadă, şi preţ de un moment groaznic a părut că ochii i se vor umple de lacrimi.

— Dragul meu, James îndesa bancnote în mâna şefului de sală, 100 şi 200 şi 300 de lire – nu destul ca să acopere pagubele, dar destul, spera el, ca să-i abată atenţia.

— E tâmpenia dracului, vă zic.

Seb nu putea fi potolit, n-avea de gând să se lase condus afară în linişte, şi deodată s-au auzit un trosnet şi alt clinchet de sticlă, când a ridicat un scaun şi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se întâmpla, l-a azvârlit în vitrină şi, prin ea, în stradă.

— Ha! În tăcerea uimită a răsunat un chiuit din partea de cameră unde se afla Hal şi unde Onorabilul Alec a început să bată din palme, la început rar, apoi cu înverşunare. Al naibii de bun spectacol, omule; al naibii de bun spectacol.

Dar nu era, nu-i aşa? În vreme ce George şi Nick şi Cassius şi un Hal plecat cu sorcova, aţâţaţi de explozia de zgomot, i se alăturau în aplauze şi distrugere, iar Jackson mergea spre foaier, la telefonul restaurantului, James i-a prins privirea lui Tom. O noapte în arest nu era o variantă acceptabilă; ar fi o complicaţie zdrobitoare. Erau invincibili, da, însă niciunul dintre ei n-avea nevoie de asta. Şi – aici era vag conştient de cocaina care îi afecta gândirea de obicei cumpătată – *aveau* să fie ei, nu? Libertinii care, la fel ca Icar, au zburat cel mai

aproape de soare? Era mult mai bine s-o şteargă acum, să-i lase să tragă ponoasele pe tipii mai tineri, cei care acum răsturnau totul şi spărgeau alte pahare şi – of, Doamne, George îşi scotea iar membrul, în vreme ce Hal îşi vărsa maţele, un şuvoi gros de vomă ţâşnindu-i printre buzele fleşcăite.

Toate astea au fost transmise printr-o privire rapidă; o întâlnire a ochilor care nu mai necesita altă confirmare. Şi au şters-o. S-au furişat de acolo în vreme ce Jackson vorbea la telefon cu poliţia, iar biata chelneriţă stătea tupilată lângă el, făcându-se una cu peretele când au trecut prin dreptul ei. James a rostit din vârful buzelor un „scuze", pentru că nu te costă nimic să fii politicos, zicea întotdeauna mama sa, te ajută să aplanezi problemele, pentru că nimeni nu-şi doreşte necazuri; şi apoi au ajuns afară, în noaptea geroasă de ianuarie.

— Porcăria naibii.

Tom şi-a trecut degetele prin bretonul castaniu-deschis, un gest obsesiv pe care James îl recunoştea din rarele momente de mare tensiune: la şaptesprezece ani, când crezuse că o lăsase gravidă pe o iubită de acasă; în acea zi la şcoală, spre sfârşitul după-amiezii, când fuseseră prinşi fumând marijuana şi, pentru un moment, în biroul directorului, părea că vor fi exmatriculaţi.

— Şşşt.

Avertismentul s-a sfârşit într-un chicotit.

— Ştiu. Porcăria *naibii!*

În vocea lui erau groază şi încântare, şoc şi minunare, şi apoi şi-au luat picioarele la spinare – în vreme ce sirena unei maşini de poliţie a început să se tânguiască departe, pe St Aldate, spre ei şi în jos pe High Street.

„Suntem invincibili, ai dracu' de invincibili", şi-a zis James, şi apoi: „Se apropie" – în timp ce fugeau de sunet, cu fracurile fâlfâind, cu inimile bubuind, muşchii picioarelor arzând, ca şi cum s-ar fi trudit să facă cele mai grele exerciţii la sală; sau lungimea finală, chinuitoare, într-o întrecere de canotaj.

Inima îi zvâcnea între coaste, acest muşchi mare care nu l-a lăsat niciodată baltă, şi el zbura, cu un ultim val de energie care îl împingea peste piatra cubică până ce au fost acolo: au ajuns în sanctuarul colegiului lui Tom, Walsingham. Porţile din stejar erau încuiate, aşa că au sărit peste zid, cu fracurile sfâşiate când au trecut peste ţepuşe; cu palmele usturându-i de la frecarea cu piatra. Dar n-avea importanţă,

pentru că pe jumătate ţistuiau, pe jumătate râdeau. Erau invincibili, zău că erau. Fuseseră mai deştepţi ca toţi ceilalţi; reuşiseră. Erau în siguranţă. Acasă.

A făcut o pauză în vreme ce se căţăra pe ţepuşe, în partea de sus a zidului: aproape de bolta bleumarin, stele, ceruri şi, da, garguiele care se uitau chiorâş. Stăpânul castelului; stăpânul acestui tărâm. Şi-a tras sufletul, rezemându-se de un turn; simţind sub degete duritatea pietrei, căldura ei şi vârsta: aici de 400 de ani sau mai mulţi. Invincibili, într-un fel în care ei n-aveau să fie niciodată.

— Vii sau nu? a strigat în sus Tom, care ajunsese în siguranţă jos; ochii îi licăreau, iazuri de căldură şi încredere. Doamne, cât de drag îi era; ar face orice ca să-l apere. Făcuseră front comun împotriva lumii din acel prim trimestru de şcoală; legaţi prin sport, şcoala medie particulară, adolescenţă, acea săpuneală încasată de la director; împărtăşiseră primele experienţe: drogurile – marijuana şi cocaină – şi, presupunea, bâjbâielile comune în masturbare, sex.

Dintr-odată, noaptea s-a aplecat ameninţătoare asupra lui, şi s-a lăsat să cadă, aterizând uşor printre umbre, acolo unde portarul de noapte, instalat comod în faţa televizorului portabil, în lojă, n-avea cum să-i zărească; unde paşii lor – pocnete pe ciment – păreau să se topească.

— Un ultim păhărel?

Tom i-a pus braţul pe după umeri, cu răsuflarea caldă pe obrazul lui.

— Un ultim păhărel, a încuviinţat.

18

— KATE —

26 aprilie 2017

Ora douăsprezece. A treia zi, şi Angela Regan, QC, loveşte uşurel cu stiloul în dosar: *toc-toc, toc-toc, toc-toc, toc-toc:* bubuitul unei tobe pe câmpul de luptă când se crapă de ziuă, în vreme ce pacea plină de spaimă se sparge în zori.

Se apleacă în faţă, cu sânii apăsaţi pe dosar, şi un inel cu diamant ca un box care îi încununează mâna dreaptă scânteiază în lumină. La cei în jur de cincizeci şi cinci de ani ai săi, cu rădăcini muncitoreşti din Irlanda de Nord, este o alegere inspirată. Dacă James Whitehouse şi-a petrecut adolescenţa jucând Fives[34] şi spunând rugăciuni în latină, doamna Regan îşi croia drum prin cartierul Ardoyne[35] al Belfastului fanatic – şi plănuia cum s-o şteargă cât mai iute de acolo.

Acum îi zâmbeşte Oliviei şi îşi trage sub sâni mâinile surprinzător de mici. Zâmbetul îi este scurt şi nu ajunge până la ochi, pentru că nu e ipocrită: orice căldură va dispărea mai repede ca promoroaca de pe fereastra tribunalului după ce va ajunge la miezul mărturiei.

Olivia priveşte drept în faţă, ca şi cum ar fi hotărâtă să nu se lase intimidată de această femeie pe care o percepe ca nu prea prietenoasă. Cu bărbia ridicată, îşi pune mâinile în faţă, pe marginea boxei martorilor, îmi prinde privirea şi rânjeşte cam strâmb.

— Domnişoară Lytton. O să încerc să nu vă reţin mult, dar sunt câteva puncte pe care trebuie să le verificăm, începe Angela cu un ton mieros, care are rostul de a o amăgi cu senzaţia falsă că e în siguranţă, cu toate că Olivia, în defensivă, nu poate să nu ştie că încearcă s-o prindă în capcană. Am auzit că aţi avut o relaţie sexuală cu domnul Whitehouse, e corect?

— Da.

— Şi cât a durat?

— De la jumătatea lui mai până pe 6 octombrie, când a rupt relaţia

---

[34] Sport în care o minge este lovită de un zid cu mâna goală sau înmănuşată.

[35] Cartier muncitoresc în care predomină catolicismul şi naţionalismul irlandez.

cu mine. Aşadar, ceva mai puţin de cinci luni.

— Şi mi se pare că ne-aţi spus că atunci când v-aţi *ciocnit* de el în ascensor *încă îl mai iubeaţi?*

— Da.

— Prin urmare, în ce moment v-aţi îndrăgostit de el?

— Presupun că imediat. Are acest efect asupra celorlalţi. E foarte charismatic. Te... eu... m-am îndrăgostit de el.

— Însă la data în discuţie eraţi despărţiri, nu?

— Da, încuviinţează ea din cap.

— Şi cum v-a făcut asta să vă simţiţi?

— Cum m-a făcut să mă simt? Pare uluită de o întrebare atât de evidentă. Păi... am fost *nefericită.*

— *De ce?*

— Pentru că eram îndrăgostită de el... şi pentru că nu mă aşteptasem. La congres am petrecut noaptea împreună. Apoi, după două zile, când ne-am întors în Londra, a rupt relaţia.

Incredulitatea – durerea stârnită de purtarea lui – este cuprinsă în răspuns. Priveşte în jos, conştientă că a dezvăluit prea multe emoţii confuze şi s-a abătut de la scenariul ei sobru, igienizat.

— Ajungând la data în discuţie încă mai eraţi *nefericită?* După numai o săptămână?

— Eram necăjită, însă hotărâtă să mă comport profesionist. M-am asigurat că asta n-o să-mi afecteze munca şi că n-o să-şi dea seama colegii – şi nici James. Era ultimul lucru pe care l-am fi dorit amândoi, zice ea.

— Însă aveaţi în continuare sentimente puternice. Ne-aţi spus că încă îl mai iubeaţi, nu?

— Da. Fireşte că încă eram afectată. Încă mai eram necăjită.

— Şi eraţi furioasă, nu?

— Nu.

Negarea e un pic prea rapidă ca să fie cu totul convingătoare. Un simplu „nu” poate să dezvăluie atât de multe, cu singura lui silabă simplă, şi asta sugerează că Olivia simţea o licărire de mânie.

— Chiar aşa? Bărbatul de care eraţi îndrăgostită a rupt relaţia cu dumneavoastră *din senin* şi apoi a vrut să vă purtaţi complet profesionist? Nu vi s-ar putea reproşa dacă aţi simţi un strop de mânie, nu?

— N-am simţit mânie.

— Fie cum spuneţi dumneavoastră.

Angela îşi flutură mâna într-un gest de neîncredere evidentă.

— Permiteţi-mi să revin la ziua în discuţie. Aţi spus că eraţi pe coridorul comisiei şi că pe domnul Whitehouse îl preocupa un articol din *The Times* în care era acuzat de aroganţă?

— Da.

— Şi că i-aţi spus – a, aici este – că „aroganţa poate să fie *înnebunitor de atrăgătoare”.* Ce *voiaţi să spuneţi* prin asta?

— Voiam să spun ceea ce am spus... Că aroganţa poate fi o calitate atrăgătoare.

— Voiaţi să spuneţi că *dumneavoastră* îl găseaţi pe *el* „înnebunitor de atrăgător”, nu-i aşa?

— Presupun că da.

— *Presupuneţi* că da?

Un scurt moment de tăcere, apoi:

— Da.

— Şi, după ce-aţi spus asta, el deschide uşa care dădea din coridorul comisiei în scara spre hol; cheamă ascensorul; apasă butonul de deschidere a uşii şi, mi se pare, aţi intrat prima?

— Nu-mi amintesc.

— *Nu vă amintiţi?* Angela se preface că nu-i vine să-şi creadă urechilor şi se uită spre juraţi ca să marcheze aparenta incoerenţă a martorei. Se răsuceşte înapoi spre Olivia. Ei bine, dacă-mi permiteţi să citez din depoziţia dumneavoastră, pe care o am aici, aţi spus foarte clar: „A chemat ascensorul şi am intrat prima. El m-a urmat”.

— Atunci aşa trebuie să fi fost, zice Olivia.

— Aşadar, i-aţi spus că îl găsiţi „înnebunitor de atrăgător” şi apoi l-aţi condus în ascensorul a cărui uşă a deschis-o el?

— Nu l-am condus. Uşa s-a deschis şi el m-a condus înăuntru.

— Dar nu v-aţi împotrivit?

— Nu.

— Nu v-aţi întrebat de ce face asta?

— Nu.

— Cu toate că ar fi trebuit să rămâneţi pe coridorul unde se afla sala comisiei şi aveaţi o şedinţă la care trebuia să participaţi în mai puţin de un sfert de oră, nu v-aţi întrebat de ce face asta şi nu v-aţi împotrivit în niciun moment să intraţi în ascensor?

Un scurt moment de tăcere. Apoi:

— Nu, zice Olivia fără tragere de inimă.

Angela aşteaptă, cu fruntea încreţită într-un V, apoi priveşte în jos spre hârtiile ei, ca şi cum ar fi căutat o explicaţie credibilă. Când vorbeşte, are vocea joasă şi din tonul ei răzbat neîncrederea şi o doză substanţială de dispreţ.

— Ce credeaţi *că face* când a chemat ascensorul?

— Nu ştiu.

— Ei, haideţi acuma. Sunteţi o femeie foarte inteligentă. I-aţi spus acestui bărbat cu care aţi avut o aventură că îl găsiţi înnebunitor de atrăgător – şi apoi el cheamă ascensorul şi intraţi prima, *fără nicio întrebare. O* pauză. Vă ducea într-un loc *privat,* nu-i aşa?

— Nu ştiu... Poate, zice ea.

— *Poate?* Nu aveaţi niciun motiv să intraţi împreună în acel ascensor. Şedinţa la care trebuia să participaţi era pe acel coridor, nu?

— Da.

— Şi birourile dumneavoastră erau în cu totul altă clădire?

— Da.

— Şi cred că acel ascensor duce doar jos, în New Palace Yard, unde puteaţi s-o luaţi la dreapta şi să vă întoarceţi la Portcullis sau la stânga spre Holul Central. Niciun loc care ar avea de-a face cu şedinţa? Niciun loc în care ar fi trebuit să fiţi?

— Da.

— Prin urmare, *la ce v-aţi gândit* când aţi intrat în ascensor?

Urmează o pauză lungă, în care o lasă pe Olivia să îndure chinul de a nu fi în stare să vină cu o explicaţie nevinovată. E crudă ca o felină: o pisică jucându-se cu şoricelul, îi lasă loc de fugă, îl aruncă în aer, înainte să-şi înfigă ghearele în el.

Lovitura e perfidă.

— Vă ducea într-un loc privat, nu-i aşa?

Tăcerea e dureroasă – lungă şi încordată, înainte ca Olivia s-o spargă cu o voce atât de mică, încât e aproape o şoaptă.

— Da, zice.

— Aşadar, vă conduce înăuntru şi, ajunşi în ascensor, vă sărutaţi.

— Da.

— Mi se pare că a fost un sărut înfocat?

— Da.

— Un sărut franţuzesc. Cu limbile?

— Da.

— „Mă pipăia peste tot”, aţi spus. Aşadar, intraţi în ascensor cu acest bărbat despre care ne-aţi spus că încă îl mai *iubeaţi, pe* care îl găseaţi „înnebunitor de atrăgător”, şi vă sărutaţi cu înfocare.

— Da.

— Vă pune mâinile pe fund.

— Da.

— Şi vă descheie bluza.

— Da... A smucit de ea.

— Smucirea sugerează o oarecare forţă. A sărit vreun nasture?

— Nu.

— A fost ruptă?

— Nu.

— Aşadar, poate că e mai corect să spunem că, într-un moment de pasiune, a desfăcut-o?

Faţa Oliviei se schimonoseşte în vreme ce se chinuie să rămână calmă în faţa unei astfel de lipse de încredere. Face un compromis.

— A desfăcut-o *cu forţă.*

— Înţeleg.

Angela îşi lasă scepticismul să impregneze atmosfera înainte să meargă mai departe:

— Aşadar, a desfăcut-o *cu forţă* şi v-a făcut ceea ce s-ar putea numi o muşcătură amoroasă undeva, deasupra sfârcului stâng.

— M-a învineţit şi m-a durut.

— Vom susţine că natura unor astfel de muşcături este să lase vânătăi şi că mulţi ar putea s-o descrie ca muşcătură *din pasiune* – Angela se uită spre juriu; „am trecut cu toţii prin asta”, spune privirea ei –, însă doar în acest moment spuneţi, şi aici priveşte în jos, spre însemnări, mărind tensiunea şi posibilitatea căderii în derizoriu. De-abia acum, când v-a sărutat sânii cu înfocare, spuneţi: „Nu, *nu aici”, e corect,* nu?

O pauză, apoi un „Da”, călcându-şi pe inimă.

— Nu fac decât să vă verific depoziţia. Nu spuneţi: „Nu, nu face asta. Nu vreau”. Nici măcar nu spuneţi, simplu: „Nu”. Spuneţi doar – în momentul în care vă desfăcuse bluza, cu forţă sau nu – de-abia acum spuneţi: „Nu, nu aici”.

— Da... Eram îngrijorată că ne-ar putea vedea cineva.

— Eraţi îngrijorată că v-ar putea vedea cineva.

— Ar fi fost extrem de jenant.

— Şi asta era grija dumneavoastră: că *v-ar putea vedea cineva.* Nu că o făcea – acest bărbat pe care încă îl iubeaţi, cu care aţi avut o relaţie sexuală şi cu care aţi intrat de bunăvoie în ascensor. Grija dumneavoastră atunci când v-a desfăcut bluza şi v-a pus mâinile pe fund era că *v-ar putea vedea cineva?*

— Mă şocase cu muşcătura – dar, da, asta era principala mea grijă *în acel moment.*

O pauză. Angela se uită din nou la însemnările ei; îşi scutură capul, ca şi cum nu-i venea să creadă că aude asta. Vorbeşte mai rar şi vocea îi e mai joasă:

— Sunteţi *sigură* că asta aţi spus *cu adevărat?*

— Da.

— Că aţi spus: „Nu, nu aici”. În acest moment?

— Da.

O pauză foarte lungă. Angela mută de colo colo nişte hârtii. Priveşte în jos, ca şi cum ar încerca să se adune. Olivia pare zguduită: lăsată în aer şi aşteptând să fie atacată. Ştie că se petrece ceva.

— Nu era prima oară că aveaţi raport sexual cu domnul Whitehouse în Camera Comunelor, nu-i aşa?

Reporterii de pe banca presei îşi îndreaptă brusc spatele: aproape că poţi vedea cum ciulesc urechile, în timp ce pixurile aleargă pe carnete. Numai Jim Stephens, rezemat de spătar, arată moleşit, ca de obicei, însă ştiu că toate citatele incriminante sunt notate.

Culoarea dispare din obrajii Oliviei. Ochii îi fulgeră spre mine, însă n-o pot ajuta şi mă uit în altă parte, în timpul îndelungatei confruntări juridice din prima zi, Angela a depus o cerere în temeiul articolului 41 pentru a cita istoria sexuală precedentă – argumentând că existau două incidente identice cu cel din acest caz – şi am fost de acord ca materialul să fie inclus, pe baza faptului că ultimul lucru de care aveam nevoie era ca James Whitehouse, dacă era condamnat, să folosească excluderea lui ca temei de apel.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Vocea Oliviei este mai înaltă cu un semiton decât de obicei.

— O, ba cred că ştiţi. Dacă-mi permiteţi să vă amintesc seara de 29 septembrie 2016 – cu două săptămâni înainte de ziua în discuţie. V-aţi întâlnit cu domnul Whitehouse în biroul lui. Era trecut puţin de nouă seara, nu-i aşa?

— Da.

E supusă.

— Trebuia să mergeţi la petrecerea unui prieten. Colega dumneavoastră, Kitty Ledger, vă aştepta la Red Lion, însă cred că eraţi în întârziere, nu?

— Un pic, da.

— Şi de ce anume?

Tăcere.

Angela se răsuceşte spre juriu şi, practic, îşi dă ochii peste cap.

— Eraţi în întârziere pentru că aţi avut raport sexual sub impulsul momentului cu domnul Whitehouse în biroul său, nu-i aşa? Sex oral, pe care l-aţi făcut dumneavoastră, şi apoi raport sexual pe biroul lui. Când putea să intre oricine; putea să vă vadă oricine. Raport sexual pasional, riscant, exact de felul celui la care v-aţi dedat în ascensor.

Reporterii mâzgălesc frenetic şi unii dintre juraţi se uită la ea cu ochii holbaţi: se poate simţi cum simpatia se scurge din femeile mai puţin tinere, în timp ce îşi reconsideră părerea. Faţă Portocalie e încântată de această răsturnare de situaţie, iar femeia mai în vârstă priveşte cu ochii mijiţi.

— Cred că a mai fost şi altă ocazie, nu?

Olivia nu răspunde; priveşte în jos, cu sângele îmbujorându-i gâtul.

— Pe 27 septembrie – cu două zile înainte de asta?

În continuare, niciun răspuns.

— Există un studio de înregistrare BBC ascuns la capătul galeriei de jos a reporterilor şi, în jurul orei nouă seara, v-aţi întâlnit acolo cu domnul Whitehouse, nu-i aşa?

Olivia scoate un chiţăit: un sunet care pare să-i fi ieşit de pe buze fără să vrea.

— *V-aţi întâlnit* acolo cu domnul Whitehouse?

— Da, zice Olivia în cele din urmă.

Angela scoate un mic oftat.

— Şi aţi avut acolo un raport sexual riscant, pasional. De data asta raport sexual fără înflorituri; dar raport sexual pe care ar fi putut să-l vadă oricine intra. Clatină din cap. Pare să existe aici un tipar – de raporturi sexuale riscante în mediul de lucru.

Însă dacă juraţii cred că Olivia o să înghită fără crâcnire această ultimă doză de umilire, au subestimat-o.

— Nu.

— Nu?

Angela, aflată pe teren sigur, înalţă o sprânceană.

— În primele două ocazii a fost raport sexual consimţit. Raport sexual pe care îl doream amândoi. Vorbim aici despre ceva cu totul diferit.

Vocea îi tremură şi i se frânge, cu furia şi teama unindu-se, apoi şovăie şi se opreşte – ca şi cum Olivia n-ar avea puterea să i se împotrivească acestui adversar feroce: ca şi cum ar admite că a fost condamnată de propria recunoaştere sinceră a dorinţei.

— Aţi avut raport sexual în Camera Comunelor în două rânduri, cu ceva mai mult de două săptămâni înainte de acest incident din ascensor. Raport sexual riscant, în care v-ar fi putut surprinde oricine; pe care l-ar fi putut vedea oricine, nu-i aşa? întreabă Angela. Face o pauză, lăsând tensiunea să se acumuleze. Un simplu „da” ar fi de ajuns.

Judecătorul Lockhurst spune că acum ar fi momentul potrivit pentru o pauză.

— Zece minute, nu mai mult, le spune juraţilor.

Angela, bag mâna-n foc, vede roşu în faţa ochilor: şi-a prins victima în laţ şi vrea să-i dea lovitura de graţie.

Când revine, Olivia pare mai calmă – nu sunt semne de lacrimi; faţa îi este palidă, crispată –, însă Angela e necruţătoare. A marcat un punct ucigător, a anulat distincţia plină de precizie a Oliviei şi o s-o vâneze până ce din acuzaţiile ei nu mai rămâne decât o carcasă însângerată care nu mai foloseşte nimănui.

Se ocupă de replica nepăsătoare: „Nu te mai preface că nu vrei scula”.

— Sunteţi sigură că n-a zis: „Nu te mai preface că nu vrei”? „Nu mă mai tachina”? E genul de lucruri pe care amanţii şi le spun unul altuia, nu? Mai ales dacă sunt genul de amanţi cărora le prieşte natura ilicită a unei aventuri la birou; genul care adoră caracterul riscant al raportului sexual în birou sau într-un ascensor?

Înlătură ca pe o scamă ideea că i-au fost rupţi chiloţii.

— Sunt un articol de lenjerie destul de vaporos şi nu de calitate prea bună. Nu există nicio dovadă că n-au fost rupţi de dumneavoastră sau că nu erau deja rupţi.

— Ba nu. Erau destul de noi.

Olivia e în pragul lacrimilor.

— Aţi fi putut să-i rupeţi pe când îi scoteaţi.

— Ba nu, n-am făcut-o! insistă ea.

Atmosfera devine rapid apăsătoare.

— N-am vrut. Am spus că nu vreau, insistă Olivia la un moment dat, şi calmul o părăseşte cu totul; suferinţa iese la suprafaţă.

Angela se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— Vă este clar acest lucru, aşa e? întreabă, înghesuind-o în colţ.

— Da.

— Faptul că aţi spus că nu vreţi?

— Da.

Şi simt cum mi se strânge inima, pentru că acum ştiu că Angela are ceva concret cu care s-o prindă din nou în capcană şi tot ce pot să fac este să stau şi să ascult, incapabilă să atenuez următoarea lovitură. Şi judecătorul Lockhart ridică privirea; atent la fiecare truc al avocaţilor; obişnuit cu laţurile pe care le întindem; la fel fac şi juraţii – aşteptând cu încântare următoarea răsturnare de situaţie.

Angela oftează, ca şi cum ar durea-o să facă asta, şi întinde mâna după o depoziţie. I-o înmânează Oliviei prin intermediul aprodului; citeşte afirmaţia că va spune adevărul; o face să admită că – da – a fost o declaraţie făcută la secţia de poliţie la zece zile după întâlnirea din ascensor; şi că acestea sunt semnătura ei şi propriile cuvinte.

Angela ridică privirea şi arată spre document.

— La pagina patru, paragraful doi – vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, spuneţi: „I-am spus să mă lase în pace. S-a înfipt în mine, în ciuda faptului că tot spuneam: Nu aici”. Face o pauză şi se uită la juriu. La proces aţi spus doar: „N-am vrut. Am spus că nu vreau”; însă în declaraţia pe care tocmai am citit-o – dată poliţiei curând după eveniment – nu spuneţi decât: „I-am spus să mă lase în pace [...] Am zis: Nu aici”. N-aţi pomenit – în declaraţia dată la zece zile după eveniment – că *aţi spus că nu vreţi,* aţi arătat doar că nu e locul potrivit. Şi pomeniţi de asta abia acum, după câteva luni, când sunteţi implicată într-un proces şi apăreţi în faţa noastră, aici.

Se uită drept în ochii judecătorului, această femeie formidabilă protejată de cărţile şi dosarele şi roba ei îşi ţine fruntea sus; îşi păstrează vocea profundă şi stăpânită; şi rosteşte acuzaţia ucigaşă. O întrebare retorică, la care nu se aşteaptă la un răspuns din partea Oliviei.

— Nu sunteţi deloc demnă de încredere, nu-i aşa? L-aţi iubit pe acest bărbat; aţi avut raport sexual cu el nu o dată, ci de două ori în

Camera Comunelor; şi, nefericită pentru că el a rupt relaţia cu dumneavoastră, i-aţi spus că îl găsiţi atrăgător, aţi intrat împreună cu el într-un spaţiu privat şi l-aţi sărutat – având pe deplin intenţia de a întreţine relaţii sexuale cu el.

Şi Olivia rămâne încurcată, cu gura închizându-i-se şi deschizându-i-se ca a unui peştişor auriu, în vreme ce Angela încheie această parte a audierii încrucişate cu un gest triumfător.

— Cuvintele pe care le-aţi folosit în acel ascensor puteau să fie interpretate ca o invitaţie. Nu sunteţi deloc demnă de încredere. De fapt, minţiţi!

19

— HOLLY —

5 iunie 1993

Muzica umplea curtea interioară, pulsând dinspre scara din partea opusă, unde bairamul din camera comună a bobocilor era în plin avânt. Sâmbătă seara, a şasea săptămână a trimestrului de vară: un eveniment în care fiecare singuratic putea să facă parte dintr-o masă transpirată, prietenoasă, iar cei care aveau chef puteau să se cupleze cu cineva, cu mâinile înconjurând spinări îmbrăcate în tricouri scăldate în sudoare şi strângând fese, într-un gest care se putea transforma într-o primă pipăială stângace.

Perechile se desprindeau de grup, retrăgându-se prin unghere, unde se cocoţau pe scaune sau unul în poala celuilalt, cu sticle de bere date pe gât sau răsturnate când se apucau de activitatea mai delectabilă a cunoaşterii feţei noilor iubiţi: obraji, nasuri, guri. Puţinii care nu erau aleşi de nimeni nu-i băgau în seamă şi îşi vedeau de dans, cu braţul drept fluturând într-un salut ritmic; ţopăind pe vârfuri, cu trupul încordat într-o mare sărbătorire a vârstei de optsprezece sau nouăsprezece ani – pentru că cei mai mulţi erau boboci, şi nu era nimic de care să le pese mai mult decât dacă aveau sau nu să şi-o pună la sfârşitul nopţii. Muzica se învârtejea şi creştea: un imn devenind un crescendo pe care puteau să-l zbiere cu toţii, într-o uriaşă declaraţie de bucurie. Holly mima versurile – cuvintele, nu prea bine cunoscute, îi rămâneau în gât –, iar Dan, un prieten de la ziarul studenţesc care o invitase la Walsington College la acest bairam, şi-a coborât braţul care saluta până ce a împuns-o cu degetul. A rotit-o, apoi a cântat în părul ei, cu răsuflarea acră de la bere, cu mâinile atingându-i uşor talia şi ridicându-se într-o mângâiere pe sâni, şi ea s-a simţit tulburată; senzaţia de a fi flatată făcând loc stingherelii şi ruşinii.

— Sunt prea ameţită, îmi pare rău, a zis zâmbind şi s-a îndepărtat de el.

Şi chiar era, rotitul şi cele două halbe de cidru care-i bolboroseau şi plescăiau în stomac, făcându-i capul să se învârtă. Şi-a croit drum prin duhoarea care aburea din toate acele trupuri încinse, prin aerul stătut

şi dulceag, şi a luat-o spre curtea interioară. Zgomotul pulsa în spatele său dându-i brânci, încercuind-o înainte să fie absorbit de piatra aspră, aurie. Vacarmul scădea pe măsură ce mergea repede spre loja portarilor, cu ghetele păcănind neregulat, pentru că simţea nevoia iraţională să fugă de acest colegiu şi de Dan, care, îşi dădea seama cu întârziere, ar fi putut să fie interesat de o relaţie mai mult decât prietenească.

Mergea cu capul aplecat, concentrându-se pe dalele de piatră şi încercând să meargă drept, pentru că risca să se abată pe pajişte, cu plăcuţa ei severă care interzicea călcatul pe iarbă, şi era clar că i se împleticeau picioarele. Noaptea de iunie era răcoroasă şi i s-a făcut pielea de găină, pentru că nu purta decât un tricou cu bretele, aşa că s-a oprit să-şi pună cămaşa din denim pe care o avea legată de mijloc. Euforia de a face parte dintr-un grup fericit se evaporase, şi a început să fredoneze, cu vocea joasă şi armonioasă, ca să încerce să regăsească o veselie pe care nu mai putea s-o simtă.

Ameţeala începea să-i treacă. S-a încumetat să privească spre cerul fără nori al nopţii care se întindea, albastru-închis şi strălucitor; şi a încercat să desluşească trăsăturile de pe faţa lunii pline, de culoarea smântânii, care atârna deasupra, departe. Venus i-a făcut cu ochiul şi ea a clipit, la rândul său. Pentru o clipă a privit, pur şi simplu, în sus: s-a lăsat acoperită de întunericul care se înălţa dincolo de turlele aurite. Teoria literară feministă pe care o devora o făcea să vadă simbolism falic peste tot, însă turnurile străpungătoare păreau jalnice, ba chiar ridicole, în comparaţie cu măreţia cerului nopţii. S-a clătinat un pic, copleşită de bogăţia catifelată şi imensa frumuseţe a unui cer de noapte lăsat peste ea.

Orologiul colegiului a bătut ora douăsprezece: bătăile erau prelungi şi răsunătoare. Trebuia să iasă de acolo, însă, cotind la stânga, a descoperit că se afla în galeria cu colonade a colegiului: o curte fermecată, cu uşi din stejar încrustate adânc în ziduri şi un petic de iarbă luminat de lună, încadrat de arcade. Se rătăcise? Nu cunoştea acest colegiu. Era mult mai mare decât al ei: mai măreţ, cu parcul cu cerbi şi Fellows' Garden[36], şi un pic derutant. Poate că era acolo clandestin – cu toate că Dan o invitase; ba chiar se ţinuse scai de ea să vină. Ca întotdeauna, se simţea o impostoare. Dan, Ned, Sophie, chiar şi

[36] (aprox.) Grădina Profesorilor.

Alison – cu toate că n-ar recunoaşte niciodată, mândră cum era de faptul că era din nord – puteau să-şi justifice prezenţa acolo, însă ea încă se mai simţea câteodată escroacă: cineva care reuşise să se strecoare înăuntru, poate ca să completeze o cotă naţională de şcolarizare, şi care n-avea dreptul să fie acolo. Era doar o chestiune de timp până avea să fie descoperită.

S-a furişat printre umbre, departe de ferestrele false care încadrau o privelişte nespus de frumoasă; şi s-a rezemat de faţada de piatră alburie adusă din cariera de la Headington. În umbre putea să existe: să observe fără să fie observată. Nu participând deplin, dar prezentă, la margine. A păşit pe vârfuri, ţinându-se în umbra zidurilor, bucurându-se de pace, simţind cum se dezmeticeşte din aburii alcoolului, pe când aerul rece o silea să gândească. Fusese cam proastă. Poate că ar trebui să se întoarcă, să pretindă că se rătăcise în timp ce căuta toaleta, să-l găsească pe Dan – poate să-l lase să-şi mai încerce norocul cu ea, pentru că fecioria devenea mai jenantă decât mediul din care provenea; pesemne că sărea la fel de tare în ochi, şi se temea că oricine îşi putea da seama.

Ar putea s-o facă? Cu el? S-a gândit la prietenul ei deloc ameninţător: cu păr mătăsos, deşirat, slăbănog, având încă o puzderie de coşuri în jurul maxilarului. Meşter la vorbe – sau, cel puţin, la vorbele scrise. Asta îi plăcea la el: felul în care putea să sculpteze o frază, capacitatea infailibilă de a schiţa o poveste din câteva cuvinte bine alese. Era deştept, şi ea preţuia deşteptăciunea, chiar dacă în seara asta fusese stângaci. Poate că era doar temător şi acesta era felul lui de a încerca să-i dea de înţeles că voia să se culce cu ea; sau, cel puţin, că n-o găsea respingătoare din punct de vedere fizic? Poate că ar fi mai bine s-o facă cu un prieten? Cu cineva cu care nu era nevoie ca asta să însemne ceva, în care nu investise nimic şi care i-ar permite să-şi păstreze idealurile romantice – pentru că ştia că prima oară trebuia să fie dureros şi confuz şi dezamăgitor, şi n-ar vrea să trăiască asta cu cineva la care ţinea cu adevărat. A băgat mâna în cămaşa din denim şi şi-a săltat sânii, dezvăluind un decolteu creat cu ajutorul noului său Wonderbra, un obiect care îi submina toate principiile feministe, şi totuşi călăuzea grăsimea de copil şi îi dădea o formă care sugera că, poate, în realitate nu era chiar aşa de feciorelnică. Privind în jos la cele două pernuţe moi, a simţit vinovăţie şi o mândrie cu care nu era obişnuită. „Asta sunt eu. Astea fac parte din ceea ce sunt eu – poate că

la fel de mult eu ca toată gândirea, toată literatura." Şi-a descheiat încă un nasture şi, cu globurile lăptoase deschizând drumul, s-a întors spre sala comună a bobocilor, cu neliniştea mocnind; o masă clocotitoare de speranţe, care se umfla şi se vălurea în vreme ce se întorcea pe unde venise.

O siluetă alerga dinspre partea îndepărtată a galeriei cu colonade. A auzit paşii înainte să-l vadă: alergarea cuiva în plină formă fizică, picioare săltând pe dale şi apoi răsuflarea lui: ciudat de intimă în tăcere, când el a năvălit de după colţ şi aproape că s-a ciocnit de ea.

Ea s-a oprit, cu trupul la fel de încremenit ca al uneia dintre căprioarele din parcul aflat de partea cealaltă a grădinii înconjurate cu zid. Cu toate că îl auzise venind, nu se aşteptase să ajungă la ea aşa de repede; să-i umple spaţiul cu trupul şi energia, aşa încât nu rămânea loc pentru nimic altceva.

— Iisuse Hristoase – scuze, *scuze!*

Şi el era la fel de şocat, cu întunericul ochilor umflându-se deasupra pomeţilor înalţi, în vreme ce o prindea de braţe ca să se echilibreze amândoi. Inima ei bubuia iute, spaima şi adrenalina amestecate cu un fior de dorinţă. Pe chipul lui a fulgerat un zâmbet, farmecul lui automat, cu toate că respiraţia îi era încărcată de whisky, şi s-a clătinat, nesigur pe picioare. Cum o fi să ştii că, oricât ai greşi, vei fi iertat întotdeauna? Farmecul să-ţi fie intrinsec, atât de copleşitor, încât să ştii că te poţi baza deplin pe el, chiar şi când eşti beat? Sophie îi povestise că Libertinii au golit în chiuvetă sticle de Bolly; dar, chiar şi acum, ei nu-i venea să creadă că el – un membru disciplinat al canotorilor albaştri – participase la aşa ceva. El nu era grosolan, şi-a zis, savurându-i pielea netedă; şi s-a simţit inundată de tandreţe. Poate că el nu voia să facă parte din club? Poate că, la fel ca ea, nu era ahtiat după petreceri – cu toate că era îmbrăcat în costumaţia ridicolă a Libertinilor? Era extrem de agitat, îşi dădea acum seama: o nervozitate palpabilă îi pulsa prin corp şi ea dorea să-l îmbrăţişeze, să-l asigure că totul va fi bine. Se gândea la toate astea, conştientă de căldura lui, de strânsoarea mâinilor lui pe braţele sale, la câţiva centimetri de sâni.

— E în ordine.

A privit în jos, speriată că el i-ar putea detecta reacţia.

Pupilele lui păreau că se concentrează.

— Nu cumva te cunosc?... Molly? Polly?

— Polly, a fost ea de acord.

Sigur că n-avea cum să-i ştie numele. N-avea cum s-o cunoască.

— Drăgălaşa Polly[37].

Ea a râs, jenată de compliment şi de jalnica lui încercare de a glumi.

— Te cunosc – sau, cel puţin, ar trebui. Vocea lui James era dulce pe când se apropia, uitându-se atent la ea. Drăgălaşă, drăgălaşă Polly.

— N-aş zice.

Ea îşi simţea obrajii în flăcări şi a încercat să-şi coboare privirea, dar ochii lui au tras-o înapoi.

— Ba aş zice, a spus el şi a zâmbit.

Aproape imperceptibil, se apropiau unul de altul. O mână a şerpuit până pe ceafa ei. Degetele lui stârneau fiori pe când îi mângâia puful de pe ceafă: o parte din ea care nu părea niciodată feminină, pentru că tunsoarea scurtă, care spera s-o facă să arate băieţoasă, numai asta nu făcea. „Tipul copiliţă lesbiană?" întrebase odată Sophie, cu acea nepăsare degajată la care se pricepea de minune. „Eşti?" „Nu. Nu sunt." Holly scuturase din cap, stingherită de faptul că nu dorea să se creadă că era gay, pentru că asta era *bine, cu adevărat,* asta era *bine;* era uşurată că prietena ei nu-i ghicise sentimentele faţă de *el.*

Şi-a închis ochii şi pentru o clipă şi-a închipuit că ea era altcineva care îi observă: doi studenţi prinşi într-o mişcare cu încetinitorul, cu câteva secunde înainte de primul lor sărut. Pentru că asta avea să se întâmple acum. Oricât de nebuneşte ar părea, exista în aer acea tensiune aparte – o fricţiune care ar putea să fie întreruptă, ce-i drept, dar era mult mai probabil să se prelungească într-un sărut. Orice poveste de dragoste o cerea: acea alăturare inevitabilă; acea cuprindere reciprocă în braţe, gurile şi membrele întâlnindu-se şi amestecându-se; ochii închizându-se în aşteptarea delicioasă; un surâs plutind pe buze întredeschise.

Ochii ei s-au deschis brusc. El o privea în continuare şi ochii i se adânciseră: o dorinţă inconfundabilă care deturna orice scurtă speculaţie despre identitatea ei. O cunoştea? Ea se îndoia. Nu era decât altă studentă cherchelită sub luciul lunii[38], iar el un canotor excitat. Degetele lui i-au mângâiat obrazul înainte să se aplece din nou spre ea.

Buzele lui erau moi – şi acel prim sărut a depăşit toate aşteptările.

---

[37] „Pretty Polly, baladă populară cu rădăcinile în secolul al XVIII-lea.

[38] William Shakespeare, *Visul unei nopţi de vară,* actul II, scena 1, traducere de Dan Grigorescu, în vol. *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, 1964, p. 316.

Era nemaipomenit. Ea a ridicat privirea, căutându-i ochii verzi, calzi, iar el a deschis ochii şi i-a zâmbit, cu braţele înconjurându-i spatele şi talia, trăgând-o mai aproape. Simţea pe gură răsuflarea lui caldă şi l-a respirat pe când el o săruta din nou, cu limba săgetând pe buzele ei, aprinzând scântei de plăcere în locuri neaşteptate din trupul ei: un foc de artificii personal.

E ca o vrajă, şi-a zis, continuând să fie observatorul care priveşte, chiar dacă era prinsă în acel moment. Pasiunea lui era molipsitoare şi inima ei şi-a iuţit bătăile de emoţie când buzele lui s-au întărit şi au devenit mai hotărâte, apoi cercetându-i gura cu limba. Bărbatul era acum ca un val, o forţă care o prinsese şi o târa cu el, indiferent dacă ea putea sau nu să facă faţă dramei sau ritmului.

— Poate că ar trebui să plec, a început ea, cu toate că nu ştia unde s-ar duce; sau măcar dacă voia să plece; nu voia decât să nu se întâmple aşa de repede; voia să-şi dea seama încotro se duceau acum mâinile lui – una se strecura în sus pe sub poalele cămăşii, cu degetul mare, lat, mângâind sfârcul, cealaltă ajunsese cumva sub fusta ei scurtă.

— Pe bune?

Ochii lui s-au mărit, privirea unui copilaş rătăcit; şi ea a văzut paiete aurii în irisul verde, şi incredulitate. Oare îi mai spusese vreodată asta cineva până atunci?

— Pe bune, a repetat ea – şi i-a zâmbit ca să-l îmblânzească.

— N-aş crede, a zis el, cu un mârâit în glas: un sunet care semnala o încredere în sine neţărmurită. N-aş crede că vrei cu adevărat asta.

Şi de data asta a sărutat-o mai sălbatic, aşa încât ea şi-a simţit buza julită. Poftă trupească, şi-a zis, şi a simţit o tresărire de surprindere – şi, poate, mândrie – că poate să aibă un asemenea efect asupra lui, chiar dacă simţea o undă de teamă, senzaţia că lucrurile îi scapă de sub control.

— Nu – pe bune.

A râs uşor şi s-a tras înapoi. Căci cum putea el să fie aşa de arogant încât să ghicească ce voia ea? Asta o enerva. Sau poate că era jocul seducţiei. Ochii lui s-au îmblânzit, şi ea a tânjit după încă un sărut ca primul: ceva care stârneşte şi se predă. Oare ar putea s-o sărute aşa încă o dată?

El s-a aplecat şi a sărutat-o pe vârful nasului.

— Aşa-i mai bine? a adăugat.

Mult mai bine.

Aşadar, o înţelegea. Uşurarea a fost imensă. L-a sărutat şi ea, cu buzele zăbovind un pic; savurând clipa: lumina lunii pe feţele lor întoarse în sus; răcoarea tihnită a galeriei cu colonade; amestecul de excitare şi teamă care se înălţa în ea, îmboldind-o să fie mai îndrăzneaţă decât fusese de când se ştia; să ignore orice gând – loialitatea faţă de Sophie; teama de a fi descoperiţi; neliniştea pentru ce ar putea el să gândească despre ea – şi să se lase, pur şi simplu, în voia senzaţiilor care o străbăteau ritmic şi care ameninţau să devină copleşitoare.

Degetele lui i se jucau prin păr, şi gura lui s-a furişat de la gât la ureche, presărând pe tot drumul sărutări uşoare. Şi apoi a tras-o spre el, într-o îmbrăţişare ursească, încât şi-a simţit coastele strivite şi respiraţia a ţâşnit din ea ca aerul şuierând din burduful unui acordeon. Şi i-a şoptit ceva la ureche. Ea a încremenit, îngheţată de ameninţarea liniştită din cuvinte, pentru că vocea lui continua să fie mângâietoare. Chiar spusese asta? A încercat să spere că s-a înşelat.

Dar, da, şi-a dat seama, chiar spusese.

Şi apoi totul s-a schimbat. A izbutit să rabde recurgând la rolul stereotip de observator. Închipuindu-şi că se uită la altă fată care trece prin asta – o Tess Durbeyfield, poate – şi observându-i durerea. S-a concentrat pe un gargui, figură grotescă batjocoritoare, cu mâinile acoperindu-şi pe jumătate ochii; cu colţurile gurii lăsate în jos şi holbându-se la oroare, sculptat sus, pe colţul zidului. Priveşte prin ochii acelei figuri, şi-a zis, în vreme ce spatele îi era izbit de piatra rece. Nimic altceva decât încă un eveniment din istoria universităţii – ceva ce trebuie să se fi petrecut de-a lungul secolelor, gentlemanii din universitate desfătându-se cu fetişcanele ori băieţii care îi slujeau. Nimic personal – şi poate că ea încurajase asta, etalându-şi sânii ăia ridicoli; privindu-l, ca să fie sinceră, cu dorinţă ostentativă. Vina ei, sau în parte vina ei; pentru că, deşi la început s-a luptat cu el şi a zis „nu” – gura alunecând de sub a lui pe când încerca să rostească vorbele –, probabil că n-a auzit-o şi a fost iute redusă la tăcere: gura lui copleşind-o pe a ei; mărimea trupului lui înăbuşind sunetele scoase de ea. Pentru că altfel nu s-ar fi purtat aşa, nu? Dacă ar fi ştiut că ea chiar nu vrea? S-a uitat fix la gargui, cu lacrimile înceţoşând rânjetul lui îngrozit şi nasul borcănat, cu toate că încă îi mai vedea mâinile puse pe ochi, cu degetele mari înfipte în urechi. Să nu auzi răul. Să nu vezi răul.

A reuşit. Aproape că a reuşit – atâta doar că era imposibil să rămână deconectată, să creeze o poveste, când cea mai intimă parte îi era sfâşiată şi trupul pârjolit de durere. Atunci nu şi-a putut înfrâna plânsul, lacrimile îi curgeau pe obraji, cu toate că n-a scos niciun sunet – era prea copleşită în acel moment; prea îngrozită de întreaga ei scufundare în ea însăşi; de senzaţia că era atât de neputincioasă.

Când a terminat, el s-a tras deoparte şi şi-a cerut iertare. Nu pentru actul în sine, ci pentru faptul că era fecioară.

— Prima dată? Doamne, Dumnezeule – îmi pare rău. S-a uitat la sângele care picura pe picioarele ei şi îl mânjea pe el. Ar fi trebuit să spui.

Şi-a încheiat şliţul, ascunzând în pantalonii negri dovada deflorării şi ruşinii ei.

— Aş fi făcut-o mai încet. Era îmbujorat şi şovăielnic; era evident că n-avusese de-a face cu prea multe virgine. La dracu', a conchis.

Ea n-a spus nimic ca să-l ajute, aşa că el şi-a trecut o mână prin păr înainte să ridice privirea de sub breton şi să-i ofere un zâmbet larg, cuceritor.

— La dracu', a repetat – apoi a sărutat-o pe frunte, trăgând-o spre el, şi ea i-a simţit inima bătând puternic alături de a sa. Încerca să fie prietenos. Totuşi – fără supărare, da?

Gâtul părea să i se fi blocat şi stătea aşa, nemişcată şi abia respirând, în braţele lui, nedorindu-şi decât să-i dea drumul; să plece de acolo, ca să se poată spăla îndelung de toată mânjeala lui.

— Fără supărare, a reuşit să zică.

Alison a fost cea care a găsit-o a doua zi dimineaţă. Fugise înapoi la colegiu, mergând doar prin umbre, ferindu-se să privească în ochi perechile de îndrăgostiţi, şi se strecurase printre porţile vechi ale colegiului când alt student a deschis cu cheia lui, întorcându-se târziu. Se ascunsese.

Făcuse o baie cu apă fierbinte, fără să-i pese că nu se cuvenea s-o facă atât de târziu, pentru că ţevile trosneau şi gemeau pe când se goleau, iar sunetul apei care se scurgea se repercuta dincolo de lambriuri. Pielea sa opărită căpătase un rozaliu ca de purcel: coapsele o dureau de căldură şi a usturat-o înăuntru, când şi-a vârât săpunul în ea. Lăsându-se cât mai jos în apă, şi-a frecat cu unghiile gâtul, sânii şi

claviculele – peste tot pe unde pusese el mâna – şi şi-a spălat părul; cu degetele săpând în pielea capului prin tunsoarea scurtă pe care el o mângâiase şi o înşfăcase, ca o mamă care i-ar fi căutat prin păr lindini. Degetele scurmau, cu o mişcare obsesivă, de scărpinare, până ce a simţit o umezeală lipicioasă şi a văzut că pielea capului îi sângerează.

Apoi s-a ghemuit în pat, înfofolită într-o bluză de trening şi pantaloni de jogging: haine care o făceau să arate a copil, ascunzând sânii ăia care atrăgeau belele, trupul ăla care atrăgea belele.

Se simţea amorţită. Cu toate că înăuntru o ustura, inima îi era ca un bolovan. Era epuizată de plâns. Vinovăţia şi furia aveau să vină mai târziu. Aveau să iasă la suprafaţă în cele mai neaşteptate momente. Dar acum era stoarsă de puteri.

Nu s-a dus la micul dejun. Auzea jos, în curtea interioară, pălăvrăgeala colegilor boboci care se întorceau din sala de mese; cu stomacul umplut cu pâine prăjită şi terci de ovăz, sau cu o farfurie de ouă cu şuncă, spălate cu ceai şi cafea de la filtru; plătite cu un fluturaş de hârtie roz în valoare de 50 de penny. La ora zece era o întrunire a celor de la Nightline, la care avusese de gând să participe, dar nu s-a clintit; nici nu s-a întâlnit cu Alison la prânz, cum plănuiseră. Gândul să dea peste cineva – şi nu în ultimul rând Sophie, adorabila Sophie, care n-avea nicio vină – o făcea să vrea să vomite.

La unu şi jumătate a auzit un bubuit în uşă. S-a agăţat de pilotă, cu urechile ciulite, în timp ce continua – o bătaie insistentă, sunetul cuiva care n-avea de gând să plece.

— Cine-i?

Vocea îi era schimbată, scăzută şi cu un tremur perceptibil, când a părăsit siguranţa patului şi s-a apropiat de uşă.

— Alison. Eşti bolnavă, ce-i cu tine? Sau eşti acolo cu Dan? Dacă da, îmi iau tălpăşiţa.

S-a luptat cu cheia şi a descuiat, iar efortul de a deschide uşa – şi de a se deschide în faţa cuiva, de a-şi dezvălui secretul – a fost aproape insuportabil.

Prietena ei a rămas cu gura căscată, trădându-şi uimirea când a văzut faţa lui Holly: umflată, ştia, şi pătată de lacrimi; ochii injectaţi; fără machiaj; copilăroasă şi despuiată.

— Ce-ai păţit?

Cuvintele au ieşit în şoaptă, ca şi cum dacă le rostea încetişor ar fi putut să nu creadă răspunsul. Şi-a desfăcut braţele ca s-o cuprindă,

însă Holly s-a tras înapoi.

20

— HOLLY —

19 iunie 1993

Curând după aceea s-a întors acasă. A plecat înapoi cu coada între picioare. Limbajul corporal, când s-a întâlnit cu mama ei, Lynda, în gară, vorbea despre descurajare şi ratare, pentru că exact asta simţea. Că era o ratată, din pricină că nu fusese în stare să se descurce în planul sexual şi social; şi din pricină că nu fusese în stare să comunice în mod adecvat un lucru atât de important – faptul că nu dorea ca trupul să-i fie invadat de alt trup.

— O lume prea snoabă, explica ea ori de câte ori o întreba cineva de ce nu se întorcea la facultate în octombrie.

Manda, ascunzându-şi cu greu încântarea că sora care cutezase să vrea să-şi depăşească condiţia se pomenise cu aripile topite de soare, o tot sâcâia.

— Las-o baltă, zău, răspundea Holly. Pur şi simplu nu era pentru mine.

„Cred că îi era pur şi simplu dor de casă”, a explicat mama ei, când au întrebat-o prietenii. „A văzut că lucrurile sunt altfel în sud.” Era mult mai bine să studieze la Universitatea din Liverpool, de unde putea să vină acasă de câte ori voia; ceva o zguduise, Lynda nu era proastă; îşi dădea seama de asta. Un băiat. Sau un bărbat, mai degrabă.

Aşa că a luat-o de la capăt. Septembrie 1993. Universitatea din Liverpool. Rapoartele de la profesorii de la Oxford fuseseră foarte bune, cu toate că nu se descurcase la examene la fel de bine pe cât se aştepta. Primise bursă integrală şi nu se punea problema să i se retragă acum, că schimbase direcţia şi studia dreptul.

— E mult mai bine să faci o meserie, i-a spus Mandei, care a încuviinţat din cap, după care a subliniat că asta spusese ea tot timpul. N-are rost să-ţi pierzi vremea cu romanele. Aşa n-aveam să realizez nimic.

— Şi ce-ai vrea să realizezi?

Manda mesteca gumă şi afişa o nepăsare contrazisă de interesul faţă de această soră pe care de curând o interesa o carieră.

— Ei, ştii tu, a zis, afişând o frivolitate pe care n-o simţea, pentru că a vorbi din inimă ar fi însemnat să devină vulnerabilă. Să-i dobor pe tipii răi. Să fac dreptate.

Şi, pentru prima oară de când venise acasă, a zâmbit cu adevărat: un zâmbet care i-a ajuns până la ochi şi i-a luminat, astfel încât i-au dispărut pentru un moment severitatea, seriozitatea.

Când s-a înscris la facultate, a fost sub alt nume: Kate Mawhinney. Kate, o formă mai dură a celui de-al doilea prenume, Catherine; Mawhinney, numele de fată al mamei sale, la care Lynda revenise de curând, după ce aflase că Peter şi iubita lui în vârstă de 28 de ani vor avea un copil.

Holly Berry – băşcălia unui individ cu un nume de băşcălie – a fost lepădat definitiv; ca blana tunsă de pe o oaie mânjită, vopsită în roşu, lăsând la vedere alta curată, scurtată nemilos.

Metamorfoza ei a continuat. Părul pe care şi-l tăiase puţin înainte să plece la Oxford a crescut la loc şi, în timp, s-a deschis la culoare, vopseaua Sun-In pe care Manda i-o pusese din belşug în prima vară fiind înlocuită de şuviţe atât de convingătoare, încât doar mama şi sora ei îşi mai aminteau că nu era blondă naturală. S-a subţiat: acei sâni care aduceau belele şi burta care se rotunjise dedesubtul lor s-au topit, şi trupul îi era şlefuit, stăpânit, controlat prin ridicare de greutăţi şi alergare. Războiul cu propriul corp era veşnic: s-a luptat cu moliciunea care se preda, cu senzualitatea netrebuincioasă, până ce a devenit aproape androgină; arăta suplă şi feroce. Sprâncenele groase, aproape îmbinate, au fost pensate şi, pe măsură ce devenea tot mai mlădioasă, i-au ieşit în evidenţă pomeţii: înalţi, ascuţiţi şi distinctivi, în vreme ce obrajii odinioară dolofani erau ciopliţi, faţa luând forma de inimă.

„Arată trăsnet”, a remarcat Lynda la festivitatea de absolvire, pe când o fotografia în faţa clădirii Art Deco a Filarmonicii, cu toca înclinată şmechereşte pe cap, dar cu zâmbetul în continuare cam sever. „Măcar de şi-ar da seama de asta şi ar îngădui cuiva să-i dea întâlnire.”

Pentru că anii petrecuţi la Liverpool au fost aproape complet lipsiţi de iubiţi: Kate Mawhinney era o femeie pe care puţini s-ar fi încumetat s-o invite, atât de mult dispreţuia bărbaţii. De aceea a fost o surpriză când a avut un iubit, care i-a devenit soţ pentru o scurtă perioadă, când a început cursurile postuniversitare pentru intrarea în baroul din Londra. Alistair Woodcroft, un tânăr blând care se lăsa pe mâinile ei în toate şi n-a fost luat de vreun birou de avocatură după ce şi-a terminat

stagiatura.

Îşi dorea atât de mult să aibă încredere din nou în cineva; să scape de fragilitatea care ştia că-i pătrunsese în suflet şi să se lase iubită, măcar un pic. Însă n-a putut face faţă intimităţii, cu toate că s-a descurcat cu sexul. Nu voia ca el să-i pătrundă în cele mai intime gânduri sau să încerce s-o *ajute.* Aşa că se răţoia; marca puncte; îl reducea la tăcere; îl respingea ori de câte ori exista riscul să se apropie prea mult. Vedea cum prin ochii lui fulgeră durerea şi rămânea până târziu la bar sau la birou, furişându-se acasă doar când ştia că el va fi adormit, sau prefăcându-se adormit.

Căsnicia a durat optsprezece luni şi a lăsat-o cu repulsie faţă de traiul cu cineva şi cu un nou nume, cu care şi-a început cariera în justiţie. Îi plăcea pentru simplitatea lui: consoanele dure, serioase; cele trei silabe impasibile; impresia de fermitate.

Apăruse Kate Woodcroft.

21

— ALI —

26 aprilie 2017

Ali se lasă moale pe scaun, la masa din bucătărie, şi îşi mişcă degetele de la picioare în dresul negru mat, împingându-şi călcâiele în podea. Pe moment în casă e linişte. Ora zece seara: gustările de prânz sunt împachetate, în bucătărie e ordine – sau atâta ordine cât e posibil. Copiii au adormit, Ed e plecat şi, cu toate că ştie că are nevoie să recupereze ceva somn, trebuie să-şi adune bruma de energie ca să treacă prin ritualul pregătirii de culcare. Şi apoi, atât de rar are un moment în care doar să stea. Să aibă timp de gândire.

Ia o gură de ceai: Earl Grey fără cafeină, cu lapte, liniştitor, echivalentul pentru adulţi al paharului cu lapte cald pe care Joey încă îl mai cere la culcare şi pe care şi-l face, dacă e într-o dispoziţie bună. Nu-i ceva care să se întâmple prea des în ultimele zile. Întinde mâna după numărul de ieri din *Guardian.* Rareori cumpără ziarele în timpul săptămânii, însă ăsta era gratuit, luat într-o cursă de urgenţă la supermarket; poate că, măcar o dată, se va pune la curent cu ce se mai întâmplă în lume.

Citeşte pe sărite prima pagină şi se duce la pagina a treia – unde sunt articolele cele mai scandaloase chiar şi într-un ziar serios. E acolo un articol despre prima zi a procesului lui James Whitehouse. Acesta este cazul de care a pomenit Kate când a fost aici ultima dată, în această bucătărie: cazul uriaş, foarte mediatizat, care se presupunea că o va propulsa pe o treaptă mai înaltă în carieră. Gândul îi taie respiraţia. N-a mai văzut-o pe Kate de peste o lună – nu, de aproape şase săptămâni. Acesta trebuie să fie motivul. Un junghi de vinovăţie: ar fi trebuit să-i trimită un SMS în care să-i ureze noroc. Aruncă o privire la ceas; ca întotdeauna, e prietena care simte că are munca mai puţin importantă; care se teme să nu deranjeze. Nu, dacă lucrează, n-ar face decât să-i distragă atenţia; şi, oricum, probabil că e prea târziu.

Se uită peste primele trei paragrafe, soarbe cu nesaţ povestea, prinzând în câteva secunde acuzaţia: „amant”, „ascensor”, „Camera Comunelor” şi acel detaliu sinistru care face ca povestea să nu fie doar

o bârfă suculentă: „viol”. Ce deşteaptă e Kate, să primească un caz atât de important – cu toate că încă nu-i vine să creadă că el e vinovat. Iată-l, într-o fotografie mare care se întinde pe patru coloane: expresia lui, un amestec atrăgător de seriozitate şi siguranţă de sine perspicace. Nu zâmbeşte; nicio umbră de îngâmfare; doar acea impresie de încredere în sine firească. Ştie că e nevinovat, sugerează expresia lui, aşa că juriul nu poate decât să fie convins de asta.

Jena o face să simtă mâncărimi pe pielea capului. Dacă e nevinovat, Kate acuză un om care n-a greşit cu nimic. Cum poate să facă aşa ceva? E un lucru pe care nu l-a înţeles niciodată la avocaţii pledanţi; explicaţia lor nepăsătoare că vinovăţia trebuie să fie dovedită, nu nevinovăţia – pentru că pot să apară deraieri ale justiţiei, ştie asta. Speră că James Whitehouse e nevinovat. Are soţie şi copii, nu? Cum trebuie să se simtă ei în acest moment? Nici nu-şi poate închipui oroarea bietei soţii. Dar, dacă el n-a făcut nimic, atunci Kate trebuie să piardă – şi o să fie distrusă.

Citeşte pe sărite articolul. Doar cu doi ani mai mare decât ea; absolvent de Eton; Oxford – asta ştia, vag. Nu e însoţit de nevastă. Ciudat că este pomenit acest lucru. Interesul ei faţă de familie, şi în special faţă de soţie, creşte: cine să fie oare? Îşi ia iPad-ul şi tastează cuvintele-cheie, simţindu-se un pic josnică fiindcă ştie că o parte din ea şi-ar dori să vadă că e însurat cu o tipă groaznică din clasele superioare şi speră pe jumătate că e urâtă – cu toate că ştie că nu-i frumos din partea ei ca femeie, şi e foarte puţin probabil.

Şi iat-o pe soţia lui, prezentată destul de amănunţit. „Soţia domnului Whitehouse, Sophie, nepoata celui de-al 6-lea baron Greenaway din Whittington” şi o fotografie a ei, ţinându-l de mână şi privind de sus spre aparatul de fotografiat: păr negru, lung, înfoiat de vânt; ochi albaştri mari luminaţi de un amestec puternic de dispreţ, indignare şi, poate, o licărire de teamă.

I se strânge stomacul şi inima i se zbate în piept. Cunoaşte această faţă. O cunoaşte pe această femeie. Mai matură, da, şi mai aranjată, dar tot poate fi recunoscută pe loc. Ultima dată a văzut-o în partea cealaltă a unei săli de mese din colegiu, îmbrăcată în costumul de canotaj, fără îndoială, sau într-o bluză cu breteluţe şi blugi strâmţi, tăiaţi. Trebuie să fi fost după examenele finale: acel iunie înmiresmat când n-au făcut nimic altceva decât să se plimbe cu barca şi să facă picnicuri în parcurile universităţii. O vede acum pe această fată: cu capul dat pe

spate când râde, jucând crochet în curtea interioară; cu vocea înălţându-i-se, sigură pe sine, deasupra vocilor colegilor: o voce frumoasă – bine modulată, dulce, însă uneori stricată de acel râs un picuţ prea strident. Râsul cuiva care crede că i se cuvine totul.

Sophie Greenaway: iată cine este. Una dintre frumoasele care au alunecat fără efort prin viaţa de la colegiu, care rareori şi-au pierdut timpul cu cei care nu erau din acelaşi mediu, pentru că-şi dădea imediat seama, fără să fie nevoie să fie pus în cuvinte, aproape ca şi cum ar fi putut *adulmeca,* cine nu era destinat cercului lor. Fetele care studiau istoria artei sau limba engleză sau clasicele: nimic exact sau *folositor,* cu atât mai puţin ştiinţific, pentru că începerea unei cariere imediat după absolvire, şi cu atât mai puţin plata vreunor datorii, nu era o prioritate. Oxfordul însemna experienţa: educaţia generală – cu toate că unele reuşeau să devină contabile sau consultante în domeniul administraţiei afacerilor, în ultimul an afirmându-se pragmatismul dur.

Sophie nu i-ar fi aruncat mai mult de o privire lui Ali, sau Alison, cum îşi spunea pe atunci, din credinţa eronată că suna mai matur. Aşadar, de ce Ali şi-o amintea mai bine decât pe celelalte fete care o ignoraseră? De ce simţea că aici exista o anumită legătură?

Ştie răspunsul înainte să meargă în toaleta de la parter, unde atârnă fotografia sa de la înmatriculare într-un fel care, speră ea, pare ironic.

Şi iat-o. Dovada pe care vrea cu disperare să n-o vadă. Ascunsă printre feţele deschise ale tuturor acelor tineri de optsprezece şi nouăsprezece ani, cu bretoanele lor lungi şi părul moale, în şuviţe subţiri; acei adolescenţi îmbrăcaţi la fel în *subfusc,* uniforma de la examene şi înmatriculare, ceremonia oficială de la începutul cursurilor: cămăşi albe, cravate albe; funde negre pentru fete; robe negre; toci negre, purtate drept la cei mai mulţi; la cei mai siguri pe sine, înclinate şmechereşte.

Iată-le: două fete, cu faţa de mărimea amprentelor digitale, aşezate la ambele capete ale unui rând care se întinde pe toată lăţimea capelei; stând în picioare, îşi aminteşte acum, pe o bancă. Fete care nu semănau fizic – una durdulie, cealaltă suplă –, dar studiau aceeaşi disciplină, împărtăşeau acelaşi optimism: acea impresie că erau pe cale să pornească într-o călătorie minunată de trei ani. La fel ca scufundătorii care sunt instruiţi la marginea unei piscine, erau gata pentru o aventură grozavă – şi pe feţele lui Sophie şi Holly licărea speranţa, nu

teama.

Se uită acum la acele feţe şi ştie că n-ar trebui să existe o legătură în ziua de azi. Dreptatea firească îi spune asta – cu toate că nu ştie prea multe despre etica baroului.

I-a vorbit Kate despre asta? Mintea îi fuge înapoi la conversaţia în care i-a spus că e avocatul acuzării în procesul lui James Whitehouse. A pomenit-o pe Sophie? A zis ceva de genul: „N-o să ghiceşti niciodată cu cine s-a măritat”? Sau măcar să îndrăznească să sugereze că există un fel de legătură firavă? Scormoneşte prin gânduri după acea frântură de conversaţie; acea frază în care Kate recunoaşte, care i-ar spune că totul e în ordine; că prietena ei stăpâneşte situaţia; că totul e la vedere şi ştie ce face. Şi totuşi, ştie, cu o siguranţă care îi dă fiori pe şira spinării, că n-a fost aşa. Kate n-a pomenit deloc asta.

Stomacul i se încleştează în vreme ce încearcă să afle motivul acestei omisiuni. Oare de ce nu-i spusese Kate nimic? Poate nu ştia că James Whitehouse era însurat cu acea Sophie pe care o cunoşteau de la colegiu? Dar Sophie nu se întâlnea chiar şi atunci cu un James? Îşi aminteşte de un canotor înalt, cu umeri laţi, păr des care îi umbrea ochii, căzându-i pe frunte; cineva care nu le arunca nicio privire în rarele ocazii în care îl zăreau fugind din camera lui Sophie. Figura pâlpâie şi apare, împingând deoparte reziduurile purtate de valurile vieţii, din cele mai adânci unghere ale amintirii ei. Trebuie să fi fost el.

Poate că, pur şi simplu, Kate nu şi-a dat seama; cumva, n-a făcut legătura; sau, dacă a făcut-o, nu s-a gândit că e ceva semnificativ. Nu l-a cunoscut pe *el,* chiar dacă a cunoscut-o în studenţie pe iubita lui, aşa că orice legătură ar fi neglijabilă, nu-i aşa?

Şi totuşi, nu pare să fie aşa. Kate, cu post-it-urile ei puse pe culori şi planurile complexe pentru eseuri, cu abordarea continuă şi logică a cazurilor, cu memoria ei întotdeauna impresionantă, ar fi dibuit această legătură. Ar fi descoperit – chiar dacă la început nu şi-ar fi amintit – că bărbatul pe care îl acuza se însurase cu o fată care făcuse acelaşi curs de literatură ca ea la colegiu şi cu care fusese parteneră la seminar. Că existase o legătură între ele, oricât de firavă, oricât de scurtă.

Prin urmare, de ce n-a pomenit acest lucru sau nu s-a gândit că merită să fie pomenit? Exista un singur motiv, îngrijorător; motivul pentru care Ali îşi simte măruntaiele străpunse de un vătrai îngheţat, teama îi ţâşneşte din inimă şi coboară pe mâini şi pe picioare.

Se reazemă de zidul toaletei, privind toate acele feţe şi amintindu-şi nume de care uitase până în acea clipă; persoane pe care le lăsa de obicei în acel alb-negru înceţoşat al familiarităţii, dar care fuseseră acolo, martore la acei ani de aur. Cu excepţia faptului că n-au fost de aur pentru Kate, nu-i aşa – pentru Holly, cum era cunoscută pe atunci? Şi îşi vede prietena dragă, pierdută în acea bluză de trening care nu-i venea bine, cu ochii plini de vinişoare roşii şi cu o privire moartă, neobişnuită pentru ei.

Şi îşi aminteşte ce i se întâmplase.

Nu i-a spus niciodată cine a fost. Când Ali o găsise la prânz, după atac, nu recunoscuse decât că s-a întâmplat. Cineva de la alt colegiu, spusese, şi Ali se gândise pentru scurt timp că trebuia să fie acel băiat de la ziarul studenţesc de care pomenise ea, Dan. Apoi se întâlnise cu el, după vreo două zile, şi nu putuse să creadă asta: nu şi l-ar fi putut închipui pe băiatul slăbănog, cu părul mătăsos, cu degete lungi şi delicate şi care se pierdea cu firea în preajma prietenei ei – de care în mod clar că era foarte interesat – ca pe un agresor, ca pe cineva în stare de o astfel de faptă.

Pentru că era clar că fusese un viol. Ali înţelesese asta. N-ai acest fel de reacţie dacă crezi că actul este de comun acord. O împreunare scurtă la beţie, în picioare, la care nu te împotriveşti pentru că e mai uşor decât să zici „nu”, era una. Dar un act care o făcuse să-şi jupoaie trupul; să se scufunde în apă dureros de fierbinte – pentru că recunoscuse că după aceea se spălase cu înverşunare – era cu totul altceva. Aici nu încăpea nicio îndoială.

Îi spusese lui Holly să meargă la poliţie sau să ia legătura cu femeia care răspundea de problemele studentelor, cu toate că niciuna din ele nu ştia ce ar face aceasta sau dacă se mai confruntase vreodată cu acest soi de problemă. Dar prodecanul care răspundea de boboci? O doamnă lector de limba franceză, tânără, care se presupunea că era mai apropiată de problemele studenţeşti decât mulţi dintre universitarii smochiniţi din corpul lor de clădiri. Însă Holly îşi scuturase cu înverşunare capul.

— Se poate să fi fost vina mea, şoptise. Poate că am dat semnalele greşite. Poate că *am dat* semnale echivoce?

Se uitase la Ali, căutând o alinare pe care aceasta nu putea să i-o dea, cu toate că încercase:

— Sigur că n-a fost vina ta; sigur că n-ai dat.

Cuvintele păreau ineficiente. Desigur, Holly dăduse vina pe sine: pentru că altfel, de ce, după părerea sa, ar face cineva asta, în afară de cazul în care ea l-ar fi încurajat?

Fusese de neclintit în refuzul de a merge la poliţie, şi Ali înţelesese asta. Cine ar vrea să se dea în spectacol? Să atragă atenţia asupra sa? Să rişte să-şi povestească experienţa, cu probabilitatea de a nu fi crezută? Femeile ajunseseră de puţin timp să fie primite la colegiu şi percepţia era că n-ar trebui să facă valuri: de ce să-şi dorească să fie cunoscută pe vecie de către autorităţile colegiului, îndrumători, ceilalţi studenţi, ca fata care a strigat că a fost violată?

Se închisese în sine fata asta care înflorise pentru o scurtă perioadă. Care evoluase de la studenta sfioasă, un pic bănuitoare, uneori arţăgoasă, la o fată care înşfăcase toate lucrurile pe care le avea de oferit Oxfordul şi le ţinea bine cu amândouă mâinile. N-a mai scris recenzii pentru *Cherwell* şi nu s-a mai dus la întrunirile Partidului Laburist; n-a mai cântat în corul colegiului, unde era o altistă foarte apreciată; a abandonat turele de noapte la serviciul de consiliere telefonică şi s-a retras în spaţiul ei de la capătul unei mese de stejar lungi din sala de lectură de la parter, unde stătea apărată de o barieră defensivă clădită din manuale. Dacă se încumeta să iasă noaptea, ţinea strâns în mână o alarmă de viol – un dispozitiv care scotea un sunet puternic şi ascuţit –, însă rareori mergea mai departe de bibliotecă. Acolo se ascundea: nu i se putea zări decât creştetul îndărătul baricadei din cărţi.

Şi când a început anul doi nu s-a întors. I-a scris lui Ali: „Se pare că Oxfordul nu era pentru mine. Nu i-am putut face faţă. Doar tu ştii motivul.” Şi acea ultimă propoziţie – şi amintirea felului în care o găsise după aceea; şi cum Holly o protejase *pe ea* mai înainte, în acel an, când o găsise în toaletă pe jumătate inconştientă şi îi trăsese la loc chiloţii, îi ştersese voma de la gură, îi ţinuse părul – le-au legat mult mai strâns decât toate momentele bune. I-a răspuns imediat la scrisoare şi au păstrat legătura; iar când au migrat amândouă la Londra, prietenia lor a devenit şi mai profundă şi mai strânsă.

Atunci era deja Kate. Devenise Kate în timpul absenţei: o versiune a lui Holly mai dură, mai elegantă, aproape de nerecunoscut. S-a întâmplat treptat, însă când a ajuns în ultimul an al pregătirii pentru barou transformarea era completă. Această nouă versiune era mai

sigură pe sine decât fata care fugise înapoi acasă, la Liverpool: avea vocea mai gravă şi mai rafinată, fără vreo urmă de accent – intonaţia ciudată revenind doar în foarte rarele ocazii în care se îmbăta şi devenea sentimentală. Era strălucitoare, echilibrată şi destul de lipsită de umor: foarte concentrată pe munca sa, iar bietul ei iubit, sau soţ, cum a devenit rapid, era în foarte mare măsură pe locul doi. Lui Ali îi părea rău de el: un tip absolut adorabil, căruia îi lipseau ambiţia lui Kate, hotărârea şi tenacitatea ei. Era, clar, un personaj mai blând, despre care îşi închipuia că nu dăduse niciodată peste un obstacol în viaţa lui solid ancorată în clasa mijlocie.

N-au mai vorbit despre ceea ce se petrecuse în acea noapte – oricum, de ce şi-ar fi dorit Kate să i se amintească? Doar o dată, la început, Ali a deschis subiectul şi a fost respinsă categoric.

— Şi totul e în ordine? Cu ceea ce s-a întâmplat?

Kate s-a holbat la ea cu ochi reci, larg deschişi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sigur că nu. Îmi pare rău.

A bâjbâit după alt subiect, ferindu-şi privirea, ca să nu-şi dea seama Kate că-i observase îmbujorarea.

— E în ordine. Vocea lui Kate a lăsat să apară o aşchie de lumină, ca şi cum s-ar fi îmblânzit: vorbea aşa de încet, încât Ali a trebuit să asculte foarte atent ca să prindă ce spune. Numai că nu pot să vorbesc de asta.

Însă dacă nu era deloc nevoie să vorbească despre asta, era în continuare acolo: un curent subteran nerecunoscut. Plutind în jur când Kate s-a despărţit de Alistair; când se afla într-una dintre numeroasele ei perioade de pustnicie şi când trecea de la o aventură efemeră la alta.

Chiar dacă se întâmplase cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, faptul că Holly fusese violată ajutase la modelarea lui Kate în femeia care era. Catalizatorul care o făcuse să urmeze o carieră ca avocat pledant şi motivul pentru care prefera să fie avocatul acuzării, cu toate că ea nu recunoscuse niciodată asta.

Şi acum, era oare cu putinţă ca durerea personală să-i fi întunecat judecata profesională? E oare – la limită – imaginabil ca James Whitehouse să fie cel care a violat-o, iar ea are un motiv foarte personal să fie avocatul acuzării? Ali nu ştie sigur decât că acum douăzeci de ani Kate a cunoscut-o pe femeia care a devenit soţia lui, că n-a dezvăluit acest lucru şi că trebuie să existe un motiv pentru asta.

Problema o sâcâie ca o muşcătură de insectă pe care ştie că nu trebuie s-o scarpine, însă care devine tot mai agasantă, cu cât încearcă să reziste. Trebuie să gândească în paşi mărunţi, logici: James umbla cu Sophie, fosta colegă de seminar a lui Kate, aşa că poate că o întâlnise; el a fost cu siguranţă la Oxford în aceeaşi perioadă cu ea. Însă era un salt uriaş până la a-l acuza că o violase.

Părăseşte toaleta de la parter şi fotografia cu acele feţe tinere, încrezătoare: încearcă să se liniştească în timp ce pune la fiert ceainicul şi, dorind cu disperare siguranţă şi alinare, îşi mai face o cană de ceai. E posibil, *la limită,* ca prietena ei să păstreze tăcerea în privinţa unei legături din cauza acestui motiv sinistru, ruşinos. N-a dezvăluit niciodată numele violatorului şi rezerva ei înverşunată ar putea să explice acum refuzul. Însă există în Kate, de asemenea, duritate de oţel, încăpăţânare şi cruzime, şi dacă – şi e un mare dacă – James Whitehouse a fost cel care a violat-o, atunci este pe deplin capabilă să-l urmărească pentru ceea ce i-a făcut ei în noaptea aceea – prea puţin păsându-i poate dacă este vinovat şi de acest viol.

Şi cum rămâne cu biata femeie care îl acuză acum? Nu cumva Kate nu se concentrează pe cazul ei, ci este mânată de cu totul altceva? Viaţa ei o să fie făcută bucăţi la tribunal, pentru numele lui Dumnezeu. Respiră adânc. Cu siguranţă Kate, Kate cea disciplinată şi logică, nu se va lăsa deturnată de propriile emoţii, ci va reuşi să-şi canalizeze furia şi s-o folosească pentru a câştiga procesul?

Şi cum rămâne cu Sophie? Lui Ali i se strânge inima. Sărmana, sărmana femeie. Nu orice toantă din protipendadă, ci o persoană pe care a cunoscut-o cândva, o femeie nu foarte diferită de ea însăşi, cu această cumplită problemă în căsnicie. Cum trebuie să fie să trăieşti – să te culci – cu el? Îşi aminteşte de Sophie alergând prin hol, cu obrajii îmbujoraţi, pomenindu-l prea des pe „iubitul meu”. Acum el e judecat la Bailey şi ea n-o fie acolo să privească. Bănuieşte oare că el a mai făcut asta? Chiar dacă bănuieşte, probabil că se roagă ca de data asta el să scape cu faţa curată.

Şi apoi se gândeşte la cea mai dragă prietenă; la Kate, şi că, dacă pierde, va fi pierdut nu doar un proces de o importanţă uriaşă. Va fi pierdut şi şansa de a răzbuna propriul viol; de a-l distruge pe el, aşa cum el aproape că a distrus-o pe ea.

Dacă el scapă, asta va întoarce cu susul în jos viaţa presupusei lui victime. S-ar putea să lipească la loc cu scotch viaţa lui Sophie.

Dar ce îi va face lui Kate?

22

— KATE —

27 aprilie 2017

El arată exact la fel ca atunci. Anii, în loc să-l ofilească, l-au făcut şi mai arătos: unul dintre acei bărbaţi pe care timpul îi îmbunătăţeşte, la fel ca pe un caşcaval sau un vin roşu bun. Ridurile de la colţurile ochilor şi uşoara încărunţire a favoriţilor sugerează o anume seriozitate, maxilarul e mai ferm, mai bine conturat. I-a reuşit şmecheria aia grozavă de a arăta în acelaşi timp trecut prin viaţă şi tânăr.

Trupul îi este al unui tânăr, desigur. Are încă bustul unui canotor: umerii laţi şi talia îngustă – acele prânzuri la Westminster n-au avut ca rezultat nici urmă de burtă, sau, dacă ameninţă să apară, probabil că scapă de ea prin exerciţii fizice. Cu toate că se poate să fi făcut excese cu Clubul Libertinilor, niciodată n-am crezut că îl reprezintă. Un om care a vâslit într-un echipaj de elită şi a reuşit să-şi ia licenţa cu nota 10, şi care a fost catapultat la rangul de ministru fără portofoliu în mai puţin de cinci ani după ce a fost ales, după o carieră prosperă într-un domeniu cu totul diferit, e un om care are mult autocontrol şi e capabil de o disciplină de fier.

Îl privesc doar în treacăt, fireşte, când intru în sală. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i prind privirea. Teama că ar putea, cine ştie cum, să mă recunoască pluteşte în continuare în aer, cu toate că m-am schimbat atât de mult. Până şi profilul mi-e diferit: nasul, care îmi displăcea chiar şi înainte să-i sărute el vârful, şi apoi am ajuns să-l urăsc, a fost îndreptat de un chirurg atât de iscusit, încât n-o regăsesc pe fata care eram când mă văd în oglindă: trebuie să mă uit cu şi mai mare atenţie atunci când port roba şi peruca.

Dar, pe măsură ce procesul continuă, devine limpede că el mă vede doar ca pe Kate Woodcroft, QC. Şi, pentru că mi-a dispărut teama, mi-am dat seama că n-are cum să mă recunoască: eram cu totul nedemnă de a-şi aduce aminte de mine. Anonimă – „Eşti Polly sau Molly?” m-a întrebat, întâlnirea noastră n-a fost decât o crestătură pe stâlpul unui pat. Am fost o cucerire de duzină, bifată alături de celelalte, dacă s-o

mai fi gândit vreodată la asta.

Respir adânc, cu atenţia distrasă de o iuţire bruscă a bătăilor inimii; o străfulgerare sălbatică de furie. Cum îndrăzneşte să uite de asta, îmi zic, iraţional, sau să nu-şi dea seama de răul pe care l-a făcut cu atâta nepăsare? Cu fiecare împingere brutală m-a deposedat de încrederea în ceilalţi şi de impresia că lumea e un loc esenţialmente bun. Durerea violului s-a estompat repede; greaţa, de la pilula din dimineaţa de după, a durat doar o zi, însă amintirea violenţei lui – smulgerea fustei, arsura buzelor lui, lucrul pe care l-a spus –, acel gust amar de după, a persistat. Credeam că scăpasem de el – după care Brian mi-a înmânat dosarul şi amintirile au ţâşnit iar la suprafaţă.

Îmi răsfoiesc însemnările, întrebându-mă ce crede despre mine – femeia asta cu faţa ascuţită, cu perucă. N-am cum să ştiu dacă mă priveşte cu interes, pentru că n-am de ce să mă uit la el. Cu toate că întregul proces se învârte în jurul lui, unul dintre paradoxuri este că în cea mai mare parte a depoziţiilor el poate să fie ignorat. Noi – avocata acuzării şi cea a apărării – vom petrece ore în şir fără să catadicsim să-i dăm atenţie, în timp ce ascultăm martorii care vin în boxă ca să prezinte propria versiune a evenimentelor. Nu-i nevoie nici măcar să fie chemat în faţa Curţii – cu toate că, desigur, Angela o va face; ar fi o nebunie să n-o facă. Până acum şi încă un pic mai departe, ceilalţi martori sunt cei care ne solicită cea mai mare parte a atenţiei – şi nu el, deloc.

Kitty Ledger este cea care depune prima mărturie. Kitty e prietenă bună cu Olivia şi lucrează la Biroul Central al Partidului Conservator. Mai exact, ea este femeia care a vorbit cu cei de la *Daily Mail* când au abordat-o prima dată pe Olivia în privinţa zvonurilor despre aventură. În ciuda a ceea ce ar putea să susţină Angela Regan şi ar putea să creadă James Whitehouse, Olivia n-a dat fuga la presa de scandal, ci a lăsat-o pe Kitty să răspundă când reporterii au adulmecat povestea. Angela Regan va încerca s-o căsăpească pentru asta – şi pentru faptul că ea a fost cea care a încurajat-o pe Olivia să meargă la poliţie. Treaba mea este, parţial, să stabilesc că ea nu are vreo animozitate faţă de acest politician atrăgător şi puternic – prieten la cataramă cu premierul, un bărbat al cărui partid încearcă ea să-l promoveze, pentru care lucrează în departamentul care se ocupă de campaniile electorale şi despre care ştie, la nivel intelectual, că ar trebui să facă tot ce-i stă în putinţă ca să-l sprijine. Şi atunci de ce a ajutat la declanşarea

evenimentelor care l-au adus în boxa acuzaţilor de la Old Bailey? N-a putut face asta decât pentru că ştia că aşa era corect din punct de vedere moral.

E un martor bun. Dintr-o privire, când intră în boxa martorilor, îţi dai seama de asta: o tânără brunetă şi îndesată care se apropie de treizeci de ani, cu o tunsoare bob cuminte, o rochie bleumarin modestă şi cu un aer imperturbabil. În altă viaţă ţi-ai putea-o închipui ca directoare de şcoală medie particulară sau şefa unei secţii de urgenţe foarte solicitate. E o descurcăreaţă. Genul de prietenă cam autoritar, care n-ajunge niciodată la ananghie, dar ştie cel mai bine cum să reacţioneze când ajunge altcineva şi care, într-o criză, preia în mod automat controlul.

Mă uit acum la ea şi văd că, deşi poate că n-are imaginaţie, această tânără are un cod moral limpede: simţul binelui şi al răului, şlefuit, îmi închipui – şi, da, are la gât o cruciuliţă bătută cu diamante, aşa că s-ar putea să am dreptate – de o copilărie în care duminica mergea la biserică. Nu-mi pot închipui că s-a întâmplat vreun lucru foarte rău în viaţa lui Kitty Ledger; însă îmi dau seama că, dacă i s-ar fi întâmplat altei femei, ea ar fi vrut să-l îndrepte.

Vorbeşte clar şi e sigură pe sine când îşi confirmă numele şi relaţia cu Olivia. Stabilesc faptul că prietena ei s-a dus mai întâi la ea, a doua zi după incidentul din ascensor.

— Puteţi descrie în ce stare era?

— Era zguduită, înlăcrimată. În mod normal, priveşte lucrurile destul de detaşat – sau o făcea înainte de sfârşitul relaţiei lor. Însă acum era nefericită.

Am stabilit deja că asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte ca Kitty să vorbească cu cei de la *Daily Mail,* confirmându-le povestea. Când a fost de acord cu asta, Olivia voia să se răzbune?

— Nu. Era *supărată* pe el (o văd cu coada ochiului pe Angela cum îşi notează ceva). Se simţea folosită. Însă era mai mult decât atât. Ca şi cum s-ar fi învinovăţit pentru faptul că el i-a făcut asta la fel de mult pe cât îl ura pentru purtarea lui. Spunea că se simte murdară. Ca şi cum totul ar fi fost din vina ei.

Trecem prin faptul că Kitty a încercat să afle de la prietena ei amănunte. Mi-o imaginez făcând asta: cu ochii căprui lărgiţi de oroare, cuprinzând-o cu braţul, ca o soră mai mare protectoare, cu tonul trecând de la indignarea că el a putut face asta la o compasiune blândă,

convingătoare.

— Cine a pus problema violului?

Trebuie să atacăm frontal chestiunea asta.

— Eu am făcut-o. Kitty nu regretă, îşi ţine fruntea sus şi pieptul înainte. După ce mi-a spus că i-a rupt chiloţii şi mi-a arătat acea vânătaie; după ce mi-a spus cum i-a zis. Arată revoltată. Am zis: „Îţi dai seama ce a făcut, nu-i aşa?" Ea a încuviinţat din cap şi a început să plângă. Nu voia să pronunţe cuvântul.

— Aşa că aţi făcut-o dumneavoastră?

— Da.

Sala începe să freamăte.

— Am zis: „Te-a violat. I-ai spus de câteva ori că nu vrei şi nu te-a băgat în seamă. Ăsta-i viol."

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Ea a continuat să plângă. A zis că a crezut că el o iubeşte. Că nu-i vine să creadă că el i-a putut face asta. „Ştiu că e greu de crezut", am zis, „nici mie aproape că nu-mi vine să cred, însă James ţi-a *făcut* asta."

— Aţi discutat dacă ar trebui să întreprindă ceva, şi, dacă da, ce anume?

— I-am sugerat să meargă la poliţie. La început nici măcar n-a vrut să audă. Cred că voia ca totul să se schimbe în bine, cumva. Nu s-a dus timp de două săptămâni.

— Asta a fost pe 31 octombrie: la nouă zile după ce povestea a ajuns în ziare.

— Da. Kitty nu se lasă intimidată. N-am vorbit cu cei de la ziar decât atunci când am fost abordată în privinţa zvonurilor despre relaţia lor – şi am confirmat că au avut o aventură, fără să pomenesc asta.

— Mi se pare că au citat „o prietenă" care spunea: „S-a purtat execrabil cu ea. Era îndrăgostită de el, şi el a abuzat de încrederea ei." Dumneavoastră aţi fost?

— Da. Eu.

— Ce voiaţi să spuneţi prin „a abuzat de încrederea ei"?

— Că a lăsat-o baltă. Că s-a purtat urât cu ea. Nu m-am referit la un viol – sau măcar la un atac. Ea ţinea morţiş să n-o fac şi, fireşte, din punct de vedere juridic nu puteam. Cred că ea, cumva, încă mai spera că el o să-i ceară iertare – şi că se vor împăca.

— Că se vor împăca?

Înalţ o sprânceană: trebuie să mă opun acestei implicaţii că Olivia

era manipulatoare şi că s-a dus la ziare – prin intermediul lui Kitty – sperând că va atrage după sine o împăcare plină de iubire.

— Nu că vor relua relaţia, ci că vor putea să lucreze împreună. I se părea imposibil să mai lucreze în biroul lui după ceea ce îi făcuse.

— Dar s-a întâmplat asta?

— Nu. El era furios din pricina articolului din ziar, care dovedea că ea vrea să se răzbune. A refuzat să-i mai răspundă la telefon sau măcar la salut. Şi ea a înţeles că n-o să-şi ceară niciodată iertare pentru ceea ce a făcut. El nu-şi dădea seama că făcuse ceva rău. De aceea a trecut o vreme până să meargă la poliţie. Avea nevoie mai întâi să se gândească bine la ceea ce s-a întâmplat şi să accepte faptul că nu se putea rezolva sau ameliora.

Angela încearcă, desigur, s-o facă harcea-parcea. Adoptă o abordare mai dogmatică decât o făcuse cu Olivia. Un luptător de categorie grea care îşi face încălzirea ca să-i dea câteva lovituri adversarului – şi nu vor fi lovituri razante. Chiar şi postura i se schimbă: umerii mai drepţi, pieptul în faţă. Două femei experimentate pare să spună atitudinea ei: amândouă sigure pe sine; niciuna pregătită să fie subestimată; fiecare luptând pentru propria percepţie asupra adevărului.

Această Kitty este o persoană calculată, în versiunea Angelei despre eveniment. Prietena care face pe sfânta, dezaprobând aventura Oliviei cu un bărbat însurat şi se repede să emită judecăţi; altruista cu un dinte împotriva ministrului, despre care recunoscuse cândva că era „frumos de pică", dar care n-o băgase în seamă – şi de ce ar fi făcut-o? – atunci când se întâlneau. Tânăra care a introdus ideea de viol şi a fost prima care a pronunţat cuvântul acela urât: care a încercat să-l acopere cu ruşine pe politician în ziare – „A abuzat de încrederea ei? Asta înseamnă, codificat: *a violat-o,* nu-i aşa?" – şi care *a tot bătut-o la cap* pe prietena ei nefericită până ce, la două săptămâni după incident, a cedat, în cele din urmă, presiunii întrebărilor ei necontenite – şi s-a dus la poliţie.

Excelenţa Sa o întrerupe: îi cere Angelei să pună întrebări, nu să comenteze; are grijă ca Kitty să poată reveni asupra fiecărui punct enunţat. Afirmaţiile se învârtejesc, riscând să umbrească mărturia lui Kitty: o apă mocirloasă care bălteşte. Angela marchează câteva puncte: da, Kitty dezaproba aventura şi nu avea o părere prea bună despre James Whitehouse – cu toate că formularea lui Kitty: „Îl consideram

mojic” – îi face pe câţiva juraţi să zâmbească. Insinuează că în interesul ei exista ceva libidinos. „De ce aţi bătut-o la cap pe domnişoara Lytton să creadă cel mai rău scenariu? De ce v-aţi amestecat?”

Şi totuşi, nu sunt convinsă că această mocirlă se lipeşte de ea. Mă uit la juraţi, încercând să le prevăd reacţia, şi în acest punct îl văd pe probabilul prim-jurat că se încruntă la Angela, iar Madam Faţă Portocalie îşi dă ochii peste cap, ca şi cum ar zice: „Hai, las-o jos că măcăne”. E de folos şi faptul că martora pare că nu poate fi spulberată. Nimănui nu-i plac tiranii. Şi, cu toate că nu s-ar putea spune despre Kitty că ar fi luptătorul cel slab – prea oficială, prea educată, prea al naibii de şic –, există ceva înduioşător de curajos în felul în care refuză să se lase intimidată de colega mea avocată, femeia aceasta puternică înveşmântată în negru.

— Nu, insistă ea, când se ajunge la punctul culminant. I-am spus să se ducă la poliţie deoarece *a violat-o.*

Şi vocea ei – vocea unei tinere care a avut o viaţă ca-n poveşti, da, dar nu i-ar trece niciodată prin cap să fie de acord cu punctul de vedere al altcuiva, dacă nu-i convine, vocea unei femei care nu se lasă intimidată să spună ceva ce nu crede pe deplin – răsună tare şi sinceră şi limpede.

Puştiul din Essex rânjeşte: un rânjet care are o umbră de ameninţare şi este îndreptat spre boxa acuzatului, unde şade James Whitehouse, nu spre femeia din boxa martorilor care a ajutat la aducerea lui acolo. Lângă mine, Angela se trânteşte pe bancă – în roba ei, sigură pe sine, dar şi oarecum nemulţumită: gura îi este o dungă subţire, impenetrabilă. Ştie că ar fi putut face mai mult pentru clientul ei; că n-a manevrat acest martor într-un fel care să-i fie util; că afirmaţia sigură pe sine a lui Kitty – „A violat-o” – a stârnit ecou în toată sala şi va fi o dovadă de care juraţii îşi vor aminti în timpul deliberării. Îmi creşte inima şi încep să sper.

Şedinţa continuă: e o zi scurtă, pentru că după-amiază judecătorul trebuie să se ocupe de o audiere preliminară şi de două sentinţe.

— Cu voia dumneavoastră, vom avea după-amiaza liberă şi vom reveni, cu forţe proaspete, mâine-dimineaţă, le spune juraţilor – şi ei zâmbesc cu gura până la urechi, ca nişte copii cărora li s-a spus că nu mai fac ore, pentru că procesul începe să-i apese: necesitatea de a se concentra asupra mărturiilor; de a asculta cu atenţie când se

desfăşoară fiecare fir al poveştii şi diferitele versiuni se aşază ca nişte bucăţi de lână şi de mătase pentru broderii; fire de culori şi texturi nepotrivite, care nu vor putea niciodată să fie ţesute într-un întreg convingător.

Totuşi, mai întâi trebuie să asculte interogatoriul luat lui James Whitehouse la poliţie: cuvintele spuse de el după ce a fost abordat de doi detectivi şi i s-au citit drepturile. Sergentul Clive Willis, detectivul care se ocupă de caz, vine la bară; cu capul sus, cu vocea răsunând limpede, pentru că este cazul cel mai mediatizat din cariera sa.

Asistentul meu, Tim, ar trebui să citească tare interogatoriul luat la poliţie, însă a fost chemat la alt caz, aşa că eu şi DS Willis vom juca rolurile poliţistului şi acuzatului; cu mine rostind cuvintele pe un ton cât mai energic şi neutru posibil, citind interviul un pic stilizat în ritmul meu obişnuit, o pagină pe minut.

DS Willis este un bărbat foarte plăcut, dar e cinstit să spunem că sună a detectiv când depune mărturie: cu acea replică ciudat de seacă – de parcă n-ar putea concepe, şi cu atât mai puţin să rişte să rostească ceva palpitant. Întrebările pe care i le-a pus unui politician de rang înalt despre un delict grav par să nu fie mai interesante decât buletinul meteo maritim sau lista sa de cumpărături. Cu toate astea, cuvintele îşi au propriul dramatism, şi pielea capului mi se încreţeşte când dezvăluie ce i-a spus lui James Whitehouse atunci când i s-au citit drepturile; cuvinte pe care fiecare membru al juriului le va recunoaşte, dacă a urmărit vreodată un film poliţist la televizor.

— Nu trebuie să spuneţi nimic. Dar s-ar putea să vă fie periclitată apărarea dacă nu menţionaţi, la interogatoriu, ceva ce veţi relata mai târziu, la proces, intonează el, şi în cele din urmă ridică încrezător vocea: Tot ce spuneţi poate să constituie mărturie.

Aştept vreo două secunde, lăsând semnificaţia cuvintelor să pătrundă în mintea juraţilor; îi văd că se luminează, recunoscând frazele care se umflă şi fac vălurele prin sală.

— Şi unde l-aţi arestat? întreb.

Iar DS Willis îşi umflă pieptul, amintindu-şi şi transmiţând dramatismul momentului şi cât de puţin potrivit era locul.

— Chiar lângă Parlament.

Cu toate că terminăm la prânz, după ce am trecut prin interviul luat de poliţie mă simt stoarsă de puteri. Poate pentru că am citit cu voce

tare o jumătate de oră sau poate e efortul de a nu-mi trăda frustrarea în timp ce rostesc versiunea edulcorată, credibilă a lui James Whitehouse despre cele întâmplate. Gura mi se umple de vată când articulez cuvintele lui, simt cadenţa frazelor, observ nonşalanţa şi fluenţa cu care îşi ţese povestea. A explicat totul cu atâta uşurinţă, încât e perfect credibil.

Pentru că el susţine că Olivia minte, desigur. Nu i-a spus niciodată să se oprească în timp ce făceau dragoste în ascensor; ea a fost cea care a avut iniţiativa – aşa cum mai făcuse de multe ori înainte. E sigur că e o neînţelegere care poate fi lămurită. Şi apoi o umbră din cruzimea lui: detectivii sunt conştienţi că el pusese capăt relaţiei – era un bărbat însurat, fusese o greşeală prostească, le datora asta soţiei şi copiilor – şi că ea a fost foarte nemulţumită. S-a adresat ziarelor. Sincer – şi îl doare să spună asta, o spune mai mult de tristeţe decât de mânie – acum îşi făcea griji pentru sănătatea ei mintală. Nu era la fel de tare cum presupusese el; în adolescenţă avusese o criză de anorexie; perfecţionismul dezlănţuit, care o făcea să fie o cercetătoare excelentă, însă indica un dezechilibru; şi acum, când faptul că se adresase ziarelor n-a dat rezultat – că el nu şi-a părăsit soţia, aşa cum voia ea –, această *născocire* pură.

Negările lui joviale se rostogolesc din gura mea. Oare el chiar le crede? Un politician care e atât de sigur pe sine, încât versiunea lui despre adevăr este subiectivă: adevărul lui este cel pe care *vrea* să-l creadă? Sau este reacţia alunecoasă a unui mincinos care ştie că minte? Vom afla curând. Deoarece mâine băncile presei şi galeria publicului vor fi ticsite pentru evenimentul principal şi voi verifica aceste afirmaţii în timpul audierii încrucişate. Mâine, James Whitehouse va depune mărturie. Şi eu o să-l înfrunt, în sfârşit.

23

— SOPHIE —

27 aprilie 2017

Noroiul din Devon bălteşte pe drumurile înguste ca o ciocolată fierbinte vărsată pe jos, scurgându-se de pe dealuri şi picurând de pe gardurile vii în care se întrezăresc păducei şi rugi de mure.

Copiilor le place la nebunie. Bălţile de culoarea argilei roşii de pe drumul plin de gropi şi care îi invită pe Emily şi pe Finn să se stropească unul pe altul cu apă; picături mari care atârnă pe pantalonii şi jachetele impermeabile. „M-a nimerit. Hei, m-ai nimerit!” Tonul miorlăit al lui Emily se preschimbă în încântare când se răzbună şi îşi împroaşcă fratele, cizmele de cauciuc roşii tropotesc şi apoi pleoscăie, fiindcă bălţile se revarsă peste asfaltul mocirlos şi apoi fac vârtejuri.

Sophie priveşte, de data asta fără să-i mustre; nu-i spune fiicei sale să nu se murdărească, ce mai contează? Copiii se poartă cu o uitare de sine aproape isterică – Em a redevenit copiliţă, Finn e mult mai îndrăzneţ şi mai liber decât a fost vreodată acasă. Acum trăiesc după regulile din Devon. Regulile bunicii lor un pic excentrice, care dă pe gât bere adevărată – pentru că Ginny a renunţat la ginul tonic de la care şi-a tras numele şi îşi face singură berea din urzici. Sau, mai degrabă, regulile obişnuite au fost relaxate până la punctul în care au fost abandonate. Fără şcoală; fără rutină; fără Cristina; fără tati. Doar mama lor rămâne o prezenţă constantă; şi chiar şi ea, după cum ar fi prima care să recunoască, nu se poartă aşa cum ar fi făcut în mod normal.

Erau aici deja de două nopţi. Au trecut mai puţin de patruzeci şi opt de ore de când Sophie i-a luat pe neaşteptate de la şcoală şi i-a adus aici, în această escapadă neaşteptată în Devon. A patra zi a procesului; a treia a mărturiilor. O zi în care avocata îngrozitor de scumpă a soţului ei ar trebui să facă un pas mai hotărât în destrămarea acuzaţiei împotriva lui. Of, Doamne, speră că va face asta. Pumnii i se strâng din reflex, şi ea îi desface şi îi strânge iar. Nu-i nevoie să fie superstiţioasă – şi totuşi nu poate să neglijeze nimic; se va agăţa de orice pai.

— Haideţi – să mergem pe plajă, strigă spre copii, fiindcă tânjeşte

după mişcare adevărată: o plimbare energică, nu zburdatul lor fără rost.

Ei merg greoi, cu cizmele de cauciuc plesnindu-i peste pulpe, începând să-şi târască picioarele pe măsură ce se satură de noutatea împroşcării şi li se face cald.

Emily se opreşte şi îi întinde căciuliţa sa lui Sophie.

— Nu. Tu ai vrut s-o iei cu tine, tu o duci, Em.

Fiica ei se strâmbă, cu buza de jos ca un boboc de trandafir împinsă în faţă.

— Ba nu, insistă ea.

— Foarte bine, atunci, oftează Sophie, ia căciuliţa din lână moale, cu tricotajul Fairisle în culori vii, şi o îndeasă în buzunarul hainei, spre evidenta uimire a lui Emily.

N-are chef de ceartă. Îşi concentrează toată energia emoţională să nu se piardă cu firea nici ea, nici copiii, şi să treacă prin următoarele câteva zile.

Pentru că în seara asta va trebui să se întoarcă la Londra. Angela vrea să-l cheme pe James în boxa martorilor şi, dacă el depune mărturie, ea trebuie să fie acolo să-l susţină – măcar de acasă, dacă nu e în stare să ajungă la tribunal. Acesta e târgul pe care l-a încheiat, după o discuţie deschisă cu Chris Clarke, care a spus clar că, dacă va continua să lipsească, şansele de reabilitare politică ale soţului ei în urma achitării ar fi şi mai slabe. Ea era cât pe-aci să spună că în acest moment o doare fix în cot de reabilitarea politică a lui James. E mult prea preocupată de veştile de la tribunal şi de probabilitatea ca el să iasă cu faţa curată.

Tresare. O doare în gură ca şi cum ar avea o aftă. Dar nu, şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru. Trece cu limba peste carnea dură, roasă; are gust de sare şi sânge.

Nu-i de mirare că e atât de stresată. După ce copiii se duc la culcare, ea se uită la ştirile de la BBC şi din ziarele on-line, citind tot ce găseşte despre procesul în care presupusa infracţiune a lui James este trâmbiţată, iar Olivia se bucură de un anonimat deplin: fără nume, fără faţă, locul de muncă nu este identificat – ceea ce creează goluri în relatările din ziare în privinţa felului în care domnişoara X, sau „presupusa victimă”, cum se tot referă la ea, a ajuns să fie în liftul acela. O obsedau probele. Pe unele – vânătaia, chiar şi dresul deşirat – le poate trece cu vederea. James e un bărbat pasional: o muşcătură

senzuală prea dură; dresul tras; chiloţii rupţi – toate sunt posibile; toate sunt de înţeles, nimic nu e sinistru, dat fiind că s-a produs în înflăcărarea momentului. La urma urmei, James o dorea pe Olivia.

Înghite în sec, încercând să rămână raţională, felicitându-se că nu-şi pierde calmul şi că nu se gândeşte la chiloţi: negri, vaporoşi, neruşinat de sexy: genul de lenjerie care l-ar aţâţa pe James. Se sileşte să nu se mai gândească la asta, dar nu se poate împiedica să nu fie obsedată de un amănunt. Acea propoziţie oribilă: „Nu te mai preface că nu vrei scula". Nu e genul de lucru pe care l-ar spune *vreodată* James. Prin urmare, de ce nu şi-l poate scoate din minte? Poate că este teama ca alţii să nu şi-l închipuie pe el spunând asta: l-ar crede oare atât de răutăcios şi de vulgar? Sau poate că este din pricină că el *a folosit* acel cuvânt ca o respingere nonşalantă. Nu la adresa ei, ci la a altor bărbaţi. „E aşa sculă pe basculă", a zis el despre Matt Frisk şi Malcolm Thwaites. Poate şi despre Chris Clarke. O respingere superioară. Dar niciodată nu l-a folosit în legătură cu femei sau într-un fel sexual. Niciodată *sculă.* Nu-i acelaşi lucru, nu-i aşa? Absolut deloc?

Trebuie să înceteze.

— Haideţi. Să alergăm, le strigă copiilor, apoi urcă în forţă dunele, încercând să scape de neliniştea care o macină.

Acum s-a stârnit vântul: o briză înviorătoare, bătând spre mal, care îi înroşeşte obrajii lui Finn şi o face pe Emily să zâmbească, fără să-şi dea seama, pe când urcă pe dunele alunecoase, apoi dau năvală spre mare.

Ea îşi croieşte drum printre resturile de pe mal – lemn plutit, frânghii pentru pescuit, câte o sticlă fără mesaj în ea –, apoi contemplă priveliştea, încercând să-şi golească mintea de griji. Din apă răsare o insuliţă, despărţită de uscat cu totul, în afară de momentul refluxului. Insula Burgh: locul în care s-a ascuns Agatha Christie ca să scrie *Zece negri mititei* şi a găsit izolarea cerută de roman. Măcar de s-ar putea desprinde şi ea de lume în acelaşi fel.

A încercat. Doamne, cât a mai încercat. În scobitura acestei văi nu există prăvălii şi nici Wi-Fi; prin urmare, în timpul zilei a izbutit să evite toate ştirile şi e-mailurile; să se prefacă – cel puţin în faţa copiilor – că ceea ce se petrece în sala numărul doi din Bailey nu există. Astăzi nu reuşeşte s-o facă. Şi-a petrecut noaptea trecută gârbovită deasupra laptopului: având alături un pahar mare de gin tonic, pentru că mama sa n-a renunţat cu totul la vechiul trotil; cu un ghem rece în stomac în

timp ce citea, fără să se poată opri. Teama i s-a împrăştiat prin măruntaie şi în jos pe mâini şi picioare: ceea ce era descris – vânătaia; chiloţii rupţi; acea remarcă umilitoare oribilă, ameninţătoare... Ei bine, a îngheţat-o cu totul.

O să lase copiii aici. Nu-i nevoie să-i ia cu ea la Londra. Să-i silească să treacă prin ceea ce trebuie să treacă ea. Posibilitatea ca el să nu fie achitat, teama – care e în ea în fiecare clipă de veghe – că mărturia Oliviei va fi crezută, şi soţul ei va fi condamnat pentru viol.

I se pune un nod în gât. Nu poate să creadă asta. N-o să-şi *îngăduie* să creadă asta. James poate să fie un bărbat pasional: un bărbat sigur pe sine; chiar un bărbat puternic, senzual – care vrea să facă dragoste mai des decât ea şi uneori o tot *sâcâie* ca să facă, dacă e să fie cu totul sinceră. Însă întotdeauna s-a oprit dacă ea a zis „nu"; întotdeauna a acceptat faptul că ea nu vrea.

Copiii aleargă pe plajă. Două fulgere de roşu şi albastru, ca nişte zmeie prinse de vânt şi zgâlţâite: învârtindu-se şi zbârnâind, într-o ceaţă de energie sălbatică. Inima îi creşte şi se calmează văzându-i, pentru că sunt copiii *lui* şi o liniştesc, aşa că dintr-odată se simte sigură pe ea: cineva implicat în conceperea lor n-ar putea niciodată să fie în stare de viol.

Acest coşmar este răzbunarea unei femei abandonate, care s-a dus la ziare şi apoi s-a trezit în ape mult mai adânci – Parchetul Coroanei a deschis un proces, cu toate că, aşa cum a reieşit din audierea încrucişată de ieri, sau aşa preferă Sophie să interpreteze mărturia, mai târziu a avut rezerve în această privinţă.

„Îl iubeam şi îl doream." Asta a recunoscut Olivia când a fost întrebată despre momentele din lift. Sophie ştie cum e să-l doreşti aşa pe James. Înţelege, de asemenea, gelozia ei intensă, de neclintit, la gândul că el e cu altă femeie; şi umilinţa care a făcut-o să caute în mod prostesc, fatal, recompensa rapidă şi dulce a răzbunării.

Procesul n-ar fi trebuit să fie intentat. Aceasta este linia pe care o vor susţine după achitare. Îl poate auzi pe Chris Clarke exersând. Şlefuind o declaraţie concisă care va da vina pe un procuror care a avut îndrăzneala să deschidă un proces fără temei din cauză că a fost considerat avantajos din punct de vedere politic, în vreme ce nenumăraţi delincvenţi *adevăraţi* au rămas neprinşi şi necondamnaţi.

Merge cu paşi mai vioi, însufleţită de această idee, şi se gândeşte la unele dintre lucrurile pe care le-a trăit înainte de căsătorie.

Estomparea limitelor consimţirii în zilele în care mergea la petrecerile din clasa a şasea, unde băieţii încercau orice şi uneori era mai uşor pur şi simplu să fii de acord. Nu zice că băieţii ăia aveau dreptate – şi urăşte gândul să i se întâmple asta lui Em –, însă în zilele astea i-ar putea acuza de viol, sau cel puţin de atac sexual, în vreme ce lucrul de care erau ei vinovaţi era o exuberanţă egoistă, iar lucrul de care era ea vinovată – pentru că era şi ea complice la asta – era lipsa de comunicare. Incapacitatea de a li se împotrivi şi de a zice: „Nu vreau. Te rog, nu-mi face asta."

Cunoaşte prea bine definiţia juridică a violului. Faptul că nu poate fi dovedit decât dacă juriul s-a convins de faptul că soţul ei ştia, în momentul penetrării, că Olivia nu e de acord. Şi de ce ar fi făcut-o James, dacă ar fi ştiut asta? O fi el pasional, nechibzuit, plin de sine, dar nu e o brută; şi Olivia a recunoscut că îl dorea; că s-au ciocnit, sărutul fiind de comun acord; că a intrat de bunăvoie în lift.

Inima îi e mai uşoară în vreme ce se gândeşte la aceste fapte. Este vorba despre un caz în care corectitudinea politică a luat-o razna. Şi-l imaginează pe directorul de la *Daily Mail* după această achitare şi încearcă să zâmbească, în timp ce merge pe plajă spre copii, care acum aruncă bucăţi de ardezie în marea de culoarea oţelului. Soţul ei e departe de a fi perfect. Transmite mesaje contradictorii. E infidel, da; chiar crud – pentru că ea nu se îndoieşte de faptul că n-avea de gând să reia relaţia cu Olivia, şi în acel moment se folosise de ea. Însă nu e un violator. Bunul-simţ – şi legea – dictează ca el să fie scos de sub această acuzaţie care îi poate distruge viaţa, nu-i aşa?

Se va simţi mai bine când o să-l vadă. Când vor vorbi faţă în faţă şi ea îi va citi clar expresia din ochi. Ziarele dau întotdeauna o turnură senzaţională şi se concentrează pe detalii care distorsionează lucrurile. „Nu te mai preface că nu vrei scula." Verifică ameninţarea cuvintelor pe buzele sale.

— Mami, mami!

Vocea lui Emily o smulge din gânduri când ajunge la ei, care scormonesc pe mal. Fata ridică ceva ce pare să fie o scoică mică, numai că e însângerată.

— Uite! Zâmbetul lui Em are ceva neobişnuit. Dintele care se clătina a căzut!

Ia de la fiica sa ciotul sidefiu; încă o dovadă că îşi pierde urmele de bebeluş; că Em creşte repede.

— Zâna Măseluţă o să mă găsească în Devon? O să fie ca Moş Crăciun?

Se uită cu atenţie la Emily. Are nouă ani. E prea mare ca să mai creadă în Zâna Măseluţă şi în Moş Crăciun, cu toate că e şireată; ştie că n-o să capete monede strălucitoare şi ciorap burduşit cu daruri decât dacă crede în poveste. Sau poate că e ca mama ei: hotărâtă să creadă ceva pentru că este explicaţia cea mai fericită, chiar dacă e mai puţin credibilă? Emily crede în Zâna Măseluţă întocmai aşa cum Sophie crede că nu se poate ca James să fi folosit acea expresie, pentru că este ceea ce îşi doreşte cu disperare să creadă.

Îşi drege glasul:

— Sunt sigură că o să te găsească, zice, cu prea multă voioşie. Poate că ar trebui să-i scrii o scrisoare pe care să ţi-o pui sub pernă, spunându-i că tot tu eşti, chiar dacă te afli aici?

— Dar o să ştie asta, oricum, zice Finn, cu expresia confuză a unui copil de şase ani. O să recunoască dintele, îţi aminteşti, pentru că ea este Tabitha, Zâna Măseluţă specială a lui Em.

— Oh, sigur că da. Uitase povestea încâlcită pe care o spusese când îi căzuse dintele de dinainte, în Cornwall, vara trecută. Ce prostie din partea lui mami, să uite!

Câte minciuni mai spunem, îşi zice: ca să uşurăm lucrurile, să facem viaţa mai plăcută. Moş Crăciun, Zâna Măseluţă; un soţ care n-ar viola niciodată cu bună ştiinţă – şi n-ar putea, pur şi simplu ştie că n-ar putea; niciodată nu i-ar spune acel lucru unei femei, unei femei cu care mai înainte întreţinuse relaţii sexuale.

Îşi îmbrăţişează fiica, simţindu-i coastele sub jacheta flauşată, fără urmă de adâncitura unei talii; fără senzaţia că va fi într-o zi femeie; şi îi adulmecă părul moale, dorindu-şi s-o poată împiedica fizic să crească.

— Asta pentru ce-i?

Em se zvârcoleşte, irascibilă şi bănuitoare.

— Trebuie să am un motiv? Se trage deoparte, zâmbind, întristată de reacţia fiicei sale, dar conştientă că trebuie să rămână voioasă. Oh, poate că nu te-am îmbrăţişat destul astăzi.

— Sau pe mine.

Finn se vâră între ele, rivalitatea frăţească şi nevoia de a fi iubit fiind forţele care îl mână; care au grijă ca el să fie mereu în mijlocul îmbrăţişării.

24

— KATE —

27 aprilie 2017

De-abia spre sfârşitul după-amiezii răspund la apelul lui Ali. Am văzut numărul ei pe ecranul mobilului în timp ce mă îndreptam spre Middle Temple azi-dimineaţă, puţin după ora şapte. Cerul era de un albastru palid şi Strandul se trezea după o noapte de somn inconfortabil. Am cumpărat un cappuccino cu porţie dublă de cafeină pentru mine şi o ciocolată caldă cu mai multe pliculeţe de zahăr ca s-o las lângă silueta care era ghemuită în sacul de dormit oliv de pe pragul unui magazin. Fata nu s-a clintit şi m-am uitat bine la trupul ei plăpând, încovoiat, ca să văd dacă mai respiră, pentru că noaptea fusese friguroasă: temperaturile ajunseseră sub zero. Când m-am aplecat mi-am simţit degetele de la picioare amorţite în dresul subţire şi pantofii pentru tribunal, răceala pavajului cenuşiu răspândindu-mi-se în tot trupul. N-am plecat decât atunci când am observat o mişcare foarte uşoară – cel mai mic fior posibil.

N-aveam timp atunci să ascult mesajul lui Ali: eram prea concentrată pe mărturia lui Kitty Ledger şi pe o audiere preliminară rapidă pe care o aveam la ora zece. Lângă simbolul căsuţei vocale a apărut un punct roşu, dar am alungat din minte faptul că îmi lăsase un mesaj. Mi-am petrecut după-amiaza pregătindu-mă pentru audierea încrucişată a lui James Whitehouse şi de-abia după aceea am apăsat pe punctul roşu – aşteptându-mă la o invitaţie voioasă la cină sau, poate, să mergem să bem ceva, pentru că trecuse mai mult de o lună de când ne văzuserăm şi se pricepe să ţină legătura – mult mai bine decât mine, care atunci când sunt copleşită de muncă am tendinţa să-mi întrerup viaţa socială şi să mă retrag. Erau trei apeluri nepreluate – lucru ciudat, pentru că ştie că nu răspund la telefon când sunt la tribunal – şi trei mesaje. Le-am ascultat, cu respiraţia tot mai precipitată în timp ce vocea ei, crispată de nelinişte şi din ce în ce mai rugătoare, ca şi cum ar fi dorit cu disperare asigurări, îmi umplea capul.

„Kate. E vorba despre procesul tău. James Whitehouse. Poţi să mă suni?” Apoi: „Kate. Te rog, sună-mă. E important.” În sfârşit, la şase şi

trei minute seara, în jurul orei la care cred că îi ia pe Joel şi pe Ollie de la after school, un mesaj mai oficial: vocea îi este iritată, însă uşor lezată pentru că o ignorasem toată ziua. „Kate. Ştiu că eşti ocupată, dar trebuie să vorbesc cu tine. Pot să trec pe la tine în seara asta?” După care urmează un mic oftat, ca şi cum aş fi unul dintre copiii ei şi nu-şi poate stăpâni dezamăgirea: „Cred că e important, Kate”.

Aşadar, probabil că ştie. Mă uit pe fereastra cabinetului meu în stil georgian şi dincolo de curte, spre altele din acest decor select. Geamul e împroşcat de picături de ploaie: dovada aversei cu grindină care m-a murat când am coborât din taxi şi am fugit înapoi în birou, chinuindu-mă să manevrez geanta pe rotile cu documente în vreme ce norii de furtună transformau cerul de la sfârşitul după-amiezii într-un vineţiu profund, ca o echimoză care s-a format şi va trece mult până să dispară. Mă uit la picurii care se scurg şi mă gândesc la felul în care priveam pe ferestrele bibliotecii colegiului: acele ochiuri elegante care ofereau o privelişte spre alte lumi; care îmi îngăduiau să mă uit de sus la cei care nu puteau să intre; şi la faptul că poziţia mea înaltă de aici îmi îngăduie să fac acelaşi lucru. Închisă în inima sistemului juridic britanic – în inima acestui labirint de clădiri georgiene – sunt în deplină siguranţă.

Şi apoi mă gândesc la faptul că James Whitehouse trebuie să se fi gândit că e la fel de protejat într-un loc mult mai bine apărat, mai exclusivist: Camera Comunelor. În siguranţă în inima sistemului politic, implicat în conceperea şi votarea legilor noastre, pentru numele lui Dumnezeu! Mă gândesc la protecţia pe care i-o conferă poziţia sa şi apoi la faptul că el ar putea să fie demascat, în cele din urmă, prins de legile însele la crearea cărora el şi predecesorii săi au contribuit. Că acest statut ministerial nu face imposibil ca el să stea în boxa acuzaţilor de la Old Bailey, să dea socoteală la fel ca recidiviştii cei mai înrăiţi, aparent amorali. Infractorii care au încălcat cele mai mari tabuuri ale societăţii. Ucigaşii, pedofilii şi violatorii.

Mă gândesc la faptul că nu întotdeauna se face dreptate. Că un raport recent al Parchetului recunoştea că în trei sferturi dintre cazuri există probleme legate de dezvăluiri: problema crucială dacă sunt oferite toate probele necesare pentru a face dreptate, probe care ar putea să ajute apărarea sau să submineze acuzarea; şi dacă aceste dezvăluiri vin prea târziu sau sunt incomplete.

Toţi cei care lucrăm în sistemul penal am auzit de procese care au eşuat din cauză că reiese la un moment dat, târziu, că un martor-vedetă s-a contrazis şi nu este demn de încredere, cum se crezuse; sau din cauză că apar subit informaţii – poate culese din reţelele sociale – care contrazic dosarul Parchetului. Cu toţii ne temem că s-ar putea ca probe care n-au fost cercetate să zacă undeva, într-o cutie: poliţistul care trebuia să le prezinte şi procurorul n-au avut timp să le examineze şi să le pună în schema materialelor nefolosite. Dat fiind că astfel de probe potenţiale le sunt trimise avocaţilor, nu-i imposibil ca o parte din material să se piardă: lăsat într-un oficiu poştal, abandonat de un curier. Erori ale justiţiei pot să apară în strădania bine-venită de a grăbi mersul justiţiei.

Dar e cu două tăişuri. Dacă există probleme legate de dezvăluiri, un caz poate fi respins înainte ca măcar să ajungem să prezentăm probele, ceea ce înseamnă că aceia despre care ştim sigur că sunt vinovaţi uneori „scapă" pe baza unei chichiţe juridice. Şi mă gândesc că nu pot suporta ca asta să se întâmple acum. Că, deşi există o oarecare îndoială în cazul Oliviei Lytton – pentru că recunoaşte că a intrat în lift cu James Whitehouse, că l-a sărutat de bunăvoie, ba chiar, la început, s-a bucurat de sărut –, există probe care se adună: vânătaia de pe sân; dresul smuls şi chiloţii rupţi; acea expresie cu care a respins-o, la fel de dureroasă prin dispreţul ei pur ca şi intrarea cu de-a sila în trupul ei.

Îl aud acum şoptind asta, cu vocea aceea curgând ca mierea, care poate fi iubitoare, dar numai asta nu era în acest caz. „Nu te mai preface că nu vrei scula." Şi ştiu până în măduva oaselor că i-a spus-o ei, în lift.

Nu-i genul de lucru pe care martorii îl inventează. Şi, în plus, este exact ceea ce mi-a spus şi mie.

Ne întâlnim în apartamentul meu din Earl's Court. Un loc unde Ali rareori vine: un drum anevoios din Chiswick, cu toate că locuiesc într-o zonă bună a oraşului. Am luat câteva salate Marks & Spencer, cu toate că nu mi-e foame: stomacul mi-e un ghem de nelinişte, prin el dă târcoale fierea în locul senzaţiei de foame pe care o simt în mod normal pe la opt. Îmi torn o cupă mare de vin şi mă uit la ţepii albi care se încheagă pe partea dinăuntru a sticlei. E rece şi are gust de nectar. Un Sancerre aromat. Mai iau o înghiţitură lacomă şi mă aşez pe marginea fotoliului, a cărui piele lustruită este încă lucioasă, fiindcă, la

fel ca toată mobila mea, e destul de nou: nu fotoliul de piele îndelung folosit după care tânjesc, care miroase a vechime şi dezordine firească; care vorbeşte despre un lung şir de strămoşi. E prea masiv şi mi-e greu să mă destind.

Sau poate că mi-e greu să mă destind din cauză că ştiu că am făcut ceva rău – cel puţin din punct de vedere al codului deontologic al profesiei mele. Am ştiut, de îndată ce Brian mi-a înmânat dosarul cu copiile scoase la imprimantă ale documentelor – acel *billet doux* al meu, chiar dacă îi lipsea funda roz – cu „R *versus* James Whitehouse" pe copertă.

Acuzarea trebuie să dezvăluie încă de la începutul demersului juridic tot ce ar putea să submineze cazul sau să ajute apărarea, şi are datoria să facă asta pe tot parcursul procesului. Şi cred că e foarte clar că a fi avocatul acuzării în cazul unui inculpat pe care îl cunoşti – chiar dacă s-ar putea ca el să nu-şi amintească de tine – este un abuz. Şi dacă crezi că el te-a violat? Păi, înţelegeţi cum ar putea arăta asta.

Comisia de disciplină a baroului – cea care îi judecă pe avocaţi – nu stipulează direct că nu trebuie să fii avocatul acuzării în cazul cuiva pe care îl cunoşti. Poate că nu consideră că este nevoie. Însă nu încape îndoială că avocaţii trebuie să se comporte în aşa fel încât justiţia nu numai să fie sprijinită, ci să se vadă că e sprijinită. Prin faptul că n-am dezvăluit legătura s-ar putea să fi încălcat codul în trei feluri: n-am respectat îndatoririle mele faţă de tribunal în slujba dreptăţii; n-am acţionat cu integritate şi cinste; şi m-am comportat într-un fel care subminează profesia în ochii publicului. Bănuiesc că membrii comisiei de disciplină a baroului m-ar privi cu foarte puţină consideraţie.

Apoi încep să tremur. Să tremur de-a binelea. Un tremurat de nestăpânit care îmi e cu totul străin şi pe care nu l-am mai avut decât o dată, când mă spălam cu înverşunare în baia de la colegiu. O spaimă pură. O ţine aşa vreo cinci minute, paharul de vin mi se zgâlţâie în mână până reuşesc să-l pun pe masă, piciorul paharului loveşte tăblia, cât pe ce să se spargă, genunchii mi se ciocnesc între ei, cu toate că încerc să-i ţin. Să-i potolesc. Îmi poruncesc să respir, să-mi revin: lucrul de care mă tem acum cel mai mult – să fiu trădată, să fiu vulnerabilă – nu se va întâmpla, pentru că Ali mă iubeşte şi pot s-o fac să înţeleagă. Pot s-o conving, pentru că persuasiunea este lucrul la care mă pricep de minune. Şi chiar dacă nu m-aş pricepe, ea şi-ar da seama, nu-i aşa? Respiraţia mi se linişteşte. O să înţeleagă. Sigur că da. Trebuie

să înţeleagă.

Pentru că ar fi trebuit să dezvălui faptul că îl cunosc – sau că l-am cunoscut, sigur că ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-i pasez de bunăvoie cazul unui coleg şi să am încredere că îşi va face datoria de avocat al acuzării la fel de sârguincios ca mine. Şi totuşi, când am avut această posibilitate, n-am putut. N-am putut să renunţ la control şi să încredinţez ceva atât de important altcuiva. Pentru că în violurile dintr-o relaţie şansa de a obţine condamnarea este mică şi nu puteam risca să nu înclin balanţa justiţiei. Nu puteam să am încredere că altcineva ar putea munci ca avocat al acuzării cu atâta pasiune şi din tot sufletul ca mine.

Pentru că lucrul de care îmi pasă este dreptatea firească. Este încercarea de a face pe cineva să dea socoteală pentru o infracţiune săvârşită cu mai bine de douăzeci de ani în urmă şi de a mă asigura că nu o va mai putea săvârşi vreodată. Şi am un motiv mai puţin educativ. Am simţit atâta durere şi ură de sine din cauza acestui bărbat; m-am simţit violată de acel act: înjosită, slăbită, schimbată irevocabil; încrederea mea că se va opri dacă i-o cer a fost sfărâmată ca un pahar de vin făcut cioburi pe dalele străvechi de piatră. După aceea n-am mai putut să am încredere desăvârşită în nimeni: n-am mai putut să mă dăruiesc pe deplin. Nu vreau ca el să iasă basma curată după ce i-a făcut asta Oliviei sau oricărei femei în viitor, nu; dar nu vreau nici să iasă basma curată după ce mi-a făcut mie.

Ali e îmbujorată: părul, un pic ciufulit, faţa roşie, fie pentru că a venit în fugă de la staţia de metrou, fie, mai curând, pentru că îşi adună puterile pentru ceea ce are de spus.

Vreau s-o sărut când deschid uşa, dar mă evită, se apleacă să-şi lase jos geanta şi să se dezbrace de pardesiu, apoi se întoarce să-l agaţe în cuierul din hol. E neobişnuit de tăcută. De obicei nu se mai opreşte din trăncănit când ne întâlnim, ca şi cum şi-ar da seama că amândouă avem puţin timp şi trebuie să înghesuim cât mai multe veşti cu putinţă în cele două sau trei ore de care dispunem. Tăcerea e un lux care vine odată cu familiaritatea de toate zilele, însă chiar şi atunci când am locuit în acelaşi apartament, pentru scurt timp, sau alături, la colegiu, nu eram niciodată tăcute – cu atât mai puţin distante. Eram amândouă prea ocupate pentru asta; ea, prea extravertită din fire, şi eu, prea încântată să fiu cu ea.

Acum se uită la mine cu răceală. Nu e un sentiment pe care i l-aş fi atribuit vreodată, pentru că e extrem de caldă, chiar dacă vieţile noastre au părut în ultima vreme să ne îndepărteze un pic. Şi mai e ceva în acei ochi mari şi albaştri: un indiciu că e rănită, poate. Jignită.

Laptele-omeneştii duioşii, de lipsa căruia mă acuza Alistair atât de dureros, curge prin venele lui Ali, şi încerc să citesc în ochii ei simpatie, pentru că are compasiune cu carul. Zâmbesc: un zâmbet care e mai nervos decât mi-aş dori; n-are nimic din siguranţa de sine pe care o transmit în sala de judecată. Ali lasă privirea în jos, strâmbând din buze, şi nu-mi zâmbeşte şi ea.

— Vrei să bei ceva?

Alcoolul ne-a uşurat întotdeauna cele mai dificile conversaţii: când i-am spus că-l părăsesc pe Alistair şi când ne-am întâlnit prima dată după ce am părăsit Oxfordul. A fost după optsprezece luni şi atunci nu mai eram Holly, ci Kate, şi a fost vizibil tulburată de schimbarea mea. Eram numai unghiuri: coate şi genunchi care împung şi pomeţi ca nişte lame de cuţit, sub părul de curând decolorat şi întins. Nu m-a recunoscut în cafenea şi amândouă ne-am acoperit jena comandând votcă şi portocale şi dând-o pe gât, iar arsura alcoolului ne-a dezlegat curând limbile. „Încă un rând?” a întrebat ea şi: „Fie”, am răspuns, până ce am dat pe gât şase pahare unul după altul, iar mocheta care se învârtea s-a ridicat spre noi; încăperea plină de fum o lua în jos. Ne-am îndepărtat de bar împleticindu-ne, neluând în seamă fluierăturile care se auzeau în urma noastră şi râzând cu degajarea unor tinere care au scăpat de atenţii masculine nedorite, în timp ce ne năpusteam în noaptea rece de decembrie.

— Fie, zice acum, prefăcându-se nepăsătoare, şi se aşază pe marginea canapelei, cu mâinile în poală şi degetele împletite ca răchita într-un coş.

Îi pun în faţă un pahar de vin umplut până la buză cu auriul Sancerre. Se uită la el, apoi îl ridică şi soarbe, cu expresia destinzându-i-se când lichidul alunecă pe gât, aşa că în faţa mea stă o Ali ursuză, dar nu una rece. Mă aşez pe scaunul de alături şi aştept să vorbească.

— Îmi fac griji pentru tine, zice, în cele din urmă.

Îmi privesc degetele de la picioare, în dresul mat, pentru că nu vreau să risc să-i stârnesc mânia, şi aştept să termine.

— James Whitehouse. Ştiu că e însurat cu Sophie – acea Sophie care studia limba engleză în anul tău, colega ta de seminar?

Îi simt ochii asupra mea şi ridic privirea, tatonând.

— Nu pot să-mi dau seama de ce n-ai pomenit de această legătură. A fost... n-a fost *el* cel care ţi-a făcut acel lucru, nu?

Mă uit în ochii ei.

— Oh, Kate.

Privirea i se îmblânzeşte, acum ochii îi înoată în lacrimi, şi se trage în faţă, ca şi cum ar vrea să mă îmbrăţişeze. N-aş putea suporta asta; aproape că aş alege arsura cruntă a furiei ei, în locul atingerii ei blânde.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu mă atinge.

Cuvintele îmi sună aiurea; vocea, sugrumată.

Un fulger de durere îi străbate faţa şi îmi cobor din nou privirea, cu mâinile în poală şi umerii încovoiaţi; încercând să-mi stăpânesc emoţia. Secundarul ceasului meu ticăie: unu, doi, trei şi aştept.

— Nu pot să cred că a fost el, zice, ca şi cum ar fi vrut să audă că n-a fost.

Tac. Nu sunt prea multe de spus.

Pare agitată, cu obrajii îmbujoraţi, pentru că adevărul pare deosebit de greu de înghiţit. Îşi încrucişează degetele, apoi şi vâră mâinile sub coapse.

— În toţi aceşti ani nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea să fie el... Vreau să zic, noi nu-l *cunoşteam,* nu? Îl cunoşteai?

— Nu.

Îmi dreg glasul.

— N-a fost niciodată în colegiul nostru, de fapt, nu?

— Nu. Nu prea ştiu încotro bate. Nu s-a întâmplat în colegiul nostru şi nu era nevoie să-l cunosc.

— Nu... sigur că nu... Oh, *Kate.*

Aştept, fără să ştiu ce vrea de la mine. Nu pot să înjur sau să plâng din pricina asta acum, pentru că mi-am ferecat mânia şi, dacă mă mai ia uneori prin surprindere, nu este pentru consum în public – nici măcar în faţa femeii de care sunt cea mai apropiată şi cu care n-o pot împărtăşi. Uneori colegii îmi zic Regina de Gheaţă: un fel de compliment, pentru că un avocat trebuie să fie în stare să-şi lase deoparte emoţia şi să fie raţional, detaşat, chiar sever. Acum sunt de gheaţă. Nu-mi pot permite să exprim ceva atât de haotic precum jalea sau furia. Cumva, mă aştept să ştie asta; şi sper că o să lase baltă

subiectul, dovedind înţelegere.

Dar, fireşte, am subestimat-o.

— Kate, chiar trebuie să fii avocatul acuzării în procesul lui, când ţi-a făcut asta? Vocea ei este imploratoare, dar a pus degetul pe rană: probabila lipsă de imparţialitate, dat fiind că reprezint acuzarea în procesul pentru exact aceeaşi infracţiune a bărbatului care m-a violat. Înţeleg prea bine că vrei s-o faci, dar cum ai putut să te pui într-o astfel de situaţie? N-ar trebui să-i spui judecătorului sau ceva de genul ăsta?

Şi se uită la mine ca şi cum aş putea să îndrept acest lucru acum, cu toate că nu pot s-o fac fără ca procesul să fie abandonat şi să înceapă altul; în care avocatul acuzării va fi cineva căruia nu poate să-i pese la fel de mult ca mie; cineva care o va face pe Olivia să treacă din nou prin acest chin.

Ea nu vede toate astea; nu-şi dă seama nici că, dacă mărturisesc această informaţie anterioară, procesul se va încheia pe temeiul abuzului şi întreaga mea lume se va prăbuşi. Singura opţiune ar fi să ridic mâinile şi să susţin că de-abia acum mi-am dat seama de legătură. Dar cine naiba m-ar crede?

Trebuie să păşesc cu grijă aici, pentru că am de ales. Să mint – şi să încerc s-o conving că experienţa mea nu este relevantă; că, fiind profesionistă, pot s-o las deoparte – sau să-i spun adevărul şi să încerc să fac apel la simţul dreptăţii fireşti şi la compasiunea ei? Nu m-ar trăda, o ştiu, oricât de clară ar fi viziunea ei morală, nevoia ei de a face ceea ce se cuvine. Însă am nevoie să-mi înţeleagă poziţia sau, cel puţin, să fie convinsă de motivul pentru care păstrez tăcerea. Nu vreau să mă creadă coruptă, ci să-şi dea seama că, în momentul în care am luat dosarul de la Brian, am simţit că n-am de ales.

Încep să vorbesc şi descopăr că îmi tremură vocea când încerc să explic de ce am luat hotărârea să accept cazul, cu toate că ştiam că aş putea să pierd totul. Spectrul meu şezând în faţa tribunalului disciplinar planează asupra mea de la mică distanţă: perspectiva de a ajunge să mi se interzică să lucrez. Mă gândesc la momentul în care Brian mi-a înmânat documentele şi aş fi putut – poate că ar fi trebuit – să spun, foarte calmă, „Nu, mulţumesc”. De ce n-am făcut-o? Pentru că sunt o fiinţă obsedată de control, care n-a putut suporta să lase să-i scape ocazia? Pentru că am vrut să mă răzbun? Acceptarea mea a părut involuntară. Am întins mâna şi am luat dosarul şi părea că e mâna sorţii. „Poftim”, a zis ea. Şi ştiu că pare o nebunie: aiurelile unei

schizofrenice care susţine că are discernământul diminuat; care susţine că o voce din capul ei i-a spus să facă ceva. Dar în acea fracţiune de secundă în care am luat dosarul nu gândeam raţional.

— Îţi poţi închipui ce-ar fi să i se întâmple ceva Pippei? zic, şi sunt conştientă că acesta e un teren periculos, îi cer celei mai bune prietene pe care o am să-şi închipuie că fiicei sale i se întâmplă lucrul cel mai rău. Dacă, Doamne fereşte, ar fi atacată.

Pare îngrozită.

— N-ai face tot ce-ţi stă în puteri ca s-o răzbuni – mai ales dacă te-ai gândi că bărbatul care i-a făcut rău ar putea să scape nepedepsit?

Încuviinţează.

— N-am o fiică şi n-o să am niciodată, zic. Însă fata care am fost – studenta naivă, idealistă, *virgină,* care era atât de încântată de viaţă – este fata pe care vreau s-o răzbun, fata pe care vreau s-o ajut.

Fac o pauză şi acum vocea îmi iese întretăiată: durerea s-a adunat brusc, iar vorbele devin colţuroase şi parcă nu mai sunt deloc eu.

— El a făcut atâta rău, încerc să explic. M-a vătămat pe *mine* – şi ceea ce a făcut a rămas în mine şi încă mă afectează, după douăzeci de ani, când ar trebui să fi trecut cu totul peste asta.

— Oh, Kate.

— Mă străduiesc atât de mult să fiu fericită – şi, uneori, chiar reuşesc. Simt fericire adevărată atunci când câştig un proces şi văd un apus peste Podul Waterloo; sau când sunt în căldura bucătăriei tale; sau în nopţile petrecute din când în când cu Richard, în care îmi permit să mă destind, pur şi simplu, şi să mă bucur că sunt cu el. Dar apoi stau întinsă în pat şi iese la iveală o amintire: vocea lui; şocul de a-mi fi smulsă fusta şi chiloţii traşi în jos; acea gheară a fricii, pe când spatele îmi era izbit de zidul galeriei cu colonade şi mi-am dat seama că nu pot să scap. Acceptarea cazului a fost un gest nesăbuit, şi eu nu sunt nesăbuită...

— Nu. Nu eşti, aprobă ea.

— A fost cel mai puţin rezonabil lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Dar acum l-am acceptat şi trebuie să duc lucrurile până la capăt. Nu vezi că el a scăpat nepedepsit după ce a făcut atâtea: nu numai mie, ci şi Oliviei? *Ştiu* că a violat-o: sunt prea multe asemănări cu cazul meu. Dar o să scape de amândouă violurile dacă ridic acum mâinile.

— Dar dacă ai recunoaşte că-l cunoşti, şi judecătorul ar hotărî rejudecarea procesului, cu alt avocat al acuzării, ar mai putea să fie

condamnat?

— Ar putea. Dar Olivia ar putea să nu mai suporte să treacă încă o dată prin proces. Şi eu aş simţi că am dezamăgit-o îngrozitor dacă s-ar întâmpla asta – sau dacă cineva ar reprezenta acuzarea în procesul lui fără să ştie ce ştiu eu despre ce-i el în stare să facă; despre ce a făcut. Eu aş fi distrusă dacă aş mărturisi, însă el ar fi reabilitat politic şi steaua lui va străluci mai tare.

Ridic vocea de disperare şi mă uit la ea, dintr-odată înnebunită, pentru că am nevoie ca ea să înţeleagă cât de nedrept ar fi acest final probabil. Că el – un bărbat născut norocos – va continua să prospere şi să o ducă de minune; din nou băiatul de aur – pentru că asta ar fi privită ca o eroare; o nebunie iscată de două femei răzbunătoare. O pată regretabilă, care va fi ştearsă de timp.

Acum gesticulez: înşfac aerul cu mâinile, ca şi cum aş spera să mă agăţ de o certitudine; ochii îmi strălucesc de lacrimile care ameninţă să mă podidească.

Şi cea mai veche şi mai scumpă prietenă a mea se întoarce spre mine şi încuviinţează în tăcere. Doar cea mai blândă înclinare a capului: complice, înţelegătoare. Şi sorb cu nesaţ recunoştinţa că a făcut această alegere. Că mă sprijină necondiţionat.

25

— SOPHIE —

28 aprilie 2017

James e agitat. Sophie, care credea că îşi cunoaşte bine soţul, nu l-a mai văzut aşa de zguduit decât o singură dată.

Şi, la fel ca atunci, el trebuie să fie mai credibil, mai *convingător* decât a fost vreodată.

Ai scăpat cu faţa curată, atunci, ar vrea ea să spună, numai că niciunul dintre ei nu vrea să-şi amintească de acel moment. Şi, în plus, acum miza e mai mare. De data asta, confruntarea lui cu poliţia a sfârşit la tribunal.

Nu ţi-ai putea da seama că e agitat. Nu-i o persoană care să-şi trădeze neliniştea şi nu e o persoană neliniştită: siguranţa de sine înnăscută, încrederea că poate să-şi atingă scopul îi anulează orice gând tulburător. Întotdeauna l-a invidiat pentru asta: această caracteristică mai adânc sădită în el decât încrederea pe care poate să şi-o încropească ea la nevoie, ca mantia unui supererou care dă o poleială de impermeabilitate, sau, cel puţin, de competenţă. El ştie că e impresionant. Îndoiala de sine – pe care ea o vede din ce în ce mai mult ca feminină, sau, cel puţin, ca un lucru care nu-i tulbură niciodată pe soţul său şi pe colegii lui predominant bărbaţi – nu l-a atins niciodată. O să fie achitat, o asigură, pentru că e nevinovat şi pentru că are cea mai mare încredere în juriu.

Cu toate astea, nu se comportă în felul lui politicos obişnuit. Există o încordare a maxilarului, astfel încât trăsăturile îi par mai dăltuite decât de obicei; şi este deosebit de atent la îmbrăcăminte: cravata cu un nod Windsor lat; manşetele duble cu butoni nebătători la ochi, simpli; cămaşa albă nouă – nu-i una dintre cele şase pe care le-a dus ea la curăţat.

Poate că a fost aşa în fiecare zi a procesului. L-a părăsit, aşa că n-are cum să ştie, însă Cristina dă de înţeles că e mai nervos în această dimineaţă.

— Ce bine că v-aţi întors, zice fata *au pair* când se întâlnesc pentru o clipă în bucătărie, deoarece Cristina stă retrasă şi se fereşte cât mai

mult din calea lor.

Sophie ia o gură de cafea fără lapte pe care nu şi-o doreşte şi se uită cum îşi pregăteşte un mic dejun din iaurt, fructe şi miere, minunându-se că fata poate să mănânce.

— Îi este mult mai bine acum, că v-aţi întors. Cred că are nevoie de dumneavoastră, adaugă Cristina, dispărând din încăpere, cu tonul normal, care nu judecă pe nimeni.

Şi este adevărat, îşi zice, văzându-l pe James că arborează acel fel de zâmbet pe care l-ar putea oferi unui funcţionar civil, zâmbet care nu ajunge până la ochi, ci e doar din politeţe.

El ia cafeaua pe care i-o oferă şi bea, cu mărul lui Adam săltând.

— Cam rece.

— O să fac alta.

— Nu. Tonul lui e aspru, şi se corectează imediat, zâmbeşte ca s-o îmbuneze. Nu. E în ordine, zău. O fac eu.

Începe să demonteze cafetiera, şi ea aşteaptă, imaginându-şi cum zaţul stropeşte manşetele acelea albe, imaculate, şi reîmbrăcarea care ar urma.

— De fapt, vrei s-o faci tu?

O clipă, arată neajutorat: la fel ca Finn în faţa bocancilor de fotbal, când nu reuşea să priceapă cum să procedeze cu şireturile.

— Sigur.

Îi pune o mână liniştitoare pe spate, însă el se trage deoparte, aproape imperceptibil, şi totuşi categoric.

— O să fiu în camera din faţă – gândindu-mă.

Nu-i nevoie să menţioneze faptul că, desigur, ea o să i-o ducă.

Neobişnuita manifestare de nervozitate o sileşte să fie calmă. Aşa cum îşi pusese acea poleială de seninătate în preajma copiilor, reuşeşte s-o facă şi pentru el – să fie genul de femeie tare, sigură pe sine de care are el nevoie disperată.

E încurajată de purtarea lui de aseară. Erau amândoi epuizaţi: ea de la drumul cu maşina înapoi şi teama de a-l vedea după ce a citit cu atenţie depoziţia; el, de tensiunea prezenţei în sala de judecată. Faţa lui părea învăluită în cenuşiu, şi ea s-a simţit copleşită de o duioşie neaşteptată când a luat-o în braţe. Cum a putut să se îndoiască de el? Cum a putut să-şi îngăduie să creadă că el ar fi în stare să rostească acele vorbe îngrozitoare, cum a putut să-şi închipuie că lui nu-i păsase prea mult de sentimentele Oliviei? Cum a putut ea până şi să rostească

pe jumătate bănuiala că poate era capabil de viol?

Acum se simte lipsită de loialitate până şi la acest gând. S-a cufundat în îmbrăţişarea lui şi chiar l-a strâns în braţe, conştientă că nu se mai întâmplase niciodată ca el să aibă atâta nevoie de ea. Umerii lui s-au destins un pic, şi ea a stat acolo, simţind cum căldura trupului lui se scurge prin ea şi savurând dependenţa lui, efemeră şi necaracteristică, şi cu atât mai dulce prin noutatea ei.

Şi apoi au făcut dragoste. Au făcut dragoste cu adevărat, aşa cum nu mai făcuseră de când izbucnise scandalul. Nu sex alimentat de furie sau de nevoia de a dovedi că ei doi sunt în ordine, că vor fi în ordine; sau raport sexual început pentru că era cea mai uşoară cale de a distila neliniştea, teama şi îndoiala care îi învăluiseră în ultimele cinci luni şi jumătate: sex ca simplă destindere fizică. Nu, au făcut dragoste: cu o tandreţe care-i comunica nevoia lui de ea şi faptul că se baza pe ea; care îl expunea în cea mai vulnerabilă postură – cu faţa blândă; fără artificii; fără nevoia de a impune o anumită imagine. Şi după aceea, în timp ce ea stătea întinsă, conştientă că ar trebui să se ridice din pat, dar dorind să se bucure de apropierea dintre ei, a simţit că el îi spusese, cât de mult putea s-o facă fără cuvinte, că era nevinovat. Un bărbat care putea să facă dragoste în acest fel, cu cea mai mare tandreţe şi respect – soţul ei, tatăl copiilor ei –, n-ar putea niciodată să fie în stare de ceva atât de urât şi brutal ca violul.

Face cei câţiva paşi de la taxi spre Bailey ţinându-l de mână. Cu capul sus, cu umerii drepţi, pieptul bombat, ochii ţintă la paparazzi, care se năpustesc la ei când îi văd apropiindu-se. Nu-i lăsa să pună întrebări.

— Sophie! Sophie! Uită-te încoace.

Un bărbat de vârstă mijlocie, într-un trenci – păr neîngrijit, costum neîngrijit, faţă roşie de beţiv –, le invadează spaţiul, strângând în mână un carnet.

— Premierul are în continuare încredere deplină în soţul tău, Sophie?

Vocea lui e aspră; plină de energie şi furie.

Ea îi aruncă o privire despre care ştie că e tăioasă. E în stare să fie tăioasă. Cum îndrăzneşte să strige la ea? De parcă ea ar fi un câine pe care îl întărâţi cu un băţ. Şi apoi John Vestey îi duce rapid printr-o uşă şi sunt în siguranţă, cu mâna lui James încă încleştată pe a ei. Îl strânge

un pic, conştientă de căldura lui şi de stratul neobişnuit de sudoare. El îi eliberează degetele.

— Eşti bine? o întreabă, privind-o ţintă, ca şi cum ea ar fi singura persoană care contează.

Ea încuviinţează din cap şi se trage înapoi, lăsându-l să discute cu avocatul, rămânând tăcută, loială. Nu i se cere să ia parte la conversaţie, însă este, fără îndoială, acolo.

În spatele uşii, şi-i imaginează pe fotografi comparând între ele instantaneele şi pe reporterul acela însăilând câteva cuvinte. De ce s-o întrebe pe ea despre James şi Tom – şi de ce să nu azvârle întrebarea în faţa lui James? Poate că iarăşi scormonesc în jurul Libertinilor? Simte furnicături în palme şi inima îşi înteţeşte bătăile: un bubuit ritmic care îi răsună în urechi în timp ce încearcă să se liniştească, să-şi calmeze respiraţia şi să înăbuşe o întrebare.

„Ce anume ştiu ei?”

Sus, în galeria publicului, se concentrează pe James: încercând să-i transmită sprijinul ei ferm, cu toate că ştie că el nu va ridica privirea spre ea. Pare autoritar în boxa martorilor şi, pentru o clipă, ea speră că juriul va fi păcălit să creadă că el nu e decât alt martor; unul care oferă o versiune diferită, o altă poveste, şi nu bărbatul care este judecat pentru viol.

Pe perete este un anunţ care avertizează publicul să nu se mişte cât timp judecătorul face rezumatul şi să nu se aplece peste balustradă. Îl ignoră: se uită în jos până ameţeşte, sângele îi galopează prin cap şi îi dă o nouă senzaţie de panică, înlăturându-i brutal pe moment gândurile seducătoare, până ce simte că o să se prăbuşească. Se reazemă brusc de spătar; se bucură de certitudinea dată de duritatea băncii.

Încercând să se liniştească, scrutează capetele avocatelor, care răsfoiesc documente în cele câteva secunde rămase până ce judecătorul va spune că procesul se reia – şi că soţul ei va depune mărturie. Se uită la avocata lui, Angela, şi încearcă să afle oarecare alinare în lăţimea umerilor ei, în felul expansiv în care umple roba. Prin comparaţie, doamna Woodcroft e suplă, cu toate că nu este scundă. O coadă de cal blondă se iţeşte de sub perucă; are pe mâna dreaptă un inel cu diamante; cei mai ridicoli pantofi – din piele, cu fir auriu –, genul de încălţăminte pe care ar purta-o o femeie sergent din

armată.

Femeia asta se agită cam mult: verifică de două ori ceva dintr-o mapă groasă a cărei margine e ticsită cu post-it-uri colorate; paginile sunt pline de sublinieri cu marker fluorescent. Mâna ei stângă mâzgăleşte frenetic, apăsând o cariocă lată. De partea cealaltă a băncii, Angela are un iPad – la fel ca asistentul ei, Ben Curtis: nu-i deloc tradiţionalistă, e la modă; are o memorie formidabilă, zice James. Pe Sophie această QC o intimidează; ştie instinctiv că n-au nimic în comun; că n-o place prea mult. N-are importanţă. Nu trebuie s-o placă pe ea: trebuie doar să-i scoată soţul de la ananghie.

Peste sală se lasă tăcerea când intră judecătorul, un susur ca atunci când se linişteşte apa unei bălţi, şi apoi James începe mărturia. Vorbeşte bine; are vocea joasă şi caldă, cu obişnuita sa siguranţă de sine, dar fără urmă de aroganţă. Acesta este James în forma sa cea mai bună: politicianul abordabil, spunându-şi povestea în cel mai convingător fel.

Ei îi este încă greu să asculte. Angela atacă direct infidelitatea, şi Sophie îşi ascultă bărbatul explicând că aventura cu Olivia n-a fost un lucru pe care l-a făcut cu inima uşoară.

— Ştiam că e o greşeală, recunoaşte el, cu vârfurile degetele unite, iarăşi acea figură à la Blair: apăsate uşor unul de altul – iată clopotniţa, iată biserica[39].

— Eraţi însurat? îl îmboldeşte Angela.

— *Sunt* însurat. Familia mea – soţia şi copiii – sunt totul pentru mine. A fost profund greşit să trădez această încredere şi să am o legătură cu domnişoara Lytton. A fost o greşeală şi o slăbiciune şi mă simt foarte vinovat pentru durerea pe care le-am provocat-o în fiecare zi.

Avocata lui face o pauză.

— Şi totuşi, le-aţi provocat acea durere?

— Da. James scoate un oftat din toţi rărunchii: oftatul unui om torturat de propriile slăbiciuni. Nu sunt perfect, şi aici ridică mâinile, implorator, după cum niciunul dintre noi nu este. O respectam pe domnişoara Lytton ca pe o colegă şi, da, recunosc că am fost atras de ea, ca şi ea de mine. Într-o clipă de slăbiciune, am început o aventură.

Acum ochii lui Sophie plutesc în lacrimi, îşi plânge de milă şi se

---

[39] *Here's the Church, Here's the Steeple* este un cântec de leagăn.

simte tot mai umilită, încearcă să se concentreze pe altcineva decât pe el; poate pe juraţi, a căror privire diferă: bărbatul de vârstă mijlocie arată simpatie; o femeie mai în vârstă de pe rândul din spate şi o tânără musulmană, care are pe cap o eşarfă neagră, vizibil mai puţin. Se uită la John Vestey şi la avocata de la Parchetul Coroanei, o cucoană îmbrăcată fără gust într-un costum gri ieftin, care se reazemă de spătar, cu braţele încrucişate, şi nu încearcă să pretindă că l-ar crede pe James nevinovat, sau poate că e doar plictisită. Şi se uită la avocata acuzării, doamna Woodcroft, care îşi răsfoieşte însemnările în vreme ce Angela îi pune mai departe întrebări soţului ei, notând din când în când ceva pe unul dintre carnetele albastre; şi există ceva în felul în care această femeie îşi înclină capul şi mâzgăleşte frenetic care îi aminteşte de cineva.

Impresia se accentuează în următoarea jumătate de oră înăbuşitoare, în vreme ce mărturia lui James continuă. Poate că e mai uşor să se fixeze pe această femeie decât să se acordeze la versiunea soţului ei despre evenimente, care pare să aibă rostul de a transmite faptul că, deşi era însurat, relaţia lui cu Olivia era bazată pe respect, consensuală; ea era cineva la care a ţinut mult. I-a trimis flori; a invitat-o la cină şi, spre sfârşitul lui iulie, de ziua ei, i-a cumpărat un lănţişor cu pandantiv. Inima lui Sophie se cutremură la această dezvăluire: o durere fizică ascuţită, urmată de îngreunarea respiraţiei când este revelată amploarea trădării din partea soţului; uşurinţa cu care trăia o viaţă cu totul neştiută.

— Şi cum era acest pandantiv?

Întrebarea Angelei îi atrage atenţia.

— Era o cheie, explică James. Un joc de cuvinte. Ea era cheia biroului meu parlamentar. Voiam să-i arăt că este preţuită; că face parte integrantă din succesul muncii mele.

— Nu v-aţi gândit că ar putea s-o interpreteze ca pe cheia inimii dumneavoastră?

— Presupun că era posibilă această interpretare. Fruntea lui se încreţeşte. Nu cred că am vrut în mod conştient ca ea să creadă asta. Poate că am fost naiv, dar, mă rog, eram un pic topit după ea...

Cuvintele lui i-au tăiat răsuflarea: şase vorbe brutale. Inima i se strânge: vrea să nu mai simtă nimic; să amorţească de tot.

Angela face o pauză. Lasă semnificaţia să pătrundă în minţi.

— Eraţi un pic *topit după ea?*

Tonul ei e interesat, dar nu critic.

— Păi, mai mult decât un pic. Este o tânără foarte atrăgătoare şi inteligentă.

— Aşa că i-aţi cumpărat un lănţişor. Din ce era făcut?

— Platină.

— Aşadar, un cadou foarte generos?

— Presupun că da.

— Mult mai generos decât un cadou obişnuit pentru o colegă?

— Deja n-o mai consideram doar o colegă.

— Eraţi amanţi?

— Da, eram.

— V-a spus că e îndrăgostită de dumneavoastră. Dar *dumneavoastră* eraţi îndrăgostit de ea?

— Cred că e posibil. Se opreşte un pic, şi lui Sophie i se pare că fiecare persoană din sală se apleacă în faţă ca să prindă următoarele lui vorbe, rostite atât de încet şi cu atâta aparentă tristeţe, încât el pare că mărturiseşte un secret. Da, cred că eram.

Se forţează să asculte în timp ce el povesteşte că au petrecut împreună noaptea când a fost ziua Oliviei. Sophie era la mama ei, în Devon; reuşise să vorbească puţin cu James seara devreme, după ce se urcase în vârful celui mai apropiat deal ca să aibă semnal. El păruse melancolic şi ea se simţise puţin vinovată că-l lăsase cu hârţoagele lui de la minister în timp ce ei stăteau cu burta la soare, înotau, se jucau pe plajă.

— Îmi pare tare rău, zisese, imaginându-şi junghiul lui de frustrare că e lăsat singur timp de două săptămâni în capitala năclăită de căldură. Am putea să venim acasă devreme, dar copiii ar fi atât de dezamăgiţi – ca şi Ginny. Le place grozav aici.

Şi-a amintit că a simţit căldura zilei pe gât şi atenţia i-a fost distrasă de mare, care sclipea la capătul văii şi se unea cu cerul la orizontul abia desluşit. Sperase că nu va trebui să plece şi să conducă maşina până acasă.

— Sigur că trebuie să rămâneţi, replicase el. Numai că mi-e dor de voi.

— Ah, şi nouă ne e dor de tine, răspunsese ea, cu inima topindu-i-se.

Olivia trebuie să fi aşteptat în timp ce el vorbea la telefon în St

James's Park, poate că dându-şi ochii peste cap de nerăbdare. Şi totuşi, el n-a dat nici cel mai mic semn că seara lui conţinea ceva mai excitant decât interminabilele lui serviete cu documente şi o salată cu cotlet. Minciunile i-au curs de pe limbă sau mai degrabă omisiunile. Pentru a doua oară în răstimp de câteva minute, ea se minunează de viaţa lui dublă şi de faptul că lui îi era aşa de uşor. Îi aminteşte de cealaltă dată, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când explicaţia lui n-a transmis întregul adevăr; a fost vâscoasă; alunecoasă prin omisiuni. Şi totuşi, a dat rezultat; n-a fost niciodată interogat cu agresivitate. Poate că – la fel ca Emily cu Zâna Măseluţă, la fel ca ea însăşi în Devon, vara trecută – pur şi simplu cu toţii doreau doar să fie convinşi.

Alungă gândul şi încearcă să se concentreze din nou pe răspunsurile lui; dorind stăruitor ca el să continue să arate ca eul lui agreabil: cu defecte, da, dar, datorită acestui fapt, cu atât mai uman. Unghiile îi sapă în palme semiluni albe: durerea e o abatere bine-venită a atenţiei de la pulsaţia surdă din piept, de la dorinţa copleşitoare de a plânge.

Şi atunci, doamna Woodcroft îi întrerupe:

— Milord, distinsa mea colegă dirijează martorul.

Judecătorul ridică o mână şi o lasă jos, ca şi cum ar pune la locul lui un căţeluş zburdalnic pentru care chiar n-are timp. Angela zâmbeşte – Sophie poate să audă zâmbetul în vocalele ei profunde – şi continuă.

Însă obiecţia doamnei Woodcroft o preocupă: tonul, timbrul acelei voci: bine modulată, profundă, ca un vin roşu scump asupra căruia vrei să zăboveşti. O voce plină de autoritate, care sugerează o inteligenţă ascuţită şi educaţie superioară, poate – care îi aminteşte de o persoană la care nu se gândise de peste douăzeci de ani?

Trebuie să fie felul în care scrie. Acea mâzgăleală febrilă, cu mâna stângă, ca şi când gândurile i-ar fi atât de numeroase, încât e o cursă contracronometru ca să le noteze pe toate. Holly scria aşa – dar probabil că o fac mulţi alţi oameni; avocaţii deosebit de stăruitori, pentru care orice fisură într-o povestire trebuie să semnaleze altă ocazie de a o face bucăţi. Aproape că poate să vadă creierul acestei femei cum se umflă sub perucă: plănuind modalităţi de a-l prinde în capcană pe soţul ei la audierea încrucişată, cu toate că până acum James nu pare să fi făcut vreun pas greşit. Ba chiar i-a făcut pe juraţii mai puţin impresionaţi – femeia mai în vârstă, fata musulmană – să se uite la el cu mai puţină ostilitate, în vreme ce femeile mai tinere şi frumuşele într-un mod destul de strident – sprâncenele ca nişte arcuri

negre, bronz din sticluţă – par să fi căzut pradă farmecului lui; îi sorb cuvintele – cel puţin în acest punct, când este o poveste despre infidelitate; o poveste de dragoste modernă complicată, nimic mai sinistru. Nicio vorbă despre vânătăi sau chiloţi rupţi. Nicio aluzie deocamdată la faptul că se poate ca el să fi zis: „Nu te mai preface că nu vrei scula”. Trebuie să înceteze! N-are niciun rost să repete acele vorbe oribile.

Se lasă pe spătar; îşi porunceşte să se relaxeze. Să uite de Holly. Trebuie să asculte: trebuie să se forţeze să înghită totul. Aşa că se răsuceşte spre James; spre soţul ei care o înşelase, pe care îl iubeşte, şi începe să se urască pentru asta, şi pe care începe să-l placă un picuţ mai puţin...

Mărturia lui continuă. Ea încă îşi mai închide mintea la o mare parte din ce aude şi lasă vorbele lui să treacă peste ea ca apa vărsată peste un teanc gros de pergamente. Se apropie de miezul cazului: incidentul din lift. Şi simte că trebuie să-şi păstreze energia pentru momentul în care va auzi versiunea soţului ei despre eveniment, sub prestare de jurământ. Atunci atenţia ei trebuie să fie maximă.

Doamna Woodcroft vorbeşte iarăşi. Alt paragraf din lege, altă respingere obosită din partea judecătorului. Cum de a putut să-i amintească de Holly? Avocata asta are braţele slabe ca nişte beţe; nici urmă de sâni; umeri înguşti. O femeie ca o pasăre costelivă: studioasă; un pic nevrozată? Nu cineva care o să-i dea o lovitură mortală soţului ei; care va vedea ce este dincolo de farmecul lui relaxat – pentru că el încă pare destins, în ciuda faptului că ia procesul în serios; şi numai ea este cea care – fiind atentă la fiecare tic – poate să simtă, din uşoara încordare a maxilarului, tensiunea din el. Vocea lui o readuce în prezent. Vocea lui profundă, convingătoare, deseori are o urmă de râs în ea, după care alunecă într-una de autoritate plină de încredere în sine. Acum tonul lui e sumbru. Politicianul care îşi asumă responsabilitatea pentru greşeli, dar, în acelaşi timp, are grijă să nu spună nimic care l-ar putea implica.

— Aş vrea să ne întoarcem la ceea ce s-a întâmplat pe coridorul Comisiei, în dimineaţa de 13 octombrie, începe Angela Regan, şi îi zâmbeşte degajat.

— A, da, zice James. După ce domnişoara Lytton a chemat ascensorul.

Mai târziu, Sophie se întreabă cum a reuşit să stea acolo până la capăt, întinzându-şi gâtul peste marginea galeriei, încercând să-şi închipuie ce gândesc juraţii: acei doisprezece oameni diferiţi care vor hotărî soarta soţului ei. Se întreabă cum a făcut faţă privirilor iscoditoare ale celor din jur – care au recunoscut-o, acolo, în rândul din faţă; şi care au şuşotit şi au schimbat între ei priviri cu înţeles când a trecut pe lângă ei. Ruşinea o năpădeşte, fierbinte şi furioasă. Când te gândeşti că odinioară îi plăcea să fie privită, când era tânără, la Oxford. Acesta e un alt soi de privire: o examinare alimentată de bârfe, critică, făţiş uluită. „Asta-i nevastă-sa. E măritată cu un violator? Oare chiar a violat-o, la urma urmei?”

Încearcă să se detaşeze de ei; şi aproape că reuşeşte, pentru că mărturia lui James este captivantă: o poveste foarte diferită de ceea ce a citit ea în ziare. O relatare pe care doreşte cu atâta disperare s-o creadă. Aceasta este o versiune a evenimentelor în care femeia care i-a distrus căsnicia a chemat liftul şi i-a spus soţului ei că este „înnebunitor de atrăgător”; în care ea l-a făcut să intre primul, iar el – preocupat de articolul din *Times* şi recunoscător pentru un loc mai retras în care ar fi putut să-l discute – s-a supus în mod naiv, necugetat.

— Ştiu că sună ridicol, zice el, cu zâmbetul acela autoironic pe care îl cunoaşte prea bine; cel care are succes la mamele de la poarta şcolii; la profesoarele copiilor; la alegători. Dar nu voiam decât să vorbesc cu ea. Întotdeauna puteam să-mi verific cu ajutorul ei ideile. Presupun că mă îndoiam de mine – m-am pomenit că mă întreb dacă purtarea mea ar putea fi considerată arogantă – şi m-am gândit că ea ar putea cel mai bine să mă pună pe calea cea bună.

— Dar n-aţi vorbit? îi dă ghes Angela.

— Nu, n-am vorbit. Îşi scutură capul, de parcă n-ar avea habar cum să explice cum de s-a pomenit amestecat în această situaţie. Ea s-a întins spre mine să mă sărute şi m-am pomenit că îi răspund la sărut. A fost o clipă de nebunie, de pură slăbiciune. Face o pauză, şi vocea îi tremură, doldora de o sinceritate care se manifestă fără efort. Este, evident, un lucru pe care îl regret profund.

Avocata lui continuă: îl poartă prin versiunea lui despre sărut, atingerea fundului, descheierea bluzei.

— Nu i-am smucit bluza, intră el în amănunte şi se uită prin sală, de parcă ideea ar fi absurdă. Din câte îmi amintesc, *ea* m-a ajutat pe *mine*

să-i desfac nasturii. Nu sunt o brută. Nu sunt genul de bărbat care i-ar smulge *vreodată* hainele unei femei. Nu-mi stă în fire.

E deştept, îşi spune Sophie. Are grijă să nu spună ceea ce crede ea că gândeşte: că nu e bărbatul care ar avea vreodată *nevoie* să smulgă hainele unei femei; că Olivia, practic, umbla cu limba scoasă după el.

— Şi cum rămâne cu dresul deşirat? îl îmboldeşte avocata. Era un dres foarte subţire. Cincisprezece deni. Genul de dres care se deşiră uşor.

— Asta trebuie să se fi întâmplat atunci când şi l-a tras în jos şi am încercat s-o ajut. Face o pauză şi aproape că riscă să pară că face haz de necaz. Mă tem că lucrurile au devenit cam dezlănţuite în fierbinţeala momentului, zice.

— Şi chiloţii, cu elasticul lor rupt? Puteţi spune când au fost ei deterioraţi?

— Nu. Poate că s-au agăţat când a tras de ei. Nu-mi amintesc să fi auzit că se rup, dar, cum ziceam, totul era cam frenetic. Din câte îmi amintesc, domnişoara Lytton a fost cea care şi i-a dat jos.

Îi vine să vomite. Poate să vadă scena, mult prea limpede. Fusese într-un lift din Camera Comunelor: o chestie strâmtă, şubredă, ai cărei pereţi din stejar sunt atât de apropiaţi, încât e imposibil să nu-i înghionteşti pe cei care stau lângă tine. Când s-au sărutat, au fost azvârliţi unul spre celălalt; spaţiul încuraja o îmbrăţişare strânsă. Olivia l-a ajutat să-i descheie nasturii, poate chiar i-a descheiat pe toţi; a tras de dres; şi-a smucit chiloţii. Şi James, dezlănţuit, disperat, poate rămânând cavaler la început, apoi neputându-se abţine să nu încerce s-o ajute, dând năvală.

Şi în acelaşi timp, se crispează când îşi dă seama că ceea ce spune soţul său nu-i absolut corect. Nimic grav: doar un mic frison; senzaţia că lucrurile nu se potrivesc întru totul; că adevărul curat nu e transmis cu totul. El a spus că n-ar smulge niciodată hainele unei femei – şi totuşi, ea îşi aminteşte momente în care i-a sfâşiat ei hainele în graba de a o avea: o rochie în clini gen furou ale cărei bretele le-a rupt la un bal; o bluză cu un sistem complicat de închidere în faţă, în care s-a grăbit să-şi vâre mâna; o fustă ai cărei nasturi au zburat cât acolo când i-a desfăcut-o. Momente de demult, când era un tânăr pasional, impulsiv – la douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani – şi dovada a cât de puternică era dorinţa lor reciprocă, pentru că şi ea îl dorea la fel de mult. Însă, doar pentru că a încetat de mult să se poarte aşa cu ea, nu

însemna că n-o făcuse cu Olivia. E mai mult decât în stare să smulgă hainele, orice ar zice.

Nu poate gândi. De-abia ascultă cum explică el vânătaia, ca muşcătură amoroasă peste măsură de înfocată.

— I-aţi mai făcut vreuna înainte? întreabă Angela Regan.

— Da, recunoaşte James. Era un lucru pe care îl dorea când făceam dragoste; e doar ceva ce am făcut în avântul pasiunii.

Ea îşi scutură capul, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Ştie că el a mai minţit: în faţa poliţiştilor, în 1993, şi a minţit-o în privinţa Oliviei; de când a izbucnit scandalul a avut dovezi permanente, irefutabile, despre minciunile lui. În plus, el este evaziv şi profesional. Asta face parte din jocul politic, împreună cu manipularea statisticilor, măsluirea cifrelor, omiterea deliberată sau îngroparea faptelor care ar putea submina un argument şi trebuie să fie măturate sub preş.

Dar să mintă în faţa Curţii că nu i-a smuls hainele? Acesta este un pas nou pentru el, nu-i aşa? Sau poate că nu: poate crede că nu-i mai rău decât o omisiune sau o jumătate de adevăr? „Nu sunt genul de om care ar smulge hainele de pe cineva”, *haida-de.* Despre ce altceva mai minte? Acea remarcă umilitoare? Sau dacă Olivia a spus „nu”? Un caleidoscop de posibilităţi dă năvală înainte ca vocea lui s-o aducă brusc înapoi, în prezent, la un moment crucial.

Pentru că este mărturia de care ea s-a temut cel mai tare şi totuşi pe care se simte silită s-o asculte; şi, la fel ca vecinii săi libidinoşi din galeria publicului, îşi întinde gâtul când doamna Regan abordează problema spinoasă a consimţirii. Sala încremeneşte: aerul vibrează de o tăcere stranie în vreme ce avocata se ridică un pic pe vârfuri, apoi revine la loc şi intră în miezul juridic al dosarului.

— În depoziţia sa, domnişoara Lytton afirmă că aţi spus: „Nu te mai preface că nu vrei scula”. Asta ar sugera că ştiaţi că nu doreşte un raport sexual. Aţi spus asta?

— Nu. E o expresie dezgustătoare.

Pare îngrozit.

— Aţi spus: „Nu mă zgândări”?

— Nu!

E de neclintit.

— Dar: „Mă zgândări”?

— Se poate să fi zis asta, recunoaşte el, ca vorbă de alint a unui amant. Dar a fost cu mult înainte să ajungem în această fază. Poate că i-

am şoptit-o când s-a întins spre mine şi mi-a dat acel prim sărut.

— În depoziţia sa, domnişoara Lytton afirmă că a spus: „Dă-mi drumul. Nu, nu aici.” Aţi auzit-o spunând asta?

— Nu, nici vorbă.

— Este posibil ca ea s-o fi spus şi să n-o fi auzit?

— Nu. Eram foarte aproape unul de celălalt. N-aveam cum să n-o aud dacă ar fi spus aşa ceva – sau, de fapt, orice. Şi apoi – aici el face o pauză, ca şi cum lucrul pe care îl are de spus ar fi spinos şi îl doare să-l sublinieze, cu toate că trebuie s-o facă – ea a dat toate semnele că era un lucru pe care îl dorea foarte mult. În niciun moment nu mi-a dat de înţeles că nu este de acord.

Cineva din spatele său trage brusc aer în piept, dar Sophie simte cum se scurge aerul din ea. Îl vede că se adresează pe îndelete juraţilor, cu ochii trecând de la unul la altul, pentru că ştie că acesta este momentul crucial, dovada pe care ei trebuie să şi-o amintească atunci când se vor întoarce în camera juriului ca să-i hotărască soarta.

Acestea sunt vorbele pe care Sophie are nevoie să-l audă rostindu-le. Tonul lui vădeşte cea mai mare sinceritate: vocea îi e profundă şi liniştitoare. În acest moment, când este cel mai convingător, ea ar trebui să-l creadă deplin.

Şi totuşi, poate din cauză că a auzit această voce de atâtea ori şi ştie că poate fi folosită în momente foarte dramatice, el nu izbuteşte să-i alunge senzaţia de stinghereală. Această nelinişte i se amplifică în vreme ce el reia ideea, făcând o pauză, astfel încât amploarea vorbelor lui să răsune în toată sala:

— Ştiu *sigur că* ea nu mi-a cerut să mă opresc, zice. În niciun moment n-am avut impresia că nu-şi doreşte asta.

Şi Sophie, cunoscându-şi bărbatul – cât de mult îi place să facă dragoste, egocentrismul, atitudinea relaxată faţă de adevăr, felul lui de-a fi *alunecos* –, rămâne cu un gust amar în gură.

Nu e sigură că îl crede întru totul.

26

— KATE —

28 aprilie 2017

Şi iată că ajungem la momentul pe care îl aşteptam: pe care îl aveam în vedere din clipa în care Brian mi-a înmânat dosarul; şi pe care, la un nivel visceral, îl aştept cu nerăbdare de mai bine de douăzeci de ani. Povara speranţei mă apasă. Mâinile îmi tremură când mă ridic să-mi încep interogatoriul şi simt acea ciudată crispare a pielii capului care apare în rarele clipe din viaţă în care trăim momente de mare groază. S-a întâmplat în acea galerie cu colonade, când a fost limpede că nu puteam face nimic ca să-l opresc; şi s-a întâmplat atunci când Ali a ghicit legătura şi am ştiut că tot pentru ce muncisem, cariera mea strălucită şi această ocazie ca el să fie pedepsit, ar putea să se ducă de râpă.

Respir adânc, imaginându-mi cum mi se umflă plămânii şi apasă pe diafragmă; trag în mine cât mai mult oxigen posibil. Nu contează că sala trebuie să aştepte; că juraţii stau cu spatele drept, pentru că s-au acordat la ritmul procesului şi simt că acesta este un moment critic, în care ochii li se vor plimba între mine şi acuzat, ca şi cum ar urmări un meci de tenis – din cele care îi fac pe spectatori să tragă brusc aer în piept în aşteptare şi să-şi ţină răsuflarea. Şi o să-i fac să aştepte. Poate să pară o demonstraţie de putere meschină, însă astăzi totul s-a învârtit în jurul lui: ne-am cufundat în povestea *lui.* Acum e vremea ca eu să ofer o altă variantă a poveştii. Să arunc umbra îndoielii asupra fiecărui lucru pe care îl spune.

Problema mea este că întreaga personalitate a lui James Whitehouse este convingătoare, rezonabilă, credibilă. Fiecare trăsătură, de la degetele lipite ca pentru rugăciune până la vocea lui baritonală calmă, voce care linişteşte cu căldura ei şi transmite cu uşurinţă autoritate, te amăgeşte, făcându-te să simţi că e normal ca el să fie crezut. Trebuie să-i limitez volumul replicilor; şi să nu cedez niciun centimetru în favoarea lui: să pun întrebări care sugerează răspunsul, care să nu-i permită luxul explicaţiilor; să domin timpul de

emisie şi transmitere a poveştii lui. În ciuda mâniei mele – care acum clocoteşte –, acesta nu este locul propice pentru înfruntări histrionice. El va fi raţional şi logic, iar eu trebuie să rămân la fel de rece şi de controlată ca el.

— Nu am de lămurit decât câteva puncte, îi spun, cu un zâmbet vioi. Chestiunea descheierii bluzei. Domnişoara Lytton spune că *dumneavoastră* i-aţi smucit-o, însă aţi sugerat că *ea* v-a ajutat s-o descheiaţi. Fac o pauză şi îmi privesc notiţele, făcând un întreg spectacol din dorinţa mea de precizie. Aţi spus: „Nu sunt o brută. Nu sunt genul de bărbat care i-ar smulge *vreodată* hainele unei femei. Nu-mi stă în fire."

— Da. E adevărat, zice el.

— Sunteţi un bărbat puternic, domnule Whitehouse. Fost membru al echipei albastre de canotaj de la Oxford. Un bărbat atletic, îndrăznesc să spun. Aţi smucit vreodată bluza unei femei, într-un moment de pasiune? Întreb, pentru că merită să sper că va exista o tresărire de jenă în reacţia lui, aluzia la o amintire; sau chiar vreo nuanţă stupidă de machism care să-l facă să ezite o clipă. Însă, dacă mă aşteptam pe jumătate să-şi aducă aminte că mă violase, sau de ceva asemănător, sunt naivă.

— Nu.

Îşi încreţeşte nasul, cu uimirea prudentă că am putut să sugerez aşa ceva.

— Nici măcar într-un moment de pasiune sălbatică? Cum ar fi momentul cu domnişoara Lytton din septembrie – când aţi avut un raport sexual consimţit în biroul dumneavoastră?

— Nu.

Aici e pe teren mai sigur.

— Şi cum e cu faptul că aţi ajutat-o să-şi tragă dresul în jos şi i-aţi rupt chiloţii, în ascensor – aşa cum aţi recunoscut că aţi făcut?

— Excelenţa Voastră, ţâşneşte Angela în picioare. Nu există vreo dovadă că clientul meu este răspunzător de vreo deteriorare.

Judecătorul Lockhurst oftează şi se răsuceşte spre mine.

— Ce-ar fi să vă reformulaţi întrebarea, doamnă Woodcroft?

Fac o pauză.

— Aţi recunoscut că aţi ajutat-o să-şi tragă în jos dresul şi chiloţii; că lucrurile „au devenit cam dezlănţuite în fierbinţeala momentului". Este perfect posibil ca în acest moment dezlănţuit să-i fi smuls dresul, nu-i

aşa?

— Nu.

— Ca, în fierbinţeala momentului, să-i fi rupt chiloţii.

— Nu.

— Adevărat? Mă prefac nepăsătoare, însă pe dinăuntru clocotesc, pentru că ştiu că minte în această privinţă. Mi-a smucit bluza, atunci, demult; încă îmi amintesc firele de aţă care atârnau şi cei doi nasturi care au sărit când s-a apucat să-mi desfacă sutienul. E folositor ce spuneţi. Înţeleg.

Îmi dreg glasul şi fac o evaluare rapidă. În loc să parcurg mormane de dovezi despre vânătaie – „e doar ceva ce am făcut în avântul pasiunii” – şi să mă confrunt cu acest zid de siguranţă de sine, trebuie să atac direct miezul chestiunii. Să-i arunc în faţă povestea mea şi să sper să-l dau de gol – neluându-i deloc în seamă răspunsurile – ca mincinosul care este. Dar mai întâi trebuie să-i scot la iveală aroganţa – pentru că bărbatul pe care trebuie să-l vadă juriul este cel care îşi pune propriile nevoi deasupra tuturor celorlalţi; impenetrabil la dorinţa oricărei tinere care îi spune „nu”.

— Haideţi să ne întoarcem la incidentul din ascensor, ştim că dumneavoastră şi domnişoara Lytton aţi mai întreţinut relaţii sexuale în Camera Comunelor.

— Da.

— În două rânduri: pe 27 septembrie şi pe 29 septembrie, mi se pare?

— Da.

Îşi drege glasul.

— Aşa că vă puteaţi aştepta, în mod rezonabil, ca ea să fie de acord s-o faceţi din nou? Să aveţi un raport sexual în alt cadru din Camera Comunelor?

— Da.

E un pic mai prudent, silaba e tărăgănată, arătând că răspunsul e circumspect.

— Când aţi intrat în ascensor – pe care spuneţi că ea l-a chemat, şi în care a intrat prima, după ce a arătat că încă îi păreţi atrăgător –, îndrăznesc să spun că aţi crezut să s-ar putea să urmeze un raport sexual.

— Nu la început.

— Nu la început? A fost o acţiune rapidă, nu? S-a terminat în mai

puţin de cinci minute. „Cam dezlănţuit”, aţi recunoscut – aşa că n-a prea fost timp de preludiu?

Îşi drege glasul.

— A devenit foarte limpede, foarte repede, că o să se întâmple, însă n-am intrat în ascensor gândindu-mă că se va întâmpla, zice el.

— Dar trebuie să vă fi gândit că *ceva* s-ar putea întâmpla. Doar nu intraţi acolo pentru o *şedinţă,* nu?

Se aude un chicotit înăbuşit din partea unuia dintre juraţi.

— Nu.

Tonul lui devine mai dur, pentru că nu-i place să râdă cineva de el.

— Nu, admit eu calmă. Aşadar, intraţi în ascensor şi imediat vă ciocniţi unul de altul şi vă sărutaţi.

— Da.

— Bluza ei e desfăcută – smucită, zice ea; descheiată de amândoi, ziceţi dumneavoastră – şi îi puneţi mâinile pe fund.

— Da.

— Şi chiloţii ei sunt traşi în jos de amândoi. Aţi ajutat-o, aţi recunoscut.

O pauză, apoi:

— Da.

— Şi pe când se întâmpla asta, eraţi „foarte aproape unul de altul”, spuneţi?

— Da.

— E un ascensor foarte mic. Cu lăţimea de mai puţin de un metru; adâncimea şi mai mică. Cât de aproape spuneţi că eraţi, mai exact?

— Păi, ne sărutam şi... eram intimi... aşa că faţă în faţă.

— Aşadar, foarte apropiaţi? La distanţă de zece sau douăzeci de centimetri – sau poate mai puţin?

— Nu mai mult de treizeci de centimetri.

— Nu mai mult de treizeci de centimetri, repet eu. Aşa că, dacă ea ar fi zis: „Dă-mi drumul. Nu, nu aici”, aţi fi auzit-o?

— Da.

— De fapt, ne-aţi spus: „N-aveam cum să n-o aud dacă ar fi spus aşa ceva – sau, de fapt, orice”, asta aţi afirmat.

— Da.

Îşi împinge bărbia în faţă, în defensivă, poate fiindcă nu e sigur unde vreau să ajung.

— Şi nu sunteţi o brută. Nu unul care ar *smulge* hainele, spuneţi

dumneavoastră, chiar dacă aţi putea să ajutaţi la *tragerea* lor, în fierbinţeala momentului. Aşadar, v-aţi fi oprit dacă aţi fi fost conştient de asta?

— Da.

— Şi totuşi, ea ne-a spus aici, în faţa Curţii, că v-a spus să vă opriţi.

— Nu.

— A spus: „Dă-mi drumul. Nu, nu aici."

— Nu.

— Nu o singură dată, ci de două ori.

— Nu.

— A izbucnit în plâns aici, în faţa Curţii, când a spus-o, nu-i aşa?

— Nu.

Vocea îi devine dură, guturală, ca un pumn.

— Eraţi faţă în faţă cu ea; încleştaţi; la o distanţă de nu mai mult de treizeci de centimetri. V-a cerut să vă opriţi – şi totuşi aţi continuat.

— Nu.

Vocea îi este crispată, dar prefer să nu mă uit la el: în schimb privesc drept în faţă, spre judecător – nu catadicsesc să-l bag în seamă pe James Whitehouse, pentru că acum e război, şi n-am de gând să pretind că ar fi plăcut în vreun fel.

— A spus-o din nou – şi aţi ales s-o ignoraţi din nou.

— Nu, insistă el.

— Aţi pătruns în ea, cu toate că ştiaţi că spusese „nu" de două ori.

— Nu.

— De fapt, ştiaţi că nu consimte, pentru că i-aţi spus: „Nu te mai preface că nu vrei scula".

— Nu.

— Ce înseamnă această expresie, domnule Whitehouse?

— Poftim?

O clipă e descumpănit de această schimbare de ritm.

— Este deosebit de neplăcută, nu? Şi aici trebuie să mă înfrânez; să mă asigur că furia care creşte în mine nu mă înghite cu totul. Înseamnă „Nu mă aţâţa ca apoi să nu mergi până la capăt". Confirmă o reticenţă de a continua; o lipsă de consimţământ, nu-i aşa?

— E teoretic. N-am spus asta, insistă el.

— Dar aţi spus: „Mă provoci", nu-i aşa? Arunc o privire pe însemnările mele. Erudita mea colegă, doamna Regan, a întrebat: „Aţi spus «Mă zgândări?»" Şi aţi răspuns: „Poate că am făcut-o... când ne-am

sărutat prima dată”. I-aţi simţit reticenţa, forţez eu nota, muşcând din fiecare cuvânt. Ştiaţi că nu consimte, aşadar.

Şi iat-o: o umbră de furie, pentru că ridică bărbia, în el se dă o luptă.

— Era un lucru care trebuia să fie tandru. Are vocea la fel de tensionată ca arcul unui ceas întors prea tare. Doar ceva ce ne-am spus între noi.

— I-aţi simţit reticenţa şi apoi aţi violat-o, pentru că atunci când a zis: „Nu, nu aici” aţi ales să n-o credeţi.

— Nu.

— V-aţi gândit că nu vorbeşte serios.

— Nu.

— Sau, mai degrabă*, nu v-a păsat.* Ştiaţi că spusese „nu”, dar aţi ignorat lipsa consimţământului, pentru că aţi crezut că ştiţi mai bine.

Şi aici mă uit la el, în cele din urmă: direct, ca o provocare, şi mă întreb dacă nu cumva văd o tresărire de recunoaştere – dar nu, e doar un licăr de furie.

Mă întorc spre judecător; fără să-i dau lui James Whitehouse ocazia să răspundă.

— N-am alte întrebări, milord.

27

— KATE —

1 mai 2017

Juraţii sunt trimişi să delibereze luni dimineaţă, după pledoariile de încheiere şi după ce judecătorul Lockhurst le aminteşte să nu se grăbească şi să cântărească bine toate probele. Repetă avertismentul sever pe care l-a dat la începutul procesului: că „Parchetul este cel care a prezentat acest caz şi Parchetul este cel care trebuie să dovedească acuzaţia. Domnul Whitehouse nu trebuie să dovedească nimic.” Rezumă punctele cele mai importante din pledoariile noastre şi repetă definiţia violului, ca să le intre tuturor bine în cap că este consimţământul cel care se află în centrul acestui caz; chestiunea crucială – cuvântul unuia împotriva cuvântului celuilalt – dacă James Whitehouse putea sau nu să ştie în mod rezonabil în momentul penetrării că nu primise consimţământul.

Juraţii sunt numai ochi şi urechi în timpul acestui curs de jurisprudenţă pentru avansaţi, pieptul nu mai e scobit şi sânii nu se mai proptesc de pupitrul din faţă; spinările sunt drepte; se iau notiţe – pentru că ei sunt elevii sârguincioşi care îşi ascultă directorul; dornici să accepte această responsabilitate; să se arate la înălţimea aşteptărilor. Timp de mai mult de o săptămână au văzut cum noi, două profesioniste cu înaltă pregătire, am încercat să convingem, să linguşim şi să argumentăm; să ne facem treaba cât putem mai bine şi să-i impresionăm; şi, da, să marcăm puncte una împotriva celeilalte. Acum, pentru prima oară, puterea este cu totul în mâinile lor. Judecătorul va stabili sentinţa. Însă verdictul, faptul că James Whitehouse este nevinovat sau vinovat; violator sau amant; cineva care i-a spus victimei să nu se mai prefacă că nu vrea scula, i-a făcut o vânătaie şi i-a smuls lenjeria intimă; sau cineva care doar i-a deşirat dresul şi i-a făcut o muşcătură amoroasă în înflăcărarea momentului? Acest verdict este în întregime al lor.

Mă retrag în cantina avocaţilor. DC Rydon şi DS Willis se îndreaptă spre bufet să bea o cafea, dar le refuz oferta de a-i însoţi. Mă fac să mă simt agitată şi îmi doresc enorm fie tăcerea, fie umorul negru al

confraţilor mei care înjură ineficienţa sistemului juridic sau prostia pură de care ne împiedicăm în fiecare zi. John Spinney, din biroul meu, tună şi fulgeră pe tema unui caz de abuz împotriva unei minore care a fost amânat din cauză că un inginer a scos peste noapte din sala de judecată echipamentul necesar pentru videoconferinţa cu victima.

— Au oare idee cât de greu a fost, în primul rând, să aducem aici fetiţa asta de nouă ani foarte vulnerabilă?

David Mason varsă tot ce are pe suflet pe tema unui acuzat care a apelat la toate şmecheriile posibile ca să sugereze că este incapabil fizic să suporte procesul, dar a reuşit să-şi revină ca prin minune după ce a fost achitat. Caspar Jenkins îşi scuipă indignarea faţă de o audiere preliminară care a trebuit să fie amânată din pricină că documentele Curţii nu fuseseră încărcate electronic.

Această conversaţie plină de imprecaţii este cathartică; povestirea aproape competitivă a celor mai proaste scenarii posibile; această senzaţie că ne luptăm cu toţii cu incompetenţa birocratică şi lucrăm cu nişte indivizi lipsiţi de simţ moral; şi, oh! câtă nevoie avem de această camaraderie, precum şi de căutarea dreptăţii, mai plină de măreţie, şi de euforia de a avea rezultatul drept, *corect,* care să ne mâne în fiecare zi în fiecare nenorocită de sală de judecată din circuitul nostru.

Le ascult persiflările şi primesc un telefon de la Brian despre un proces de omor programat mai spre sfârşitul anului în Norwich. Nu mă ocup de crime, însă aici e un element sexual: acuzata este învinuită că l-a ucis pe bărbatul care a abuzat de ea în copilărie câţiva ani în şir, în urmă cu trei decenii. Mi se cere să fiu avocatul apărării şi mă simt mai bine: încep să-mi imaginez cum argumentele mele liniştitoare ar putea să dea rezultate. Brian îmi trimite prin e-mail documentele preliminare şi încerc să le aprofundez.

Trece o oră. Se vor întoarce înainte de prânz? Puţin probabil, şi e aproape o uşurare când se face unu şi ştiu că nu pot să se întoarcă în timpul orei în care judecătorul ia masa. Tim întreabă dacă nu vreau să dăm o fugă să ne luăm un sendviş, însă refuz. Nu mănânc în timpul zilei; e prea puţin timp; şi e prea mult acid în stomacul meu, care în clipa asta chiorăie şi şuieră, bolboroseşte de zor. Funcţionez pe bază de nervi şi adrenalină: nevoia confuză să fiu în alertă ca să alerg de la o sală de judecată la alta, având ca marjă de timp jumătăţi de minut; nevoia să gândesc limpede şi rapid; obligaţia să nu-mi cobor niciodată garda; să nu încetez niciodată să ascult sau să mă întreb cum pot să

demontez cel mai bine o poveste şi să scot la iveala alta.

Şi apoi, la două şi un sfert, vine prin difuzor vocea fonfăită: „Toate părţile din procesul Whitehouse să vină imediat în sala 2”. În gură îmi explodează gustul fierii şi încerc să-mi calmez adrenalina – acea combinaţie ciudată de entuziasm care basculează în spaimă ce se ridică în mine la fel de repede ca un sprinter care ia startul. Mâinile – în timp ce adună laptopul, documentele, geanta şi îmi trântesc pe cap peruca – îmi tremură şi mă năpustesc la toaletă: cu o nevoie subită, disperată să urinez; şi temându-mă că o să-mi fie distrasă atenţia dacă n-o fac. Singură în cabină, îmi sprijin mâna de uşă, încolţită de amintirea celor întâmplate în acea galerie cu colonade: hârşâitul pietrei sub spatele meu, durerea provocată de mişcările lui; greutatea trupului lui împingându-se în mine; acea arsură dinăuntru. Văd garguiul, cu mâinile acoperindu-şi ochii şi gura şi, mai recent, vechiul meu sine, zguduit de suferinţă, pe când mă las sub suprafaţa apei care devine cenuşie. Simt urletul care a însoţit acea alunecare şi care ameninţa să izbucnească, iar şi iar, de-a lungul anilor.

Deschid zăvorul. Trebuie să rezist – cu toate că măruntaiele par să mi se reverse din trup şi am picioarele de gelatină. Mă concentrez pe încercarea de a gândi raţional în vreme ce tropăi pe scări în spatele Angelei, care merge în ritmul ei autoritar obişnuit. N-au cum să fi ajuns deja la un verdict; n-au ajuns deja la un verdict. Chiar dacă am auzit cu toţii de verdicte rapide – cel mai rapid în ce mă priveşte a fost de şaptesprezece minute pentru o achitare –, ele sunt puţine şi la intervale mari. Juraţii n-au lipsit decât o oră şi douăzeci de minute. Destul timp ca să argumenteze de formă, dacă verdictul e unanim; nu destul, dacă există o îndoială considerabilă în mintea multora dintre ei.

De cât timp au nevoie? Va dura cam o jumătate de oră ca să revină în camera lor, să aleagă un prim-jurat şi să voteze; apoi va fi nevoie de timp ca să-i facă să se răzgândească pe cei care cred că el e nevinovat, pentru că încerc să cred în continuare că voi obţine verdictul „vinovat”: acel Puşti din Essex şi asiaticul şi, să sperăm, prim-juratul meu pântecos vor câştiga în faţa Feţei Portocalii, şi a cumetrei ei drăgălaşe, şi a doamnei vârstnice care n-are cum să creadă că un bărbat de rangul lui ar putea da dovadă de atâta lipsă de cavalerism, şi a cucoanei obeze de vârstă mijlocie care îşi tot aranja sânii în vreme ce i se scurgeau ochii după el.

Au oare nevoie cu toţii să fie făcuţi să-şi schimbe părerea? După toţi

aceşti ani de aşteptare a verdictului juriului, constat că încă mi-e greu să-i citesc. Juriile din oraşe sunt mai predispuse să achite; ca şi cele dominate de femei. Juriilor din cazurile de viol nu le place să condamne; toate astea sunt împotriva mea. Şi totuşi, a fost tragerea bruscă de aer în piept când Olivia a dezvăluit acea remarcă umilitoare; simpatia cu care i-au urmărit depoziţia; bănuiala – pe care am semănat-o în mintea juraţilor – că James s-ar putea să fie acel soi de bărbat care sfâşie îmbrăcămintea. Acea insultă răutăcioasă: „Nu te mai preface că nu vrei scula”. Nu-i genul de expresie pe care o tânără care depune mărturie într-un proces de viol s-o poată născoci. Nu-i genul de lucru pe care ar dori să-l repete.

Intrăm grămadă în sală: avocaţi, judecător, acuzat – cu maxilarul încleştat; un pic palid la faţă. Sus, deasupra noastră, îmi dau seama după foşnete cum se umple galeria publicului şi mă întreb dacă Sophie e acolo, cu stomacul la fel de strâns ca al meu. Teama trebuie să-i curgă prin vene în timp ce aşteaptă să afle dacă soţul ei este un violator – şi dacă lumea ei e pe cale să se schimbe iremediabil.

Şi apoi, un moment de dezamăgire. Juriul nu-şi târăşte paşii în sală: există doar un bilet, înmânat de aprod.

— Juriul ar dori să ştie dacă poate avea o copie după depoziţia domnişoarei Lytton, citeşte judecătorul. Scoate un chicotit îngăduitor. Păi, mă tem că răspunsul este „nu”.

Aprodul înclină capul şi pleacă repejor; Nikita ne spune să ne ridicăm în picioare; şi o facem; apoi dăm fuga înapoi în vestiarul înăbuşitor, pentru o aşteptare a cărei durată nu putem s-o prevedem sau s-o influenţăm.

— Aş fi crezut că era o treabă simplă şi clară, pufneşte Angela în timp ce urcăm scările de marmură; şi încerc să detectez o urmă de îndoială, însă faţa ei e impenetrabilă, ca întotdeauna.

Nu pot răspunde, am un nod în gât; mintea mi-e plină de gânduri pe care nu vreau să le recunosc: un James triumfător, achitat; eu, înjosită, necrezută, învinsă de el, încă o dată.

— Eşti foarte tăcută.

Distinsa mea colegă de breaslă are vocea tăioasă; îşi înclină capul – ca o gaiţă care a ochit o râmă. Ochii ei de un cenuşiu-închis sunt mai ageri ca de obicei. Şi eu nu pot decât să încuviinţez, încercând să mă descotorosesc de gândurile care îmi ricoşează prin ţeastă.

După-amiaza se întinde ca o pisică tolănită pe cimentul scăldat în soare. Justiţia are nevoie de timp; şi juraţii – care trebuie să-şi îndeplinească această sarcină vreme de două săptămâni şi îşi iau foarte în serios îndatoririle – n-au de gând să grăbească lucrurile.

Limbile din oţel ale ceasului din vestiar zvâcnesc: trei şi treizeci de minute; trei treizeci şi cinci; trei patruzeci şi cinci. De-acum interfonul poate suna în orice clipă. Patru ore, acum patru ore şi cinci minute? E destul timp? Suficient ca aceşti doisprezece oameni să analizeze probele şi să ajungă la verdictul drept, singurul *corect?*

— Sper, la naiba, că n-o să stea până târziu. Trebuie să plec de aici repede.

Angela se plimbă prin încăpere, rupe un biscuit cu ciocolată cu un pocnet sec şi o bucată de ambalaj.

— Scârbos.

Bea cafea caldă dintr-un pahar de carton şi continuă să se învârtă prin încăpere. Pentru ea contează acest rezultat; nu va arăta prea bine pentru cariera ei, Angela Regan, QC, dacă nu izbuteşte să obţină achitarea lui James Whitehouse. Dar nu poate să conteze nicio fărâmă mai mult decât pentru mine.

Am încercat să gândesc în continuare pozitiv, cu toate că în miezul nopţii certitudinea de gheaţă a înfrângerii mă înghite. Acum, speranţa revine cu fiecare minut care se scurge. Am ştiut întotdeauna că e greu de obţinut o condamnare. Violul este o infracţiune deosebit de gravă şi, dacă nu e săvârşit de un necunoscut, genul de viol despre care am fost avertizaţi în mod implicit în basme, şi apoi mai explicit la începutul copilăriei: bărbatul de pe o alee care ne pune un cuţit la beregată, sau ne imobilizează sub el; dacă e un viol săvârşit de un individ din clasa medie care are o profesie, e agreabil şi, îndrăznesc să spun, e atrăgător, şi care a avut o relaţie cu reclamanta; genul de bărbat pe care l-ai putea saluta pe stradă sau la poarta şcolii; pe care ai fi încântat să-l ai oaspete la cină sau să-l prezinţi copiilor sau părinţilor tăi; dacă este *acel gen* de viol şi *acel* gen de bărbat, atunci e extrem de greu pentru un jurat: să pună pe el acea pată mizerabilă, de neşters.

Dincolo de o îndoială rezonabilă: aceasta este povara dovezii pe care juriul trebuie s-o aibă înainte să-i poată face unui om aşa ceva. Şi e mult mai puţin vătămător, mult mai *de înţeles* să-i oferi beneficiul acestei îndoieli. Să pui eticheta de experienţă sexuală urâtă: neplăcută,

cu siguranţă, discutabilă din punct de vedere moral, dar nu ilegală. Nu, oricât de mult ar fi întinse limitele imaginaţiei, viol.

Dar apoi, când Angela devine tot mai iritată, îmi îngădui să sper că gândesc nejustificat de negativ. Poate că există doar unul sau doi juraţi care nu sunt convinşi de vinovăţia lui. Judecătorul poate să-i cheme acum înapoi şi să le dea indicaţia de verdict majoritar: să le spună că va accepta verdictul a cel puţin zece dintre ei, cu toate că ar fi mai bine în toate privinţele dacă ar fi unanim, dacă n-ar exista nicio şansă de a argumenta că a existat dezacord sau ambiguitate. Că unii au continuat să creadă până la sfârşit în nevinovăţia lui.

Îmi depăn argumentele: pledoaria de încheiere pe care am schiţat-o prima dată când am primit rezumatul şi din care am reţinut cea mai mare parte. Nu există glonţ de argint. Nu există dovezi juridice care să arate fără echivoc adevărul, pentru că vânătaia, dresul, chiar şi chiloţii pot – până la urmă – să fie explicate. Ştiu că el e vinovat: „Nu te mai preface că nu vrei scula" îl dă de gol chiar şi dacă n-aş fi ştiut de vinovăţia lui din trecut. Însă pentru aceşti juraţi este cuvântul unei femei împotriva cuvântului unui bărbat. Două poveşti care încep la fel şi apoi o iau în direcţii diferite. Câteva discrepanţe mici – ea sau el a chemat liftul?; ea sau el a sărutat mai întâi? – şi apoi o diferenţă ireconciliabilă, bătătoare la ochi, crucială.

Dacă juraţii o cred pe ea, o să mă simt nu numai în al nouălea cer – sigur că voi fi în al nouălea cer –, ci şi *răzbunată:* James Whitehouse va fi dat în vileag ca bărbatul fermecător, necruţător, pe deplin narcisist pe care îl ştiu eu. Dacă juriul îl crede pe *el,* Olivia va fi marcată cu fierul roşu ca mincinoasă. Iar eu – ei bine, nu suport să mă gândesc la ce ar însemna asta pentru mine şi ce ar spune despre iscusinţa mea, despre judecata mea, disponibilitatea de a lăsa prejudecata, lipsa de obiectivitate să-mi elimine profesionalismul în aşa măsură, încât am devenit obsedată de înfrângerea lui James Whitehouse.

„Toate părţile din procesul Whitehouse să vină imediat în sala 2."

Patru şi cincisprezece minute după-amiaza. Femeia de la interfon pare plictisită, fără să aibă habar de posibilul dramatism al anunţului său; de efectul lui asupra mea şi asupra Angelei când sărim în sus, înhăţăm hârtii şi laptopuri, ne trântim pe cap perucile.

— Verdictul – sau îi trimite acasă pentru restul zilei? întreabă adversara mea, mai calmă acum, pentru că nu mai putem face nimic ca

să influenţăm evenimentele; şi, cel puţin, pare să se întâmple ceva.

— A doua, zic, cu toate că nu prea ştiu cum o să fac faţă unei nopţi în care o să mă tortureze gândul dacă vor da sau nu verdictul corect, pe când îşi tot răsucesc în minte probele.

Însă în sala 2 atmosfera este încărcată de aşteptare. Băncile presei sunt pline; reporterii de la ziarele tipărite ştiu că trebuie să se mişte rapid ca să se încadreze în termenul-limită al primei ediţii; jurnaliştii de la radio şi televiziune se gândesc la ştirile de la ora şase, în care o condamnare ar ocupa un loc foarte important. Jim Stephens este pe locul lui de pe rândul întâi. N-a lipsit nicio zi. Mi se pune un nod în gât când văd cum se uită la aprod care îi face un semn din cap lui Nikita. Avem un verdict. Înghit în sec. Avem un verdict.

Juraţii intră târşâindu-şi picioarele şi încerc să citesc pe feţele lor. Cei mai mulţi au o expresie impenetrabilă, dar niciunul nu refuză să-l privească pe acuzat. Nu-i semn bun. Evitarea privirii este lucrul pe care îl fac dacă au hotărât condamnarea. Faţă Portocalie are pe buze o umbră de zâmbet superior, dar e un lucru obişnuit; iar bărbatul aferat de vârstă mijlocie, care am prezis că va fi prim-jurat, arată ursuz, pentru că e pe cale să ocupe centrul scenei.

— Vă rog să răspundeţi la următoarea întrebare prin „da” sau „nu”. Aţi ajuns la un verdict în privinţa capătului de acuzare numărul unu? întreabă Nikita.

Aerul încremeneşte când prim-juratul se uită în jos la hârtia pe care o are în faţă. Pentru o fracţiune de secundă îmi vine în minte Sophie Whitehouse şi mă întreb dacă se apleacă peste rândul întâi din galeria publicului, uitându-se la bărbatul care a adus cu el o decizie care priveşte viitorul soţului ei. Sau poate că se uită la soţul ei şi se întreabă dacă îl cunoaşte cu adevărat.

Pare incredibil ca ei să fi ajuns la un verdict, şi totuşi: „Da”, zice prim-juratul, şi toată lumea trage brusc aer în piept. Pumnii mi se încleştează şi încheieturile degetelor mi se albesc. Asta e. Unul dintre acele momentele importante care îţi modelează viaţa. La fel ca acea noapte de iunie, în galeria cu colonade. Hârşâitul pietrei pe spatele meu; durerea când a intrat în mine. „Nu te mai preface că nu vrei scula.” Vocea lui e blândă, însă am simţit ameninţarea din ea.

— Găsiţi acuzatul vinovat sau nevinovat de capătul de acuzare numărul unu? întreabă Nikita, şi constat că îmi ţin răsuflarea şi îmi înfig adânc unghiile în palma dreaptă în vreme ce prim-juratul

deschide gura roz, umedă, şi vocea lui răsună aproape obraznic de tare şi de răspicat:

— Nevinovat, zice.

O femeie din galerie scoate un ţipăt de uşurare; iar alta – Kitty? Pentru că Olivia nu e în sală – strigă „Nu”. Strigătul e gutural, instinctiv; „nu”-ul unei femei care ştie că se petrece un derapaj al justiţiei şi nu poate să facă absolut nimic.

E strigătul pe care vreau să-l scot eu; căruia o să-i fiu ecou, atât de tare, în sanctuarul băii mele, mai târziu, dar pe moment tac. Doar un semn imperceptibil din cap de acceptare. Un semn scurt, posomorât, ca şi cum aş îngropa verdictul într-un dosar.

Lângă mine, Angela se răsuceşte şi îşi îngăduie un zâmbet. E un rezultat bun, o văd cum spune din vârful buzelor. Faţa mea devine o mască rigidă. Rămân calmă, profesionistă, dar înăuntru inima-mi scoate răget după răget.

28

— SOPHIE —

1 mai 2017

James jubilează. Sophie simte cum radiază din el entuziasmul: muscular, sexual, contaminant. E din nou tânăr, în culmea forţei sale fizice şi intelectuale. James aşa cum era atunci când echipajul său câştiga pe râu; care escalada zidul unui colegiu ca s-o surprindă în miezul nopţii şi care făcea dragoste până la ora două, în ciuda faptului că trebuia să se trezească peste câteva ore pentru canotaj. Acel James care a înhăţat o licenţă cu nota maximă, în ciuda faptului că amâna cât putea de mult recapitularea şi care la alegeri şi-a câştigat locul care, potrivit părerii generale, era deja asigurat, cu un procent pozitiv atât de mare, încât i-a năucit pe psefologi; bărbatul care atrăgea atenţia tuturor la poarta şcolii, în întregul Westminster; şi chiar şi în acest tribunal.

— Iubito.

E înflăcărat; sărutul lui e pasional, strânsoarea aproape dureroasă când o cuprinde de mijloc şi o trage spre el cu o mişcare lină, atât de îndemânatică, încât pare că au exersat coregrafia ei.

— Ce ziceţi de nevasta mea minunată? îi întreabă pe Vestey şi Angela, o sărută sălbatic pe Sophie, apoi îi dă drumul şi iese în faţa clădirii, unde va face o scurtă declaraţie în care triumful va fi temperat de recunoştinţa faţă de corectitudinea sistemului juridic britanic, intuiţia acelor bărbaţi şi femei din juriu, care i-au recunoscut unanim nevinovăţia, şi îngrijorarea pentru faptul că acest caz a ajuns totuşi în instanţă.

Gloata de reporteri şi cameramani se buluceşte în timp ce el stă pe trotuarul din faţa tribunalului. E prea mult: obiectivele aparatelor de filmat împinse în faţă; haita de reporteri, cu măciuliile microfoanelor şi carnetele de notiţe cu spirală; ochii aprinşi de nevoia de a obţine un citat semnificativ, de a prinde fiecare cuvânt care se revarsă de pe buzele lui James, ca să fie tipărit pe prima pagină sau redat de nenumărate ori la buletinele de ştiri.

— Aici, Sophie, aici.

Se aud necontenit zumzăieli şi clicuri, în vreme ce aceşti bărbaţi din spatele aparatelor – şi femeile cu microfoanele lor, îmbrăcate în jachete viu colorate, care par la fel de băgăreţe, dacă nu şi mai şi – strigă şi linguşesc. Îl vede pe Jim Stephens – mereu în miezul evenimentelor – şi simte cum se strânge în sine, uşurarea faţă de verdict – atât de intensă, încât o simte ca pe o gheară care îi prinde inima – fiind compromisă de o nevoie aproape copleşitoare de a fugi de acolo.

Mai târziu, când vede ştirile, aproape că nu se recunoaşte: expresia de iepure prins în lumina farurilor, poziţia care o face mai mică. Dar eram în culmea fericirii, nu? Şi totuşi, ştie că nu aşa a fost. Simpla povară a uşurării nu lasă loc voioşiei; pentru că triumful soţului ei a fost plătit din greu. E secată de puteri; dezorientată după luni în şir de anticipare a tot ce e mai rău şi, de asemenea, tulburată – întrebări la care încă vrea răspuns continuă s-o macine.

Se trage înapoi, încercând să stea deoparte de înghesuială. James este cel care îi interesează: cu sprâncenele încruntate, cu vocea profundă, vorbeşte elocvent şi laconic. Chris Clarke i-a recomandat ca declaraţiile să fie scurte şi deloc triumfătoare, doar să le mulţumească celor apropiaţi pentru sprijinul lor şi să sublinieze hotărârea lui de a se concentra pe alegători şi pe activitatea partidului în guvern; pentru că mai sunt atât de multe de făcut.

Însă soţul ei nu-i înţelege dorinţa de a fugi de acolo. Acum vorbeşte despre ea, mulţumindu-i pentru „sprijinul continuu, neabătut”. Ea n-o recunoaşte pe femeia despre care vorbeşte şi simte ghimpele vinovăţiei când se gândeşte la îndoielile ei, declanşate când citise acea depoziţie, în Devon, şi care se accentuaseră în ultimele ore.

— Ultimele cinci luni au fost iadul pe pământ pentru soţia şi copiii mei. Vreau să le mulţumesc pentru că au fost alături de mine şi pentru că au crezut că sunt nevinovat de infracţiunea groaznică de care am fost acuzat, continuă el, şi cuvintele se revarsă peste ea: liniştitoare; iscusite; gândite dinainte. El refuzase să accepte, cel puţin în public, posibilitatea de a fi doborât.

Şi acum tonul lui devine mai profund, cu o urmă de nelinişte, o umbră de acuzare.

— Există o îngrijorare serioasă legată de motivul pentru care acest caz a ajuns în instanţă: întrebări la care va trebui ca poliţia şi Parchetul să răspundă la momentul cuvenit. Cu toţii dorim ca aceia care

săvârşesc infracţiuni grave să fie judecaţi; niciunul dintre noi nu vrea să fie irosite fonduri publice atunci când este limpede că e vorba despre o aventură care s-a sfârşit urât, nici mai mult, nici mai puţin. Sunt recunoscător pentru faptul că cei doisprezece membri ai juriului au acceptat unanim faptul că sunt nevinovat. Acum cer timp pe care să-l petrec cu familia, după care îmi doresc mult să revin la îndatorirea mea de a-mi reprezenta alegătorii şi de a sprijini guvernul în tot ce face.

Şi apoi face un semn cu capul, şi John Vestey declară că nu vor mai fi întrebări, mulţumim frumos, domnul Whitehouse trebuie să plece, şi sunt conduşi la un taxi negru care şi-a făcut apariţia – nu mai au o maşină de la minister, sau deocamdată nu mai au – şi se prăbuşesc pe banchetă, iar James îi strânge mâna.

Imagini ale Londrei pâlpâie la geamuri pe când coboară Ludgate Hill spre Blackfriars şi Victoria Embankment, Tamisa cenuşie ca oţelul curge alături în timp ce se îndreaptă spre vest, spre casă, dar mai întâi trec pe lângă locul unde s-a consumat aventura soţului ei. Camera Comunelor e scăldată într-o lumină aurie; şi Big Ben ţâşneşte, mândru şi splendid, cu turnul cu ceas – din cărămidă şi cu turla din fier forjat – străpungând albastrul pal al unui cer spre amurg.

Trecătorii se grăbesc în timp ce taxiul înconjoară Parliament Square, apoi trec de Westminster Abbey şi în jos pe Millbank – parcurgând traseul turistic pentru o femeie care este atât de dezorientată, încât are impresia că vede pentru prima dată oraşul pe care îl cunoaşte foarte bine. După ce a trăit atâta vreme într-un tunel de teamă, aproape că simte agorafobie: strălucirea şi tumultul din centrul Londrei sunt prea stridente şi intense; maşinile sunt prea apropiate; turiştii, cu camerele lor video – neinteresaţi de ei, ştie asta –, apăsând întruna pe declanşator, îi încolţesc.

Telefonul lui James scoate un bip. A sunat aproape continuu, apeluri de felicitare la care răspunde, însă acesta este mesajul care contează. Un SMS de la Tom. Zâmbeşte, indulgent, apoi – lucru neobişnuit – îi arată şi ei: „Felicitări. Bine ai revenit. T.”

Nu primise niciun SMS de la premier după ce fusese pus sub acuzaţie. Nu e deloc cea mai sigură formă de comunicare, şi Tom n-ar fi vrut să pară că îl sprijină pe un presupus violator, cu toate că îi transmisese sprijinul continuu prin Chris Clarke. „Un prieten de-al tău zice: Fruntea sus, aproape că s-a terminat.” „Marele om are cel mai

mare respect faţă de tine." A trebuit ca aceste frânturi şi câteva conversaţii pe fugă să fie de-ajuns ca să-l susţină. Pentru că n-au mai fost taclale până târziu în noapte în camera de lucru din Downing Street; meciuri de tenis la Chequers; cine între prieteni cu Tom şi Fiona, cu care se însurase în urmă cu opt ani. Practic, au fost *personae non gratae* timp de şase luni în cap. Însă acum uşa către reabilitarea lor politică şi socială fusese deschisă, şi nu doar un pic.

— Măcar atât putea să spună, reuşeşte ea să rostească după ce citeşte SMS-ul şi se gândeşte la excluderea lor anterioară, dureroasă.

Nu adaugă „după tot ce ai făcut tu pentru el", însă vorbele atârnă în aer.

El zâmbeşte, mărinimos acum, în stare să facă concesii, şi e surprinsă de măsura în care o mişcă această promisiune de reluare a prieteniei. Un suspin uriaş o ia prin surprindere; autocontrolul său obişnuit e compromis, aşa că începe să gâfâie, trage brusc aer în piept de câteva ori ca să se liniştească; ochii o ustură de la lacrimile pe care le alungă clipind.

— Hai încoace, iubito.

În spatele taxiului, o ia în braţe şi ea îşi îngăduie să cedeze pentru o clipă în faţa forţei acestei uşurări; simţind puterea lui; bătaia hotărâtă a inimii lui prin pardesiul de lână antracit; căldura pieptului lui şi duritatea lui familiară, care îi apasă tare sânii. Îşi strecoară mâinile sub haina lui, pipăie cămaşa albă de bumbac în locul în care intră în vestă; îi mângâie spatele, cam cum ar face cu Finn sau Emily; ca să încerce să transmită mângâierea şi alinarea de care are nevoie ea însăşi; ca să refacă legătura.

— Totul va fi bine, îi şopteşte el deasupra creştetului, şi ea simte un fior de nelinişte.

— Nu zice asta, şopteşte ea cu capul afundat în umărul lui, cu vocea abia auzită. Ai mai spus-o.

El se trage deoparte – cu faţa întrebătoare, refuzând să accepte amintirea.

— Nu. Vorbeşte clar, cu precizie. Totul. Va. Fi. Cu. Adevărat. Bine.

N-are rost să-l contrazică. Nimic nu va fi cu adevărat la fel ca înainte – ştie asta, instinctiv, în acest moment –, însă nu-i timpul sau locul în care să rişte o ceartă. Nu aici, în acest taxi, cu şoferul urmărindu-i în oglinda retrovizoare, cu ochii căprui încadraţi de dreptunghiul de sticlă, ştiind că clientul pe care l-a luat de la Bailey este parlamentarul

tory care tocmai a fost achitat de acuzaţia de viol – cel despre care BBC Radio Five Live va vorbi din clipă în clipă, pentru că se apropie buletinul de la ora cinci; în vreme ce James vorbeşte, ea aude muzica dinaintea ştirilor.

Însă soţul ei preia controlul, aşa cum face întotdeauna. Apasă butonul ca să-i vorbească şoferului, care se străduieşte sincer să dea impresia că nu se uită la ei.

— Am putea să ascultăm mai bine Radio Four?

Se lasă pe spătar, expansiv, şi ascultă buletinul, în care ştirea principală este achitarea sa. Cuvintele se revarsă peste ea; autoritatea redactorului face cumva ca totul să fie mai oficial; amăgind-o, pentru puţin timp, să i se pară că – cel puţin pentru lumea exterioară – totul *este* bine.

— Vino aici. Te iubesc.

Îşi aruncă un braţ în jurul ei pe bancheta taxiului, cu buzele arcuite într-o expresie de mare uşurare, pe care ea o înţelege – cum să n-o înţeleagă? –, dar pe jumătate o sperie. Nu poate explica asta în cuvinte; nu există niciun motiv ca să protesteze. Aşa că face ceea ce face adesea: se predă forţei personalităţii lui, sentimentelor lui, şi încearcă să potolească goana necontenită a gândurilor.

Copiii sunt în al nouălea cer, desigur. Se reped la el când Cristina deschide uşa, după ce James a trecut rapid şi politicos, dar ferm, pe lângă doi fotografi care aşteptau – „Am spus tot ce trebuia să fie spus. Acum am nevoie de timp pe care să-l petrec cu familia.” Faţa lui Finn este un oval de bucurie; Emily e mai prudentă, pentru că are o oarecare idee despre ce s-a petrecut – nu natura acuzaţiei, pentru că au înfrumuseţat lucrurile; au spus doar că o biată doamnă a născocit ceva despre tati; doar că adorabilul ei tată a fost la tribunal.

Sophie se uită cum îi trage spre el de parcă viaţa lui ar depinde de asta, cu ochii strâns închişi când capul i se odihneşte pe două creştete cu părul moale, bălai. Ea înghite în sec, încercând să scape de nodul care pare să-i stea tot timpul în gât şi să împiedice lacrimile care se scurg acum – în siguranţa casei lor –, pentru că nu trebuie să-i lase pe copii s-o vadă necăjită; ei n-ar înţelege că nu sunt pur şi simplu lacrimi de uşurare, ci de îngrijorare pentru zilele şi săptămânile următoare, care nu se ştie ce vor aduce.

El o priveşte peste capul lui Emily şi zâmbeşte, cu ochii plini de

iubire pură, iar ea se pomeneşte că-i răspunde la zâmbet: reacţia e automată. Acesta este James în cea mai bună formă a lui. James, tatăl şi soţul iubitor, pentru care fericirea familiei e mai presus de toate. Acel James care el şi-ar dori să fie întotdeauna. Singura problemă e că personalitatea lui e prea mare, şi el e un bărbat prea complicat, prea plin de sentimente contradictorii, prea *egoist* ca să fie cu totul acest James – şi atunci James politicianul, James fustangiul se furişează înăuntru.

— Vine şi mami în îmbrăţişare?

Finn, întotdeauna cel mai dornic să fie împreună, cel mai iubitor dintre copii, se răsuceşte ca s-o tragă în îmbrăţişarea lor. În ultima săptămână a regresat şi prin purtarea sa copilărească arată cât de mult îşi doreşte ca ei să fie împreună. Se lasă trasă pe jumătate: braţele băiatului îi strâng mijlocul; ale fiicei i se odihnesc pe spate; gura lui James îi apasă părul.

— Toţi acasă. Toţi o familie.

Emily vrea să aşeze la loc lumea; viziunea ei e în alb şi negru, fără loc de contrazicere.

— Toţi acasă împreună, se arată James de acord.

„Măcar de-ar fi aşa simplu”, îşi zice ea, şi, în acelaşi timp: „încearcă să păstrezi această clipă. Faptul că cei doi copii n-au fost siliţi să-şi vadă tatăl catalogat drept violator şi trimis la închisoare; că nu vor simţi niciodată golul pierderii unui tată; că nu va trebui vreodată să se simtă ruşinaţi.”

„N-ai nevoie de mai mult”, îşi spune, în vreme ce se bucură de căldura clipei: mânuţele copiilor în jurul său, ţinând-o strâns. Şi totuşi, există neliniştea aceea care tot creşte: acele întrebări pe care nu le poate amuţi şi, odată cu ele, dorinţa de a-şi îndepărta ferm soţul. De a simţi doar îmbrăţişarea copiilor.

Îl înfruntă în acea seară – după ce copiii s-au dus la culcare. Aproape că n-o face: încearcă doar să bea şampania pe care a desfăcut-o el şi să se bucure de moment. Un moment plin mai degrabă de recunoştinţă decât de fericire şi umbrit de epuizare – tensiunea ultimelor luni secătuind-o, cam ca durerile pe care le simţi o zi sau două după maraton sau după o întrecere de canotaj.

James rămâne în priză. Primeşte telefoane de felicitare; aranjează o întâlnire între patru ochi cu Tom – totul în mare secret; va fi strecurat

în clădirea de pe Downing Street la prima oră –, oprindu-se s-o învârtă în braţe când trece pe lângă ea; apoi, în sfârşit, se prăbuşeşte lângă ea, cu paharele de şampanie umplute iar şi cu expresia încă veselă când se apleacă spre ea pentru un sărut.

E numai tandreţe când o ia în braţe şi începe să-i descheie bluza, îşi freacă nasul de gâtul ei într-un fel care de obicei o încântă, însă pe care acum îl asociază cu alte femei. Îi răspunde cu gura strânsă, după care se desprinde şi se trage într-o parte.

— Care-i problema?

Faţa lui frumoasă e un semn de întrebare şi ea aproape că cedează şi se reazemă iar de el. Îşi spune să nu strice totul. Însă acesta este momentul şi, dacă nu spune nimic, întrebările o vor măcina necontenit şi vor roade căsnicia lor ca rugina care înfloreşte pe jardinierele pe care Cristina le-a lăsat în ploaie.

— Nu există o modalitate uşoară de a spune asta...

— Ce?

Faţa lui se boţeşte. Poate crede că ea vrea să-l părăsească?

— Trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat... Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ceea ce s-a petrecut cu adevărat în lift.

— Ce? repetă el. Ştii ce s-a petrecut în lift. Tocmai am fost la tribunal şi am spus asta lumii întregi.

— Ştiu ce ai spus la tribunal, da... Se răsuceşte ca să se uite la el, cu picioarele aşezate ferm pe podea, în faţa ei, cu coatele prinse în palme, ca şi cum s-ar fi putut alina legănându-se. Dar trebuie să ştiu ce s-a petrecut cu adevărat. A fost exact aşa cum ai spus?

— Nu-mi vine să cred că poţi să întrebi asta. Se apleacă şi ridică telefonul de pe măsuţă, scuturându-şi capul ca şi cum întrebarea ei l-ar fi întristat groaznic. După toate prin câte am trecut. După tot ce m-ai auzit recunoscând, te îndoieşti de mine? Vocea lui devine dură. Nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea ta. Mă duc la culcare.

— Spune-mi doar că ea nu ţi-a cerut niciodată să te opreşti. Îşi dă seama de disperarea care i se simte în glas, dar trebuie să ştie. Că n-a spus *cu adevărat* „Nu. Nu aici”. Că, şi aici vocea i se frânge de povara neliniştii, n-ai zis niciodată: „Nu te mai preface că nu vrei *scula”.* Cuvintele îngrozitoare se rostogolesc grăbite. Că n-ai zis *nimic* din toate astea.

— Tu ce crezi?

Se uită în jos la ea, cu vocea calmă, din nou, şi rezonabilă: acel James

care este cu totul stăpân pe sine şi va argumenta cu maximă detaşare.

— Nu ştiu. Îmi fac griji că se poate ca ea să fi spus ceva în genul că ar vrea să încetezi, şi tu ai ignorat-o pentru că nu credeai că vorbeşte serios.

Cuvintele care îi răsunaseră în cap se aşază la locul lor în această replică limpede, uşoară, care zace între ei. Tânjind după un răspuns care s-o liniştească, aşteaptă.

Însă el se aşază din nou pe canapea, cu o scuturare ironică a capului şi o privire care pare admirativă.

— Mă cunoşti prea bine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ceva se cutremură în ea. „Ştiu că poţi fi zgârcit cu adevărul dacă îţi convine", ar vrea să zică; „ştiu că ai mai făcut-o", dar nu poate deschide acel subiect.

— *Se poate* să fi făcut o încercare, cu jumătate de gură, ca să mă păcălească.

— Ce?

Nu-şi dorise ca el să fie de acord.

— Dar nu vorbea serios.

— Cum poţi să spui asta! Cum poţi presupune că ştii ce gândeşte ea?

— Pentru că ştiu că nu vorbea serios. Era întotdeauna dispusă. Îi vede chipul boţit, pentru că vorbele lui au fost ca o lovitură de pumn în stomac. Îmi pare rău dacă pare brutal, dar încerc să fiu cinstit. Aşa era ea: întotdeauna se prefăcea că se împotriveşte, dar apoi se dădea pe brazdă. Pentru ea era un joc: o făcea să se simtă dorită. Nu întotdeauna era aşa, dar era în situaţiile acelea riscante – ori de câte ori făceam sex şi ar fi putut să dea cineva peste noi.

Ea stă nemişcată. E prea mult de digerat: recunoaşterea raportului sexual de obicei riscant, referirea la dorinţa Oliviei, amănuntele jocului lor amoros. Bâjbâie după miezul chestiunii prin ceaţa vorbelor lui.

— Dar poate că nu voia de data asta?

— Mă îndoiesc foarte tare.

— Şi ţi-a *spus* că nu vrea?

— Ei bine... *Poate* că a făcut-o.

— A făcut-o sau nu?

— Bine. Cred că a zis o dată, mulţumită? De exasperare, ridică vocea. Hei, ce-ar fi s-o lăsăm baltă? Nu mă aşteptam la interogatoriu de gradul trei.

Dar ea nu vrea s-o lase baltă, acum se încăpăţânează.

— Crezi că a zis-o?

— Dumnezeule mare! Ce-i asta? Altă audiere încrucişată? Uite, a zis-o doar o dată, cu jumătate de gură, bine?

Recunoaşterea lui o lasă fără suflare şi, când vorbeşte, vocea îi e calmă, aproape neîncrezătoare:

— Dar la tribunal le-ai zis că n-a spus asta. Ai zis că n-a spus-o niciodată.

— Of, nu mai face pe mironosiţa cu mine!

— Dar asta ai zis.

— Păi, poate că mi-am amintit greşit.

— *Ţi-ai amintit greşit?*

— N-am *minţit,* Sophie.

Ea tace. Încercând să chibzuiască bine. O eroare în amintiri; o omisiune; o minciună; toate sunt nuanţe ale inexactităţii.

— Cum rămâne cu „Nu te mai preface că nu vrei scula”? I-ai spus şi asta?

— Ah, mă rog, aici m-ai prins. El are bunul-simţ să roşească. Se poate s-o fi făcut. Dar nu s-ar fi simţit jignită. Ea întotdeauna aţâţa.

— I-ai spus sau nu asta?

Sophie plânge.

— Şi ce dacă aş fi făcut-o?

O clipă, se privesc în ochi, şi ea vede furie oarbă în ai lui; ştie că ai ei sunt înceţoşaţi de durere şi confuzie: înţelegerea faptului că tot ce presupusese despre el era greşit. El zâmbeşte repede, încercând să neutralizeze acea furie, sugerând că totul poate fi aplanat.

— Ascultă, zice el şi îi aruncă o privire căită: o privire care, în mod normal, ar face-o să cedeze. În interogatoriul de la poliţie poate că *mi-am amintit greşit* unele lucruri. Ca să nu stârnesc confuzie, la tribunal am preferat să mă ţin de acea declaraţie. Ea a zis „nu”, cu jumătate de gură, doar o dată, şi am ştiut că nu vorbeşte serios pentru că o cunoşteam pe *ea,* cunoşteam contextul: că înainte o dorise de atâtea ori în situaţii riscante asemănătoare. Tot aşa, se poate să fi folosit acea expresie – mă rog, am folosit acea expresie –, pentru că ea recurgea mult la aţâţare: şi *îi plăcea* ideea că aşa o consideram – ba chiar că o vedeam ca pe o femeie care aţâţă. Pe bune, aşa era ea. Însă am negat asta la tribunal pentru că n-am crezut că este relevant; şi ştiam că, dacă îmi schimbam versiunea, faptul că n-am pomenit asta înainte n-ar fi

făcut decât să încâlcească lucrurile. Dar nimic din toate astea nu contează, nu-ţi dai seama? Zâmbeşte, încrezător că o câştigă de partea sa, că este la fel de convingător ca întotdeauna – şi ea e uluită de această încredere în sine. Ştiam adevărul, şi el era că, orice se poate să fi spus eu şi orice se poate să fi spus ea scurt, cu jumătate de gură şi doar o dată, putea să nu fie luat în seamă, deoarece în momentul penetrării – punctul în care, din punctul de vedere al legii, consimţământul *contează* – ea mă dorea cu adevărat.

— Dar n-ai spus tot adevărul, nu-i aşa?

Ea vorbeşte cu atenţie, ca şi când ar încerca să ajungă la esenţa unei dispute între Emily şi Finn, pentru că se simte năucită şi bâjbâie încercând să înţeleagă.

— Am spus adevărul, am fost destul de aproape. Sau adevărul aşa cum l-am văzut eu.

Ea simte că i se învârte capul.

— Dar nu aşa merge treaba, nu?

În privinţa asta crede că n-are nicio îndoială.

— Ei, zău aşa, Soph. Adevărul era că ea mai dorise de câteva ori înainte să facem dragoste în situaţii riscante asemănătoare şi că eu am crezut că vrea şi de data aceea. Dacă n-am spus asta la tribunal – sau chiar am contrazis afirmaţia ei –, ei bine, atunci nu făceam decât să spun adevărul aşa cum îl vedeam eu. Cu toţii mai ajustăm uneori adevărul, continuă el. Uite ce facem în guvernare: manipulăm statistici; dăm lucrurilor o interpretare pozitivă; omitem cifre care ne subminează argumentele; ne asumăm riscuri. Uite ce facem cu declaraţiile la buget – toată acea dublă contabilitate. Uite ce a făcut Blair cu dosarul Irakului.

— Asta nu-i relevant. Nu poate fi abătută de la subiect în felul acesta. Ştie că el încearcă să se fofileze; să iasă cumva din încurcătură; să se dovedească mai isteţ decât ea, cum face în fiecare dispută. Nu vorbim aici despre nimic de acest fel.

— Aşadar, ai fi vrut să mărturisesc ceva ce ştiam că nu e relevant – şi care ar fi crescut riscurile de a fi etichetat drept violator şi trimis la închisoare? Asta ai fi vrut? Să ne fac nouă aşa ceva – şi lui Finn şi Em?

— Nu, sigur că nu. Dă înapoi, pentru că nu voia deloc aşa ceva. Atâta doar că eu cred că ar fi trebuit să spui adevărul!

Cuvintele ţâşnesc din ea, proaspete şi nepângărite ca nou-născuţii. O doare inima când îşi dă seama că el a răstălmăcit adevărul în favoarea

lui; că a minţit în faţa Curţii – şi că şi crede că e acceptabil să facă asta. Ea îi cunoaşte fiecare defect – până la ultima nuanţă neplăcută. Şi totuşi, nu-l mai recunoaşte.

— Uite ce-i. Surâsul lui e acum crispat; un zâmbet pe care hotărârea de a o face să-l asculte l-a golit de căldură. Chiar şi tu eludezi adevărul din când în când.

— N-o fac!

Simte cum urcă în ea panica.

— Ba da, o faci. I-ai spus mamei tale că ţi-ar plăcea să vină să stea cu noi când nu era momentul potrivit; la State Opening[40] i-ai spus lui Ellie Frisk că-i admiri rochia, cu toate că mi-ai şoptit c-o îmbătrâneşte. Ba chiar i-ai spus lui Emily că dacă-ţi faci găuri în urechi înainte de a împlini şaisprezece ani creşte riscul să se infecteze.

— Asta-i cu totul altceva, zice ea.

— În ce fel? Ai spus acele lucruri ca să destinzi atmosfera – sau, în cazul lui Emily, ca s-o sperii şi s-o faci să-ţi accepte punctul de vedere. Tot ce am făcut a fost să spun adevărul aşa cum îl vedeam eu, ca să nu zăpăcesc juriul, ci să-l fac să înţeleagă mai uşor; să limpezesc lucrurile.

E îngrozită. Felul în care concepe el adevărul este atât de diferit de al ei, încât se întreabă dacă nu cumva îşi pierde minţile.

— Nu, n-ai făcut asta. Se străduieşte să-şi revină, pentru că n-a recunoscut el oare că ştia că poate alege dacă să spună sau nu adevărul, şi a ales să nu facă ceva care ar fi sporit riscul de a ajunge la închisoare? Le-ai spus o versiune care îţi convenea, când erai sub jurământ; când ai jurat că spui adevărul. Tu... Chibzuieşte dacă să folosească sau nu cuvântul, dar nimic altceva nu transmite gravitatea purtării lui. Ai *minţit* în faţa Curţii, James. Ai comis un *sperjur.*

— Şi ce-o să faci în privinţa asta, Soph?

Ochii lui sunt acum reci; gura îi e încleştată.

Şi asta e întrebarea. Ce *o să facă?*

— Nu ştiu. Nimic.

În ea e un gol uriaş. E de-a dreptul jalnică, simte cum i se năruie hotărârea, pentru că n-are de gând să distrugă familia pe care s-a trudit atât de mult s-o ţină laolaltă – nu după toate astea.

El înalţă o sprânceană. Rareori se întâmplă să se certe, şi de obicei el îşi desface braţele, nu lasă proasta lor dispoziţie să continue. Acum nu

---

[40] Ceremonia de deschidere a sesiunii Parlamentului.

le desface, şi nici ea nu s-ar duce la el, dacă ar face-o.

În ea clocoteşte repulsia când îşi dă seama că se poate ca el s-o fi silit cu adevărat pe Olivia să facă sex. Că a *violat-o.* Încăperea se clatină; marginile se estompează, în vreme ce hotarele vieţii lor cedează. El poate să creadă în continuare că n-a făcut nimic rău, însă Olivia n-a consimţit la raportul sexual în acel lift în acel moment – iar faptul că el a recunoscut că ea a zis „Nu, nu aici" şi replica lui batjocoritoare, „Nu te mai preface că nu vrei scula", sugerează că a ştiut asta.

Iese pe bâjbâite din cameră, cu picioarele moi, cu ochii înceţoşaţi; cu unicul gând că trebuie să plece înainte să se prăbuşească de-a binelea. Toaleta de la parter e mică şi întunecată, dar are un zăvor care poate fi tras; acolo o să se simtă protejată şi se va linişti. Se lasă să cadă pe capacul WC-ului şi lasă oroarea s-o înghită; simte cum urcă în ea un vaier pe care şi-l înăbuşă cu pumnul. Mâna i se umezeşte, obrajii îi sunt alunecoşi, în timp ce priveşte în urmă şi simte femeia adultă care e dezintegrându-se. Soţul ei e un străin. Nu numai un narcisist, care alungă adevărul dacă aşa îi vine lui la socoteală, care crede că adevărul e flexibil, ci – şi oroarea se prăvăleşte peste ea – cineva care este vinovat de viol.

Ghemuită în întuneric, se forţează să analizeze dacă a făcut vreodată asta şi cu ea. Nu, n-a făcut-o. Uşurarea e enormă: un val care o ia pe sus şi îngăduie o fărâmă de speranţă că el nu e cu totul amoral; că această hidoşenie nu s-a întins şi peste relaţia lor, contaminând-o.

Însă, dacă n-a silit-o sexual, i-a impus nevoile lui de-a lungul anilor; în mod atât de subtil, încât ea aproape că n-a băgat de seamă. Pentru că întotdeauna James a fost cel care a luat hotărârile.

În timp ce lacrimile i se preling pe faţă, numără în câte feluri: el a fost cel care a pus capăt relaţiei la Oxford şi i-a stabilit ritmul când s-au întâlnit din nou, când se apropiau de treizeci de ani, aşa încât ea se temea să ia vreo iniţiativă ca să nu-l piardă. El a fost cel care i-a propus să renunţe la serviciu după ce a născut-o pe Emily, şi argumentele au fost atât de puternice, încât a fost mai simplu să nu se împotrivească. El a fost cel care a făcut din ea soţie de parlamentar, făcând să fie clar de la bun început că va intra în politică; cel care şi-a depus candidatura pentru acea circumscripţie; care a hotărât până şi zona din Londra – cât mai aproape posibil de Tom – în care ar trebui să locuiască.

Acum îşi dă seama că prietenii lor au fost în mare parte prietenii lui:

Alex şi Cat au fost iute înlocuite cu Tom şi aliaţii lui. Locurile unde pleacă în concediu sunt cele pe care le preferă el – cu Tom în Toscana, înainte să aibă copiii; după ce a devenit parlamentar, în Cornwall, de teamă că o vacanţă costisitoare în străinătate ar părea anti-austeritate. Ea ar fi vegetariană, dar mănâncă împreună cu el carne roşie, şi chiar şi felul în care se îmbracă este influenţat în mod subtil de preferinţa lui ca ea să aibă întotdeauna mare grijă; să fie atrăgătoare într-un fel discret, nu de prost gust. În Devon poartă blugi vechi şi bluze de trening, nu-şi usucă părul cu foehnul, alege în mod conştient să nu se machieze. Se destinde într-un fel în care n-o face cu el.

Compromisurile au fost de cele mai multe ori din partea ei, nu a lui, îşi dă seama acum. Niciuna dintre propunerile lui n-a fost dictată; niciuna impusă. El doar spune ce îi place, şi a fost mai uşor să se supună voinţei lui şi să accepte. Nu-i de mirare că nu l-a înfruntat aşa cum se cuvine înainte de proces. A mers ca o somnambulă prin relaţia lor şi n-a fost silită să dea piept cu lucrul cel mai rău decât atunci când a fost dezvăluit la tribunal, în mod incontestabil.

Îşi şterge faţa, simţindu-i căldura; se întreabă când a devenit aşa de maleabilă, aşa de slabă în relaţia lor. Îi vine în minte o amintire de când era în anul doi şi vâslea singură pe Tamisa. O după-amiază de vară, spre seară: soarele era jos, apa liniştită, în afară de pleoscăitul moale al unei vidre: mişcarea vâslelor care despicau apa, lăsând o dâră triunghiulară până în punctul în care fusese barca. Tocmai învăţase să vâslească şi se simţea pregătită: mâinile ţinând uşor cozile în vreme ce împingea lopeţile cu putere prin apă ca să propulseze barca înainte, apoi lăsându-le să alunece, înainte să le lase din mâini şi să ancoreze iarăşi barca. Forţa urca prin picioare, muşchii fesieri, spate şi braţe, dar nu simţea nicio durere. Era invincibilă. Fericirea a izbucnit ca o vâlvătaie, aşa cum n-o mai făcuse din vara trecută, dinaintea tragediei; dinainte să fie părăsită de James.

Fata aceea dispăruse de mult. Iar femeia care a înlocuit-o nu-şi poate imagina o astfel de fericire simplă. Inima îi zvâcneşte, cu o senzaţie de pierdere; şi o durere ascuţită, imposibil de alinat.

Şi în adâncul sufletului său o întrebare nu-i dă pace. Ce o să facă acum, ştiind ceea ce i-a spus el: că a minţit în privinţa violului Oliviei – şi că a scăpat cu faţa curată?

29

— SOPHIE —

2 mai 2017

A doua zi, pleacă toţi pe furiş la părinţii lui, în inima comitatului Surrey. Au nevoie de câteva zile, pentru că Sophie se simte asediată. Nu poate să meargă la magazinul din preajmă, unde prima pagină a ziarelor trâmbiţează ştirile despre achitarea lui; nu e pregătită pentru zâmbetele de felicitare din partea vecinilor şi SMS-urile de la celelalte mame care pretind că sunt „atât de *uşurate",* când cu o săptămână în urmă se ţinuseră deoparte, ferindu-şi privirea când ea intrase pe terenul de joacă să-şi ia copiii şi să-i ducă repede de acolo.

Woodlands, casa uriaşă a lui Charles şi Tuppence din apropiere de Haslemere, oferă intimitatea de care au nevoie disperată: pe un drum particular, cu o alee lungă; aşezată în mijlocul a doi acri de teren îngrijit perfect, mărginit de pini şi alte conifere, care ţin lumea la distanţă. Lui Sophie, aceşti copaci veşnic verzi i-au părut întotdeauna santinele convenţionale şi ameninţătoare – copaci care semnalizează mentalitatea „n-aveţi ce căuta aici" a socrului ei –, însă acum le înţelege rostul. Căminul unui englez este castelul său: cu podul mobil ridicat; paznici pe metereze; săgeţile pregătite, astfel încât locuitorii să fie apăraţi de aluzii şoptite şi ochi iscoditori. Lumea nu numai că şi-a turtit nasul de geamul căsniciei lor, ci a deschis uşa cu forţa – şi acum e vremea pentru un sprijin de genul formidabil al lui Charles şi Tuppence Whitehouse, acel gen de indivizi care respectă legea şi pe proprietatea cărora nu calcă nimeni nepoftit; şi pe aleea cărora nu se încumetă nimeni să vină cu maşina decât dacă a fost invitat sau are un motiv foarte serios.

Aici James se relaxează vizibil: are răbdare nemărginită cu copiii pe terenul de tenis, verifică reverul lui Emily şi, în acelaşi timp, îl învaţă pe Finn lovitura directă; gestionează abilităţile diferite ale copiilor cu tact şi uşurinţă.

E de ajutor şi faptul că mama lui îl adoră. Tuppence, o femeie frumoasă, cu părul cărunt făcut permanent cu bucle mici şi cu un şirag de perle la gât, pe care îl pipăie când e neliniştită, nu e genul care să se

lase pradă emoţiilor, cel puţin aşa spun cele două fiice ale ei. Şi totuşi, când fratele lor mai mic, singurul ei fiu, vine acasă, se înmoaie: în obrajii traşi apar gropiţe; ochii cenuşii i se luminează; umerii i se destind, astfel încât poţi s-o întrezăreşti, dincolo de faţada femeii sexagenare oarecum trufaşe, pe frumoasa cu buze pline care trebuie să fi fost cândva. Se scaldă în lumina prezenţei lui, devine copilăroasă, aproape jucăuşă; şi când îl îmbrăţişează la sosire, cu smaraldele în montura lor Art Deco stând mândre pe degetele încleştate pe umerii lui James, Sophie înţelege dimensiunea spaimei care a măcinat-o – şi care a ţinut-o departe de tribunal, izolată. Fiul ei iubit, violator? Posibilitatea a pâlpâit, bătându-şi joc de încrederea în sine înnăscută a lui Charles – în Calea cea Dreaptă de a Acţiona, care include acţiuni şi dividende, şi în mersul la biserică duminica şi în depunerile într-un fond pentru nepoţi şi în golf de trei ori pe săptămână şi în soarele de iarnă şi într-un strop de băutură înainte de cină – şi lăsând să intre o lume cu totul nouă, a proceselor şi conferinţelor de presă şi conceptelor cum sunt „consimţământ” şi „învinuire”, la care ar fi preferat să nu fie nevoită să se gândească; însă care, pentru că are o imaginaţie mai bogată decât a soţului ei, i se furişează în minte în orele mici, liniştite, ale nopţii.

Acum însă, Tuppence se poate destinde. Băiatul ei e în siguranţă. Îl priveşte cum aleargă după copii pe gazonul îngrijit al grădinii sale, în vreme ce Sophie – dorindu-şi cu disperare să facă ceva, să-şi găsească o ocupaţie în această locuinţă uriaşă din anii ’20 în care nu se poate simţi niciodată acasă – prepară ceai. E pe pilot automat: vorbeşte monosilabic când i se cere, dar se simte cu totul detaşată, pentru că îşi derulează în minte discuţia cu James până când nu mai poate gândi. Membrele îi sunt grele şi trebuie să facă eforturi până şi să pună un picior în faţa celuilalt; şi să-şi ţină sub control tristeţea.

Prin urmare, trece o vreme până să observe că soacra ei e agitată. Îşi tot pipăie perlele, şi un nerv îi zvâcneşte sub ochiul stâng.

— O să-l părăseşti?

Întrebarea o ia pe Sophie prin surprindere.

— Pentru că noi nu te-am condamna dacă ai face-o. Soacra are un zâmbet îngheţat, încordat, ca şi cum ar durea-o să spună asta. Fireşte, am fi nespus de bucuroşi dacă n-ai face-o. Ar fi mult mai bine pentru copii.

Face un semn spre James, care o ţine pe Emily cu capul în jos, astfel

încât părul ei flutură şi gura i se deschide într-un ţipăt de încântare. Sophie îşi imaginează hohotele de râs; acel gâlgâit aparte al copiilor înainte de adolescenţă, pe care îl aude din ce în ce mai rar zilele astea, pentru că n-a reuşit s-o apere pe Emily de fiecare şoaptă de pe terenul de joacă şi se teme că fata a înţeles mult mai mult din cele întâmplate decât a recunoscut. Că, aşa cum ştie că Zâna Măseluţă nu există cu adevărat, simte că James nu e complet nevinovat. Şi totuşi, adoraţia faţă de tăticul ei pare neştirbită.

Acum se joacă de-a prinselea şi James le dă amândurora un avans înainte să pornească în goană după ei; Finn maimuţăreşte un jucător de fotbal în vreme ce vâjâie prin grădină, cu braţele întinse ca un avion. Em intră ca o săgeată într-un crâng de dincolo de bordurile de plante perene. Primăvara a sosit, întrezărită în liliacul californian şi lalele, în covorul de clopoţei viu colorat, însă soarele e apos şi strălucirea lui e opacă pe cerul de un cenuşiu vătuit.

Încălzeşte ceainicul, în timp ce se gândeşte ce să-i spună soacrei, ale cărei vorbe sună ca izbucnirea unui beţiv. Însă Tuppence continuă fără să aştepte:

— Uneori mă întreb dacă nu i-am căutat prea mult în coarne. L-am lăsat să creadă că părerea lui e întotdeauna corectă. Presupun că şcoala i-a sădit această impresie – şi Charles, desigur, care nu l-a contrazis niciodată. Poate că e o chestie masculină. Acea încredere absolută în sine: convingerea că nu trebuie niciodată să te îndoieşti de propria părere. Fetele n-o au, şi nici eu. El era aşa încă de mic: întotdeauna minţea la Cluedo[41]; întotdeauna trişa la Monopoly, susţinând că putea să schimbe regulile. Era aşa de dulce, de convingător, încât rămânea cu-a lui. Mă întreb dacă de aceea crede că poate s-o mai facă şi acum.

Sophie tace. De obicei, conversaţiile lor sunt despre cărţi, tenis sau grădină, şi niciodată soacra ei nu şi-a deschis inima aşa. Şi nici nu s-ar fi aşteptat la această introspecţie. O face să se simtă stingherită şi iritată: are destule pe cap şi fără să satisfacă nevoia de asigurări a lui Tuppence; şi, la drept vorbind, *s-a întrebat* dacă nu cumva felul cum soacra ei şi-a crescut odrasla nu a fost greşit.

Pune în ceainic pliculeţe de ceai, toarnă apă clocotită şi se străduieşte să rămână obiectivă. Ce vrea? Să i se spună că n-are nicio

[41] Joc de societate în care trebuie să se rezolve enigme poliţiste.

vină? Ca Sophie să dea vina pe Charles şi pe faptul că a ales şcoli costisitoare? Oricât de mult i-ar plăcea femeia – pentru că ţine la ea, n-are cum să *nu* ţină, cu toate că nu se arată prea drăgăstoasă cu copiii –, n-o poate absolvi de vină în acest fel.

Însă e evident că soacra ei are nevoie de un răspuns.

— N-am de gând să-l părăsesc, nu. Vorbele zboară de pe buzele lui Sophie fără ca ea să fi avut timp să ajungă cu adevărat la o concluzie şi, cumva, îi forţează mâna. Îşi drege glasul, înghiţindu-şi îndoiala şi înăbuşind posibilitatea. E cel mai bine pentru copii, şi ei sunt cei mai importanţi, aşa cum spui.

— Eşti *potrivită* pentru el, ştii. Tuppence se uită la ea cu o expresie care trebuie să fie admiraţie. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar putea fi el dacă n-ar avea o soţie ca tine: atât de sclipitoare şi atrăgătoare.

Face o pauză, poate că imaginându-şi o grămadă de aventuri scurte, nesatisfăcătoare.

Obligaţia să-şi ţină bărbatul în frâu o apasă greu pe Sophie, şi simte un val subit de furie.

Tuppence, fără să-şi dea seama, continuă:

— Ştie că e norocos să te aibă. Eu şi tatăl lui i-am spus-o foarte clar.

— Nu sunt sigură că ştie.

N-are de gând să înghită acest portret al fiului spăsit şi numără până la zece ca să alunge înjurăturile care ar şoca-o pe mama soţului ei. Când vorbeşte, vocea îi este liniştită, dar cu o urmă inconfundabilă de amărăciune.

— Aşa cum spui, este cel mai bun lucru pentru copii. Nu-i vorba despre mine.

— N-am *spus* asta.

Tuppence e tulburată.

— Ba exact asta ai făcut.

Aerul freamătă de mai multă emoţie decât fusese vreodată în conversaţiile lor, furia lui Sophie forţând politeţea până la punctul de rupere.

Verifică masa, aşternută pentru ceaiul de după-amiază – ceainicul pântecos şi cana cu lapte, ceşti din porţelanul cel mai fin, o prăjitură cu lămâie făcută împreună cu Emily de dimineaţă – şi se sileşte să pară că regretă.

— Îmi pare rău că m-am răstit. Hai să-i chemăm înăuntru. Ceaiul e gata.

Şi se duce la uşa din spate să-şi strige familia.

30

— KATE —

26 mai 2017

Au trecut mai mult de trei săptămâni de la proces şi stau pe Waterloo Bridge: locul care de obicei mă binedispune. E sfârşitul săptămânii şi trotuarele se golesc pe măsură ce oamenii muncii se grăbesc să profite la maximum de un weekend cu vreme frumoasă.

Privesc un apus uimitor: sorbet de mango, pe alocuri cu vălurele de zmeură şi dâre de caramel. Genul de cer care face oamenii să-şi scoată la iuţeală smartphone-ul ca să-i imortalizeze splendoarea; sau doar să se oprească, aşa cum fac eu, şi să se holbeze.

Alături de mine, un cuplu de spanioli se sărută. E un cer care te face să-ţi doreşti asta: să iei în braţe persoana iubită şi să fii spontan, să-i arăţi tăria sentimentelor tale, uluiala şi încântarea în faţa frumuseţii inexplicabile a vieţii.

Nimeni nu mă învăluie într-o îmbrăţişare pasională. *„Pământul n-are lucru mai frumos de arătat”*[42] şi totuşi apusul şi priveliştea mă lasă amorţită. Catedrala St Paul, Canary Wharf şi întinderea de ciment a Teatrului Naţional la est; roata mare, ameţitoare, din Two Eye la vest, n-au niciun efect asupra mea. Nu pot să nu văd o clădire gotică aurită, poate cea mai reprezentativă parte a fluviului: Big Ben şi Camera Comunelor. Mama parlamentelor.

Chiar şi fără acest reper vizual, James Whitehouse e tot timpul undeva, într-un ungher dosnic al minţii mele şi, când zac în pat noaptea, chiar în prim-plan. Suferinţa mea paralizantă a scăzut, dar continuă să mă macine: o durere surdă care devine ascuţită şi mă prinde în capcană în cele mai nepotrivite momente.

Nimeni nu ştie asta, desigur. Mă port cu acelaşi profesionalism rece ca întotdeauna, cu toate că imediat după proces furia mea era palpabilă. „A fost de la început o încercare cu puţine şanse de reuşită, să obţii condamnarea celui mai bun prieten al premierului, dar cel puţin i-ai făcut până la sfârşit să se gândească”, încearcă să mă

---

[42] William Wordsworth, *Composed Upon Westminster Bridge.*

liniştească asistentul meu, Tim Sharples, după verdict. Îmi amintesc că încercam să-mi îndes în servietă peruca şi documentele şi am înjurat, lucru neobişnuit la mine, când s-a blocat fermoarul. Efortul de a nu plânge, în timp ce Angela pleca nonşalantă, iar Tim mă privea, incapabil să găsească repede ceva de spus, părea imens. „Nu-i decât un caz”, a zis el, deşi ştiam cu toţii că nu era doar un caz ca oricare altul: ar fi trebuit să fie cazul care să confirme înţelepciunea ajungerii mele atât de devreme printre QC; care ar fi însemnat că nimeni n-ar înălţa o sprânceană la rapiditatea numirii mele. „Vor mai fi multe.”

Chiar sunt, şi am făcut ce fac eu: m-am scuturat de praf şi mi-am văzut de treabă, reprezentând acuzarea în procesele celor învinuiţi de cele mai grave infracţiuni sexuale. Sunt avidă după muncă, pentru că dacă îmi umplu fiecare circumvoluţiune din creier pot încerca să nu mă mai gândesc tot timpul la calitatea audierii încrucişate şi la paralela dintre cele trăite de Olivia şi de mine. Asta-i teoria. În practică, rareori dă roade.

Ridic privirea: verific dacă cei doi care se sărută mi-au observat ochii strălucitori, care mă ustură pentru că îmi plâng de milă. Sigur că nu: au feţele lipite, sunt învăluiţi pe deplin în ei înşişi. Şi apoi, nu sunt remarcabilă, nici măcar la tribunal. „Polly? Molly?” Un val de ură se umflă în mine şi mă întreb dacă acel jurnalist, Jim Stephens, scotoceşte prin trecutul lui James când era la Oxford. Au mai fost şi alte fete ca mine? Au umblat zvonuri despre petreceri la care au fost măsluite băuturile. Omerta Libertinilor? Dar cineva, pe undeva, trebuie să aibă o fotografie incriminatoare. Înalţ o rugăciune, cu ochii strâns închişi, ca James să capete ceea ce i se cuvine; să simtă cea mai grea umilire. Să nu scape cu faţa curată, până la urmă, după ce ne-a făcut asta mie şi Oliviei şi oricui altcuiva o mai fi fost.

Soarele a dispărut acum: o minge de foc care s-a făcut nevăzută, lăsând cerul pustiit şi fără strălucire, rozul zmeuriu stingându-se într-un gri rozaliu. Viaţa merge mai departe, sau aşa îmi tot spun, cu toate că e un lucru pe care, cu mentalitatea mea obsesivă, mi-e greu să-l cred.

Şi totuşi, în plan raţional, ştiu că e adevărat. Există un nou val de ştiri şi chiar un nou scandal politic: Malcolm Thwaites, preşedintele conservator al Comisiei restrânse a Ministerului de Interne, a fost prins plătind pentru sex tineri care se prostituau. Amănuntele – sex în trei, droguri, SMS-uri explicite – fac ca raportul sexual într-un lift al lui

James Whitehouse, pentru că juriul a decis că asta e tot ce s-a întâmplat, să pară un flecuşteţ. Şi momentul e foarte potrivit. Ce coincidenţă, ca alt scandal sexual politic să fie dezvăluit în weekendul de după achitarea celui mai bun prieten al premierului, nu? Politica e o treabă murdară şi aproape că mi-e milă de domnul Thwaites. Probabil că în mai puţin de un an James Whitehouse va primi un alt post de ministru fără portofoliu şi va fi salutată revenirea lui în rândurile guvernului.

Nu trebuie să-mi îngădui să mă las pradă amărăciunii. Îi simt gustul neplăcut; o simt cum se prelinge prin mine. Cumva, pare preferabilă disperării. Ştiu că furia mea trebuie să fie bine zăvorâtă: dură; definită; preţioasă, ca un inel scump cu nestemate ascuns în fundul unui sertar şi rareori purtat. Încă nu pot s-o fac. Între timp, alerg. Ora şase dimineaţa mă prinde gonind în jos spre Chelsea Embankment, peste fluviu şi prin Battersea Park. Atunci ziua e plină până la refuz de posibilităţi şi după şapte kilometri, simt o explozie rapidă, dulce, de serotonină. Seara nu mă descurc la fel de bine: îmi oblojesc durerea cu băi şi gin.

Merg agale înapoi spre Strand. Gin şi baie în seara asta, alergare dis-de-dimineaţă. Weekendul cu Bank Holiday[43] se întinde, un deşert de singurătate, în afară de oaza care este Ali. Slavă Domnului că am fost invitată din nou la ea la prânz, duminică.

Tânjesc după îmbrăţişarea ei aprigă, când mă întâmpină în holul strâmt; râvnesc după căldura ei; după simpatia ei calmă; după faptul că ştiu că şi ea e mânioasă: furia ei izbucnea în înjurăturile pe care le folosea din belşug în studenţie, dar la care, de când e profesoară şi mamă, a renunţat în cea mai mare parte. În seara verdictului a venit la mine şi a rămas peste noapte; m-a ţinut în braţe când tremuram de mâhnire; a ascultat cum mă dezlănţuiam împotriva lui; m-a împiedicat să mă pierd în băutură. Am vorbit aşa cum ar fi trebuit s-o facem acum douăzeci şi patru de ani; şi când am isprăvit – răguşită, cu trupul durându-mă de epuizare – s-a întins alături de mine şi s-a ghemuit la spatele meu când am încercat să adorm.

De atunci, am văzut-o în fiecare săptămână şi ai ei probabil că s-au săturat până peste cap de mine, probabil că se întreabă de ce Kate cea până atunci retrasă stă cu ochii roşii în bucătăria lor; de ce mama lor

---

[43] Zile în care băncile sunt închise.

pare să aibă în zilele astea pe altcineva pentru care să-şi facă griji.

Dar am nevoie de ea. Doar cu Ali pot fi pe deplin eu însămi. Este singura care şi-o aminteşte pe Holly.

31

— SOPHIE —

22 iulie 2017

Când soseşte scrisoarea cu invitaţia la reuniunea colegiului, la început o dă deoparte. O noapte de iulie; o noapte departe de copii; cea mai mare parte a unui weekend dedicată unui lucru care este numai pentru ea.

Şi apoi, ar trebui să înfrunte lumea; să rişte ca ei să bârfească despre James sau să se prefacă în mod ostentativ că n-o fac: soţul ei şi procesul lui şi, implicit, starea căsniciei lor, elefantul care se poticneşte prin încăpere.

Dar nu aruncă la coş sau în foc cartonul gros cu emblema colegiului în relief şi cu litere cursive, aşa că el stă pe poliţa şemineului: data până la care trebuie să răspundă este peste două luni.

— Ce-ar fi să te duci? întreabă James. Copiii pot să stea cu părinţii mei.

Pentru că, deşi Cristina e la îndemână, nu se pune problema ca el să aibă grijă de ei tot weekendul.

— N-aş putea, zice ea, şi nu-i vine să rostească lucrul evident: că *el* este motivul pentru care ea nu se va mai lăsa să ajungă în situaţii noi; situaţii în care ar trebui să pară sigură pe sine şi plină de vioiciune când le oferă cunoştinţelor noi sau vechi un rezumat al vieţii sale. Da, e măritată cu James; locuiesc în North Kensington; au doi copii superbi. O versiune a adevărului, dar pictată în culori primare, cu tuşe groase, care nu lasă loc pentru nuanţe sau amănunte: o versiune pe care ar putea s-o creeze Finn sau orice copil de şase ani.

Şi totuşi, posibilitatea de a se întoarce la vechiul ei colegiu rămâne: invitaţia o ispiteşte din locul ei de pe poliţa şemineului, alături de o fotografie în ramă de argint. „Sophie Greenaway” scrie în partea de sus a invitaţiei, şi se trezeşte scotocind după fotografii vechi cu acea fată. Iat-o aici cu Alex şi Jules în costumele lor din lycra, îmbujorate şi exuberante după cursa de canotaj, Torpids[44]; şi aici, stând în faţă la

[44] Organizată anual la Oxford.

King's Arms, la sfârşitul examenelor finale, cu uşurarea vizibilă, cu roba împroşcată cu tradiţionalele ouă şi făină. Caută mai multe: o petrecere din anul doi în acea casă comună din Park Town, cu ea bând dintr-o sticlă de bere Bud în timp ce îşi dă părul pe spate, cu o expresie care spunea parcă: „Vino să mă iei, dacă crezi că eşti destul de bun". Fotografia o situează în perioada dintre mijlocul şi sfârşitul anilor '90. Cercuri mari de argint în urechi; un tricou mulat; buzele date cu luciu şi sprâncenele neîmblânzite de pensetă; o încredere în sine pe care aproape că nu-i vine să creadă că o avea.

James lipseşte din cele mai multe fotografii: viaţa lor la Oxford s-a desfăşurat mai ales noaptea, în mare parte în colegiul lui, şi numai în primul ei an. Cu toate că asociază Oxfordul cu el, cea mai mare parte din timp şi-a petrecut-o acolo singură. Shrewsbury College era colegiul *ei,* şi o parte puternică din ea tânjeşte după acea fată, care nu era definită de un iubit charismatic; şi care, acum, vrea să şi-o revendice. Vrea să captureze din nou spiritul lui Sophie Greenaway.

Se potriveşte cu dorinţa ei de a deveni mai hotărâtă, de a-şi clădi un sine mai puternic, departe de umbra lui James, pentru că vechiul sine s-a fisurat de la proces încoace şi ea se schimbă mult mai evident decât el. Căsnicia lor este o construcţie precară. La suprafaţă totul ar putea să pară stabil: sunt amabili unul cu celălalt, poate chiar exagerat, prudenţi; şi el e neobişnuit de atent – îi ascultă părerile sau dă impresia că o face; îi cumpără flori, dornic să arate că numai ea îl interesează; că nu există în culise vreo viitoare Olivia.

Şi totuşi, temelia căsniciei lor nu mai este solidă; harta după care se orientaseră nu mai e sigură. Soţul ei e un străin; sau, mai degrabă, ea trebuie să accepte o versiune a lui mai întunecată, pe jumătate recunoscută. Uneori, furia ei este un pumn care se desface când se dispreţuieşte pentru că e o persoană atât de slabă, încât el ştia că poate să-i spună că minţise şi să aibă încredere că nu va fi trădat. Alteori, încearcă să se amăgească în privinţa purtării lui: s-o demonizeze pe Olivia sau să tolereze sofistica lui. Să inventeze o explicaţie prin care să creadă că a fost înţeles greşit, mai degrabă decât insensibil şi egoist.

E suportabil pentru James, îşi zice în momentele în care se urăşte cel mai tare. El nu recunoaşte că a greşit cu ceva. Pare să creadă sincer că Olivia juca un rol şi că versiunea lui despre adevăr este singura care contează. În vreme ce ea e torturată de mărturisirea lui: acele detalii cruciale despre cele petrecute în lift.

Viaţa lui revine la normal, munca cu alegătorii îl preocupă în aceeaşi măsură ca sfaturile din spatele scenei date premierului, legătura lor e încă puternică, deşi Tom are suficientă inteligenţă politică să nu fie văzut împreună cu el în public, deocamdată. Chiar dacă anticipează schimbarea. „Va veni”, o asigură James, cu zâmbetul alimentat de încrederea interioară; de conştienţa firelor vechi care îi leagă strâns.

Ea e cea care trebuie să înfrunte lumea de afară: zâmbetele la poarta şcolii, falsele felicitări din partea celorlalte femei care, ea ştie, i-au dorit răul, precum şi a celor care speră că sunt mai sincere. Partea ei de Londra e ca un sat şi îşi imaginează şoaptele urmărind-o în sala de sport, în farmacie, în supermarket, în cafenele, la curăţătoria chimică. Evită toate acele locuri. „Poartă-te firesc”, îşi spune. Şi totuşi, ruşinea îi curge prin vene. E pângărită prin asociere. O fi fost el achitat – un bărbat nevinovat, un bărbat liber –, şi totuşi întreaga lume ştie că a înşelat-o, în vreme ce ea ştie că el a minţit şi a violat.

În cea mai mare parte a timpului îndură în tăcere această cunoaştere, cu inima îndurerată de o resemnare tristă. Şi apoi ameninţă să erupă – acel pumn încleştat căutând ceva în care să lovească sălbatic – şi trebuie să facă mişcare în mod agresiv, tropăind pe trotuare sau folosind un aparat de vâslit montat în camera liberă când a început să ocolească sala de sport. De-abia atunci, când îşi simte inima încordată, gata să explodeze, şi se forţează până ce o arde în piept, ajunge la un oarecare echilibru; epuizarea fizică şi senzaţia aproape insuportabilă că aproape îşi pierde cunoştinţa din cauza efortului îi alungă toate celelalte sentimente.

O ajută un pic şi o terapeută. A fost ideea lui Ginny: un lucru la care Sophie nu s-ar fi gândit niciodată, l-ar fi privit ca pe un imens moft, dacă mama ei nu i-ar fi mărturisit că se întâlnise cu un psihoterapeut după ce o părăsise Max şi că-i fusese de folos.

— Simplul fapt că poţi vorbi cu cineva care nu te judecă poate fi util, spusese.

James ştia, dar se prefăcea că nu ştie.

— Nu vreau să aud nimic despre asta.

Părea sever. Ea fusese uluită. Îi venise să-i zică: „Şi de ce naiba ţi-aş spune?”

Desigur, sunt mult prea multe lucruri pe care nu le poate spune. Adevăruri uriaşe care rămân nerostite: şiruri de cuvinte la care se gândeşte şi pe care le respinge total înainte de fiecare şedinţă: „Soţul

meu a minţit în sala de judecată că nu a violat o femeie şi nu ştiu ce să fac în această privinţă”.

Toate astea fac ca întâlnirile cu Peggy, terapeuta ei căruntă, aparent lipsită de umor, să fie istovitoare. Prima şedinţă se scurge aproape în tăcere, Sophie cenzurându-şi fiecare propoziţie scurtă; la fel şi a doua, până ce Peggy ridică o sprânceană la o referire scurtă la tatăl ei – şi Sophie umple cu lacrimi cea mai mare parte a orei. Suspine adânci, urâte, care îi pătează faţa şi o lasă strângând în pumn un ghem de şerveţele ude, surprinsă de intensitatea emoţiei pe care au dezlănţuit-o amintirile.

— Îmi pare rău, tot zice, în vreme ce-şi suflă nasul înfundat. E la fel de imposibil de consolat ca Finn când echipa lui e învinsă la fotbal. Nu ştiu ce mi-a venit.

Ca parte a întăririi respectului de sine, Peggy o provoacă să meargă la reuniunea colegiului.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— S-ar putea să nu mă placă. S-ar putea să mă *judece,* şopteşte Sophie.

Şi gândeşte: „Dacă ai şti, m-ai judeca şi tu. M-ai crede slabă; complice la ce a făcut el; la fel de egoistă şi compromisă moralmente ca James.”

— Sau poate că n-o vor face, zice Peggy, şi îşi dă după ureche o şuviţă din părul tuns bob.

Sophie aşteaptă, îşi priveşte terapeuta care o priveşte pe ea şi speră să spargă curând tăcerea care e din ce în ce mai jenantă pe măsură ce se prelungeşte.

Peggy ridică din umeri; e nepoliticos.

— Presupun că s-ar putea să n-o facă, spune Sophie în cele din urmă.

Şi aşa ajunge să se întoarcă la Shrewsbury College. Se află într-o cameră din Old Quad. O cameră mai bună decât cea pe care a avut-o în timpul examenelor de absolvire: lambriuri din stejar închis la culoare, un birou dublu uriaş acoperit cu piele verde uzată; şi, în dormitorul ca o celulă, un pat de o persoană.

Îşi urmăreşte cu degetul stomacul – acum scobit, pentru că stresul din ultimele nouă luni i-a topit carnea, aşa încât şoldurile se iţesc prin piele şi mica rochie neagră nu se mai mulează pe ea, ci atârnă, lăsând la

vedere ţambalul claviculei şi coastelor. Are palmele umede şi, în timp ce se spală pe mâini, vede inelele care-i sunt largi scânteind în apa care curge şi luciul unghiilor cu manichiura făcută de curând. Sunt mâinile unei cu totul alte femei: ale vechii Sophie, ale cărei griji principale erau cum să se încadreze în programul de la sală şi ce să gătească dacă invitau prieteni la cină. Ori cum să se descurce cel mai bine cu diferenţa de apetit sexual dintre ea şi James.

Înlătură gândul cu o ridicare din umeri – şi odată cu el, amintirea compromisurilor făcute – şi se reazemă de fereastră ca să se uite la colegii ei care trec prin curtea interioară ca să bea ceva înainte de cină. Cu toţii au patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de ani: în floarea vieţii, dar conştienţi că au responsabilităţi – copii, ipoteci, părinţi care îmbătrânesc; curând se vor apropia cu viteză de vârsta mijlocie. Şi totuşi, trecerea anilor i-a cruţat. Asta face pentru tine relativa bogăţie şi o educaţie bună, îşi zice, cu toate că aceste lucruri n-au fost niciodată puse sub semnul întrebării în cazul ei: a presupus întotdeauna că va rămâne suplă, activă, în formă; aşa cum se înţelegea de la sine că va merge la universitate. Cu spatele drept, încrezători în sine, siguri pe sine, arată ca şi cum ar avea lumea la picioare – întocmai ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când au păşit prima dată în această curte interioară, unii conştienţi că erau cei mai strălucitori aştri din generaţia lor, alţii considerând acest lucru de la sine înţeles. Ticăloşi norocoşi, spusese tatăl ei, care, lucru neobişnuit, o dusese acolo la începutul primului trimestru.

Acum sunt destul de bătrâni ca să fi trecut prin greutăţi şi să aibă secrete: să fi suferit divorţuri, pierderea cuiva iubit, infertilitate, şomaj, depresie. Stresul şi tensiunea acumulate timp de peste patruzeci de ani. Ştie că cineva din anul lor a murit – un accident cu o puşcă într-un safari în Africa de Sud – şi altcineva a avut cancer. Dar o mai fi fost cineva implicat într-un proces penal? Cercetează siluetele – unele cu burtă, vreo două mai zvelte decât şi le aminteşte – şi se îndoieşte de asta. Poate o amendă pentru că s-au urcat la volan băuţi, sau un delict financiar, cum ar fi frauda? Nimeni altcineva n-are un soţ care a fost judecat pentru viol.

Acum încep să-i tremure mâinile. Ce-o fi fost în capul ei să vină aici? Amintirea dureroasă a sfârşitului primului său trimestru de vară o apasă, amplificată prin prisma procesului lui James. Îşi aminteşte groaza că lui i se întâmpla ceva cumplit şi cât de speriat era după ce

fusese interogat de poliţişti; îi revine în minte oroarea pe care o simţise după ce veştile se răspândiseră prin universitate; nefericirea, neputinţa de a înţelege ce se întâmpla când James o dăduse deoparte cât ai bate din palme.

De ce a riscat să stârnească aceste amintiri şi să se expună condamnării? După ce băutura începe să curgă, sigur se va găsi cineva care adoră să calce pe bătături. Care va întreba despre proces: „Şi tu ce ai crezut, Sophie? Ai crezut tot timpul că e nevinovat? Nu te-ai îndoit nicio clipă?”

Se pregătise pentru asta; exersase râsul prin care să se ferească de momentele jenante din conversaţii; exersase până şi vorbele. „Sigur că nu m-am îndoit nicio clipă de el. Crezi că aş fi putut rămâne cu el dacă o făceam?”

Va juca rolul soţiei loiale, aşa cum a liniştit-o pe mama lui; aşa cum trebuie s-o facă pentru copiii lui.

Încă n-a găsit alt rol.

Lumânările creează lacuri de lumină blândă în jurul meselor din mahon şi luminează feţele celor care vorbesc pe deasupra lor, îndulcindu-le trăsăturile, astfel încât anii dispar şi ei ar putea fi cu un deceniu mai tineri: nu mai sunt studenţi, ci oameni care se îndreaptă spre treizeci de ani, pentru care universitatea e încă la distanţă de un braţ.

Au trecut la vinul de Porto. Un vin vechi tare, demisec, care alunecă pe gât prea uşor şi pe care ştie că-l bea din cauza nostalgiei. Într-o seară înmiresmată de vară, după ce l-a gustat pentru prima dată, s-a întins în Old Quad, chiar în mijloc, fără să ia în seamă anunţurile cu „călcatul pe iarbă interzis”. Bolta era presărată cu cristale şi clădirile se înălţau până la ceruri. Şi-a amintit umezeala picăturilor de rouă pe picioarele goale; felul în care i s-a ridicat fusta; şi cineva – poate că Nick, din grupa lor de engleză – s-a aplecat deasupra ei şi i-a dat cel mai blând sărut. Pentru o fracţiune de secundă a părut foarte romantic, după care a simţit un val de greaţă.

Oricine o fi fost a râs, a ridicat-o în picioare şi a condus-o la o toaletă de la baza unei scări, unde a aşteptat, răbdător, până a vomitat totul din ea.

— Ar trebui să bei nişte apă, a zis când ea a ieşit, ruşinată şi recunoscătoare. Ne vedem când o să te simţi mai bine. Eşti sigură că te

descurci?

Ea a încuviinţat din cap, clătinându-se, cu vederea înceţoşată.

— Şi dormi un pic.

Se întreabă acum cine o fi fost. Acel băiat cumsecade, pe jumătate uitat, care se purtase cu ea atât de frumos; care se dăduse deoparte când devenise limpede că ea nu era în stare de amor. Pentru că mulţi n-ar fi făcut-o, şi o tulbură faptul că nu i se pare şocant; că e de la sine înţeles că avusese noroc să nu se dezmeticească cu chiloţii traşi de pe ea.

Se uită prin încăpere şi prinde privirea lui Paul. Poate că a fost el? Fusese o mozoleală scurtă, pe furiş, în săptămâna bobocilor. Nu era potrivit: biochimist de la o şcoală publică din Kent; sclipitor, dar nu sportiv, şi ea ştiuse instinctiv că erau prea multe deosebiri – cu toate că existase acea scânteiere de chimie sexuală. Poate că nu fusese un început chiar aşa de rău, îşi spune acum. El era amuzant şi, în plus, arătos. Ce-o fi *fost* în capul ei? O altă versiune a vieţii sale îi pâlpâie în faţă: ca un miraj, evazivă; intangibilă, totuşi întrezărită, acolo, la orizont. S-a crezut atât de deşteaptă că l-a ales pe James. A fost atât de *mândră,* dar erau alţi bărbaţi pe care ar fi putut să-i aleagă. Şi niciunul dintre ei n-ar fi fost judecat la Old Bailey; niciunul n-ar fi minţit sub jurământ, ca apoi să recunoască în particular că este un violator; şi să pună în cârca ei povara cunoaşterii acestui fapt.

Ia o înghiţitură zdravănă de Porto; simte cum îi încălzeşte gâtul; ia un fruct din marţipan şi îi gustă dulceaţa; încearcă să se concentreze pe clipa de faţă şi să alunge aceste gânduri.

— Vrei, te rog, să dai mai departe vinul? întreabă o voce din stânga sa.

— Scuze, scuze.

O clipă e confuză, apoi umple paharul lui Alex, aflată în dreapta sa, şi îi înmânează carafa grea persoanei din stânga.

Posesorul vocii: smead, cu trăsături cioplite, bine dispus, este Rob Phillips, un fost iubit al lui Alex; acum e avocat; l-a văzut ultima dată la una dintre acele nunţi de la începutul mileniului; nu e însurat, îşi dă seama acum după adâncitura de pe inelarul mâinii stângi; dar nu gay, din câte îşi aminteşte.

— Aşadar, cum o duci? întreabă el, răsucindu-se spre ea, cu vocea plină de o căldură intimă, ca şi cum ar întreba din interes real, nu doar din amabilitate.

— Oh, bine. Grozav. E minunat să fiu aici, chiar dacă muşchiul de vită Wellington nu-i la fel de bun cum îmi aminteam.

El chicoteşte, trecându-i cu vederea lipsa de sinceritate.

— Mă bucur cu adevărat că am venit, adaugă ea. Chiar *este* plăcut să fiu aici.

Şi e recunoscătoare pentru acest moment; această ocazie de a se lăsa copleşită de nostalgie; această posibilitate de evadare. Se uită la picturile în ulei masive de pe pereţi, portretele binefăcătorilor şi absolvenţilor iluştri din timpul dinastiei Tudor, şi la feţele cumsecade, zâmbitoare, ale colegilor săi, care o duc cu toţii bine sau reuşesc să facă faţă la tot ce le-a azvârlit în cale viaţa, şi respiră profund, simţindu-şi pielea de pe stomac întinsă bine. De data asta a mâncat pe săturate şi, în sfârşit, a început să se relaxeze.

— Nu mă referream la ceea ce crezi despre muşchiul Wellington, zice Rob; şi ea simte cum ochii lui o urmăresc.

— Oh, ştiu că nu.

Nu se poate uita la el, aşa că îşi face de lucru cu o furculiţă pentru desert, răsucind-o pe toate părţile, în timp ce aşteaptă ca el să priceapă aluzia şi să-şi mute privirea.

— Îmi pare rău. Nu voiam să mă amestec. Hai să vorbim despre vreme. Sau despre destinaţia concediului. Pleci în concediu? întreabă el.

— În Franţa... şi în Devon, în apropiere de casa mamei mele.

— A! Minunat. Cum sunt împrejurimile?

Şi trec pe o linie de conversaţie mai puţin periculoasă: cele mai bune plaje din South Hampshire; avantajele de a merge acolo în afara sezonului; ambuteiajele enervante pe drumurile alea înguste mărginite de taluzuri înalte şi garduri vii. Îşi aude vocea redevenind cea vie, plină de viaţă a lui Sophie Whitehouse, folosită la rarele evenimente din circumscripţia lui electorală la care participă şi la acele îngrozitoare cocktailuri şi serate pentru strângere de fonduri. O voce şlefuită, plină de autoritate, a cuiva care n-a avut parte de nicio traumă emoţională, ca să nu mai vorbim de una financiară sau fizică; o femeie care discută despre lucruri superficiale, alunecând cu graţie peste greutăţile vieţii. Poate pălăvrăgi aşa ore în şir, dar tocmai când începe să râvnească la ceva mai puţin superficial, fie şi o discuţie despre politică – însă fără să-l pomenească pe James –, el o priveşte intens şi spune:

— Ştii, dacă ai vreodată nevoie de cineva cu care să vorbeşti, te pot

ajuta.

Ea încremeneşte: îşi simte inima izbindu-i-se de coaste, stomacul i se strânge. Să fie o propunere?

— Sunt... Sunt bine, mulţumesc.

Se crispează, ca o fată bătrână din romanele lui Jane Austen, atentă la intrigi şi temându-se de ele.

El surâde, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această reacţie.

— Nu voiam să... Voiam doar – uite, probabil că nu-i deloc potrivit, şi e o grosolănie din partea mea să pomenesc asta, dar cunosc un avocat foarte bun care se ocupă de divorţuri, dacă vei avea vreodată nevoie de aşa ceva.

El zâmbeşte, şi tot artificialul din conversaţia lor e dat deoparte. Îl priveşte drept în ochi: ghiceşte în acei ochi negri atât nevoia de simţ practic, cât şi cunoaşterea sinceră a faptului că acele căsătorii din basme sunt departe de a fi aşa. Că „până ce moartea ne va despărţi" nu mai leagă oamenii.

— Eşti avocat specializat în divorţuri?

— Nu. Nu-mi fac reclamă. Eu şi Jo am divorţat acum doi ani şi am apelat la o colegă. A fost foarte bună: a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare decât ar fi putut fi. Uite – poftim cartea mea de vizită. Scotoceşte prin portvizit şi îi înmânează un dreptunghi rigid, gros. Îmi pare rău. Nu-i treaba mea. Atâta doar că... ştii tu. Am trecut prin asta. Nesfârşitele compromisuri pe care le faci într-o căsnicie. Încercările de a repara ceva ce s-ar putea să nu fie reparabil.

Se strâmbă, cu mişcările acum exagerate şi comice: tipul dus la extrem al englezului care îşi bate joc de sine. E eficient şi înduioşător, iar ea nu poate să nu se îmblânzească.

— Îţi mulţumesc, dar nu mă aştept să sun, reuşeşte să zică, şi e surprinsă să-şi audă vocea fermă şi limpede.

El ridică din umeri, ca şi cum ar spune că nu-i poartă pică, şi se întoarce la paharul de vin, rotind prin el resturile. După o scurtă pauză, ea trece la Alex – care e consultant de management cu o carieră de succes şi acum tânără mamă, care îi arată poze cu gemenii în vârstă de un an, concepuţi prin fertilizare *in vitro.*

— Oh, sunt *adorabili,* Alex.

Prietena ei zâmbeşte cu gura până la urechi, mândră, şi începe o poveste lungă despre vorbirea lor precoce – plictisitoare, şi totuşi strălucirea de pe faţa lui Alex o face suportabilă – şi încearcă să ignore

sugestia lui Rob, care o tot înghioneşte ca un ţânc insistent care abia învaţă să meargă. „Divorţ. Nesfârşitele compromisuri făcute într-o căsnicie. O avocată care a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare decât ar fi putut fi.”

Alături de ea, Rob începe să discute cu Andrea, o femeie pe care aproape că n-o recunoaşte, aşezată vizavi. Vocile lor scad şi se ridică, şi ea îşi soarbe vinul roşu, simţind cum încăperea devine mai plăcută şi mai intimă; se reazemă de Alex – care acum vorbeşte despre gusturile sofisticate ale bebeluşilor –, simţind căldura braţului prietenei sale, amintindu-şi de o prietenie care ar putea să fie reînviată după toţi aceşti ani.

La un moment dat, se simte privită. Ridică ochii şi vede peste două mese, în diagonală, faţa unei femei: ochi negri; păr blond cu tunsoare bob neîngrijită; o gură care nu zâmbeşte şi nu face niciun gest de recunoaştere, nu arată niciun strop de căldură când ea îi zâmbeşte. Ciudat. Zâmbetul său şovăie când femeia priveşte în altă parte.

Alex vorbeşte în continuare, şi ea începe din nou să asculte, oferind aprobare atunci când este nevoie, scoţând „hm”-uri şi „ah”-uri, în vreme ce se minunează de fericirea pe care prietena sa o acceptă fără să se gândească. Şi ea s-a simţit aşa când s-a născut Emily, şi James a fost fascinat de prima lui experienţă paternă. Apoi din nou, mai intens, după naşterea lui Finn. Frânturi de timp scurte şi preţioase.

Mintea îi rătăceşte, făcându-şi griji din pricina acelei femei – acum capul acesteia e ascuns de un şir de smokinguri – şi a lui Rob, care a dezlănţuit cu intervenţia lui un şir de gânduri tulburătoare. „Divorţ. Nesfârşitul compromis.”

De-abia când e sigură că el nu se uită ia cartea de vizită şi o strecoară în poşetă.

Târziu, mult mai târziu, se răspândesc prin curtea interioară. E trecut de miezul nopţii şi mulţi dintre ei merg la culcare, doi dintre ei, observă ea, amuzată, împreună: o idilă din anul doi reînviată, fie şi numai pentru o noapte.

Rob îi face cu mâna un semn voios de rămas-bun.

— Îmi pare rău dacă am sărit peste cal, începe el. Însă ea îl întrerupe.

— Nici vorbă. Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare.

Tonul ei politicos, detaşat, e acelaşi pe care îl foloseşte cu alegătorii

care îi tot sună la Thurleston, dorind cu disperare ca James să-i bage în seamă. Rob ridică pe jumătate mâna, lăsând la vedere o cămaşă de gală şifonată – e acel moment din noapte – şi dispare pe o scară gotică din colţul curţii.

— Mergem la bar?

Alex o ia de braţ şi merg împreună pe peluză. Noaptea e caldă: stelele la fel de strălucitoare cum şi le aminteşte din acea noapte în care a stat tolănită în rouă şi le-a privit cum se rotesc; şi, când priveşte în sus, se poticneşte, băutura îşi spune cuvântul – sau poate că e acest puseu de nostalgie; această impresie a unei alte versiuni a vieţii ei, pierdută.

— Te simţi bine?

Alex o sprijină, strângându-i mâna, în vreme ce îşi încalţă la loc pantoful.

— Scuze, da.

Blândeţea strânsorii de mână, a acestei prietenii reluate cu uşurinţă, o mişcă până la lacrimi. N-au vorbit despre James. Îşi imaginează cum ar sta la taclale până târziu în noapte, apoi îşi dă seama că nu e cu putinţă – cum ar putea să rişte să-şi deschidă inima în privinţa lui?

— Vin imediat. Am nevoie doar de două minute.

— Eşti sigură? Ce să-ţi comand? O halbă de cidru, ca pe vremuri? Sau o sticlă de Bud, nu asta obişnuiai să bei?

N-a mai băut bere de mulţi ani.

— De fapt, poţi să-mi comanzi un whisky cu gheaţă?

— Păi, eşti sigură?

— Sincer. Jur că vin în două minute. Trebuie să stau un pic aici ca să-mi adun gândurile.

Ochii lui Alex se îmblânzesc. Nu-i proastă; şi, brusc, Sophie nu poate suporta mila ei.

— Juri?

— Jur.

— Atunci, bine. Ne vedem curând.

Şi vechea ei prietenă porneşte mai departe pe iarbă.

O vreme doar stă pe o bancă retrasă într-un colţ al curţii interioare, privindu-i cum o iau spre bar sau spre camera de recreere. Vechile găşti s-au regăsit: tocilarii de la ştiinţe nu prea vorbesc cu absolvenţii de la facultăţile umaniste; vechiul snobism încă predomină – cu toate

că acum tocilarii sunt cei care cârmuiesc lumea, absolvenţii de istorie şi de engleză sunt profesori şi jurnalişti, în afară de cazul în care la absolvire n-au devenit consultanţi de management sau contabili, cu înclinaţiile umaniste alungate într-un ungher.

Simte banca dură sub coapse; şi răcoarea îi temperează ameţeala, în timp ce încearcă să se concentreze pe persoanele din apropiere şi să-şi imagineze tinerii de optsprezece ani care le bântuie sinele de vârstă mijlocie. Unii aproape că nu s-au schimbat; alţii sunt de nerecunoscut: părul decolorat sau codiţele *rasta* pe care le aveau până ce au început să se ducă la interviuri pentru un loc de muncă îmblânzite acum în tunsori bob cuminţi şi cele mai scurte la tâmple şi la spate.

Pe când siluetele se îndepărtează, devine conştientă de faptul că cineva stă lângă ea. Se uită la intrusă şi simte acel fior. E femeia care o fulgera cu privirea la cină, şi tot nu zâmbeşte, ci lasă să-i scape un oftat lung, din rărunchi.

— Îmi pare foarte rău, mă tem că nu-mi amintesc numele tău.

Sophie încearcă să-şi revendice controlul asupra situaţiei.

— Ali. Ali Jessop. Allison în studenţie. Credeam că mă face să par adultă.

Femeia se răsuceşte şi se uită drept în ochii ei, şi Sophie vede că e destul de cherchelită, cu ochii injectaţi şi aprinşi de o flacără ciudată, neliniştitoare.

— Nu-ţi face probleme. Nu m-ai cunoscut. Ali pare să-i citească gândurile. N-am fost una dintre frumoase. Am studiat matematica, nu specialitatea ta.

— Oh.

Încearcă să se relaxeze, însă în vocea acestei femei există o urmă de ranchiună. Oare o jignise vreodată sau e una dintre acele femei care, în mod nejustificat, le poartă pică celor care sunt mai atrăgătoare decât ele? Poate că nu se simte în largul ei: rădăcinile nevopsite, o tunsoare bob neglijentă; un pic supraponderală? Dresul negru subţire e deşirat pe pulpă şi ea nu pare să fi observat. Sophie ar observa întotdeauna. Se agaţă de aceste posibilităţi înainte să ia în calcul probabilitatea ca aceasta să fie persoana pe care va trebui s-o înfrunte în această seară: nu o absolventă de ştiinţe politice sau economie care o invidiază din pricina soţului, ci o susţinătoare laburistă cinstită.

— Îmi pare foarte rău. Nu-mi amintesc de tine, izbuteşte să rostească. N-am deloc memoria numelor. Am avut prieteni comuni?

— O, da. Ali lungeşte silabele într-un râs amar, gutural. Ţi-o aminteşti pe Holly? Holly Berry?

Îşi simte pielea capului crispându-se din pricina acelei presimţiri şi a imaginii unei fete pe jumătate uitate – la care se gândise doar cu puţin timp în urmă.

— Da. Da, sigur. De fapt, chiar m-am gândit la ea acum câteva luni. Cineva mi-a amintit de ea.

— Fosta ta colegă de seminar.

— Da, pentru scurtă vreme. Ne-am apropiat destul de mult în acel prim trimestru şi apoi a plecat, pe neaşteptate, la sfârşitul anului întâi. N-am aflat niciodată de ce. Face o pauză. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că eraţi prietene.

— De ce ţi-ai fi dat seama? Nu-ţi aminteşti deloc de mine.

— Nu, în fine, aproape. E prinsă pe picior greşit şi încearcă să îndrepte conversaţia spre un teren mai puţin controversat. E bine? Ţineţi legătura?

— Ţinem legătura, da.

Ali se holbează la ea un moment, apoi se lasă pe spătarul băncii şi priveşte drept în faţă, spre un dormitor aflat sus, la jumătatea clădirii, sub cadranul solar. Sophie aşteaptă, uimită de comportamentul ei şi din ce în ce mai neliniştită că această femeie aproape beată, şi totuşi elocventă, e pe cale să arunce o grenadă emoţională.

— Cât despre faptul că e bine, mă rog, e destul de bine. Are succes *profesional.* Nemăritată; fără copii.

— Cu ce se ocupă?

În disperare, se agaţă de orice.

Ali se răsuceşte şi o priveşte în faţă.

— E avocat pledant.

Şi iată-l: fiorul de spaimă, atât de puternic, încât aerul din jur se răceşte brusc şi fiecare senzaţie se intensifică. Holly cea cinstită – durdulie; dureros de corectă; aproape frumuşică; destul de dulce; cumva de pe altă lume – e *avocat pledant.* Kate Woodcroft îi fulgeră prin minte şi alungă pe dată imaginea. Nu-i cu putinţă. Şi totuşi, Holly a devenit cineva la fel de autoritar – de puternic – ca ea.

— Acela a fost dormitorul lui Holly. Ali face semn cu ochii în sus. Acolo am găsit-o după aceea. Încuiase uşa şi mi-au trebuit douăzeci de minute ca s-o conving s-o deschidă. Când am reuşit, nu m-a lăsat s-o ating: se ţinea strâns în braţe; era pierdută în hainele alea lălâi pe care

am convins-o în cele din urmă să nu le mai poarte. Vocea i se frânge, într-o clipă de slăbiciune, şi şi-o stăpâneşte, continuând să nu se uite la Sophie; cu privirea drept înainte, ca şi cum ar fi hotărâtă să spună în cele din urmă ce are de spus. Te întrebi de ce a plecat? Ce a făcut-o să renunţe la licenţa de la Oxford, când luptase atâta ca să ajungă aici? Ce-ar fi putut s-o determine pe o tânără să facă asta?

Se răsuceşte şi se uită la ea.

— Nu ştiu. Sophie caută orice explicaţie fantezistă, cu toate că simte cum se năruie totul în ea şi e ca şi cum s-ar prăbuşi în sine. Ştie ce urmează. A rămas însărcinată?

— A fost violată.

Cuvintele sunt spuse în şoaptă; doar şase silabe, ca nişte împuşcături care bubuie şi stârnesc ecouri.

— Soţul tău are antecedente, Sophie, zice Ali. Vocea îi este joasă şi sobră; întristată, nu răuvoitoare. Nu ţi-o spun decât din cauză că sunt beată; a trebuit să mă îmbăt ca s-o spun. Însă asta nu înseamnă că nu-i adevărat. El a violat o virgină de optsprezece ani la sfârşitul anului întâi. Nu-mi închipui că s-a gândit vreodată la urmările faptei sale; poate că nici măcar nu şi-a dat seama: s-a gândit că nu-i decât alt raport sexual fără importanţă. Şi totuşi, a făcut-o.

Cuvintele urâte roiesc în jur şi ea se ridică în picioare, dorindu-şi cu disperare să fugă de acolo. Picioarele îi sunt moi, însă inima îi galopează şi sângele îi bubuie în cap.

— Nu fi absurdă. Ştie că sună ridicol, dar trebuie să spună ceva. Nu ştii ce vorbeşti. *Minţi!* Ce lucru dezgustător, *ranchiunos,* spui.

Ali, stând în continuare, ridică privirea spre ea; ridică un pic din umeri, o mişcare abia perceptibilă.

— Nu sunt absurdă... şi-mi pare rău.

— *Căţea ce* eşti.

Propriile cuvinte o iau prin surprindere pe Sophie, însă instinctul de conservare e mai puternic decât credea. Oricare o fi adevărul, nu poate lăsa lumea să creadă aşa ceva despre James.

Trebuie să se îndepărteze de femeia asta; şi se răsuceşte pe călcâie, cu capul sus, cu tocurile mici şi subţiri ţăcănind rapid pe cărare, în timp ce o şterge de acolo. Clic, clic, clic. „Stai dreaptă; îndepărtează-te de ea; nu fugi; aproape ai scăpat.” Încearcă să se agaţe de ceva pozitiv. Copiii! Îşi imaginează braţele lui Finn strânse în jurul său; apoi vede faţa lui Emily, doar un pic bănuitoare când i s-a spus că tati a fost la

tribunal din cauză că o doamnă nu s-a purtat frumos cu el. Calcă strâmb, se clatină, se împiedică, apoi aproape că o ia la fugă când adevărul se prăbuşeşte peste ea: faptele se înşiruiesc limpede, ca un cub Rubik ale cărui faţete se aşază la locul lor.

La bibliotecă începe să încetinească pasul, însă vocea lui Ali o urmăreşte când iese din curtea interioară; un ultim afront – cu voce joasă şi batjocoritoare – care urmează s-o bântuie în lungile ore ale unei nopţi fără somn şi va continua s-o sâcâie în următoarele zile şi săptămâni.

Încearcă să pretindă că n-a fost rostit, însă noaptea e liniştită şi curtea interioară e pustie.

— Spun adevărul – şi cred că o ştii.

32

— SOPHIE —

3 octombrie 2017

La cocktailul din hotelul unde se ţine congresul e o mare de oameni. Plin de delegaţi epuizaţi după o lungă zi de lobby, cu feţele netede acoperite cu o peliculă de sudoare şi adrenalină şi emoţia de a fi în aceeaşi încăpere cu atât de mulţi membri ai Parlamentului.

Vinul alb e demisec şi călduţ. La petrecerea de la *Spectator* se serveşte şampanie Pol Roger; la celelalte doar ăsta, suc concentrat de portocale sau apă gazoasă. Sophie îl dă pe gât oricum, simţind diluarea vinului şi arsura de după aceea care îi decapează gura şi ar trebui, cu un pic de noroc, să-i amorţească rapid tot restul trupului. În ultimul timp bea mult mai mult.

Unde *este* soţul ei? Se uită prin încăpere, conştientă că el este în continuare punctul ei focal şi dorindu-şi să se poată destinde şi să nu observe tot timpul absenţa lui, să nu-i verifice prezenţa. Dar, de fapt, e aici doar pentru James. E ridicol: nu că nu s-ar gândi să-l părăsească. În fiecare dimineaţă se trezeşte şi pentru o fracţiune de secundă zace acolo, într-o ignoranţă liniştită: în starea de semiconştienţă în care nu percepe decât căldura patului şi prospeţimea cearşafurilor, pentru că ţine morţiş să schimbe aşternutul săptămânal sau de două ori pe săptămână. În această stare, ziua încă mai poate – cât de cât – să aibă potenţialul de a o mulţumi, pentru că după mulţumire, mai mult decât după orice lucru mai ambiţios, cum ar fi fericirea, tânjeşte ea.

Şi apoi, poate că după o fracţiune de secundă, iluzia e sfărâmată şi îşi aminteşte. Amintirea vine ca o durere fizică. O arsură în stomac şi o durere în inimă, aşa că pentru scurt timp e paralizată de greutatea tristeţii şi de povara unei cunoaşteri care ar putea s-o macine dacă nu-şi coboară picioarele peste marginea patului şi nu se scoală: sus, sus, sus, pentru că sunt copiii care trebuie să meargă la şcoală şi ziua pe care trebuie s-o înceapă şi nu-i vreme de introspecţie, care trebuie să fie alungată înainte să ajungă s-o obsedeze cu totul şi s-o mănânce de vie.

Încearcă să aplice tehnicile de terapie cognitiv-comportamentală

învăţate de la Peggy, cu care încă nu poate să fie deplin sinceră, desigur, dar care s-a dovedit folositoare. Însă cel mai mult abaterea atenţiei, sub forma exerciţiilor fizice şi veşnica reorganizare, nemiloasă, inutilă a casei, este ceea ce funcţionează cel mai bine.

În felul acesta, reuşeşte să-şi ţină ferecate gândurile care se revarsă ca un caleidoscop în acele momente de la trezire şi când face duş, înainte de întreruperea bine-venită adusă de copii. Are James obiceiul să violeze? Au fost doar Olivia şi Holly – pentru că a acceptat cele spuse de Ali, un fapt care îi pare aproape insuportabil de întristător – sau au mai fost şi alte femei, în afară de cele două; aceste incidente n-au fost simple scăpări? Vor mai fi şi altele? Un şir de amante ale căror dorinţe le elimină cu nonşalanţă din cauză că nevoile lui sunt mai importante? Simplul gând o blochează aici, în baie; o face să-şi dorească să stea veşnic ascunsă sub apa care curge.

Oare el se gândeşte vreodată la ce a făcut? Ei nu discută asta, fireşte, şi el a fost atât de ferm pe poziţie – „Am spus adevărul, am fost destul de aproape. Sau adevărul aşa cum l-am văzut eu. Ea mai dorise de câteva ori înainte să facem dragoste în situaţii asemănătoare” –, încât ea ştie că punctul lui de vedere nu s-a schimbat. Însă, dacă el continuă să aibă o idee atât de flexibilă despre consimţire şi despre rostirea adevărului, ce spune asta despre ea? Despre faptul că e în continuare căsătorită cu el.

Când aceste gânduri i se îmbulzesc în minte, face curăţenie în mod obsesiv: scaldă colţurile dulapurilor cu spray antibacterian; culege de prin camerele copiilor jucăriile pentru care sunt de mult prea mari, dar după care jelesc când văd că au dispărut; împăturește lenjeria intimă conform imperativelor unui guru al stilului de viaţă, orice şosetă desperecheată sau obiectele imperfecte fiind reciclate, pentru că în locuinţa ei trebuie să fie o ordine strictă, dacă în nimic altceva nu este.

Şi, în cele din urmă, vârtejul aprig al minţii ei începe să se potolească. Faptul că e departe de Londra ajută: departe de James, cu Ginny în Devon; şi, incredibil, la sfârşitul lui august, un concediu în Franţa, toată familia. El e fermecător cu copiii şi iubitor cu ea. Şi, cu toate că nu simte nimic când o atinge, ştie că trebuie să pară că se dezgheaţă, de dragul lui Emily şi Finn. Ei sunt – trebuie să fie – prioritatea sa.

Devine din ce în ce mai suportabil să joace un rol: să vorbească despre un nou început, şi că lucrurile se îmbunătăţesc, pentru că asta e

ceea ce o mare parte a sa – partea care încearcă să uite ceea ce i-a spus Ali şi ceea ce a recunoscut James – doreşte cu disperare să creadă. Şi totuşi, în rarele ocazii în care fac dragoste, ea îşi imaginează cum aranjează dulapurile din bucătărie, înlocuind borcanele Kilner cu cele marca Jamie Oliver, poate; cu capace de tipul Hardwick Green. Aşa cum ştie – cunoscându-l pe James – că devine a doua natură să te detaşezi când ai o aventură, îşi anexează sinele adevărat. Face toate gesturile cu soţul său, în vreme ce Sophie cea adevărată, Sophie care a fost Sophie Greenaway, poate, fata care putea să vâslească pe un râu, încrezătoare în sine, întreagă, fără un bărbat charismatic de care să se agaţe, există altundeva.

Şi astfel reuşeşte, reuşeşte la mustaţă. Luând fiecare zi pe rând; gândindu-se doar la copii; găsind orice parte bună posibilă – trăieşte pe baza acestor mottouri, punându-şi pe faţă un zâmbet când este nevoie. Uite-o aici. În acest hotel cu covoare groase unde se ţine congresul: aruncat în aer cu o bombă de un membru IRA pe la jumătatea anilor ’80. Au fost ucişi cinci oameni. Este foarte conştientă de acest fapt, şi el o aduce cu picioarele pe pământ. Oricât de mari ar fi problemele ei, ele sunt fleacuri în comparaţie cu caracterul definitiv al morţii.

Ia încă un pahar de la un chelner şi bea pentru acest gând, conştientă că faţa îi este o mască gânditoare, care nu se potriveşte cu frivolitatea celor din jur.

— Înveseleşte-te. Poate că nu se va întâmpla niciodată!

Un tip roşu la faţă, cu cămaşa roz prea strâmtă în talie, lăsând vederii un colăcel de grăsime ca un cârnat, îi pune o mână pe şale când trece pe alături, şi ea se trage înapoi de sub palma lui umedă, cu trupul încordat.

— Nu-i nevoie să te uiţi aşa urât la mine, dragă!

Bărbatul ridică mâinile, prefăcându-se că se predă; agresivitatea e palpabilă în spatele lustrului de cordialitate.

Însă altcineva îi atrage privirea. Un bărbat suplu, pe la sfârşitul vârstei de mijloc, care ascultă ceva ce spune Malcolm Thwaites, cu capul înclinat într-o parte şi cu o privire intensă în ochii negri. Costumul bleumarin e lucios – pare un pic uzat – şi umerii îi sunt presăraţi cu mătreaţă; degetele slabe răsucesc un pahar cu vin roşu. Îl recunoaşte de la tribunal: Jim Stephens, unul dintre reporterii care au umplut băncile presei, care a strigat spre ea în dimineaţa în care James

urma să depună mărturie. „Premierul are în continuare încredere deplină în soţul tău, Sophie?” O întrebare care încă declanşează un junghi de teamă. Îşi aminteşte cât de hotărât era să provoace un răspuns şi cum asta nu se potrivea deloc cu stilul lui neîngrijit: trendul ăla jerpelit; răsuflarea lui, când s-a apropiat prea mult de ei, duhnind a cafea şi tutun.

Simte mâncărimi pe pielea capului. El nu lucrează în grupul de lobby, prin urmare, ce caută aici? Probabil că adulmecă după vreo bârfă murdară despre James. La congresul de anul trecut, soţul ei se culcase cu asistenta de cercetare. Cine poate spune că James nu e aşa de temerar, că nu s-a întors la vechile metehne? Ori poate că vânează o poveste diferită? Ziarele sunt încă obsedate de acea fotografie a Libertinilor: cea cu Tom şi James umflându-se în pene pe trepte; o imagine de neşters, răsunătoare, a statutului lor privilegiat. Se gândeşte la evenimentul îngrozitor de la sfârşitul primului ei an de facultate; suferinţa lui James când i-a povestit, a doua zi: cu ochii tiviţi cu roşu şi incapabil să înţeleagă. Singura dată când l-a văzut plângând. Inima îi tremură în piept. Dă, Doamne, să nu adulmece povestea aceea.

Jurnalistul îi prinde privirea şi ridică paharul. Ea simte cum căldura i se furişează în sus pe gât, se răsuceşte şi îşi face loc printre pâlcurile de activişti în costume strâmte, hotărâtă să se îndepărteze de el. Înhaţă alt pahar de vin. Orice, doar să-i abată atenţia. Aşa, acum e mai bine: când ai ajuns la al treilea, dulceaţa devine mai puţin vâscoasă. Bea repede şi hotărât; acceptă o reumplere a paharului, cu stomacul bolborosind de acid şi teamă.

Trebuie să-l găsească pe James, pentru că asta ar trebui să fie o parte din reabilitarea lui, această coborâre printre cei care sunt fideli partidului: să le arate că doreşte să facă toate eforturile – strângerea de mână şi ascultarea atentă – şi că a învăţat ceva din acea cădere în dizgraţie. Cu toţii iubim un băiat rău care se căieşte, şi ei i-au sorbit cu nesaţ cuvintele: i-au ascultat *mea culpa* la o întrunire separată despre importanţa unităţii familiei; l-au privit, părând plini de veneraţie, când vocea i s-a frânt şi şi-a muşcat încheieturile degetelor ca să-şi stăpânească lacrimile. Nu se mai săturau de el: acele perechi de şaizeci şi şaptezeci de ani, despre care ea presupusese că îl vor judeca aspru, şi femeile cumsecade de cincizeci de ani, cu jachete viu colorate, albastru-verzui strălucitor sau purpuriu. „N-ai cum să nu admiri un om care poate să-şi ridice mâinile şi să spună că a greşit, dar că a învăţat

din asta”, zice una; şi Sophie ar vrea s-o înşface pe proasta aia şi să-i urle în faţă.

Dar, fireşte, nu poate. Sophie cea nouă, mai cinică – şi cât mai urăşte faptul că el a făcut-o aşa –, trebuie să stea acolo, supusă, în vreme ce el le curtează pe toate, făcând pe pocăitul cu iscusinţă; mimând un interes pe care ea ştie că nu-l poate simţi. Aproape că ar putea să-i admire spectacolul, dacă n-ar fi faptul că nu poate să creadă niciun cuvinţel. „Cu toţii mai ajustăm uneori adevărul”, i-a spus el, pe un ton atât de blazat, încât aproape că suna rezonabil. Şi totuşi, nu era. Şi nu este. Cei mai mulţi dintre oameni nu fac asta. De-abia acum începe să-şi dea seama cât de des se joacă el cu adevărul, prin trunchieri, omisiuni, jumătăţi de adevăr, şi reuşeşte să-l răsucească în felul acesta.

Ei bine, n-are rost să rămână aici. Se mai uită o dată prin încăpere şi vede un om pe care şi-ar dori să-l poată ignora: Chris Clarke. El îi prinde privirea şi ea întoarce capul prea târziu, pentru că a pornit spre ea, mulţimea compactă despicându-se în vreme ce el îşi croieşte drum netulburat.

O prinde de sub cot şi o dirijează spre un colţ mai liniştit, lângă nişte uşi glisante şi o masă pe care stau grămadă pahare goale şi boluri cu resturi de arahide şi chipsuri. Jim Stephens e în partea opusă a încăperii, cu spatele la ei, iar jurnaliştii acreditaţi continuă să-şi scrie articolele. Delegaţii sunt prea departe ca să audă.

— Ei, iată că ne întâlnim în împrejurări mai bune.

Tonul lui e în mod voit jovial, însă zâmbetul nu-i ajunge până la ochi.

— Vrei să zici, mai bune decât la tribunal?

El clipeşte ca o cârtiţă.

— Îmi pare rău, adaugă ea.

Orice, doar să-l facă să plece.

— Fruntea sus. El se descurcă bine. Ochii lui cercetează încăperea. Ministrul de interne îşi face drum prin gloată, cu o ceată de potenţiali parlamentari înghesuindu-se în jurul lui. S-ar putea întoarce la minister mai devreme decât crezi.

— Nu mai spune.

Tonul ei e sec.

— Subsecretar de stat; însărcinat cu strategia antidrog. O posibilă cupă otrăvită, însă el s-a descurcat cu lucruri mult mai rele, nu-i aşa? Şi, desigur, premierul are în continuare încredere în el. O mişcare îndrăzneaţă, dar premierul crede că poate să facă faţă.

— Fir'ar a dracului de treabă.

El o priveşte uluit. Ea nu înjură niciodată şi cuvintele i-au ieşit fără voie. Simte cum se înfurie. Nu postul acela! Cum poate Tom să fie aşa de *al dracului* de tembel; aşa de nechibzuit? Şi-l imaginează pe premier, cu zâmbetul lui fermecător, nevinovat, fără să se gândească la aroganţa acestei hotărâri; la riscul comportamentului lui, ca şi al lui James. Au scăpat cu faţa curată din toate până acum, ar fi logica lui, aşadar, ce-l împiedică să ia această hotărâre? La urma urmei, el e premierul. Dar, vai, câtă aroganţă, câtă ipocrizie în toată treaba asta!

Se uită la Chris şi e conştientă că ochii îi ard, lacrimile sunt de neoprit, şi trebuie să plece de lângă el repede, până nu spune ceva de care o să-i pară rău.

— E ceva ce ar trebui să ştiu?

O priveşte serios acum, atent, cu ochii lui spălăciţi, când ea îşi ia jacheta şi poşeta, cu fiecare fibră din ea vibrând în vreme ce se împotriveşte dorinţei de a o lua la goană.

— Premierul e prea amabil?

Ea aproape că se întreabă dacă nu cumva el e nesincer.

— Chiar n-ai *nicio* idee?

El nu încuviinţează din cap; n-are de gând să-şi recunoască ignoranţa. Ea se holbează la covor: observând grosimea urzelii.

— Poate că ar fi bine să-i întrebi despre o petrecere de după examenele de absolvire. Câţiva dintre Libertini. Tom şi James. Iunie 1993.

Şi cu asta, părăseşte încăperea cu tavanul jos, cu căldura ei apăsătoare şi hărmălaia şi oamenii ăia îngrozitori, care uneltesc şi urzesc şi bârfesc, şi se îndreaptă spre răcoarea ţărmului din Brighton, într-o noapte friguroasă de la începutul lui octombrie.

33

— JAMES —

5 iunie 1993

Apartamentul de la etajul trei al lui Alec e ticsit. Toţi Libertinii din anul trei sunt acolo, după un ultim chiolhan, şi uşurarea de a supravieţui examenelor de absolvire înveşmântează feţele adumbrite în mod necaracteristic de cenuşiul muncii de ocnaş.

James s-a răşchirat într-un fotoliu de piele, simţind efectele şampaniei care puneau capac unei epuizări aproape febrile. Era mort de oboseală: prea puţin somn în prea multe nopţi. Tocise pe brânci. Fusese prea multă toceală pe brânci până noaptea târziu. Avea să-şi ia licenţa cu nota maximă – avea destul de multă încredere în sine ca să creadă asta în continuare –, dar numai printr-o abordare a examenelor de tipul iureş: supravieţuirea pe bază de Pro Plus[45], Marlboro Lights şi cafea care să-l mâne de la spate prin acele ore nenorocite din miez de noapte – şi apoi whisky care să-i dea ghiont spre somn. Cocaina părea inutilă. A dat lucrările scrise într-o stare de hipervigilenţă: cele mai dificile probleme economice înfruntate cu câte un pui de somn de patru ore.

Nu asta intenţionase. Era disciplinat în privinţa sportului şi a exerciţiilor fizice; disciplinat în privinţa împletirii activităţii academice cu distracţia. Aproape că dusese asta până la extrem. Şi totuşi, credea că izbândise: licenţa cu nota maximă la Oxford şi un loc în echipa de canotaj, vize pe un paşaport care avea să-l poarte în locuri despre care puţini ştiau că există: cluburi din cadrul cluburilor; cercuri interioare din interiorul celor în care se învârtea deja cu uşurinţă.

Şi-a schimbat poziţia, agitat: prea multă cafeină şi alcool îi curgeau prin vene. A doua zi de dimineaţă avea să facă o alergare lungă: până în University Parks, apoi peste Jericho şi în sus prin Port Meadow, urmând Tamisa până la Godstow, unde se antrena echipajul de canotaj. Avea să dea un ocol prin plămânii verzi ai Oxfordului în lumina limpede a zorilor înainte ca oraşul să-şi înceapă ziua, când viaţa părea

[45] Marcă de pilule cu cafeină.

încă proaspătă şi nepângărită, şi avea să se simtă iarăşi ca vechiul său sine: în formă perfectă, viril, în stare să facă întinderi şi să alerge fără să simtă presiunea nevoii de a recapitula; de a şti că douăzeci şi patru de ore de examene aveau să-i stabilească valoarea academică; cu energia – acumulată pe când stătea tolănit prin biblioteci, cu picioarele lungi izbind podeaua de sub masă, cu umerii lovind rafturile cu cărţi pe când se lăsa pe spătarul scaunului – având în sfârşit o supapă; cu muşchii încordaţi; cu inima bubuind; cu sângele şuierând prin vene, în vreme ce pantofii de sport se umezesc de rouă şi izbesc ritmic străzile presărate cu pete de lumină.

Şi-a întins braţele deasupra capului, simţind nervii care porneau în sus de la umeri şi observându-şi în treacăt degetele lungi, bine proporţionate. Păi, doar ştim ce se spune despre degete. Acum, când capul i se golea rapid de cunoştinţele îndesate acolo în ultimele patru săptămâni, s-a pomenit că se gândeşte necontenit la un lucru. Avea în faţă ultimele două săptămâni ale trimestrului: băutură, vâslit, plimbări cu barca şi sex. Sex cât cuprinde. Avea s-o ducă pe Soph de la Cherwell Boat House în susul râului, să facă picnic într-una dintre poienile din University Parks; să-i culeagă floarea – ăsta era un eufemism shakespearian nimerit – în ierburile înalte; cu soarele scăldându-i şi norii gonind pe un cer de un albastru arzător. Poate că vor merge mai departe, la Woodstock şi Blenheim, pentru că acum avea timp să se ocupe de ea. Ea avea examenele din anul întâi, dar nu erau importante şi era bine că era ocupată. Problema cu femeile, în afară de faptul că le lipseşte curajul propriilor convingeri, era că pot să ceară atenţie. Soph părea să-şi dea seama că el nu voia să aibă de-a face cu cineva care se agaţă de el, şi totuşi, se simţea: un curent subacvatic suprimat cu grijă, care avea să-l prindă şi să-l tragă în jos dacă avea să dea cel mai mic semn că-i păsa cu adevărat.

A ridicat din umeri, alungând ideea; în schimb, s-a gândit la o lungă vară de huzur. Nu ştia prea bine cum avea să se potrivească ea în asta. Presupunea că relaţia lor se va sfârşi treptat în septembrie, când el îşi va începe noua viaţă la Londra, dar înainte de asta mai era destul timp ca să se întâlnească. Nu-i propusese să plece împreună în vacanţă – nu voia ca ea să devină prea ahtiată – şi, apoi, se ducea pentru trei săptămâni în Italia, unde părinţii lui Nick aveau o vilă, după care naviga în St Mawes cu bătrânii săi dragi.

Însă existau săptămâni în care *parentes*[46] erau plecaţi şi ea ar trebui să-l viziteze. O casă goală; o vară erotică: o vede tolănită în patul lui, cu un cearşaf între picioare. Două luni fără griji; sfârşitul unei adolescenţe prelungite, pline de răsfăţ. O ultimă perioadă fără vreo răspundere sau aşteptare – în afară de aceea de a se distra. Pentru că în septembrie avea să lucreze la cea mai importantă firmă de consultanţi de management. Ca să fie sincer, perspectiva nu-l făcea să ţopăie de fericire, însă, dacă îşi dorea o carieră în politică, avea nevoie mai întâi de experienţă de viaţă – şi de şansa de a câştiga o grămadă de bani.

A dat pe gât un pahar pe care Nick i-l umpluse cu whisky, apoi a destupat o sticlă de bere. Ferestrele batante erau deschise spre noapte, iar Alec şi Tom se cocoţaseră pe balconul de piatră care dădea spre Meadows: sunetul râsului lor nestăpânit plutea înapoi în cameră; plutea în jos, spre Tamisa.

De pe acoperiş puteai să stai cu picioarele pe jgheaburile de plumb şi să te rezemi de ţigle, ca să te uiţi la stele; sau să te caţări pe muchia acoperişului, ca Alec. Auzea cum cineva se caţără pe ţigle; îl simţea urcând. Lui James nu-i plăcuse niciodată asta. Căţăratul pe ziduri era una; pe acoperişuri, alta. Îi plăcea să se mişte în sus, nu să se uite în jos. Ciudat lucru, că putea să fie nesăbuit în privinţa unor lucruri – femei, studiu, din când în când un drog uşor acum, că se terminase cu întrecerile nautice –, însă la asta, pe lângă altele, se declanşa puternicul său instinct de conservare.

S-a împleticit spre ei, dornic de aer curat. Noaptea era liniştită şi, în ciuda ferestrelor larg deschise, camera era plină de fum şi de răsuflarea stătută a unor bărbaţi care turnaseră în ei cu nemiluita bere şi şampanie. George, ghemuit deasupra unei măsuţe de cafea plină de pahare şi sticle de bere goale, trăgea pe nas o linie de cocaină. În toaletă, Cassius, cu burta revărsându-i-se peste prohab, vomita. A simţit un fior de scârbă. Acum, că viaţa lor la Oxford se încheiase, el şi Tom ar trebui să se îndepărteze de şleahta asta, nu numai din instinct de conservare, ci şi din respect de sine.

Un zăngănit în partea cealaltă a camerei. Onorabilul Alec se dăduse jos de pe acoperiş pe balcon şi ţinea în mâna ridicată o pungă de plastic cu praf. Lângă el, Tom – care ajunsese târziu, după o călătorie în mare taină la Londra – încerca să râdă, însă maxilarul încleştat îi trăda

[46] În limba latină în original.

neliniştea: părea că ar fi preferat ca Alec să-i înapoieze imediat punga. Era imposibil să prevezi ce va face Alec, răzgâiat şi imposibil de stăpânit, când era drogat: era în stare să arunce drogul ca pe o ninsoare în curtea interioară, cu râsul lui de nebun care îi punea la punct pe cei care credeau că era mai bine să nu le semnalezi autorităţilor colegiului că în apartamentul lui existau substanţe interzise.

Acum bolborosea, dar nu părea că ar vrea s-o arunce.

— Măi, omule, eşti un geniu. L-a cuprins pe Tom cu un braţ. Hai, s-o gustăm.

Avea pupilele mărite şi opace ca două pete de funingine. Orice luase, era prea mult.

James a simţit o împunsătură de nelinişte; era din ce în ce mai conştient de o experienţă nouă şi posibil urâtă. S-a uitat la pungă, care se legăna ca un prezervativ folosit; a remarcat mai ales acel amestec aparte de aţâţare şi teamă care a apărut în treacăt pe chipul lui Tom.

Alec era nervos, aţâţarea ţâşnea din el ca nişte scântei electrice.

— Măi, omule. O să fie de milioane!

Tom, concentrându-se, a încuviinţat; a scos din sacul de sport un tub de folie de aluminiu şi un pai pentru băuturi.

— Ai bricheta?

Alec a ridicat bricheta de argint moştenită de la bunic, căreia i se ştersese un pic luciul, şi a aprins-o. Din vârful ei a ţâşnit o flacără portocalie.

James a simţit pe şira spinării un fior rece de spaimă.

— E ceea ce cred eu că e?

Tom a ridicat din umeri.

— E heroină?

Cel mai bun prieten al său a încuviinţat din cap.

— Nu-ţi face griji. E marfă de marfă. Chestia pe care am încercat-o săptămâna trecută cu Thynne.

— *Ai încredere în descreieratul ăla?*

— Ei, haide, James. E de-al nostru.

— E drogat până în albul ochilor.

S-a îndepărtat, stăpânindu-şi cu greu dispreţul din ce în ce mai mare. De la ultimul examen încoace, Tom petrecea de zor cu Charlie Thynne, un băiat de bani gata care absolvise cu un an înainte şi al cărui

nume era foarte potrivit[47]. Tom se împăuna că încercase împreună cu el heroină în oraş, în ultimul weekend. James nu vedea decât nervozitatea lui Charlie: nu-şi găsea locul în propria piele. Ar fi vrut să-l zgâlţâie: să-l pună să alerge pe malul râului sau să-l îndemne să lucreze la un aparat de vâslit până ce i se învârte capul de oboseală. Membrele lui subţiri şi faţa palidă, delicată, îi dădeau fiori.

S-a întors pe balcon, unde Tom punea heroină pe o bucată de folie cu veneraţia unui preot care oficiază comuniunea.

— La dracu', Tom.

A încercat să se concentreze. Nu-l putea lăsa pe Tom să devină aşa: vechiul lui partener de alergare pe teren accidentat să ajungă paranoic şi jalnic; şi apoi, nu putea vreunul din ei doi să rişte asta dacă voiau o carieră în politică.

— Las-o mai moale, James. Un ultim chiolhan, nu?

Alec, indolent, imitând accentul cockney, i-a făcut cu ochiul, în vreme ce Tom aprindea bricheta sub folie, iar praful începea să se topească într-un lichid cafeniu.

— Aşa? Alec, veşnic lacom de senzaţii noi, a luat paiul şi a inhalat. Aaaah... omule.

Arăta aproape ca după orgasm. O expresie de destindere intensă i-a inundat chipul.

Sunetul l-a însufleţit pe Tom, care a înhăţat paiul şi şi-a imitat prietenul.

— Aaah... rahaaaat!

Vocea i s-a pierdut, vocalele topindu-se până au ajuns aproape fluide; membrele i s-au înmuiat, proptite de balcon, şi aproape că nu se mai cunoştea care-i carnea şi care-i piatra.

James s-a dezmeticit brusc. A smuls paiul din mâna lui Tom şi a fugit la toaletă cu punga de plastic. Cassius era încolăcit peste rezervor. Trupul lui gras a căzut peste James, care i-a tras un picior, fără să vrea.

— Ce dracu'!

S-a abţinut cu greu să nu-i mai tragă unul.

— Ce *dracu',* James!

— Ţine-ţi gura!

Vocea îi era sălbatică; a răsturnat praful în vas şi a tras apa. Praful a dispărut într-un vârtej, însă punga de plastic plutea, de neînfrânt. A

---

[47] Thynne se pronunţă la fel ca *thin* – „slab, subţirel."

pus peste ea un teanc de hârtie şi a tras apa, iar şi iar.

— Ce dracu', James. Ce dracu'?

— Ţine-ţi *gura!*

Şi-a încleştat degetele pe butonul de tras apa şi avea impresia că îşi ţine respiraţia, nu putea să se mişte, să rişte ca individul să vadă ce face.

— În sfârşit, la dracu'.

A răsuflat din nou. Plasticul fusese înghiţit.

Tom. Trebuia să vadă cum se simţea Tom. A alergat înapoi pe balcon, trecând de George şi Nick, care stăteau tolăniţi pe canapeaua de piele uzată, înconjuraţi de nori de fum.

— James?

Nick s-a urnit pe jumătate.

— Bea. George a ridicat paharul. Sau nişte cocaină. Haide, omule.

A sărit în picioare, şi-a azvârlit un braţ osos peste umerii lui James şi l-a prins bine.

— Nu acum, George.

Nu era greu să se descotorosească de George, dar a făcut-o elegant, stăpânindu-şi mânia.

— James!

George era ofensat, însă James a mers mai departe. N-avea nevoie de rataţii ăştia. Nu conta decât Tom, cel mai bun prieten al său de aproape zece ani, care acum îi zâmbea în extaz.

— Tom, vino încoace, frate. Vino încoace. A trebuit să se abţină să nu-l înşface de umeri şi să-l zgâlţâie când s-a lăsat moale pe el. L-a cuprins cu braţele. Tom, e vremea să plecăm, frate. N-ai nevoie de asta. N-ai nevoie de afurisita de *heroină.* Vocea i-a scăzut până la un şuierat. L-a prins pe Tom de obraji şi a încercat să răzbată prin ceaţa privirii lui; s-a străduit să-şi păstreze vocea calmă, cu toate că întreaga fiinţă îi era zguduită de furie şi de o tristeţe sfâşietoare, care a clocotit şi a explodat într-o şoaptă de o răutate rece: E altceva decât cocaina, *tâmpitule!*

— Haaaa. Faţa lui Tom era moale şi îmbujorată. Te iubesc.

— Da. Hai s-o ştergem de aici. Acum, da? Şi-a folosit furia ca pe jumătate să-l tragă, pe jumătate să-l salte pe Tom şi să-i ţină lipit de el trupul de 76 de kilograme. Nu vrei să fii ca el. I-a aruncat o privire Onorabilului Alec, căzut grămadă lângă parapetul balconului. A luat prea multă?

— Haaaa?

— Poate că ar trebui să luăm aia. Pentru orice eventualitate, ca să nu mai tragă pe nas. James a boţit folia pârjolită şi a vârât-o adânc în buzunar, cu degetele usturându-l de la căldura rămasă. Până şi atingerea ei îl făcea să se simtă murdar. Hai odată. *Vino.*

Şi-a trecut pe după umeri braţul lui Tom şi a început să-l târască pe jumătate.

—Nu... Stai aici.

Picioarele lui Tom păreau că nu sunt în stare să păşească.

— Nu! Era încordat de furie. Nu te las aici. Nu eşti un *afurisit de drogat!*

Şi atunci a văzut în ochii lui Tom o scânteiere care părea un soi de recunoaştere.

— B'ne.

— Hai să plecăm dracului de-aici.

N-ar fi putut spune de ce simţea nevoia asta presantă să fugă. Doar că era puternică; la fel ca fluxul de adrenalină pe care îl simţea la începutul unei întreceri. Cel mai bun prieten al său nu putea să alunece aşa de lângă el: să rătăcească în ceva care l-ar bântui sau l-ar distruge. Drogul era o beznă necunoscută, imposibil de controlat: ceva care, o simţea, l-ar fi putut copleşi pe Tom rapid; sau ar fi un secret murdar care ar putea să supureze şi să pângărească.

L-a dus aproape pe sus prin cameră, şoptindu-i vorbe liniştitoare, încurajat de faptul că Tom, în ciuda stării de bine dată de drog, se lăsa dirijat, cu trupul greoi rezemat de al lui.

— Acum o să plecăm. Alec n-o să zică nimic şi mă îndoiesc că ceilalţi au observat.

— Ameţit.

— Da. Aşa-i. Păi, asta-i ceea ce se-ntâmplă.

L-a obligat să meargă pe lângă ceilalţi, conştient de ghemotocul de folie cuibărit lângă piciorul său.

— Plecăm, a strigat James îndărăt, în camerele lambrisate în care Nick şi George trăgeau pe nas noi linii de cocaină. Mergem s-o trezim pe Soph. Vine şi Tom.

Au fost salutaţi de zbierete răguşite.

— A dat norocul peste ea.

— Vă face faţă la amândoi?

— Nu-l vrea şi pe al treilea?

Ultima de la George.

— Foarte bine.

James a refuzat să se enerveze; aproape că l-a împins pe Tom cu spatele pe uşă şi în josul scării, şi uşa de stejar a scos un scârţâit ca un oftat de uşurare.

Şi iată-i afară – James cărându-l pe Tom cele trei etaje, sprijinindu-l când s-a oprit pe treptele tocite, copleşit de ameţeală. Când au ajuns în curtea interioară, Tom s-a aplecat în spatele unei tufe şi şi-a vărsat maţele.

— Acum ţi-e mai bine?

— Mi-e cald. Era roşu la faţă. Sunt ameţit.

— Păi, hai să plecăm dracului de aici.

S-au împleticit în jurul curţii până la poarta din spate, James încă sprijinindu-l pe jumătate, încercând să-l facă să meargă mai repede. Era aşa de târziu, încât n-au văzut pe nimeni. După ce au ieşit din colegiu, s-au oprit şi au privit înapoi spre camera lui Alec. Ferestrele erau încă deschise; şi o siluetă stătea pe balcon, cu faţa ridicată spre lună, cu o expresie de extaz, deasupra cămăşii de mătase crem şi a vestei descheiate.

— Ce labagiu. Îşi închipuie, probabil, că poate să zboare.

James a scuturat din cap şi s-a întors cu spatele, a pornit pe pietrişul amestecat cu nisip, cu braţul încă petrecut pe după mijlocul lui Tom, pe jumătate trăgând, pe jumătate împingând. De-abia când au ajuns la marginea pajiştii, a conştientizat acel gând – acel gând îngrozitor.

Şi apoi au auzit ţipătul. Cel mai cumplit sunet – nebunesc, plin de bucurie şi curând fără strop de bucurie – şi bufnitura greoaie a trupului unui tânăr care se striveşte de pietriş, urmat de alunecarea ţiglelor.

— La dracu'. *Fugi!*

Instinctul s-a manifestat pe loc: măruntaiele i-au îngheţat şi a luat-o la fugă.

— Dar cum rămâne cu Alec? a dârdâit Tom, trezindu-se din amorţire.

— Fugi, idiotule.

L-a înşfăcat de încheietura mâinii şi l-a ţinut strâns, cu degetele săpând în carne.

— Dar Alec...

— Fugi dracului.

Târându-l pe jumătate după el, au ieşit pe poartă şi au luat-o în sus pe High Street, cu picioarele izbind pavajul prăfuit, cu adrenalina trezindu-i de tot din beţie, cu anii de alergări pe teren accidentat dându-le puterea să gonească mai departe.

— Dar Alec? Trebuie să chemăm o ambulanţă.

Vocea lui Tom era un behăit.

— Nu poţi face asta. Tu i-ai dat heroina, cretinule.

— La dracu'.

Enormitatea celor întâmplate părea că l-a lovit în plin pe Tom şi gura i s-a strâmbat, ca şi cum ar fi fost prea multă emoţie ca s-o poată stăpâni.

— Rahat. Încă mai am folia. James a arătat spre buzunar. La dracu'.

— Tre' să scapi de ea. Pe faţa lui Tom a apărut o expresie dură; instinctul de conservare lua locul compasiunii. Pe Brasenose Lane, în capăt.

Au luat-o la stânga şi au fugit pe străzi spre tomberon; a îndesat folia sub cutiile de carton goale de la McDonald's şi ambalajele de ciocolată, sub cutiile de Special Brew şi cojile de banane.

Treceau un Rubicon, însă Tom – cu o cruzime pe care James avea s-o vadă când a sărit peste alţii ca să obţină un loc sigur şi a manevrat ca să ajungă lider de partid – se descotorosise de scrupule şi alerga spre colegiul său. L-a urmat; cu inima zvâcnind; cu bezna bolborosind la hotarul creierului.

La uşa camerei sale, Tom s-a proptit cu mâinile de genunchi.

— Cum rămâne cu ambulanţa?

Gâfâia de zor.

— Probabil că au chemat-o ceilalţi. Sau cei din loja portarilor.

— Eşti sigur?

Respiraţia lui Tom era întretăiată de suspine adânci; aproape că îl podidiseră lacrimile.

— Ca să fiu sincer, n-avea cum să rămână în viaţă.

— La dracu'. Lui Tom i-a căzut faţa. La dracu', la dracu', la dracu'.

— Uite ce-i. Du-te la culcare; încearcă să dormi. Trec pe la tine la prima oră.

Întregul trup al lui James se cutremura: zvâcneau în el adrenalina şi teama pură. S-au îmbrăţişat scurt, James l-a bătut uşor pe Tom pe spate, strângându-l la piept.

— Îţi rămân dator.

— Nici vorbă. N-am fost acolo; n-am văzut ce s-a întâmplat.
— N-am fost. N-am văzut, a repetat Tom
Dacă o spuneau destul de convingător, poate că aveau să fie crezuţi.
— Trec pe la tine la prima oră.
Tom şi-a lăsat capul în piept.
— Omerta Libertinilor, a mormăit.
James s-a strâmbat. Va trebui să spere asta, la dracu'.
— Niciun cuvinţel de la mine.

Era la adăpost în Shrewsbury College, în braţele lui Sophie, când poliţiştii au ajuns la el, a doua zi dimineaţă. Plecaseră de la petrecerea cu ghinion când a devenit prea zgomotoasă, le-a spus poliţiştilor. Avea o iubită frumoasă şi, mă rog, prefera să fie cu ea, dacă pricepeau aluzia. Cât despre droguri, nu văzuseră aşa ceva, ce-i drept, plecaseră devreme. Heroină? Dumnezeule mare, nu. Alec, cu toate că era desfrânat, nu era un drogat. Nu-i stătea în fire, nici vorbă. Atunci fusese singura dată. Nu, sigur că nu cunoşteau vreun furnizor. James, ispitit să spună în gura mare că nu-i venea să creadă, a vorbit liniştit, sobru; conştient că foloseşte ceea ce, după mulţi ani, avea să considere că era faţa sa conservatoare plină de compasiune.

Autorităţile colegiului le-au sprijinit alibiurile; au dat referinţe bune despre caracterul lor. James era în echipa de canotaj: cel mai respectabil cu putinţă. Membru al clubului, da, însă nu poţi să bei zdravăn şi să fii în echipa fruntaşă. Avea o autodisciplină imensă. În plus, spunea că va intra în politică; greu de crezut că şi-ar face de lucru cu droguri, dacă-i pe aşa. Şi Tom? Un student strălucit: pe cale să-şi ia licenţa cu note maxime – rezultatele aveau să confirme asta. Doi tineri care au înaintea lor cel mai luminos viitor: o mândrie pentru facultatea lor şi, se credea, pentru universitate.

Au scăpat basma curată. Se aşteptaseră ca cineva să spună că Tom fusese cel care a furnizat heroina, însă fie a funcţionat Omerta Libertinilor, fie ceilalţi fuseseră prea duşi de pe lume ca să fi observat. Totul se petrecuse atât de repede, afară, pe balcon, şi James aruncase la iuţeală heroina.

Poliţiştii – care aveau să-l acuze mai târziu pe George Fortescue de posesie de cocaină – n-au obţinut nimic care să-i implice şi n-au putut să nu fie convinşi de aceşti studenţi care vorbeau frumos: amândoi politicoşi; amândoi clar traumatizaţi de tragedie; unul ieşind în

evidenţă ca viitor politician – îţi dădeai seama că va fi un conducător.

Le-au mulţumit pentru timpul acordat şi s-au concentrat pe aceia care fuseseră de faţă la tragedie, când Onorabilul Alec Fisher – student la geografie simpatic tuturor, pe cale să-şi ia licenţa cu note bune, jucător de crichet, violonist, fiu şi frate adorat – îşi pierduse viaţa.

34

— SOPHIE —

3 octombrie 2017

Valurile negre ca smoala înghit prundişul şi-l scuipă înapoi, în vreme ce izbesc fără odihnă în ţărmul din Sussex.

Sophie priveşte fascinată: legănată de mişcarea ritmică; închipuindu-şi că se revarsă peste ea; bombardată de gânduri care fac s-o doară inima, mintea ei se învolburează.

Dat fiind că aici e Brightonul, a reuşit cu greu să fie singură. Promenada e înţesată de delegaţi şi îndrăgostiţi, şi a trebuit să meargă până la Hove ca să găsească o bancă pe care să poată să stea singură, ca să reflecteze. Îşi ţine în frâu lacrimile, atentă la trecătorii care îi acordă mai mult decât o privire fugară, cu atenţia stârnită de femeia posomorâtă care se holbează la mare sau, evitându-le privirea, se uită în jos.

Aşezată acolo, se gândeşte la Alec. Nu doar un cocainoman bogat, ci fiul cuiva, fratele cuiva şi, indiferent ce au spus după aceea Libertinii, prietenul lor. Îşi aminteşte fotografiile de la înmormântare, despre care au scris toate ziarele: tatăl, gârbovit sub povara durerii; mama, îmbătrânită înainte de vreme, cu ochii cenuşii, două iazuri de durere, scânteind pe faţa ca o mască.

Şi-l aminteşte pe James în dimineaţa de după moartea lui Alec: ochii roşii ca de iepure; sentimentul că se afla într-un moment crucial; vulnerabilitatea lui. Nu-l cunoscuse pe băiatul mort, aşa că povara neliniştii a fost pe umerii lui. Ea fusese îngrozită că va fi arestat şi aproape că reuşise să se convingă că el s-a arătat iubitor, loial, aproape nobil când a aruncat heroina ca să-şi împiedice prietenul s-o consume – şi când l-a scos pe Tom de acolo. N-a aflat decât după mulţi ani că ei văzuseră cum căzuse Alec, şi încă nu era sigură că ştia toată povestea, dar ştia suficient ca să priceapă ce anume îi datora Tom. Nu l-a mai considerat pe James aşa de nobil după ce a auzit acel ultim fapt înfiorător. Şi, dacă a existat o loialitate puternică, chiar dacă prost plasată, ea mai ştia şi că intraseră în joc puternicul lui instinct de conservare, lipsa de scrupule cu care modelează adevărul ca să-i fie lui

bine.

Se gândeşte, stând aici, pe ţărm: se gândeşte cu adevărat, îşi lasă gândurile să tot vină. Se întreabă de ce l-a pus pe Chris pe urma acestui secret: un secret pe care el îl va păstra, cel puţin câtă vreme lucrează pentru Tom, dar care îi dă acum o putere prea mare. Să fi fost doar prezenţa acelui jurnalist ceea ce a stârnit-o? Sau să se fi săturat până-n gât de convingerea lui Tom şi a lui James că sunt, cumva, intangibili? Se zicea că Blair era ca teflonul; însă aceştia doi cred acum că sunt din altă ligă.

Ochii îi rămân uscaţi pe drumul de întoarcere la hotel. E nouă fără un sfert. Punctul în care cocktailurile se termină sau se transformă în băuturi la bar pentru cei care nu au deja programată cina. Însă recepţia pentru membrii conservatori LGBT este încă în plin avânt. Aerul e îmbâcsit de duhoarea dulce-oţetită a chipsurilor şi de prea mult alcool şi instinctul îi spune să plece şi să-l sune pe James din camera lor. Dar apoi îl zăreşte şi simte acea tresărire instinctivă pe care îşi imaginează că o va simţi întotdeauna, cu toate că sentimentul este mai degrabă de recunoaştere tăioasă, nu ceva mai afectuos. El n-o vede. Păi, sigur că nu: e prea ocupat să-i vrăjească pe cei din încăpere.

Şi o face foarte bine, cu capul înclinat, în timp ce vorbeşte cu o tânără ca şi cum ea ar fi singura persoană care contează: cu ochii atenţi, cu o mână atingându-i uşor braţul. Şi e ceva deranjant în zâmbetul lui şi în îmbujorarea de pe faţa potenţialei candidate pentru circumscripţia Sutton North, care îşi lasă garda profesională să alunece un pic şi care, în ciuda faptului că a aflat ce reputaţie are el – a aflat de proces, pentru numele lui Dumnezeu –, îşi îngăduie să se poarte ca orice tânără flatată de atenţia unui bărbat chipeş.

Ea se uită, încremenită, cum soţul său prinde cu amândouă mâinile mâna micuţă a acestei femei şi o priveşte cu căldură. Ştie cum e să te scalzi în acel zâmbet. Să te laşi în voia acelei priviri care spune, sincer, fără sfială: „Hei, eşti absolut adorabilă”. Care spune că, în alte împrejurări, o partidă de sex ar fi mai mult decât o posibilitate; şi că ar fi al naibii de bună.

Şi atunci ştie, din acea privire, din acea minusculă trădare, că nu va mai putea niciodată să aibă încredere deplină în el – şi că fântâna sa de bunăvoinţă şi loialitate de soţie, care a dat pe dinafară atâţia ani, a secat de tot. Că nu va mai simţi niciodată pentru el acea iubire. S-a terminat. Categoric. A ajuns la punctul critic.

Îşi dă seama de asta brusc. Nu simte furie – sau nu în acest moment –, doar o amorţeală calmă. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile. În ceea ce priveşte femeile, afirmarea adevărului, înfruntarea trecutului, în ceea ce priveşte dovedirea unei integrităţi reale, James nu se va schimba niciodată.

Crezuse întotdeauna în ispăşirea păcatelor şi se străduise atât de mult să creadă cele mai bune lucruri despre el. Căsătoria lor a continuat, cu speranţa că el ar putea să se schimbe; ar putea să-şi dea seama că versiunea lui despre evenimente nu este cea adevărată. Dar, cu toate că e o optimistă, nu-i proastă. Se uită din nou la el: îi vede căldura care-i joacă pe faţă, astfel încât ar putea să aibă treizeci şi ceva de ani. Şi apoi o vede: o scurtă ocheadă în jur, ca să-şi dea seama dacă nu este cineva mai interesant, după care se concentrează iarăşi asupra tinerei.

Pleacă de la recepţie, lăsându-l în mijlocul îmbulzelii şi adulaţiei generale; în mijlocul unei seri în care va încerca s-o sune – dar numai o dată, pentru că va fi sigur că al ei va fi trupul lângă care o să se ghemuiască în noaptea aceea, târziu, după un pic de flirt extraconjugal; portul lui sigur pe orice furtună. Acum creşte în ea furia: îi urcă în gât, de parcă ar vrea s-o sufoce. Un lucru fizic, această furie. „Respiră adânc”, îşi spune, „linişteşte-te; gândeşte cum trebuie şi clar. Nu face nimic pripit.”

O să-l părăsească: măcar asta e limpede. În camera lor din hotelul unde se ţine congresul, scoate cartea de vizită groasă care stătuse ascunsă în poşetă, în spatele cardului de la John Lewis[48] şi al cardului negru de la Coutts[49]. Cartea de vizită profesională pe care i-a dat-o Rob Phillips: liniştitor de autoritară şi părând scumpă, cartea de vizită a unei persoane care este în stare să ajute. Îşi trece degetul peste suprafaţa crem filigranată, citind literele în relief ca pe un rând scris în Braille care îi va oferi toate răspunsurile în starea ei actuală de orbire. Cu toate că vede limpede ceea ce ţine de soţul ei şi de neputinţa lui de a se schimba vreodată, nu ştie ce o să facă de acum încolo; nu-şi vede toate opţiunile; ştie că acum trebuie să facă paşi mărunţi; unul câte unul.

Îi vine în minte o imagine a lui Emily care îl îmbrăţişează pe James

---

[48] Lanţ de magazine universale din Marea Britanie.

[49] Coutts Bank.

cât poate de tare, ca şi cum ar încerca să-l ţină pe tati cu puterea iubirii ei, apoi una a lui Finn. Un James în miniatură, din punct de vedere fizic, dar diferit de el la caracter; neîndoielnic copilul *ei.* Îşi închipuie acum că îl îmbrăţişează; rotunjimea obrazului lui lipit de al ei, amintirea perioadei când era bebeluş stăruind încă, la fel ca şoapta unei năluci, şi simte un junghi puternic de vinovăţie pentru durerea pe care ştie că le-o va provoca după ce sună la acest număr; după ce demarează procesul de divorţ de tatăl lor. Şi apoi se gândeşte la viaţa ei de acum, trăită pe jumătate: permanenta ei suferinţă emoţională.

Se întinde pe pat, cu cuvertura lui grea care alunecă şi foşneşte şi dă iluzia temporară de opulenţă; simte sub cap greutatea liniştitoare a feţei de pernă din bumbac egiptean. Din acest unghi, lucrurile par un pic mai clare. Căsnicia ei e terminată; şi, cu toate că se îndoieşte că va fi un proces calm de separare conştientă, ştie că James va face ceea ce e mai bine pentru copii. Nu e meschin.

Oh, dar are defecte. Se gândeşte la felul nepăsător în care a recunoscut sperjurul şi presupunerea lui că ea îi va păstra secretul. Se gândeşte la aroganţa lui: aceste cuvinte care i se derulează în minte în miezul nopţii.

„Am spus adevărul, destul de aproape. Sau adevărul aşa cum l-am văzut eu”, a zis el.

„Ai comis sperjur.”

Simte gustul groazei.

Îşi aminteşte cum a ridicat el din umeri – şi sarcasmul:

„Şi ce o să faci în privinţa asta?”

Şi ce *o să facă* ea? Îşi aminteşte de poliţista de lângă sala de judecată: arătând conştiincioasă, între treizeci şi patruzeci de ani. DC Rydon, numele pe care l-a pomenit James. Sângele îi vâjâie prin vene: cum ar reacţiona dacă Sophie ar suna-o?

Dar ştie că nu poate să înfrunte încă un proces. N-ar fi puse sub semnul întrebării motivele sale? Arhetipul femeii abandonate. Şi apoi, nu le poate face asta copiilor ei, oricât de corect ar fi din punct de vedere moral; oricât de mult ar fi ceea ce merită Olivia, sărmana Olivia care nu fusese crezută.

Şi apoi se gândeşte la Chris Clarke. Ar putea să-l sune şi să-i ofere amănuntele care ar face ca speranţele politice ale lui James să nu fie doar primejduite, ci îngropate atât de adânc, încât n-ar mai reuşi niciodată să iasă la suprafaţă; care l-ar face să lâncezească pe vecie ca

parlamentar fără funcţii în guvern, poate ajungând să fie preşedintele unei comisii restrânse, dar nu unul cu putere reală. Şi nu pentru că ar fi răzbunătoare; dar gândul că el şi Tom calcă în picioare adevărul în felul acesta e mai mult decât deranjant. Tineri auriţi a căror poleială s-a subţiat; acum şi-a cam pierdut luciul.

Respiraţia i se accelerează când se gândeşte la riscuri. Ar putea să-l sune pe Jim Stephens sau poate pe cel care a fost la colegiu în acelaşi timp cu James şi acum e la *The Times,* Mark Fitzwilliam? Şi, cu toate că ştie că nu va face imediat niciunul dintre aceste lucruri, poate că nici măcar alţi câţiva ani, posibilitatea o întăreşte; o face să se simtă mai puţin neputincioasă, mai puţin singură.

„Problema cu femeile, e faptul că le lipseşte curajul propriilor convingeri", zicea James despre colege sau despre ea, când nu putea să ia o decizie. Şi ştia că el nu glumeşte decât pe jumătate. Siguranţa lui de sine fusese întotdeauna mai mare decât a ei.

Dar apoi se gândeşte la femeile care au dovedit curaj şi tărie: Olivia, în faţa completului de judecată, cu cea mai traumatizantă întâmplare din viaţa sa scrutată şi pusă sub semnul întrebării; care a riscat ca minciunile lui James să se dovedească mai convingătoare decât adevărul ei. Kitty, neclintită, încurajatoare: făcând ceea ce era corect, cu toate că trebuie să fi fost greu; chiar şi Ali Jessop, dovedind o teribilă loialitate faţă de Holly, apărând-o ca o tigroaică, chiar şi când i-a dezvăluit secretul celei mai bune prietene a ei. Şi poate, în felul său cherchelit, stângaci, a vrut s-o ajute şi pe Sophie.

Se ghemuieşte, urmărind firişoarele de praf care dansează în lumină, şi se sileşte să se gândească la Holly: silitoare, idealistă; ca un pui abia plecat din cuib; şi, chiar înainte să dispară, atât de dureros de retrasă, încât aproape că devenise pustnică. Acum e avocat pledant, zisese Ali. Însăşi definiţia unei femei sigure pe sine. Îşi aminteşte de Kate Woodcroft, de felul în care s-a năpustit asupra lui James, provocând acel fulger de mânie. Nici urmă de lipsa convingerii, aici.

Se joacă cu lănţişorul de la gât, îşi atinge clavicula, partea de sus a coastelor; îşi simte fragilitatea şi apoi îşi imaginează straturile de muşchi care ar putea să devină mai tari şi mai puternici, îmbrăţişându-i strâns trupul. Vâsleşte pe Tamisa: puterea urcă prin picioare, muşchii fesieri, spate şi braţe; trupul îi este echilibrat, în armonie, *invincibil;* fericirea o umple în timp ce îşi croieşte drum prin apă şi se uită la stropii care se preling de pe vâsle.

„Beleaua cu femeile e că nu ştiu ce vor”, l-a auzit o dată pe James spunându-i lui Tom, şi cei doi au râs ca nişte şcolari. Dar cel puţin ea îşi croieşte drum, centimetru cu centimetru, spre o mai bună cunoaştere a ceea ce vrea.

Îşi coboară picioarele pe latura patului şi stă dreaptă, cu genunchii lipiţi cuviincios, cu telefonul în poală: o poziţie care sugerează că e concentrată, că e hotărâtă. Şi, cu un deget subţire, atinge ecranul.

35

— KATE —

7 decembrie 2018

Peruca mea stă tuflită pe birou, unde am azvârlit-o. Pantofii cu toc înalt zac, încrucişaţi, acolo unde i-am aruncat din picioare. Începutul lui decembrie, sfârşitul unei săptămâni foarte lungi.

Afară, culorile explodează pe cer: albastru pudrat; portocaliu lucios; un roz aproape fluorescent. Aerul poartă în el prevestirea chiciurii: la noapte o să fie frig pentru oricine doarme într-un culcuş înjghebat din cartoane. Mă gândesc la fata care a dispărut iarna trecută; sper, în ciuda tuturor probabilităţilor, că a izbutit, cumva, să aibă o viaţă mai bună.

Un bocănit de paşi pe trepte: năvala la băutură înainte de prima dintre petrecerile de Crăciun. Poate că ar trebui să mă alătur colegilor mei mai tineri, pentru că a fost o săptămână bună. Lucrurile merg ca pe roate în cazul meu de trafic de persoane. Sunt avocatul acuzării, desigur. Şaizeci de emigranţi afgani, de la doi la şaizeci şi opt de ani, înghesuiţi într-un container şi aduşi ilegal la Tilbury Docks. Fiecare dintre cei cinci acuzaţi îşi are propriul avocat şi există întâmpinări şi cereri reconvenţionale care au făcut ca procesul să fie greoi şi, uneori, plictisitor. Dar a fost reconfortant să lucrez la un caz despre putere şi exploatare care nu implică sexul.

Săptămâna viitoare vom ţine pledoariile finale. Mă uit la pledoaria mea finală, scrisă când am primit documentele procesului; rescrisă săptămâna asta, ca să cuprindă şi punctele critice scoase la iveală în audierea încrucişată. Am şlefuit-o până ce niciun cuvânt nu e de prisos; am exersat-o până am ajuns la tonul perfect. N-am nevoie s-o mai exersez.

Şi apoi, e o seară de vineri. Există alte lucruri pe care le-aş putea face. Mâine am o „întâlnire”. Gândul mă face să mă crispez. Ali a pus totul la cale: Rob Phillips, un avocat pe care l-a cunoscut la colegiu şi pe care l-a revăzut la acea reuniune de anul trecut. Divorţat. Doi copii. Prima mea reacţie a fost să refuz cu hotărâre: nu-mi doresc amintiri ale acelui loc şi, apoi, are un trecut prea încărcat. Dar, la urma urmei,

cu toţii avem un trecut încărcat. Încerc, în sfârşit, să mă descotorosesc de al meu. De la proces încoace am apelat la specialişti şi vorbitul a îmbunătăţit lucrurile: a redus momentele în care îmi revine brusc în minte totul; a contracarat dispreţul de sine. Chiar dacă încă nu e ceva care să-mi pară simplu, în niciun fel.

Şi totuşi, s-au schimbat multe de la achitare încoace. M-am îndepărtat de procesele de agresiuni sexuale şi m-am orientat spre delicte mai generale, cu toate că sunt cazuri serioase şi în continuare importante. E cazul acesta de trafic; şi urmează procesul unei bande care fura la comandă obiecte de artă: piese din jad şi porţelanuri chinezeşti în valoare de 40 de milioane de lire şterpelite de prin muzee din provincie. Este în continuare de lucru în cazuri de agresiune sexuală – şi şuvoiul abuzurilor sexuale faimoase e din ce în ce mai vast şi mai rapid, revărsându-se acum din zona divertismentului în cea a fotbalului şi, fără îndoială, a altor sporturi. Din când în când, sunt ispitită să mă aventurez înapoi – mai ales atunci când mă gândesc la victime adulte a căror viaţă e distrusă şi care iarăşi nu sunt crezute. Dar mi se declanşează instinctul de conservare. Sunt sigură că mă voi întoarce, dar nu mai pot suporta să fac asta zilnic. Nu în acest moment. Nu pentru o vreme.

Mă las pe spate în fotoliu şi mă concentrez pe întinderea membrelor, bucurându-mă de senzaţia nervilor care acţionează de la degetele de la picioare până în vârful degetelor de la mâini. Au trecut doi ani de când Brian mi-a înmânat acel *billet doux* al documentelor şi a redeschis rănile despre care îmi spusesem că s-au vindecat de mult. Mai bine de nouăsprezece luni de când James Whitehouse s-a ridicat în picioare în boxa din Old Bailey şi a fost achitat.

E vremea să merg mai departe – pentru că alţii au făcut-o, şi nu în ultimul rând Sophie, care a obţinut un divorţ „cât ai bate din palme” în martie, pe temeiul „comportamentului lui iraţional”. Ştirea a permis ziarelor să reia cazul şi să facă aluzie la nebuniile Libertinilor – şi totuşi, nu pare să-l fi afectat în vreun fel. S-a întors în guvern: ministru fără portofoliu în Ministerul Transporturilor, răspunzând de securitatea căilor ferate şi dezvoltarea construcţiilor. Un post foarte tern, chiar dacă meritoriu, care nu pare să fie o recompensă, dar îi va aduce nişte bile albe şi îi va permite să-şi facă loc cu coatele înapoi: pun pariu pe o sută de lire că va fi promovat la următoarea remaniere a ministerelor. Gândul îmi lasă un gust amar, ca şi o fotografie recentă

a lui cu premierul, aparent împărtăşind o glumă ştiută doar de ei, pentru că e clar că a fost reabilitat: cariera lui a fost salvată şi flacăra acelei prietenii a fost reînviată – dacă i s-a permis vreodată să se stingă.

Are acum şi o nouă iubită: mult mai tânără decât fosta soţie; o avocată din City care se apropie de treizeci de ani. O fotografie a ei din timpul divorţului o arată mergând pe Threadneedle Street; cu capul plecat; cu faţa ascunsă de un văl de păr negru, întins cu placa. Mă aşteptasem la cineva mai puţin inteligent şi m-am întrebat de ce o femeie atât de strălucită ar accepta o relaţie cu un bărbat acuzat de viol. Dar, fireşte, farmecul lui este de netăgăduit; şi a fost achitat. Nu iese fum fără foc? Nu e cazul, se pare, când e vorba despre James Whitehouse.

Stomacul îmi chiorăie şi iau o gură de coca-cola dietetică. Asta-i altă schimbare: nu mai beau alcool şi, în ultimul timp, în frigiderul meu există mâncare. Vinul alb îşi are rolul lui, însă acum mănânc: nu mai sunt jigărită, ci suplă.

De asemenea, viaţa îmi este un pic mai echilibrată şi, dacă încă mai par obsedată de James Whitehouse, vă rog să mă credeţi că nu sunt. Pot să treacă zile întregi, chiar şi săptămâni, fără să mă gândesc la el – şi totuşi, faptul că a fost achitat continuă să-mi stea pe suflet; un lucru iritant, care pare să-şi bată joc de mine. Şi, în ciuda faptului că postul lui pare să fie puţin vizibil, îl mai văd prin ziare; mi se aminteşte permanent de el – şi de eşecul meu profesional, ori de câte ori apar la Bailey. E o notă de subsol la obsesia mea din adolescenţă sau un mic contrapunct: nu se aude, dar e la o distanţă de unde îl aud. Dacă e pomenit numele lui, dacă există cea mai mică urmă de legătură, e ceva ce nu mă pot împiedica să aud.

Mă gândesc la toate astea când Brian bate la uşă. Un toc-toc-toc rapid, caracteristic pentru el, care înseamnă că e ceva serios.

— Intră, îi zâmbesc, uşurată de abaterea gândurilor. Ai vreo trufanda?

Vârful urechilor îi e rozaliu şi zâmbeşte atotcunoscător, ca şi cum ar încerca să ascundă ceva. Totuşi, n-are în mâini un teanc de documente; n-are vreun *billet doux;* doar *Chronicle,* jurnalul Londrei.

— Ce e?

Ochii îi sclipesc şi abia aştept să aflu motivul. Îşi coboară privirea, savurându-şi momentan puterea.

— Bătrânul Jim Stephens a fost tare ocupat.

Fluieră printre buzele subţiate.

Uitasem că îl cunoaşte pe jurnalist: de acum mulţi ani, când Fleet Street însemna Fleet Street; redacţii de ziare înghesuite pe porţiunea din Londra care ajungea până la Curtea Regală de Justiţie; reporteri care lucrau la o aruncătură de băţ de locul în care suntem acum noi şi alte societăţi juridice.

— A făcut valuri, nu glumă...

— Of, dă-l încoace.

Întind mâna, agasată de tachinarea lui. El face doi paşi de dans înapoi, o mică gigă, apoi dă drumul ziarului cu un rânjet pentru care scapă nepedepsit doar pentru că lucrăm împreună de peste douăzeci de ani.

— Interesant, nu?

Sunt vag conştientă că mă priveşte, aşteptând o reacţie, dar nu mă pot uita la el, sunt prea prinsă de cuvintele de pe pagină. Aerul pare că încremeneşte: unul dintre acele momente de o claritate extremă – ca acela în care am primit scrisoarea de la Oxford; ca acela din galeria cu colonade, hârşâitul pietrei pe spate, vocea lui în ureche.

„PRIM-MINISTRUL INTEROGAT ÎN LEGĂTURĂ CU UN DECES DE LA OXFORD” este titlul cu litere mari pe prima pagină a ziarului, deasupra unei fotografii a premierului care arată în acelaşi timp posomorât şi alunecos. „Poliţia din Thames Valley redeschide ancheta în cazul morţii unui amic, în urma consumului de droguri, în 1993”, adaugă primul dintre cele două subtitluri. Citesc al doilea subtitlu – şi inima începe să-mi bubuie în piept. „Şi ministrul James Whitehouse va fi interogat în legătură cu moartea unei persoane din clasa de sus.” Şi acum sângele îmi galopează prin cap; un şuvoi puternic, în vreme ce sorb cu nesaţ amănuntele, cu cuvintele-cheie sărindu-mi în ochi din text: moarte... droguri... club exclusivist... destrăbălare... Libertinii... şi o zi de la începutul lui iunie 1993.

Şi e aceeaşi zi în care m-a violat: 5 iunie. Această moarte – a Onorabilului Alec Fisher – s-a produs în aceeaşi noapte de la începutul verii în care el s-a ciocnit de mine în galeria cu colonade. Îmi amintesc costumul Libertinilor, pe care îl consideram, în taină, foarte elegant: cămaşă de mătase crem cu cravată, vestă cambrată, pantalonii în care şi-a vârât la loc membrul şi a tras fermoarul, ascunzând dovada celor petrecute. Îmi amintesc faptul că părea să vină de la o petrecere –

respiraţia în care i se simţea miros dulceag de whisky şi de fum de Marlboro Lights. Şi, mai presus de toate, îmi amintesc că era foarte agitat. Cu ochii dilataţi nu de cocaină, ci de adrenalina care îl făcuse să gonească prin curtea interioară; şi o energie, o nesăbuinţă, o nevoie imperioasă de eliberare fizică, în care poate că nu era vorba doar de pofta de sex şi de faptul că nu-i pasă cum îl obţine – şi pe cine trebuie să frângă ca să-l obţină –, ci era reacţia la o senzaţie la fel de puternică. Era reacţia la spaima lui uriaşă.

Moarte. Sex. Putere. Toate au jucat un rol în noaptea aceea. Scot un sunet ciudat, ceva între înghiţit în sec şi sufocare, şi încerc să-l disimulez într-o tuse, sperând ca Brian să nu-l observe. Iau o gură de cola, gândind furibund, în timp ce îmi las capul pe spate şi îmi ascund ochii care mă ustură.

— Sunteţi bine, doamnă?

Grefierul meu se lasă pe vine lângă fotoliu; îngrijorat, patern, examinându-mi faţa; observând, o ştiu, lacrimile care îmi fac privirea sticloasă. Cât de bine mă cunoaşte? Cât de mult ghiceşte? M-a văzut crescând de la internă la stagiară în Parchetul Coroanei; a văzut cum mă maturizez, ca avocat pledant şi femeie, şi m-a surprins plângând – nu de mult: într-o seară în care crezusem că toată lumea plecase, chiar după achitarea lui James Whitehouse.

— Sunt bine, zic repede, pe un ton care nu păcăleşte pe nimeni. Ce ştire incredibilă, cum ziceai. Îmi dreg glasul: Trebuie să fie foarte sigur de sursele sale.

— Nu poţi da drumul la aşa ceva dacă nu ştii că este adevărat.

— Ce zic cei de la BBC?

Mă întind după laptop, dornică să-i abat atenţia; caut ultimele ştiri; şi în tot acest timp mă întreb dacă a venit momentul: punctul în care norocul lui James Whitehouse, nelimitat, insondabil, îl părăseşte.

— Oh, citează articolul, zice Brian, şi nu cred că pot face faţă: alte amintiri zilnice, cumplite, despre ce au făcut James şi prietenii lui de la Oxford – şi totuşi, pluteşte în mine o bulă de speranţă; o senzaţie delicată care se acumulează, pentru că ştiu, în acelaşi timp şi cu o certitudine de neclintit, că *sigur* pot să fac faţă; pot să mă descurc cu orice amănunt sordid ar ieşi la iveală.

Pentru că Jim Stephens şi colegii săi vor răscoli totul în căutarea adevărului, iar eu sunt de partea adevărului, nu doar de partea învingătorilor şi, dacă iese la iveală vreun adevăr mai întunecat, dacă

James Whitehouse cade în dizgraţie, în cele din urmă, cumva mă voi simţi absolvită de vinovăţie şi, oricât de iraţional ştiu că sună asta, nu mi se vor mai putea pune în cârcă în niciun fel cele întâmplate.

Brian vorbeşte, în timp ce în mine creşte această convingere, şi tonul lui – blând, şi totuşi bolovănos, cu nazalizarea cockney – s-a schimbat; nu mai este de conversaţie, sau de bârfă, ci atât de neaşteptat de duios, încât mă opresc din derularea paginii principale a BBC News şi ascult ce are de spus.

Mă urmăreşte atent, şi e ca şi cum ar şti exact ce am nevoie să aud. Şi, cu toate că ştiu că legea nu-l pedepseşte întotdeauna pe cel vinovat – că un avocat pledant iscusit poate să câştige, chiar şi când probele se adună împotriva clientului său, că avocatura înseamnă să fii mai convingător decât adversarul –, mai ştiu şi că, la tribunalul opiniei publice, lucrurile sunt foarte diferite şi că existenţa încă unui act discutabil din punct de vedere moral pare să nu fie o simplă coincidenţă; ea poate – dacă e rostită destul de des şi de tare – să distrugă cu totul un om.

Mă gândesc la toate astea în vreme ce Brian vorbeşte şi cuvintele lui prezintă succint această convingere, aşa că e împachetată strâns şi îmi este prezentată ca un cadou frumos ambalat: un fapt mai dulce decât orice *billet doux.*

— Nu vă faceţi face griji, zice el, şi zâmbetul lui îl oglindeşte pe al meu; năluca unui zâmbet, e abia schiţat, dar nu mai puţin zâmbet. De data asta n-o să mai scape cu faţa curată.

NOTA AUTOAREI

Anatomia unui scandal se bazează în mare parte pe experienţa mea de reporter, corespondent politic şi studentă la engleză la Oxford în anii ’90. Dar este, fără îndoială, o poveste imaginară, care se petrece într-o lume fără legătură cu Brexitul sau cu alegerile din SUA, cu alt prim-ministru şi alţi politicieni.

Şi Oxfordul pe care îl descriu este imaginar. Nu există colegiile Shrewsbury sau Walsingham, cu toate că amplasarea primului poate că seamănă un pic cu colegiul la care am studiat eu. Dacă Holly aduce cu studenta provincială, candidă, care am fost, totuşi, slavă Domnului, povestea ei nu este a mea.

MULŢUMIRI

Uneori, când faci documentarea pentru un roman, ai parte de un noroc uriaş. Pentru mine, a fost s-o urmăresc pe Eloise Marshall într-un proces la Old Bailey şi, mai apoi, să mă ţin după ea ca o umbră la un proces de viol în alt tribunal. Ulterior a citit fragmente din manuscris şi a rezolvat multe probleme. Îi sunt cum nu se poate mai recunoscătoare.

Al doilea a fost să citesc *The Devil's Advocate: a spry polemic on how to be seriously good in Court,* de Iain Morley, QC, care a făcut parte din biroul de avocatură al lui Eloise, de pe Essex Street, numărul 23. Un citat – „Adevărul e o zonă înşelătoare. Pe drept sau pe nedrept, avocatura pe baza principiului contrarietăţii nu este o căutare a adevărului" – m-a preocupat atât de mult, încât l-am ajustat şi l-am împrumutat. Îi sunt îndatorată pentru asta; lui Hannah Evans, de pe Essex Street, numărul 23, pentru că mi l-a recomandat; biroului de presă al Consiliului Baroului; şi lui Simon Christie, în primele faze ale documentării.

Mulţumiri uriaşe îi datorez agentei mele fără pereche, Lizzy Kremer, care de la bun început a fost cea mai pasionată susţinătoare a acestui roman; şi colectivului pentru drepturile de autor de la David Higham Associates – Alice Howe, Emma Jamison, Emily Randle, Camilla Dubini şi Margaux Vialleron – al căror entuziasm şi energie au făcut ca *Anatomia unui scandal* să fie tradus în paisprezece limbi.

A fost o încântare să lucrez cu redactorii mei, Jo Dickinson de la Simon & Schuster, UK, şi Emily Bestler de la Emily Bestler Books. Le sunt recunoscătoare pentru abordarea clarvăzătoare şi cooperantă, ideile lor profunde şi tuşeul fin. Ian Allen a fost un corector ager şi plin de bun-simţ; iar Martin Soames, de la Simons, Muirhead & Burton LLP mi-a domolit o mare parte din nelinişte. N-aş fi putut să am o experienţă editorială mai bună.

Sunt norocoasă să fac parte din Prime Writers, un grup de scriitori care au fost publicaţi pentru prima oară după vârsta de 40 de ani (eu aveam 41). Fie prin jocuri enigmistice, fie prin amintirile din studenţie, m-au ajutat mai mult decât ar crede. Mulţumiri speciale lui Terry Stiastny, care nu numai că a discutat chestiuni legate de intrigă, dar, rezumând-o pentru un colaborator, a oferit titlul. Karin Salvaggio,

Sarah Louise Jasmon, Claire Fuller şi Peggy Riley m-au bătut la cap să mă prind în jocuri enigmistice; iar Dominic Utton, Rachael Lucas, James Hannah şi Jon Teckman au verificat terminologia sau au oferit amănunte de documentare.

Înainte să scriu romane am fost corespondent pe teme politice la *Guardian.* O conversaţie avută la început cu fostul meu şef şi redactor, Mike White, s-a dovedit nepreţuită pentru apariţia unor idei; fostul meu coleg Andy Sparrow a verificat faptele cu asiduitate şi generozitate, la fel ca Ben Wright de la BBC.

De asemenea, le datorez mulţumiri lui Shelley Spratt de la biroul de presă din Cambridgeshire şi biroului de presă de la Addaction. Dacă, în ciuda tuturor specialiştilor care m-au ajutat, s-au strecurat erori, îmi aparţin în întregime. În două ocazii am folosit licenţa poetică, pentru a păstra ritmul.

În sfârşit, îi sunt nespus de recunoscătoare familiei mele. Ca absolventă de limba engleză, am cochetat pentru scurt timp cu ideea de a păşi pe urmele tatălui meu, intrând în domeniul justiţiei. Ar fi fost un dezastru, însă entuziasmul lui Chris Hall pentru specialitatea sa mi-a stârnit interesul şi mi-a stimulat apetitul pentru spectacolul din sala de judecată.

Mama mea, Bobby Hall, şi sora mea, Laura Tennant, continuă să-mi ofere un sprijin neţărmurit. Însă trioul căruia îi sunt cel mai profund recunoscătoare este alcătuit din soţul meu, Phil, şi copii, Ella şi Jack. *Anatomia unui scandal* a implicat aventurarea în locuri întunecate, la care cei mai mulţi dintre noi ar prefera să nu se gândească. Viaţa de familie – cu toată iubirea, hărmălaia şi energia – a fost un antidot binevenit.

VIRTUAL VP PROJECT

Soțul lui Sophie, James, este un tată iubitor, un bărbat charismatic și un ministru de succes. Cu toate acestea, el este acuzat de o infracțiune teribilă – de faptul că și-ar fi violat o colegă. Sophie este convinsă că e nevinovat și e disperată să-și protejeze familia de minciunile care amenință să o distrugă.

Kate este avocata acuzării: o profesionistă cu experiență care știe că, la tribunal, tot ce contează este să câștigi. Și totuși ceea ce caută Kate este adevărul. Ea e sigură că James este vinovat și e hotărâtă să-l facă să plătească cu orice preț.

Cine are dreptate în ceea ce-l privește pe James? Sophie sau Kate? Și are vreuna din ele mai multe informații decât cele oferite de instinct și de experiența personală?

❖

„Vaughan creează o dramă juridică desăvârșită plasată în rândul elitei britanice și spusă din perspectiva a trei personaje principale... Excepțional."
Entertainment Weekly

„Vaughan sondează în profunzime viețile personajelor sale – în special experiențele oamenilor politici aflați la putere –, creând o poveste complexă, nuanțată, în perfect acord cu actuala mișcare #MeToo."
People

PSYCHOLOGIES

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3615-7
9 786063 336157